AUTOAREA BESTSELLERULUI *TIMPUL SOARELUI*

TRACY REES

CONACUL SILVERMOOR

„Tracy Rees este cea mai importantă voce nouă în fictiunea istorică."
LUCINDA RILEY

LITERA

BLUE MOON

AUTOAREA BESTSELLERULUI *TIMPUL SOARELUI*

TRACY REES

CONACUL SILVERMOOR

„Tracy Rees este cea mai importantă voce nouă în ficțiunea istorică."

LUCINDA RILEY

LITERA

BLUE MOON

BLUE
MOON

TRACY REES

CONACUL SILVERMOOR

Traducere din limba engleză și note
LAURA DRĂGHICI

LITERA
București

The House at Silvermoor
Tracy Rees
Copyright © 2020 Tracy Rees
Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Quercus în anul 2020
Autoarea și-a declarat drepturile morale asupra acestui roman.

Imagini copertă: Trevillion Images

Conacul Silvermoor
Tracy Rees

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă.
Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9915-2
ISBN EPUB 978-630-319-047-1

Pentru Phil,
pentru părinții mei
și
în amintirea bunicului meu, Leonard Rees,
care a fost miner în South Wales

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Tommy

Vara anului 1897

– Iertare, domnu' învățător.

Clopoțelul tocmai sunase, anunțând sfârșitul ultimei noastre zile de școală. Ceilalți băieți dispăruseră cât ai clipi din ochi, într-o debandadă generală. Pentru ei, sfârșitul școlii însemna o nouă etapă din viață, șansa de a câștiga o leafă pentru familiile lor. Să calci pe urmele generațiilor trecute, să te ridici la înălțimea tradițiilor: asta însemna să devii bărbat într-o localitate minieră. Eu însă am mai zăbovit.

Am urmărit cum domnul Latimer își făcea ordine pe birou și își scutura jacheta care atârna tot timpul pe spătarul scaunului în timp ce el ne explica lecțiile. Praful alb de cretă se așternuse peste praful de cărbune pe care îl purtam pe haine și îl respiram toți. Îl înghițeam și când ne lingeam pe buze. Amestecul de alb cu negru îi dăduse întotdeauna lui Latimer un aspect cenușiu și șters.

Și-a ridicat privirea.

– Tommy Green. N-ai plecat încă, băiete? Vrei ceva?

– Aș prețui o vorbă, domnule, doar un minuțel din timpul dumitale.

Latimer a continuat să-și scuture jacheta și să alinieze bucățile de cretă. M-am foit, neștiind ce să fac cu mâinile. Nici măcar nu știam ce voiam să-l întreb. Nu știam să existe altceva în afară de minerit și nobilimea locală. Ce ar fi trebuit să-l întreb?

– Mulțumesc, domnule. Treaba e că…, am inspirat adânc. Dumneata ai avut tot timpul bunătatea de a-mi spune că-s bun la carte, domnule.

Speram să mă ajute, poate să intervină și să-mi spună: „Sigur că ești, Tommy! În toți anii de când sunt învățător n-am văzut niciodată un flăcău atât de promițător. Ți-ai irosi viața în mină…"

Dar nu a spus nimic. A șters tabla, făcând să dispară proverbele și versetele din care ne desprinseserăm ultimele învățături de ortografie și bună purtare. Toate speranțele mele s-au risipit odată cu ele.

De-a lungul anilor mă străduisem mult la școală și fusesem lăudat de învățător. Câștigasem premii trei ani la rând, care îmi fuseseră înmânate de conte cu un zâmbet la școala de duminică, în timp ce mama, cu boneta pe cap, aplauda obosită. Cei mai mulți dintre noi nu stătuseră niciodată atât de aproape de conte, care de fiecare dată mi-a strâns mâna și mi-a spus că sunt un băiat isteț. A doua oară eram pregătit să-l salut ca pe o veche cunoștință, dar nu a dat nici un semn că și-ar fi dat seama că eram același băiat isteț de mai înainte.

A treia oară era însoțit de fiul său în vârstă de șase ani. Botezul tânărului Lord Walter Sedgewick avusese loc în ziua în care împlineam cinci ani și toți sătenii fuseseră invitați la Silvermoor, unde se ținea banchetul, care se încheiase cu focuri de artificii. Lucrul ăsta mă făcuse întotdeauna să-mi imaginez că între noi exista un fel de legătură. Am dat mâna și cu el, atitudinea sa fiind solemnă precum cea a unui mic judecător. L-am privit

în ochi cu încrâncenare. „Nu mă cunoști?“, l-am întrebat în gând. „Ai fost botezat de ziua mea, suntem legați unul de altul.“ El s-a uitat însă la mine ușor speriat. Când i-am dat drumul, și-a scuturat o pată de cărbune pe care i-o lăsasem pe manșetă.

Calitățile mele nu s-au văzut însă numai la școală. Spre mulțumirea tatei, trecusem cu brio peste o mulțime de mici provocări menite să mă facă bărbat. Am împușcat iepuri, iar el mă plesnea când plângeam. La nouă ani am stat o noapte întreagă închis în magazia de cărbune, ca să mă obișnuiesc să stau singur pe întuneric, după cum spunea el. Am stat lângă leșuri și m-am zgâit în ochii lor larg deschiși, pentru că, zicea tata, urma să mă confrunt de multe ori cu moartea.

Visam – oh, cât de mult visam – să plec din Grindley și să mă duc departe. Visam să cunosc oameni care făceau și altceva și vorbeau și despre alte lucruri, nu doar despre minerit. Visam la încăperi pline cu cărți. Dar, ori de câte ori, în inocența mea copilărească, aduceam fără să vreau vorba de speranțele mele, mă alegeam cu o chelfăneală de la tata. Prin urmare, am învățat să-mi țin gura.

Când eram foarte mic, visul meu preferat era că, într-o zi, contele avea să se prezinte acasă la noi și să mă recunoască drept fiul său de mult pierdut și fratele lui Walter. Urma să locuiesc la Silvermoor și să călăresc ponei în fiecare zi. Când însă am mai crescut și am început să înțeleg cum stăteau lucrurile, mi-am dat seama că fantezia mea nu putea deveni realitate decât cu prețul nenorocirii mamei, iar *asta* nu era posibil decât dacă ea ar fi fost un cu totul alt gen de persoană.

În ciuda eforturilor mele de a mă cultiva, viața îmi arăta aceleași posibilități pe care le arăta tuturor, adică una singură: munca în mină. Și iată-mă, așadar, la doisprezece ani, dorindu-mi cu disperare să evit soarta care mă aștepta.

Latimer s-a apucat de următoarea treabă, aranjarea cărților în dulapul de lemn căruia îi spuneam bibliotecă.

– Mă întrebam, domnule, dacă ar putea fi… dacă aș putea…? Nu avusesem niciodată o nevoie mai mare de a merge la toaletă, dar m-am înarmat cu curaj. Mai e vreo școală de făcut, domnule? Pot s-o fac? Pot să fac și altceva în viață decât să lucrez în mină? Rogu-te, domnu' învățător, îți stă în putință să mă ajuți?

– Deci așa, a spus el în cele din urmă, îmbrăcându-și jacheta. E adevărat că te-ai descurcat bine la învățătură, dar lecțiile cele mai importante nu le-ai învățat: smerenia, resemnarea, simțul datoriei. Ești fiu de miner, Tommy, nepot de miner. Nu ai pic de respect pentru ei și pentru munca lor?

– Nu, nu! m-am grăbit să-l asigur. Nu-i vorba de asta, domnule… Dar știu că dincolo de Grindley lumea e mare. Știu că sunt oameni care *nu* lucrează sub pământ și mă întrebam doar dacă aș putea fi și eu ca ei. Nu-i lipsă de respect, domnule.

– Înțeleg. S-a așezat și și-a împreunat mâinile pe catedra din fața lui. Ani de zile stătusem în bancă și îl urmărisem pe domnul Latimer stând la acea catedră. Sunt întristat, Green, dacă ți-am dat speranțe false. E adevărat că ai fost de mai multe ori primul din clasă, dar asta nu este decât o tristă urmare a faptului că majoritatea copiilor din Grindley nu au nici cea mai elementară inteligență. Nu e vina lor, e buna creștere. Cineva trebuie să fie primul din clasă, Tommy. Într-o școală mică de la țară, unde mințile greoaie se străduiesc din greu să capete niște cunoștințe de bază, acest cineva ai fost tu.

Am simțit cum sângele mi se urcă la cap, dar n-am plâns, acesta fiind un alt lucru învățat de la tata.

– Dar, dar, domnule… contele…

Mi-a aruncat o privire de gheață.

– Ce-i cu contele?

– Mi-a… mi-a spus că-s isteț. Când mi-a dat premiul.

Învățătorul a pufnit.

– Doar nu era să-ți spună că ești nătâng când ți-a dat premiul. E un om cu maniere alese, Green, nu trebuie să iei lucrurile de bune. Totul e relativ, înțelegi? Relativ.

Nu înțelegeam, dar mă străduiam, așa cum aveam obiceiul să fac atunci când ceva era nou pentru mine sau prea greu.

– Asta înseamnă că *nu* sunt isteț, domnu' învățător, ci numa' par așa pe lângă alții?

Trăsăturile sale s-au îmblânzit puțin.

– Green, flăcăule. Trebuie să înțelegi, lumea e mai complexă și mai dificilă decât ți-ai putea imagina. Tainele și misterele sale nu sunt pentru cei ca tine. Aici poate că ești elev fruntaș. Dincolo de locul ăsta, nu ai mai fi nimic. Ai fi strivit într-o clipită, la fel ca oamenii ăia care au fost striviți cu ani în urmă în galeria White Arrow. Nu ne spune oare pastorul că fiecare dintre noi s-a născut în locul potrivit pe acest pământ? Te îndoiești de planul Domnului?

Nu eram în stare să spun nimic. Limba mi se înțepenise la propriu în gât, formând un nod vâscos, și nu eram în stare nici să înghit, nici să vorbesc. Mi-am plecat capul și am rămas nemișcat, simțind că iau foc.

– Cred și eu că nu, a concluzionat, ca și cum l-aș fi aprobat. Du-te acum, flăcăule, și, în semn de prețuire pentru eforturile tale la învățătură, nu o să-i spun nimic lui taică-tău, dar, dacă mai aduci vorba despre asta, o să am grijă să-ți dea o mamă de bătaie ca să-ți scoată prostiile din cap.

Ar fi fost cea mai zdravănă bătaie din viața mea, știam asta. Am șoptit:

– Atunci chiar nu e… nimic? Pentru mine?

– Nimic, m-a asigurat el.

M-am răsucit pe călcâie și am ieșit din clasă pentru ultima dată. Ajuns la ușă, nici o putere din lume nu m-ar fi putut opri să mă întorc și să-i pun o ultimă întrebare:

– Ce-a fost tatăl *dumitale*, domnule? Tot învățător?

Buretele de șters tabla a străbătut aerul cu o precizie nemiloasă.

– *Ieși afară*, Green!

CAPITOLUL 2

Tommy

M-am îndreptat spre casă foarte descurajat. Să aflu că nu eram suficient de isteț încât să pot aspira la altceva decât la viața asta a fost o pierdere la fel de mare pentru mine ca atunci când fratele meu Dan a murit anul trecut în mină. Știam însă că trebuia să-mi revin înainte ca tata să ajungă acasă. Ne spusese deseori că, pe vremuri, înainte ca legea să se schimbe, copiii erau trimiși la muncă în mină de la cinci ani. Din tonul său răzbătea o ușoară nostalgie pentru acele vremuri.

Când am ajuns acasă, fratele meu John se bălăcea în scăldătoarea de tablă din curte.

– E totu' bine, Tom? m-a întrebat.

Mercy, cea mai mare dintre surori, care trebăluia lângă copaia de spălat rufe, îi luase hainele și o pereche de izmene curate era atârnată pe zid. E inutil să mai spun că aceia dintre noi care lucrau nu aveau voie să intre în casă înainte să se spele.

Am intrat în camera din spate pe singura ușă pe care o foloseam vreodată, unde mama gătea ceva cu slănină. Condițiile de trai erau mai bune în Grindley decât în alte sate miniere. Aveam două camere jos, destul de măricele. Trei pe trei măsura fiecare. Ernest și Alfie jucau arșice pe podea. Sora mea mijlocie, Mary, cosea îmbufnată într-un colț. Era mereu încruntată de când Jimmy, fratele ei geamăn, începuse lucrul în mină anul trecut și oricum nu fusese nici înainte cea mai zâmbitoare fată. Bunica curăța cartofi lângă sobă. Acolo stătea tot timpul anului, pentru că era friguroasă.

– Unde e Con? am întrebat-o pe mama, sărutând-o pe obraz și rupând o bucățică din pâinea pusă deoparte să se răcească.

Connie era mezina și era preferata mea.

– Nu știu, mi-a răspuns mama tulburată. Nu mai pot să fiu cu ochii pe voi toți. Mintea mea nu mai e ce-a fost de când s-a dus Dan.

Într-adevăr, mama, odinioară calmă și cu mintea ageră, era nemângâiată de când îl pierduserăm pe Dan. Nu în așa măsură încât să-și dea seama vecinii, căci continua să gătească și să spele și să ne coasă nasturii și să ne organizeze pe toți. În intimitatea casei, noi vedeam însă schimbările. Adesea era cu mintea dusă departe și plângea din te miri ce. Uita lucruri pe care nu le-ar fi uitat niciodată înainte, iar noi eram conștienți că o parte din ea se stinsese odată cu Dan.

Fusese cel mai chipeș dintre toți frații. Avea doar șaptesprezece ani când a murit. Nu fusese vreun dezastru de proporții sau vreun accident ieșit din comun, doar că Ned Vale, ortacul care lucra în spatele său în ziua aceea, nu consolidase suficient tavanul. Sau poate îl consolidase, părerile erau împărțite. Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată când Ned răspundea de consolidare, deci poate că așa a vrut soarta. Tavanul a căzut, strivindu-l pe Dan. Ned a fost distrus. A fost singura dată când l-am văzut pe tata plângând.

Știrea nu a ajuns în ziare; asta se întâmpla doar când erau multe victime. Cu cât mai multe, cu atât mai bine, din punctul de vedere al presei, care dorea relatări senzaționale. Și pentru mineri, astfel de articole erau mai folositoare în lupta lor pentru a obține

condiții mai bune de muncă. Dar nici un ziar nu ar fi putut schimba soarta groaznică pe care o avusese Dan, la o sută de metri sub pământ, singur în întuneric… prăbușirea bruscă a pietrelor… Fusese rapid – Dan își dăduse sufletul pe loc – sau zăcuse acolo vreme îndelungată, știind că moartea îi dădea târcoale?

Ușa s-a deschis brusc și în prag a apărut John, care terminase baia, urmat de Mercy, roșie la față și înfierbântată, iar la scurt timp după ei au intrat bunicul și Connie, care ținea strâns în mână o găletușă și chicotea veselă.

– Am reușit, mami! a strigat. Am prins un pește!

Fața i s-a luminat când m-a văzut și mi-a sărit în brațe, lovindu-mă cu găleata peste picior.

– Au!

– Îmi pare rău! Uite ce pește am prins, Tommy!

Am privit înăuntru și am văzut pe fundul găleții o minusculă plevușcă argintie, moartă.

– Am dus-o la pârâu, a explicat bunicul. A vrut să contribuie și ea la cină.

– I-am mulțumit peștelui că s-a lăsat prins, a explicat Connie, trântind triumfătoare plevușca pe masă. Și mămicii și tăticului peștelui pentru că m-au lăsat să le iau odrasla. Și pârâului că m-a lăsat să pescuiesc în el.

– De unde scoate toate astea? s-a minunat mama, punând peștele deoparte.

După cină, când cei mici se duseseră sus la culcare, iar bunica și bunicul se băgaseră în patul lor pliant de sub scări într-un colț al bucătăriei, noi, ceilalți, ne-am așezat în camera din față, iar mama a început să cânte încet la armoniu „Prin milostivirea sa mă voi înălța“. Mercy croșeta. Mary își sprijinea capul pe umărul lui Jimmy, mulțumită că geamănul ei era în sfârșit acasă. George și John jucau cărți. Aceste scurte momente de liniște pe care le trăiam seara însemnau foarte mult pentru mine.

Apoi tata mi-a făcut un semn și a arătat cu capul spre ușă, ridicând un deget în dreptul buzelor țuguiate.

– E timpul să pufăi nițel, a spus el, luându-și luleaua și îndreptându-se spre ieșire.

Am așteptat un minut sau două să nu atrag atenția, iar apoi am ieșit după el. Stătea pe zid, bătând cu degetul în bolul pipei. În depărtare, alți vecini făceau același lucru. Își trecuse picioarele peste zid în așa fel încât să stea cu fața la stradă și la celelalte case, situate în paralel cu a noastră. M-am așezat lângă el, cu fața spre casa noastră.

– Te iau pe tine diseară, a spus el fără nici o introducere. Nu-l mai iau pe Jimmy acum că lucrează-n mină. Mâncarea e puțină și am nevoie de o mână de ajutor.

N-am zis nimic, digerând vestea.

– Nu-i spune lu' maică-ta, m-a avertizat în mod inutil tata.

Mama îl dojenea adesea pe tata că își ducea fiii să braconeze. De fiecare dată când unul dintre noi se ducea cu el pentru prima dată, îl acuza că pentru el moartea noastră înainte de vreme nu însemna nimic. Aveam să fim toți împușcați sau spânzurați, îl ocăra ea, dar cel puțin așa scăpam de munca în mină. Tata n-o lua în seamă, dar nu cred că-i convenea.

– Nu-i spun, l-am asigurat. La ce oră, tată?

– La miezu' nopții. E lună bună în noaptea asta. Ai grijă să înveți drumul cât timp îl poți vedea. Acu' du-te. Lasă-mă să-mi isprăvesc luleaua.

La miezul nopții m-am furișat din pat. Picioarele lui Ernest erau sub bărbia mea, un braț de-al lui John era peste mine, iar piciorul meu stâng era prins sub George, care sforăia. Ce să mai vorbim de pericolele braconajului, să mă dau jos din pat fără să trezesc pe toată lumea a fost prima mea provocare.

Tata aștepta în curte, mohorât ca de obicei, și am pornit la drum fără să ne spunem nici un cuvânt. Chiar și așa, mă simțeam eroul unei aventuri. Ar fi trebuit să am un tată

mai rău decât al meu ca să nu simt fiorul de a mă aventura cu el sub razele lunii.

Braconajul era ilegal, firește, și riscant, dar eram nerăbdător să pășesc din nou pe moșia Silvermoor. Amintirea glorioasă a celei de-a cincea aniversări a zilei mele de naștere era încă vie, iar fascinația mea secretă pentru nobilime nu dispăruse. Când am ajuns însă la cotitura care ducea spre Silvermoor, tata a continuat să meargă înainte.

– Unde mergem, tată?

– Nu putem merge la Silvermoor o vreme. A fost cât pe ce să fiu prins săptămâna trecută.

– Și atunci…?

Nu mi-a răspuns. Tata era zgârcit la vorbă.

Am mai mers câțiva kilometri îndreptându-ne spre Arden, următorul sat. Mi-a venit în minte că următoarea moșie la care urma să ajungem era Heston Manor și de frică mi-a înghețat sângele în vine. Heston era moșia familiei Barridge, celălalt proprietar care avea zăcăminte de cărbuni în zonă. Dețineau trei mine, iar oamenii lor munceau ca niște câini. Când noi, cei din Grindley, ne spuneam că eram norocoși să lucrăm pentru familia Sedgewick din Silvermoor pentru că alții erau mai răi, la familia Barridge ne gândeam.

Cu douăzeci de ani în urmă fusese o explozie la una dintre minele lui Barridge, cauzată de metan, unul dintre gazele toxice care făceau ca viața în subteran să fie atât de primejdioasă. Șeful de echipă, un om cu experiență, îl avertizase despre porțiunea aceea de tunel pe Winthrop Barridge, care îi spusese să-și vadă de treabă. Sute de oameni au fost uciși. Nu-mi venea să cred că cineva putea da dovadă de atâta nepăsare. Toți oamenii aceia muriseră degeaba.

Iar Winthrop Barridge nu le-a dat nici un ban ca despăgubire văduvelor. Chiar în ziua următoare li s-a cerut să plece. Atâtea femei îndurerate și copii care nu aveau unde să se ducă și din ce să trăiască. Se spunea că Barridge avea o bucată de cărbune în loc de inimă.

Femeile au protestat, mobilizându-se la hotarul moșiei Heston. Barridge și-a asmuțit câinii asupra lor. S-au dus la un ziar local, care o vreme a făcut mare caz pe tema proprietarilor de mine lacomi și neînduplecați. Barridge le-a dat bani și povestea a murit. Văduvele și odraslele lor au dispărut fără ca nimeni să știe încotro, iar Winthrop Barridge a adus alți oameni să lucreze la Hepzibah și a sărbătorit cu șampanie nașterea fiilor săi gemeni.

Povestea aceasta rezuma tot ce știam despre clanul Barridge. Iar acum urma să braconăm pe pământurile lor.

Moșia Heston era pustie acum. Poate că Dumnezeu îl pedepsise pe bătrânul Barridge pentru inima lui de cărbune, pentru că, în urmă cu șase ani, fiul său cel mare, moștenitorul familiei Barridge, avusese un sfârșit tragic. Pasionat de călărie, fusese aruncat din șa de un cal cumpărat recent. La scurt timp după aceea, familia Barridge s-a mutat la cealaltă casă pe care o avea în Yorkshire, care era mai mică decât Heston, dar era lipsită amintiri neplăcute. Familiile noastre nu-și permiteau să înfrunte astfel pierderile.

Heston Manor era un loc înfiorător. Îngrădit, înconjurat de ziduri, lanțuri și interzis din toate punctele de vedere. Pădurile gemeau de vânat, dar era lucru știut că, deși familia Barridge nu era acolo să-și frigă iepurii, nu voia nici să-i lase altora. Paulson, paznicul lor, era un om violent care îi urmărea cu înverșunare pe braconieri. Auzisem că Paulson, însoțit de oamenii săi și de trei copoi mari și negri, pusese curse și patrula toată noaptea prin împrejurimi. Din moment ce tata mă ducea acolo, nu puteam decât să-mi imaginez că aceste zvonuri erau în mare măsură exagerate.

– Așadar, băiete, a spus tata, oprindu-se din mers în întuneric. Ai auzit poveștile despre locul ăsta? Ei bine, toate-s adevărate. Nu putem merge prea departe, nu-s decât

vreo două cotloane pe care bătrânul Paulson le scapă din vedere. Stai lângă mine și fă ce-ți spun, m-ai auzit? Omu' ăla e în stare să te spânzure de picioare dacă te prinde.

Am încuviințat din cap, nevenindu-mi să cred că eram pe punctul de a traversa o graniță atât de inviolabilă. Un gard viu înalt și des, înțesat cu urzici și mărăcini, ne bloca drumul de parcă ar fi fost ieșit dintr-un basm. Părea o ființă vie și rău intenționată. Tata mi-a arătat însă o porțiune mică unde era mai puțin des. Frunze și crengi mai flexibile fuseseră trase peste porțiunea respectivă, dar în lumina lunii se vedea clar, precum chelia din vârful capului predicatorului Tawney. Chiar dacă își pieptăna părul peste ea, chelia rămânea tot acolo. Tata a dat crengile la o parte și mi-a făcut semn cu capul să mă strecor. În urma mea a trecut și el și și-a pus mâna pe umăr pentru o clipă, în timp ce priveam în jur. Eram înconjurați de copaci.

– Nu te lăsa înșelat, mi-a șoptit tata la ureche. Nu suntem în siguranță, fii cu ochii-n patru tot timpul. Dacă vezi pe cineva, chiar și în depărtare, fugi și ieși de-aici. Au niște câini cum n-ai mai văzut niciodată. Cele mai iuți bestii pe care le-am întâlnit vreodată. Sunt două cărări pe care putem merge. Hai să-ți arăt.

Am încuviințat din cap tulburat, dar probabil nu atât de tulburat cum ar fi trebuit să fiu. Totul părea un vis. Am mers mai puțin de un kilometru pe o cărare foarte îngustă care trecea prin mărăciniș. În capcanele puse de tata am găsit doi iepuri și un fazan. În strania lumină albă, fața lui avea o expresie triumfătoare și hotărâtă. Am vârât vânatul într-o desagă și mi-a arătat cum să pun la loc capcanele.

– Vezi pinul ăla? mi-a spus el. Ăla înalt și subțire de lângă tufișurile dese. Acolo e limita noastră. Să nu treci de ea niciodată dacă ții la viața ta. M-ai înțeles, fiule?

– Am înțeles, am șoptit.

Rar ne spunea așa mie sau fraților mei, așa că mi-am dat seama că vorbea al naibii de serios.

– O să-ți arăt de ce, a spus el, ducându-mă spre pinul cel subțire.

Luna dispăruse pentru o clipă în spatele unui nor. Când a ieșit din nou, tata a arătat cu degetul. Nu vedeam nimic și m-am încruntat, dar el mi-a tras una peste cap și m-am uitat din nou. Atunci am văzut. O linie subțire, subțire ca un fir de păr, traversa cărarea. M-am uitat la tata șocat.

– Asta e…?

A încuviințat din cap.

– E o pușcă în tufiș. Sfoara aia o declanșează. Chestiile astea sunt ilegale de optzeci de ani încoace, dar Paulson încă le folosește. Și capcane, locu' ăsta e plin de ele. Deci unde tre' să te oprești, băiete?

– La pinul subțire de lângă tufișurile dese.

A încuviințat din cap.

– Să ne întoarcem. Ia-o înainte, arată-mi că ai ținut minte drumul.

Aveam o memorie bună când era vorba de orientarea în natură, iar luna lumina din plin. Doar o dată era s-o iau pe altă cărare și atunci tata mi-a dat iar o palmă peste cap, ca să-mi intre drumul corect bine în minte.

Pe cealaltă cărare am înaintat și mai puțin; tata nu-și asuma nici un risc, preferând să evite primejdiile. De data asta, în capcanele puse de el n-am găsit decât o veveriță. Tata a înjurat încet și a aruncat trupul mic și frânt în tufele de ferigi. Mi-a arătat cât era de important să acoperim din nou capcanele cu frunze, ca să rămână ascunse.

– Nu vrem ca Paulson să fie cu ochii-n patru în zona noastră.

Apoi a arătat iar cu degetul.

– Vezi movila aia? Dâmbu' ăla caraghios de lângă cărare? Acolo tre' să te oprești.

M-a dus spre locul cu pricina. Nu voiam nici măcar să știu de unde aflase toate astea. Tata a luat un băț gros și l-a aruncat în față. Nu văzusem capcana, care era acoperită de

ferigi, dar i-am văzut sclipirea cenușie când s-a închis brusc. Nu era o capcană mică precum cele folosite de tata; era făcută pentru braconieri, nu pentru vânat. S-a auzit o pocnitură puternică, iar bățul s-a rupt în două, așchiile sale zburând în toate direcțiile. Am înghițit în sec.

– Putea fi picioru' tău, a spus tata sec.

Apoi, cu prada noastră neînsemnată și câștigată cu greu, am pornit din nou spre casă.

CAPITOLUL 3

Josie

Aprilie 1898

Întotdeauna a existat o rivalitate între Arden, satul nostru, și Grindley, aflat la cinci kilometri distanță. Faptul că eu eram din Arden mă făcea să simt o mândrie prostească pentru că avea un nume mai frumos; ca o copilă ce eram, nu ceream mai mult de la locul în care mă născusem. Privind înapoi, mă minunez de satisfacția pe care o simțeam. Eram fiică de miner, într-o bună zi aveam să fiu nevastă de miner, iar Arden era locul în care trăiam. Totul s-a schimbat în ziua în care l-am cunoscut pe Tommy Green.

Era ziua în care se mărita sora mea Alice. Primisem sarcina să culeg violete pe care să și le prindă în păr pentru a-i scoate în evidență ochii de culoarea albăstrelelor. Alice și culoarea ei perfectă, și chipul ei angelic! De ce și-ar fi dorit să-și scoată ochii în evidență? Doar se mărita cu Fred Deacon, care era îndesat și oacheș și cu care eu nu m-aș fi măritat nici pentru cinci lire. Spunea că îl iubește, dar eu cred că iubea meseria de brigadier, care avea să fie a lui la moartea tatălui său. Cred că iubea mai ales casa cea mare în care urma să locuiască.

Era sfârșitul lunii aprilie. Nu s-au gândit la asta când m-au trimis după violete, nu-i așa? Florile dispăruseră deja de pe poteci, dar eu știam unde mai creșteau. Am plecat spre locul meu secret, un cotlon al moșiei bătrânului Barridge, Heston. M-ar fi omorât cu siguranță dacă ar fi știut că m-am dus acolo.

Familia Barridge era proprietara pământurilor, nobilimea locală. Casele noastre, slujbele noastre, totul le aparținea. Chiar și sufletele noastre, spuneau unii. Familia Barridge locuise odinioară la Heston Manor, unde organizase baluri și dineuri și se dedase plăcerilor obișnuite ale celor putred de bogați. Conacul Heston era însă pustiu acum, abandonat și *interzis*.

Era singurul lucru pentru care îi invidiam pe cei din Grindley. *Ei* aveau nobilii lor, pe care îi puteau vedea și saluta și despre care puteau vorbi. Ai noștri erau prea departe să putem face asta. Nu văzusem niciodată un lord sau o lady și nu întrezărisem măcar vreo trăsură elegantă. Doar bărbații aveau ocazia să-l vadă pe unul dintre membrii clanului Barridge, căci, în ciuda distanței, în ciuda vârstei și indiferent de vremea de afară, Winthrop Barridge își vizita minele *în fiecare zi*. Dar ăsta nu era un lucru bun, spuneau ei.

Se știa în tot comitatul că era un stăpân dur. Pe atunci nu înțelegeam prea bine ce însemna asta. Tot ce știam era că familia nu era pe placul oamenilor, dar mie ce-mi păsa? Doar n-aveam cum să mă întâlnesc vreodată cu unul dintre ei.

Am pornit în pas de voie, bucurându-mă de vremea bună, până am ajuns la un povârniș stâncos ce urca spre un zid vechi de piatră. În spatele său era un pâlc de copaci, care amenința să îl străpungă. Zidul se năruise într-un loc, iar gaura fusese acoperită cu un gard de lemn, dar scândurile putreziseră și era ușor ca cineva să se strecoare înăuntru. Mă îndoiam că paznicul vânatului dădea vreo atenție acestui desiș; avea o

suprafață mare de patrulat, iar aici nu erau decât flori sălbatice și mărăcini. După ce m-am văzut înăuntru, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit în afară. Am privit printre scândurile de lemn, observând peisajul rural din fața mea din perspectiva unui moșier. Aveam de gând să mă bucur de liniștea de care nu aveam niciodată parte acasă, și să plec după o vreme.

În această perioadă a anului, pădurea era plină de clopoței și violete, mai albastre și mai proaspete decât oriunde, deoarece copacii deși le protejau de praful de cărbune din aer. Era un lucru neobișnuit să vezi culori vii, neumbrite de tonul cenușiu. Am cules suficiente violete pentru coronița lui Alice și un braț de clopoței pentru mine, după care m-am îndreptat spre casă. Ar fi trebuit să fie o dimineață obișnuită.

În clipa aceea m-am trezit însă față-n față cu paznicul vânatului. Nu-l mai văzusem niciodată, dar l-am recunoscut imediat după ghetre și bocanci și după penele de fazan de la pălărie. Și după pușca atârnată într-o parte. Și după pasul legănat, cu care străbătea potecile de parcă ar fi fost ale lui. I-am mulțumit lui Dumnezeu că mă aflam într-un loc unde aveam tot dreptul să fiu.

– Bună dimineața, domnule, am spus pe un ton vesel.

– De unde ai florile alea, fato? m-a interogat el.

M-am înroșit la față. Eram sigură de asta. Când ai obrajii ca ai mei nu poți să ascunzi nimic. Îmi urăsc părul roșu și pielea albă. Nu e vorba de vanitate, ideea e că nu sunt practice. Alice, în schimb, putea spune o minciună sfruntată, iar fața ei tot culoarea porumbului copt ar fi avut-o. Dar ce-l putea interesa pe el faptul că o fată de doisprezece ani culesese flori sălbatice?

Dar cum să nu-l intereseze?

– Le-ai furat de la Heston? m-a întrebat cu o voce tunătoare. Dintr-odată am devenit conștientă de peisajul vast și tăcut care se întindea în toate direcțiile. Ai încălcat proprietatea, fato? Răspunde-mi!

– Sunt pentru nunta surorii mele, domnule! m-am bâlbâit. Alice a noastră se mărită la ora unu. Aș face bine să mă întorc acasă dacă nu vreau să mă omoare mama. Mi-a părut bine, domnule. O zi bună.

– Nu așa repede! mi-a smucit brațul, iar clopoțeii s-au împrăștiat pe potecă.

Violetele le îndesasem în buzunarul de la șorț, așa că n-au pățit nimic.

– Nu! am țipat, șocată de această risipă și de meschinăria sa.

– Cum ai intrat? mi-a urlat în față, fără să-mi dea drumul la braț. N-ai citit ce scrie pe tăblițe, fato? Poate că nu știi să citești. Scrie: „Persoanele care încalcă proprietatea vor fi pedepsite“. Ce-ai de spus?

– N-am încălcat proprietatea! am suspinat. Pe cuvântu' meu!

– Atunci de unde le-ai cules? Nu prea sunt clopoței în gardul viu, nu-i așa?

– Domnule, nu-s decât flori!

– N-ai nici un drept asupra florilor din Heston. Te întreb încă o dată: cum ai intrat?

– Am fost la Grindley, domnule! Sunt clopoței pe poteci la Grindley, poți să te duci să vezi.

M-a privit cu neîncredere.

– Ai mers tocmai până la Grindley să culegi flori pentru sora ta?

– Am mers! Pentru nunta ei, domnule. E o zi specială.

Mi-a dat drumul.

– Cum îl cheamă pe tatăl tău?

Inima mi s-a oprit în loc. Știam cu toții ce necazuri putea aduce un om ca el, un om căruia familia Barridge îi dădea ascultare, celor ca tatăl meu. Nu-i puteam spune adevărul.

– Broad, domnule, Thomas Broad.

– Dar pe tine, fetițo?

– Lizzie.

– Ei bine, Lizzie Broad, ai face bine să faci cale întoarsă la Grindley, nu-i așa, și să mai culegi niște flori pentru sora ta. Astea nu mai sunt bune de nimic – a spus el, călcând în picioare clopoțeii mei, zdrobindu-le tulpinile și făcând una cu pământul delicatele lor petale.

– Da, domnule. Aș face bine. Dacă asta-i tot, domnule.

– Să nu te mai prind atât de aproape de Heston.

M-am răsucit pe călcâie și am luat-o la fugă spre Grindley, care era în direcția opusă celei în care trebuia să merg. După o vreme m-am uitat înapoi peste umăr. Nu mă urmărea. Părăsise poteca și urca dealul spre Heston. Chiar și așa, cred că am alergat aproape un kilometru înainte să-mi fac curaj să mă opresc și să-mi pun în gând să mă întorc. Când în sfârșit am făcut asta mi-am dat seama că plângeam. Fusesem atât de îndrăzneață, iar acum mă simțeam speriată și proastă. Dumnezeule, speram că omul ăla nu se dusese în Arden să întrebe de Thomas și Lizzie Broad, pentru că persoanele respective nu existau.

Până atunci nimeni nu-mi smulsese din mână ceva ce-mi dorisem și mi-am dat seama că motivul era că nu-mi dorisem niciodată nimic. Când ceva atât de neînsemnat cum erau niște flori de câmp îți era refuzat, nu puteai să nu te simți un pic umilit.

În clipa următoare am auzit un fluierat și un băiat cam de vârsta mea și-a făcut apariția. Am oftat enervată și mi-am trecut mâneca peste fața umedă de lacrimi. Nimeni nu stătea acasă sau nu mergea la biserică în duminica asta? Toată lumea trebuia să bată potecile dintre Arden și Grindley și să-mi iasă în cale?

– Sal'tare, a spus băiatul, ducându-și mâna la șapcă.

– Ziua bună, am răspuns, dându-mi importanță, nu știu nici eu de ce, pentru că el era din Grindley.

Presupun că urmam exemplul adulților. Bărbații se jurau că cei din Grindley erau mototoli, că familia Sedgewick, pentru care lucrau, era mototoală și că fetele din Grindley ar fi trebuit să se considere norocoase dacă se măritau cu bărbații din Arden, în ciuda faptului că așa ceva nu se întâmplase niciodată de când mă știam. Cu timpul am aflat că oamenii din Grindley erau la fel de mândri de originea lor cum eram și noi de a noastră, descoperire care la început m-a uluit.

A zâmbit de parcă aș fi spus ceva amuzant, lucru care m-a făcut să mă înfoi și mai tare. Eram enervată mai ales din cauză că trebuia să mă întorc și s-o pornesc spre casă și, dacă făceam asta în clipa aceea, ar fi părut că îl urmăresc pe flăcăul cu pricina. Eram destul de sigură că avea o părere suficient de bună despre el încât să creadă asta. Era ponosit și acoperit cu praf de cărbune, așa cum eram toți, dar era chipeș. Ochii săi verzi ca apa iazului erau ușor bulbucați, dar nu într-atât încât să arate ciudat, ci doar cât să atragă atenția. Ochi de broască, m-am gândit imediat; îi dădeau un aspect sincer și curios. Era înalt – lucru care nu era de ajutor în mină – cu părul închis la culoare și cârlionțat, și avea un aer arogant. Asta e tot ce am gândit atunci, că avea un aer arogant. Am șovăit, pentru că nu știam încotro s-o apuc și pentru că eram curioasă.

– E o zi frumoasă, a remarcat, iar ochii săi neobișnuiți continuau să zăbovească asupra mea de parcă s-ar fi delectat sau de parcă eram o sursă de amuzament.

– Uite care-i treaba, am spus. O să fiu cinstită. Trebuie să mă întorc și să mă duc acasă. Trebuie să ajung la nunta surorii mele, iar mama o să mă omoare că am stat atât. Dar acum mi-ai ieșit tu în cale și nu vreau să crezi că te urmăresc. Sunt sigură că fetele din Grindley te au la inimă, dar eu sunt din Arden, iar fetele din Arden n-au treabă cu străinii. Deci nu-ți face iluzii.

Acestea fiind spuse, m-am întors și i-am luat-o înainte, deși nu știu cum am crezut că

eram în stare să mențin ritmul de mers. Era înalt, după cum am spus, iar eu eram de statură medie.

– Vrei să mă întorc ca să nu crezi nici tu că te urmăresc? a strigat după mine, cu obrăznicie după părerea mea.

Am pufnit.

– N-are nici o importanță pentru mine unde mergi. Ce-ar fi să-ți vezi de drum?

A râs zgomotos, o izbucnire surprinzătoare de sunete în acea dimineață liniștită de duminică.

– O să merg mai departe atunci, dacă tot ți-e indiferent, m-a informat și și-a potrivit pasul după al meu. Acu', că suntem tovarăși de drum, ar trebui să ne prezentăm, a spus el. Eu sunt Tommy Green din Grindley.

M-am uitat la el pieziș, simțindu-mă ușor obosită, dar nevrând să încetinesc ritmul. Sinceră să fiu, nu voiam să-și mențină ritmul alert de mers și să se îndepărteze de mine.

– Josie Westgate din Arden.

– Încântat de cunoștință. Dacă sora ta se mărită, iar maică-ta te vrea acasă, de ce alergai cât te țineau picioruşele în direcția opusă?

– Eu *nu* am picioruşe! am spus indignată, oprindu-mă în loc și trăgându-mi răsuflarea. Am picioare absolut normale pentru o fată de vârsta mea.

– O fată de…?

– Am doișpe ani, Tommy Green, deși nu te privește. Și mă duceam spre Grindley, dacă vrei să știi, pentru că am dat nas în nas cu bătrânul paznic al vânatului și a trebuit să scap de el. Întotdeauna pui atâtea întrebări?

S-a oprit și el în loc și a oftat.

– Da. Toată lumea-mi spune asta. Vrei să spui bătrânul Paulson? Ăla cu pene la pălărie, care acoperă soarele?

N-am putut să nu chicotesc.

– Chiar el.

– Ce treabă are să se ia de o fată?

– Aveam clopoței… Am ezitat; nu spusesem nimănui despre vizitele mele pe moșia interzisă, deci de ce i-aș fi spus unui necunoscut? Simțeam însă nevoia s-o fac. Am ajuns la locul de pe potecă unde frumoasele mele flori fuseseră risipite și călcate în picioare. Am arătat spre ele cu tristețe. Credea că le-am furat de la Heston. Era foarte supărat. I-am spus că le-am cules de pe potecile din Grindley ca să mă lase-n pace, iar el mi-a spus să mă întorc și să iau altele. Așa că a trebuit să merg în direcția aia.

S-a holbat la mine.

– Și e adevărat? Le-ai luat de la Heston?

Părea intrigat, uluit și îngrijorat, toate în același timp.

– Vezi acolo sus? Am arătat cu degetul, iar el mi-a urmărit privirea. E o gaură în zid. Nu merg departe, doar în pădurice, dar e liniște, iar florile sunt frumoase.

– *Erau* frumoase, a murmurat el, culegând două sau trei tulpini de pe jos și aruncându-le la loc când a văzut cât erau de strivite.

– Doar că el a zis că am furat, am continuat eu, bucuroasă că aveam cui să-i încredințez secretul meu. Și m-a întrebat cum îl cheamă pe tata, așa că am inventat un nume, iar acum mă tem că o să meargă la Arden și o să vrea să vorbească cu Thomas Broad, dar nu există nimeni cu numele ăsta. De acum încolo o să trebuiască să-mi petrec restul vieții ascunzându-mă. Nimeni nu mă poate confunda cu părul ăsta. Am tras de o șuviță lungă și am inspectat-o. Era la fel de roșu cum fusese și dimineața. Și în fiecare dimineață. Bravo ție, Josie Westgate, am conchis cu amărăciune. În mare belea ai intrat.

Porniram din nou la drum, potrivindu-ne pasul unul după celălalt fără nici o problemă, ca și cum faptul că avea picioarele mai lungi nici nu avea vreo importanță.

– Ei bine, eu cred că ai fost curajoasă, a spus el. Nu-ți face griji. Cred că a vrut doar să-ți insufle frică de Dumnezeu, ca să nu te întorci la Heston. Și ai face bine să nu te întorci, e un netrebnic și are mai mulți netrebnici care lucrează pentru el. Nu sunt niște persoane pe care ai vrea să le mai vezi.

– De unde știi *tu* asta?

– Braconez acolo de luni de zile, a spus el. Tata mi-a spus niște povești care ți-ar face părul măciucă.

Am fost îngrozită și impresionată de îndrăzneala de care dăduse dovadă și uimită de sinceritatea lui.

– Câți ani ai? l-am întrebat.

– Aproape treișpe.

– La suprafață?

Băieții de prin partea locului terminau școala la doisprezece ani, munceau la suprafață până împlineau paisprezece, după care intrau în subteran.

– Da. Crooked Ash.

– Îți place?

A pufnit.

– Dacă-mi place? Nu, nu-mi place câtuși de puțin. E mai bine decât o să fie când o să intru în subteran, știu asta, dar dacă cel mai bun lucru pe care-l poți spune este „probabil că n-o să mor azi“, nu e cine știe ce, nu crezi?

Acum că zicea asta, trebuia să recunosc că avea dreptate. Logica sa era clară, dar niciodată nu-l auzisem pe tata sau pe fratele meu, Bert, spunând așa ceva.

– Dar… așa e *viața* noastră…, am respirat adânc, minunându-mă de îndrăzneala lui. Adică asta e ceea ce *facem*, nu-i așa?

– Da, așa-i, a convenit el. Da' nu trebuie să ne și placă.

– Nu?

– Mineritul, a spus el, adoptând tonul unui pedagog care se adresa unei clase, e o industrie puternică. De sute de ani se fac bani din asta, *o grămadă* de bani, pentru stăpânii și patronii noștri. Pentru noi nu prea, trebuie să recunoaștem asta, a adăugat el. E periculos, e greu, dar pe patroni nu-i interesează asta. Pericolele și greutățile sunt pentru cei ca noi. *Noi* nu ne putem aștepta la ceva mai bun, suntem oameni simpli care n-am știi ce să facem dacă am avea o viață mai bună. Așa suntem învățați, să ne riscăm viețile pentru ei. E calea noastră spre mântuire.

Am rămas cu gura căscată. Avea înclinații poetice Tommy Green din Grindley. Nu mai auzisem pe nimeni care să vorbească așa, dar eram în stare să recunosc un anumit grad de sarcasm când îl auzeam.

– Cei mai mulți sunt de părere că-i un sistem bun, așa cum l-a vrut Dumnezeu, și perfect în simplitatea sa, a continuat el. Eu zic că-i un sistem prost, iar patronii ar putea să se gândească mai mult la oamenii pe care-i pun la muncă până mor și la ce-și doresc ei sau de ce sunt în stare. Unii patroni sunt mai buni decât alții, iar ai voștri sunt cei mai răi dintre toți.

Am deschis gura automat să iau apărarea celor din Arden, dar ceva m-a oprit. Voiam să știu.

– Dacă-i așa rău, l-am întrerupt, de ce fac asta atâția oameni?

La școală, când puneam o întrebare, ne alegeam cu o palmă și ni se spunea că suntem nerozi. Tommy însă nu m-a făcut să mă simt ca o neroadă.

– Bună întrebare. Pentru că omul tre' să câștige o leafă. Tre' să-și poată întreține familia. Și i s-a spus tot timpul că asta-i singura cale. Așa că nu se-ntreabă niciodată ce alte posibilități ar putea avea.

Mi-am dat seama ce voia să spună.

– Da' tu te-ntrebi, nu-i așa, Tommy Green?

– M-am întrebat, da. Da' mi s-a explicat clar că tot ce am sunt brațe pentru despicat și picioare pentru cărat și un cap pe care să mi-l sparg de un tavan de piatră în adânc. Așa că în subteran o să ajung când o să vină vremea.

– Și ți-e frică.

– Sigur că mi-e.

Nici un băiat din Arden n-ar fi recunoscut vreodată că îi era frică, dar Tommy a spus asta ca și cum era lucrul cel mai natural din lume. Și, gândindu-mă mai bine, chiar era.

Mi-am pus mâna pe brațul lui, fără să știu nici eu de ce.

– Tommy Green, am spus în cele din urmă, ești cumva un… un…? Întotdeauna încercasem să ignor discuțiile despre politică de acasă. Ce fată tânără e interesată de așa ceva? Și preferam să cred că viețile noastre nu erau așa de rele. Acum însă mă străduiam să-mi amintesc un cuvânt pe care îl auzisem în gura bărbaților, un cuvânt care credeam că descrie sentimentele exprimate de Tommy. Ești… revoluție?

Știam că mai lipseau câteva silabe, dar nu-mi aminteam exact cuvântul.

A râs din nou. Nu disprețuitor, ca fratele meu, ci cu bunăvoință de parcă, în ciuda furiei sale, ceva în el rămăsese neatins.

– Da, ăsta-s eu, Josie. O revoluție în carne și oase, formată dintr-un singur om. Aș schimba lumea dacă aș putea.

– Și o s-o faci?

– Nu. Nu-s decât un băiat. Există un întreg sistem, cu un secol de istorie în spate. N-o să schimb nimic. O să-mi văd de treabă, la fel ca toți ceilalți, și-o să-mi accept soarta. Doar că mi-aș fi dorit să… ei, nu contează.

– Ce? am întrebat.

Eu, care niciodată nu-mi dorisem ceva, nu visasem și nu-mi pusesem întrebări, doream din tot sufletul să știu care era dorința sa.

– Îți spun altă dată. Uite, ai ajuns la Arden. Du-te s-o vezi pe sora ta cum se mărită și stai departe de Heston. Vorbesc serios. Locul ăla e mai periculos decât ți-ai putea imagina.

Avea dreptate: ajunsesem la ultimul povârniș înainte de Arden și puteam vedea căsuțele și școala și turnul bisericii. Clopotele de nuntă băteau. Aveau să mă jupoaie.

– Ei bine, am spus, întinzându-i mâna. Mulțumesc pentru lecție și noroc cu dorințele, oricare ar fi ele. Rămas-bun, băiete din Grindley!

Mi-a scuturat mâna și a zâmbit larg.

– Rămas-bun, fată din Arden!

Mi-am adunat fustele și am luat-o la fugă.

– Îmi place părul tău, a strigat după mine.

Părul mi se încolăcea în jurul feței ca niște șerpi roșii. Ce obraznic! Auzi la el, să-i placă părul meu! Alice era cea cu cosițe aurii, bălaie ca o prințesă. Dacă ar fi spus că-i plac ochii mei, poate că l-aș fi crezut. Erau negri ca murele și destul de frumoși, credeam *eu*. Dar nimeni nu mă știa drept fata cu ochi frumoși și negri. Întotdeauna fusesem doar „fata cu părul roșu".

Când am ajuns înapoi, violetele erau ofilite în buzunarul șorțului, cu petalele lor delicate atât de întunecate și de umede încât păreau că plâng. Familia mea era deja pe drum spre biserică. I-am aruncat violetele mamei, care mi-a dat o palmă zdravănă, după care le-a prins rapid în părul lui Alice, pentru că mama nu era genul să-și schimbe planul în funcție de circumstanțe. Mi-a smuls șorțul și l-a aruncat într-un tufiș, de unde urma să-l luăm mai târziu. M-a privit de sus până jos și a clătinat din cap rușinată. A scos un pieptăn din buzunar și mi l-a trecut prin păr, motiv pentru care nu mi-am putut stăpâni lacrimile până s-a terminat lectura psalmilor. Alice s-a măritat cu Fred și arăta ca o zână.

Mai târziu, când mi-am cules șorțul din tufiș, din el a căzut un mănunchi de clopoței proaspeți și încântători.

CAPITOLUL 4

Josie

La o săptămână după nunta lui Alice m-am decis, din pură încăpățânare și curiozitate, să vizitez din nou locul meu secret, dar gaura din gard fusese descoperită și astupată cu o mulțime de scânduri și cuie. Prin urmare, Tommy a devenit noul meu secret.

Ne-am întâlnit din nou de câteva ori, întotdeauna din întâmplare. (Întâmplarea era ajutată de faptul că știam că duminica era ziua în care obișnuia să iasă la plimbare, iar în plimbările mele pașii mă duceau acum întotdeauna spre Grindley.) Nu îl vedeam des; viețile noastre nu ne permiteau prea multe ore de odihnă. Cu toate acestea, ne-am împrietenit; de fapt, presupun că deveniserăm prieteni de la prima noastră întâlnire.

Adesea îi auzeam fluieratul pe potecile șerpuite înainte de a-l vedea. Apoi își făcea și el apariția în fața mea, cu ghetele prea mari pentru el, picioarele lungi, zâmbetul larg, ochii verzi bulbucați și cârlionții castanii în dezordine. Înfățișarea sa mă făcea întotdeauna să zâmbesc. Ne plimbam, stăteam de vorbă și escaladam Silvermoor Rise, dealul din vârful căruia puteam vedea ambele noastre sate. Ne veghea în timp ce ne trăiam viețile și munceam, iar panta sa ușoară devenea, pe rând, verde, cenușie și aurie.

Din locul nostru obișnuit din vârful dealului puteam contempla tot ținutul. Puteam vedea impunătoarea intrare în mina Crooked Ash, unde lucra Tommy, în spatele nostru și minele Hepzibah și Drammel Depth, ambele aparținându-i lui Barridge, spre vest și nord-est. În fața noastră era o adâncitură între dealuri unde nu se vedea nici o intrare în mină, dar noi știam că White Arrow Drift (a familiei Barridge) și Horizon Drift (a familiei Sedgewick) erau acolo, nevăzute sub straturile de pământ. Aerul era întotdeauna încărcat și murdar, dar eram obișnuiți cu asta. Era lumea noastră.

Vorbeam despre câte-n lună și în stele. Ce-am fi vrut să fim, dacă am fi putut alege. Unde am fi vrut să mergem. Tommy era obsedat de meleaguri străine și am învățat mai multe despre lumea cea mare de la el decât în toți anii mei de școală. Niciodată nu eram atentă la ore. Dar când *Tommy* îmi povestea despre Amsterdam sau Peru îmi aminteam totul fără nici un efort. Discuțiile cu el mi-au deschis orizontul.

– Egiptul, ofta el. Piramidele, Nilul. Crocodilii. Mi-ar plăcea să văd un crocodil, Josie. Îmi imaginez că sunt cele mai străvechi creaturi de pe pământ.

– Ești un băiat ciudat, remarcam eu, cuprinsă de un fior. Și lor le-ar plăcea să te vadă și să te facă fărâme.

– India, murmura el. Mai ales India. Elefanții, Josie! Rubine mari cât ouăle.

Fascinația sa pentru ținuturi îndepărtate și exotice era molipsitoare. După o săptămână sau două am început și eu să visez cu ochii deschiși.

– Cred că o să merg în Africa să îmblânzesc lei, am declarat într-o zi. O să-i învăț să tragă la căruță și să mă ducă de colo-colo. O să-i păzească pe copiii mei și o să mă lase să dorm cu capul pe ei noaptea ca pe niște perne aurii blănoase.

În scurt timp nici nu-mi mai puteam imagina cum de nu mă gândisem până atunci la astfel de lucruri.

Mai vorbeam despre familiile noastre și despre viața din sat și despre nobilimea

locală. Ei habar n-aveau cum ne cheamă, dar ne țineau soarta în mâinile lor, iar pe noi ne fascinau.

În unele zile ne urcam și mai sus pe deal să privim de acolo moșia Heston. Vedeam pajiști și păduri și printre copaci se întrezărea un acoperiș, roșu și ascuțit.

– E un loc sumbru și amenințător, dar valorează o avere. M-am înfiorat. De ce au plecat? Știu că fiul lor a murit, dar… *noi* avem parte tot timpul de așa ceva. Noi nu putem fugi de suferință, trebuie să trăim cu ea.

Începeam să semăn cu Tommy, puneam mereu întrebări. Erau ca buruienile. Odată ce începeau să se înțească, nimic nu le mai putea opri.

– Da, a oftat el. Chiar așa facem.

A privit în zare și știam că se gândea la fratele său Dan, care murise la șaptesprezece ani, așa că am schimbat subiectul.

– Cum e la Silvermoor, Tommy? E frumos?

Atunci mi-a povestit despre ziua în care împlinise cinci ani și fusese la botezul micului lord.

– După atâția ani încă îmi amintesc ziua aia drept cea mai frumoasă și mai luminoasă zi din viața mea. O, ți-ar fi plăcut, Josie. Toți minerii au primit o zi liberă și am fost invitați toți la Silvermoor, tot satul! Erau bucate din belșug și butoaie cu bere și jocuri pe pajiște… Plimbări cu poneii și râsete, și muzică. Iar apoi, la sfârșit, *focuri de artificii*! Scântei argintii și rachete aurii. A râs. Nu mai e nevoie să spun că a fost cea mai frumoasă zi de naștere din viața mea! Eram atât de mic, Josie, nu puteam să nu-mi imaginez că totul era pentru mine. M-am gândit că, dacă au ales ziua *mea* de naștere, sigur însemna ceva. Dar apoi a venit noaptea și ne-am întors toți la casele noastre, la mină și la copaia cu rufe și la școală și la praful negru și la munca grea… A oftat din nou. Chiar și atunci știam care era viața pe care o preferam.

Am tăcut o clipă, imaginându-mi scena.

– Și familia? Ai văzut-o pe lady Amelia?

– Da, avea o rochie albastră precum cicoarea. Știi cum sunt femeile de prin partea locului, Josie, încovoiate și încruntate și înfășurate în șorțuri? Ei bine, *ea* era înaltă și grațioasă, cu părul bălai și ochii cenușii. Se zice că soțul ei, contele, a călcat de multe ori strâmb, dar oare e posibil să fie așa?

Am ridicat din umeri. Cine-i înțelegea pe bărbați?

– Contele arăta impunător, a continuat el. Avea un zâmbet larg și o mustață uriașă. Lady Flora e doar cu câțiva ani mai mare decât tine, Josie, iar Lady Elizabeth e cu câțiva ani mai mică.

Aș fi vrut ca familia Sedgewick să fie *a noastră*. În comparație cu ea, familia Barridge era o adunătură de netrebnici. Doi băieți gemeni, de vreo douăzeci și unu de ani, două fete gemene care erau și mai mari – *ce plictisitor* – și un moștenitor mort. Un stăpân și o stăpână nemiloși, despre care nimeni nu spusese vreodată că ar fi frumoși. Eu nu aveam să văd niciodată o rochie frumoasă sau o trăsură elegantă.

– Știu că sunt oameni care-i urăsc pe nobili, a spus Tommy. Oameni care urăsc tot ce reprezintă ei și vor să-i distrugă. Da' eu cred că-i o cale greșită. Cred că *noi* ar trebui să trăim mai bine. Poate nu chiar ca ei, dar aproape ca ei. Ar trebui să putem vedea lumina zilei și să putem face alegeri și să sărbătorim cu artificii. Toată lumea ar trebui să poată face asta, nu crezi?

Nu mă mai gândisem până atunci la artificii, dar, după ce a spus asta, nu mi s-a părut că însemna să ceri prea mult.

– Poate că, de fapt, ești fiul contelui. Mi-am dat iar frâu liber fanteziei. Poate că într-o zi o să te ia la el și o să fii Thomas Sedgewick și o să fii prea important ca să mă mai bagi în seamă.

Auzisem și de lucruri mai ciudate. Nu era ceva nemaiauzit ca un lord să își facă mendrele cu o fată din sat, dar întotdeauna fugea înapoi la conacul său când apăreau consecințe. În general, oamenii nu erau prea binevoitori cu femeia în cauză, de la care se așteptau să-și vadă de viață și să se descurce cu ploconul primit. Nu era izgonită, nimic de genul ăsta; la urma urmei, cine îl putea refuza pe unul dintre stăpâni? Ceea ce lumea nu vedea însă cu ochi buni era dacă femeia începea să-și dea aere și să se creadă importantă; și mai rău era dacă îi dădea odraslei numele cuiva din familie. Îmi amintesc cum tata a insistat mult pe subiectul ăsta când eram mică, nu-mi amintesc de ce. Originile aristocratice trebuiau ascunse sub un nume simplu ca Joe sau Molly. Nu se cuvenea ca în Arden să apară un mic Winthrop ori Clementina, sau în Grindley un Rufus ori o Amelia.

– De multe ori am visat și eu asta, a spus Tommy, dar nu-i posibil. N-ai cunoscut-o pe mama, Josie, dar, dacă ai cunoaște-o, ți-ai da seama că-i imposibil. În plus, sunt fiul tatălui meu, asta-i clar. Suntem diferiți, dar uneori e evident dacă te uiți la forma gurii sale sau la felul în care mi se așază părul aici… Locul meu e în Grindley, Josie, ceea ce face să fie și mai frustrant faptul că…

– Că nu te simți acasă, am terminat eu fraza.

CAPITOLUL 5

Tommy

Duminica următoare m-am dus la biserică, zâmbind în sinea mea cu gândul la Josie. Era ca o luminiță, strălucitoare și veselă în viața mea cenușie, viață pe care mi-o petreceam acum la intrarea în uriașa mină Crooked Ash, prins în interesanta activitate de spălare a cărbunelui. Crooked Ash era o mină de adâncime deținută de contele de Silvermoor. Avea și o mină aluvionară, Horizon Drift, și destinul tuturor băieților din Grindley era să muncească într-una dintre ele. De obicei urmam exemplul taților noștri; tata lucra la Crooked Ash, așa că acolo am ajuns și eu să lucrez.

Când eu și colegii mei de școală am început munca, n-a fost nevoie ca supraveghetorul să ne explice ce trebuia să facem sau de ce. Aveam cărbunele în sânge; tații și frații noștri vorbeau la nesfârșit despre munca lor, cu oboseală, pasiune și mândrie. Cuvinte ca abataj și galerie, vagonet și huilă erau limba noastră maternă. Sarcina noastră era să punem cărbunele într-un rezervor. Cărbunele bun și curat plutea și putea fi trimis spre sortare. Cărbunele care se ducea la fund trebuia înlăturat și zdrobit pentru a elimina impuritățile. Cât era ziua de lungă stăteam sub copertina de lemn, spălând și sortând, pentru că cererea de cărbune era inepuizabilă. Nu-i de mirare că prietenia lui Josie îmi era atât de dragă.

Am respirat mirosul proaspăt și lucios al lacului care dădea băncilor de mahon o culoare brună și am privit distrat șuvițele subțiri din părul blond-roșcat al predicatorului Tawney sclipind în lumina soarelui și făcând să se vadă și mai clar chelia de dedesubt. Ar trebui să renunțe, m-am gândit, să accepte că începuse să chelească. M-am îngrozit însă imediat de acest gând. Dacă cineva putea înțelege nevoia de a lupta în continuare pentru o cauză pierdută, acel cineva eram eu.

Propriile mele visuri zăceau adormite în sufletul meu. Le îngropasem atât de adânc încât probabil aveau să se transforme și ele în cărbune, dar erau acolo. Iar în ziua aceea mi-am dat seama că nu eram singurul.

După slujbă am fost opriți de Millicent Tawney, soția predicatorului, o femeie micuță care țopăia de colo-colo ca un cintezoi. La Rotherham, de Paște, urma să aibă loc un concert la care erau invitate coruri de copii din tot comitatul, ne-a spus ea în stilul ei volubil. După părerea ei, ar fi fost o idee foarte bună – o idee minunată! – ca Grindley să trimită un cor. Ea intenționa să aleagă muzica și să se ocupe de pregătire. Oare Connie ar fi vrut să li se alăture?

Connie a ciripit încântată. Avea doar șase ani, dar adora muzica. Bunica îi cânta adesea seara, iar Connie o îngâna, repetând cu ușurință melodiile. Nici unul dintre noi, ceilalți, nu aveam ureche muzicală.

Tata a mormăit și s-a văitat, firește, îngrijorat de costuri, de deranj, dar doamna Tawney cea mărunțică a răspuns tuturor obiecțiilor sale, până când mama a intervenit:

– O, Jim, ce rău poate fi în asta?

– Nu vreau să-i intre gărgăuni în cap copilului, a spus el, încruntându-se. O să-i umple capul cu idei trăsnite. Nu-i ceva de viitor pentru ea.

– *Sigur* că nu, l-a liniștit mama. E doar de data asta, Jim, doar o distracție. E doar un ghem de copil.

Tata s-a mai văitat puțin până când bunica, de obicei atât de tăcută încât uitam de prezența ei, l-a înghiontit zdravăn.

– Las-o să se ducă, a spus ea. Îmi place să-i aud vocea subțirică. Toți nepoții mei în afară de ea ți-au moștenit lipsa de talent la muzică, Jim Green, și nu sunt prea încântată de treaba asta. O să meargă, doamnă Tawney.

În entuziasmul general, cred că am fost singurul care a sesizat luminița din ochii lui Connie. Am recunoscut-o. Era atracția Altei Lumi. Dacă visa la o astfel de lume, mă întrebam cum avea să se descurce micuța mea Con, obligată să-și petreacă restul vieții în Grindley.

CAPITOLUL 6

Josie

Iunie 1899

Săptămânile au trecut pe nesimțite și s-au transformat în luni, aducând cu ele vara anului următor. Faptul că îl cunoscusem pe Tommy mă schimbase profund. Îmi dăduse darul curiozității, al visării și al râsului. Se apropia însă ziua când urma să împlinească paisprezece ani, iar el simțea că munca în mină însemna sfârșitul vieții sale. Nu sfârșitul vieții sale *de până atunci*, ci pur și simplu sfârșitul. Era obsedat de neagra presimțire că soarta lui era să moară în mină, la fel ca fratele său Dan.

Era o fire atât de exuberantă în cea mai mare parte a timpului încât îmi era greu să-l văd melancolic și abătut. Iar gândul că ar putea avea dreptate, că l-aș putea pierde, mi-a trecut prin minte ca un fulger. Viața mea ar fi fost mai săracă fără el într-o măsură imposibil de descris. Încercam să ne încurajăm reciproc, să ne distragem atenția de la ceea ce urma.

– Așadar, ce ai face dacă ai putea face orice? m-a întrebat el într-o zi.

– Păi ar fi… munca la fermă, am meditat. Aș putea fi lăptăreasă. Aș mai putea lucra ca slujnică. Mmmm…

– Îngrijitor, paznic al vânatului, s-a încruntat Tommy. Cum poate ajunge cineva să facă *asta*, de exemplu? Mi-e greu să cred că Paulson are studii. Nu poate fi mai deștept ca mine.

– Poate că slujbele astea se moștenesc în familie, la fel ca ale noastre.

– Poate.

– Dar vorbeam despre *mine*, i-am amintit. Fetele nu pot fi paznici la vânat. Poate că ar trebui să devin artistă! Am chicotit amândoi la acest gând. Aveam tot atâtea șanse să devin inorog. Aș putea fi dansatoare de cabaret! am hohotit de râs. Cu cârlionți și panglici…

– Și pantalonași bufanți, a spus Tommy.

– Ce știi *tu* despre pantalonașii bufanți? l-am repezit, lovindu-l peste braț.

– John are un cartonaș dintr-un pachet de țigări. Lillian Sharpell, din anii ’80. Cu un picior în aer și fustele ridicate. Pot să mi te imaginez în pantalonași bufanți cu dantelă, Josie Westgate, chiar pot.

– Dezgustător, am pufnit. E adevărat ce se spune. Băieții din Grindley sunt niște creaturi îngrozitoare, primitive.

Am declarat asta chiar dacă și Bert avea un cartonaș asemănător, cu Patricia Lamar. Era șocant, desigur, dar era atât de frumoasă. Mai frumoasă chiar și decât Alice.

Veselia noastră a fost de scurtă durată; viitorul era acum prea aproape.

– Când o să fie mai exact? l-am întrebat încet.

Trebuia să-l întreb, cât timp mai eram împreună. A înțeles ce voiam să spun.

– Două săptămâni.

– Două săptămâni?

Ziua lui de naștere era foarte aproape.

– Da. Mi-au mai rămas două săptămâni însorite, a spus el. Apoi cobor în întuneric. Și atunci totul se va sfârși pentru mine.

M-a străbătut un fior sub razele soarelui de vară și am sperat să se înșele.

CAPITOLUL 7

Tommy

Iunie 1899

În ultima mea săptămână de lucru la suprafață, m-am simțit împovărat și amorțit. De câteva ori am testat senzația respectivă, doar ca să mă asigur, așa cum împungi cu limba un dinte care se clatină. M-am gândit la Silvermoor. N-am simțit nimic. M-am gândit la micul lord și n-am simțit nimic. M-am gândit la lumina soarelui și la geografie și la artă și la faptul că toate astea nu aveau să mai facă parte din viața mea. N-am simțit nimic. Era o ușurare. Poate că în felul ăsta munca în mină era posibilă pentru mine.

În ultimii doi ani progresasem de la spălarea cărbunelui la selectarea sa pentru diferite piețe, trecându-l prin site de fier, ocupație care era la fel de monotonă. În ultimele zile, care erau numărate în mintea mea atât de clar de parcă cineva desenase cifre mari și negre pe ele, aș fi putut face asta și în somn. De fapt, adesea chiar așa se și întâmpla.

Dintr-un astfel de vis obișnuit m-a trezit într-o noapte tata, supărat pentru că dormisem până la miezul nopții. M-am dat jos din pat împleticindu-mă și deranjându-i pe frații mei care dormeau la grămadă.

Am pornit la drum într-un ritm alert. Tata avea patruzeci și cinci de ani, dar era puternic ca un taur. După un kilometru de mers gâfâiam.

– Stai, a spus el, prinzându-mă de braț când am ajuns la intrarea noastră secretă. Mâine faci paișpe ani, iar luni cobori în mină. Asta-i ultima ta ieșire, ai înțeles?

– Bine, tată, e-n regulă. Toți începeam munca în prima zi de luni după ce împlineam paisprezece ani. Mă gândeam la ziua mea de naștere mai degrabă ca la o condamnare la moarte decât ca la o sărbătoare.

– Săptămâna care vine îl iau pe Ernest. Lucrează la suprafață acum, e aproape bărbat.

– O, tată, nu, am protestat în șoaptă, în timp ce frunzele foșneau în jurul nostru. Nu pe Ern. E atât de firav.

Palma pe care mi-a tras-o peste ureche nu a fost foarte puternică, dar numai pentru că s-a abținut de frică să nu țip în liniștea nopții.

– Și pe cine altcineva să iau? a întrebat încet, dar mânios. Alfie e încă un țânc. Sau vrei s-o iau pe Con?

Connie avea acum șapte ani și continua să fie lumina ochilor mei. O copilă încântătoare, cu un suflet pur ca o rază de soare. Concertul ei de Paște venise și trecuse, și nu se mai repetase niciodată.

– Nu, tată, am spus sfârșit. Sigur că nu. Dar știi cum e Ern.

Ernest era fragil. Obosea ușor, căpăta o tuse în fiecare lună, abia putea să ridice găleata cu cărbuni…

– Va trebui să facă mai mult de acum. Tre' să demonstreze că-i bărbat.

– Nu-i firav pentru că așa vrea, tată. Unii așa-s făcuți. O să merg eu în locul lui o vreme, până mai crește Alfie. Nu mă deranjează.

Alfie era un copil robust, presupun că la fel de potrivit pentru viața din Grindley cum era și tata.

Mi-a tras o palmă zdravănă de data asta și nu m-am putut abține să nu țip, iar el m-a scuturat bine pentru că țipasem. Trecuse ceva timp de când avuseserăm astfel de discuții, în care ceea ce mie mi se părea normal îl înfuria pe tata peste măsură.

– Tu, băiete, a mormăit el. Tu și ideile tale trăsnite. Habar n-ai cum e lumea. N-o să poți să reziști o zi în mină, iar după aia să ieși noaptea. O să-ți dai seama când o să ajungi acolo.

Am mai făcut o încercare de dragul fratelui meu.

– Mamei nu-i place ca vreunul dintre noi să braconeze, dar știi cum e ea când e vorba de Ern. Te-ar jupui, tată, iar pe el sigur l-ar afecta escapadele de noapte mai mult decât pe noi. Mama o să-și dea seama până la urmă, îți spun eu.

– O, îmi *spui* tu deci. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun *eu* ceva, băiete. Am plecat. N-am chef să lucrez cu tine în noaptea asta. Dacă tot ești așa bărbat și poți să faci totul și știi totul, ar trebui să fie o nimica toată pentru tine, nu-i așa? Și să nu te întorci cu mâna goală.

S-a îndepărtat pe potecă și a dispărut rapid în întuneric. Am oftat, după care m-am strecurat prin gardul viu și am mers mai departe. M-am dus mai întâi pe cărarea unde era capcana: o veveriță și doi iepuri. Am aruncat iepurii în desagă. Fusese o vreme în copilăria mea când imaginea unui iepure mort, delicat și catifelat și însângerat, mă făcea să plâng. Acum nu mă mai afecta. La urma urmei, trebuia să și mâncăm. Am făcut cale întoarsă, după care am luat-o pe cărarea unde era pușca și am găsit un fazan. Eram mulțumit, pentru că știam că și tata avea să fie. Am ajuns la pinul înalt și subțire de lângă tufișurile dese.

Apoi ceva s-a întâmplat. Noaptea fusese întunecată ca smoala, dar dintr-odată a apărut luna, luminând cărarea. Am văzut sclipirea perfidă a sârmei argintii și mi-a venit gândul nebunesc să calc pe ea.

Mi-am amintit cuvintele tatei din prima noapte: „Acolo e limita noastră. Să nu treci de ea niciodată dacă ții la viața ta“.

Dar eu nu mai eram sigur de asta. Și îl uram pe ticălosul ăla bătrân. M-am uitat în sus, așteptându-mă ca un nor să acopere luna în orice moment, dar aceasta continua să lumineze neclintită și strălucitoare, spunându-mi parcă: „Haide, băiete, n-o să te abandonez“.

– Paișpe ani mâine, am șoptit.

Și, având grijă să ridic piciorul cât mai sus, am trecut peste sârmă.

CAPITOLUL 8

Tommy

Cărarea era în continuare îngustă, cu ferigi care atârnau de o parte și de alta, iar eu mergeam imprudent, fără să mă gândesc la capcane. Încrezându-mă în lumina lunii, am cotit o dată și încă o dată, afundându-mă tot mai mult în pădure, până am străbătut-o în întregime și m-am oprit la marginea ei, privind spre o pajiște întinsă presărată cu stejari maiestuoși. Dincolo de ea, era perfect vizibilă Heston Manor. Casa construită cu prețul vieții a o mie de oameni.

Ar fi trebuit să plec de acolo cât timp nu mă părăsea norocul, dar ceva mai puternic decât dorința de a muri m-a paralizat. Povestea acelei case era atât de impresionantă; era ca o imagine a tot ceea ce-mi dorisem întotdeauna, doar că fără un final fericit. Și ar fi fost o poveste minunată pe care să i-o relatez lui Josie.

În lumina lunii, acoperișul său roșu părea negru și cenușiu. Era o casă înaltă cu acoperiș în două ape, de modă veche chiar și pentru ochiul meu neștiutor și mai pretențioasă decât Silvermoor, care era mai simplă și într-un stil mai clasic. Nu văzusem niciodată vreun membru al familiei Barridge și nici nu-mi doream asta, dar contemplarea conacului lor abandonat mi-a adus în minte drama pe care o trăiseră. Fiul lor cel mare, prețuit nu pentru leafa adusă acasă, cum se întâmpla în cazul nostru, ci din motive de moștenire, tradiție și orgoliu, murise în floarea vârstei. Familia a părăsit acel loc. Cât de mare trebuie să le fi fost durerea!

Vederea arcadelor și a streșinilor și a coșurilor și a peluzelor, chiar dacă neclară din cauza întunericului, făcea ca totul să revină la viață. Ce viață trebuie să fi dus aici! Balurile și banchetele și lecțiile și călătoriile… Toate abandonate. Casa fusese probabil plină de viață, dar acum era plină de umbre. Gândul la camerele goale, în care singurii locatari erau păianjenii, mi-a dat un fior. Majoritatea locuitorilor din Grindley ar fi încăput destul de confortabil acolo, dar noi eram nevoiți să suportăm cămărușele noastre înghesuite, la numai trei kilometri de această casă fantomatică.

În clipa în care acest gând mi-a trecut prin minte, chiar *am văzut* o fantomă. Un bărbat alb pe un cal alb dansând pe pajiște. Din nou ar fi trebuit s-o iau la fugă, dar n-am putut. Era ca și cum mă transformasem în stană de piatră. M-am frecat la ochi, sperând din tot sufletul că aveam vedenii. *Un cal care dansează?*

Când însă mi-am luat mâinile de la ochi era tot acolo. Bărbatul nu purta pălărie, iar părul său albicios strălucea în lumina lunii. Nu purta jachetă, ci doar o cămașă albă largă. Mâinile sale erau albe pe frâie. Iar de cal nici nu mai vorbesc! Nu numai că dansa, ci plutea la vreo doi centimetri deasupra solului. Era alb complet cu o coamă albă care sclipea. Își arcuia gâtul și își ridica în aer copitele, se învârtea și se legăna adoptând posturi complicate în timp ce îl priveam, ca și cum s-ar fi mișcat pe muzica unei orchestre invizibile.

Uimirea era mai puternică decât teama. Nu mă gândisem niciodată că o fantomă ar putea fi atât de frumoasă. Ce avea să creadă Josie despre *asta*?

Apoi am auzit un sunet care mi-a înghețat sângele în vine. Câini care lătrau în

pădure, apropiindu-se tot mai mult. Nu-mi mai doream să mor. Nu voiam să fiu sfâșiat în bucăți de copoii aceia negri. Apariția plutitoare trezise în mine o senzație pe care nu o mai trăisem de mult, reînviind acea parte din mine care era mișcată de frumusețe și care venera miraculosul. Sufletul meu poate. Am luat-o la fugă.

Luna care îmi călăuzea pașii și-a ținut promisiunea. Nu fusesem niciodată atât de iute. Picioarele mele lungi parcă zburau, iar inima îmi bubuia în piept când am auzit câinii apropiindu-se, trupurile lor masive străbătând desișul și sfârtecându-l. Când am ajuns la pinul cel subțire de lângă tufișul des nu am îndrăznit să încetinesc și să mă uit după fir, ci m-am străduit să-i ghicesc poziția cât am putut de bine și să trec peste el dintr-un salt, cu desaga de braconier în spate. M-am aruncat prin breșa din gardul viu, m-am oprit o clipă în loc să împing ramurile și încrengătura de iederă ca să astup deschizătura, după care am rupt-o din nou la fugă. În scurt timp, bătăile inimii mele au devenit tot mai puternice, iar lătratul câinilor se auzea tot mai slab și mi-am dat seama că nu mă urmăriseră.

M-am oprit din alergare și mi-am continuat drumul poticnindu-mă. Picioarele îmi tremurau ca piftia și abia mă puteam ține drept. Mă bucuram că distanța până la Grindley îmi dădea timp să mă adun. Am început să mă gândesc la cele întâmplate. Nimeni nu m-ar fi putut vedea printre copacii deși suficient de bine încât să mă recunoască. Probabil că puteam să scap basma curată. Dar, când oamenii aveau să ajungă din urmă câinii și să-i găsească adulmecând în locul unde dispărusem, urmau să găsească spărtura din gard și s-o acopere, iar aici se încheia braconajul la Heston. Tata avea să fie furios. Nu puteam să-i spun ce rol jucasem eu în toată povestea asta.

Dacă tata nu se putea întoarce la Heston și se temea încă să meargă la Silvermoor, braconajul avea să se încheie pentru o vreme. Mi-am dat seama că evenimentele din acea noapte îl salvaseră poate pe Ernest. Poate calul cel alb cu călărețul său palid nu fuseseră niște fantome. Poate că fusese un înger argintiu, strălucitor.

CAPITOLUL 9

Josie

Iunie 1899

E ciudat cum uneori începi să te gândești la un anumit lucru, iar apoi viața îți răspunde la întrebări. La scurt timp după acea zi mohorâtă când eu și Tommy ne-am întrebat ce ar putea face în viață o femeie, s-a întâmplat ceva de neimaginat. Bătrânul domn Embry, care ținea magazinul sătesc din Arden, a murit. Dar nu asta era întâmplarea de neimaginat; era mai degrabă rezultatul firesc al faptului că-și trăise viața. Partea ieșită din comun era că cea mai apropiată rudă a sa era o nepoată, iar aceasta, la fel ca toate nepoatele, era femeie. Am văzut-o la înmormântare; venise tocmai din Leeds. Nu i-am putut vedea prea bine fața, ascunsă în spatele vălului negru și al batistei cu care se tot ștergea la ochi. Avea însă o siluetă zveltă și dreaptă și un mers grațios, iar, când s-a dus vorba că era beneficiara moștenirii, toată lumea a spus același lucru.

– Ooo, ce păcat! Ce pierdere! Magazinul ăla era viața lui. Nu putea să găsească undeva o rudă de sex masculin? Acum o să ajungă la străini.

Câțiva ani mai târziu am aflat că multe femei lucrau în magazine sătești și nu era ceva atât de neobișnuit. În Arden însă, concepția noastră despre lume, așa cum se lamenta deseori Tommy, era definită de cercul îngust în care ne învârteam, iar noi nu mai auziserăm până atunci așa ceva. Domnul Embry fusese întotdeauna negustorul din Arden, prăvălia din Grindley era ținută de domnul Goldsworthy, iar în Steepley, negustorul era un oarecare domn Grunt[1], ceea ce mi se părea foarte amuzant.

Așa stăteau deci lucrurile. Negustorii erau bărbați. Toată lumea a regretat profund moartea domnului Embry și faptul că munca sa de o viață fusese irosită într-o clipă. Pentru că era evident că o femeie nu putea gestiona o afacere.

Domnișoara Embry, după cum s-a dovedit, nu era de aceeași părere.

Magazinul Universal al lui Embry a fost închis timp de două săptămâni, din respect pentru moartea bătrânului și din motive de ordin practic, având în vedere că nepoata sa trebuia să-și împacheteze tot ce avea și să se mute de la oraș într-un fund de țară. Apoi s-a redeschis, cu același nume și aceleași mărfuri, dar cu o cu totul altă figură în spatele tejghelei.

Am avut grijă să merg acolo în prima zi și să mă prezint. Domnișoara Embry mi se părea o zeitate, pentru că venea de la oraș, era necăsătorită, independentă și, pe deasupra, nici nu arăta rău! Părul său castaniu închis era prins într-un coc strâns și avea o piele albă delicată. M-a salutat cu amabilitate și la plecare mi-a spus că speră să putem fi prietene. Am plecat de acolo radioasă și parcă plutind.

Și iată că primisem răspunsul. Exact după ce mă întrebasem ce poate face în viață o fată, în afară de a se mărita cu un miner sau de a deveni slujnică sau de a lucra la o fermă, printre noi a apărut o străină care mi-a dat răspunsul: absolut orice. Abia așteptam să-i povestesc lui Tommy despre ea.

Am ieșit să mă plimb în fiecare duminică, dar nu am dat de el pe poteci. De fapt, nu

aveam să-l mai văd mult timp de atunci înainte.

În limba română, „mormăit“, „grohăit“

CAPITOLUL 10

Tommy

Iunie 1899

În cele din urmă s-a întâmplat. Prima mea zi în subteran. În mina de adâncime Crooked Ash. La peste o sută de metri adâncime, ca să fiu mai exact. Am stat alături de ceilalți, așteptând să intru în colivie, încălțat în saboți. Șapca mea turtită era căptușită cu ziare, singura protecție pe care o aveam pentru bietele noastre capete fragile. Țineam strâns cutia în care aveam prânzul constând din felii de pâine cu gem. Numai dulceața gemului se simțea prin praful de cărbune din subteran; știam asta de la toți cei care fuseseră înaintea mea. Mama îmi dăduse cutia când am plecat, spunându-mi: „Ai grijă". Amintirea vocii ei era greu de suportat.

Tata nu lucra în schimbul acela, nici John sau Georgie. Jimmy lucra, dar nu vorbisem cu el. Nu eram sigur care era părerea lui despre toate astea, nu vorbea niciodată despre mină. Nu prea vorbea în general, decât cu Mary.

În jurul meu, băieții glumeau, încercând să își ascundă neliniștea; bărbații murmurau predicții sumbre despre greve și foamete, ceva legat de mina Hebzibah din satul alăturat. Nu le-am acordat nici o atenție. Pur și simplu priveam în gol.

Colivia s-a oprit cu o zguduitură. M-am aplecat pe sub grilaj și am pășit înăuntru alături de alți nouăsprezece mineri. Apoi grilajul a fost tras în jos și ușa coliviei s-a închis. Stăteam umăr lângă umăr și aerul era încărcat de emoții: teama noilor veniți, care se întrebau dacă aveau să îndure chinul, și superioritatea plictisită a celor mai experimentați, care îndurau totul de ani de zile.

Colivia s-a scuturat și a început să coboare. Mi-am ținut capul în sus, pe de o parte, pentru că altfel nasul meu ar fi fost înțepenit la subsuoara lui Sam Kerrell și nu era un lucru prea plăcut și, pe de altă parte, ca să pot vedea lumina zilei până în ultimul moment. Era un dreptunghi alb-gri, care s-a micșorat până a ajuns cât un plic, apoi cât un timbru poștal, cât un vârf de ac, după care a dispărut.

Totul părea atât de nedrept încât mi-a venit să plâng. Eram oare sărit de pe fix pentru că vedeam lucrurile în felul ăsta? M-am uitat la ceilalți din reflex, să văd dacă fețele lor reflectau ceva din ceea ce simțeam eu, dar, evident, nu i-am putut vedea.

Colivia s-a oprit cu o bufnitură. A urmat o pauză. Întuneric. Un întuneric imposibil de imaginat dacă nu ai fost niciodată în măruntaiele pământului. E un întuneric copleșitor, capabil să-ți sece plămânii de aer. Nu mi-era frică de întuneric la suprafață, dar aici era diferit. Știam că *acest* întuneric putea – și chiar reușise – să facă oamenii să-și piardă mințile.

S-a făcut liniște preț de o clipă, după care au început să răsune vocile. Ușa s-a deschis brusc, grilajul a zornăit, iar oamenii s-au revărsat afară. Cineva a aprins un chibrit și nu m-am putut abține să nu mă gândesc la metan și la bioxidul de carbon, gazele care stăteau la pândă în întuneric ca niște tăcuți șerpi veninoși. Dar, bineînțeles, atât de aproape de puț nu s-ar fi adunat și încolăcit; debitul de aer era puternic aici. Apoi au fost

aprinse lămpile, care aruncau o lumină tremurătoare în întuneric.

Șeful de echipă ne-a repartizat sarcinile. În cele din urmă aveam să fiu cioplitor, la fel ca tata, dar, în general, băieții nou-veniți începeau prin a mâna poneii, o modalitate deja încercată și verificată de a învăța mersul lucrurilor. Asta mă așteptam să fac în prima zi și perspectiva îmi aducea o oarecare satisfacție, pentru că iubeam animalele.

Am fost trimiși toți în direcții diferite, dar Bulford, șeful de echipă, m-a oprit. În lumina pâlpâitoare a lămpilor, mi-a făcut un semn din cap și m-a luat deoparte, rămânând singuri. M-am întrebat dacă mi se dădea un tratament preferențial pentru că eram fiul lui Jim Green, dacă urma să primesc din prima zi o răspundere mai mare. Chiar și așa, mi-ar fi plăcut să lucrez cu poneii.

Culoarul pe care am pornit se înclina în jos. Nu era loc suficient să stăm drept. În întunericul absolut, simțurile mele erau alerte ca ale unui animal și captau senzații pe care nu ar fi trebuit să le poată simți. Mi se părea că simt întreaga greutate de un milion de tone a comitatului Yorkshire deasupra mea, gata să cadă peste mine. Am atins grinzile de lemn de deasupra capului și m-am gândit la Dan. Mi se părea că văd lumina soarelui sclipind peste ocean, la mulți kilometri distanță, chiar dacă sub pământ nu era soare, iar eu nu văzusem oceanul în viața mea. Parcă auzeam vocea lui Josie tachinându-mă: „Ți-e frică, Tommy Green?“

Sigur că mi-era. Nu de ceva anume, pentru că de fapt pericolele erau atât de mari și atât de numeroase încât mintea mea le adunase pe toate într-o amenințare vagă și le pusese deoparte, ci mi-era frică de viața asta. De ideea de a fi o ființă umană nevoită să trăiască precum un vierme. De ideea de a avea un creier pe care să nu-l folosesc niciodată. De faptul că iubeam cărările și lumina și ploaia și nu aveam să le mai văd pe parcursul lungilor zile de muncă. Eram ca un tren care deraiase pe o linie greșită și urma să ajungă la o destinație greșită.

Tavanul a devenit tot mai jos, iar eu m-am aplecat și mai mult. În cele din urmă mergeam îndoit de mijloc, simțind cum spatele îmi ardea de la efort. Am început să mă întreb dacă ar fi mai bine să mă târăsc în genunchi, dar Bulford continua să înainteze în același ritm. Nu aș fi putut să merg de-a bușilea la fel de repede cum mergeam în picioare. Și chiar și așa, nu ar fi însemnat decât că aș fi simțit că îmi ard genunchii, nu spatele. Toate astea înainte ca ziua de muncă să înceapă. Mersul până la zăcământul de cărbune nu era remunerat. Nu eram plătiți pentru cele treizeci de minute de mers aplecați și bâjbâind prin măruntaiele pământului. Era privilegiul nostru să parcurgem această distanță până la locul în care în cele din urmă puteam începe să ne câștigăm leafa.

Dar nedreptățile sistemului erau cea mai mică dintre grijile mele în acea primă zi. La doi kilometri și jumătate de colivie, Bulford s-a oprit lângă o movilă uriașă de praf și un șir de vagonete goale.

– Umple-le, a spus el. Vin să te iau când se termină schimbul.

După care a plecat, sau, mai bine spus, s-a ghemuit și s-a îndepărtat târându-și picioarele ca o insectă grotescă. L-am privit cum pleacă și cum lumina lămpii lui devenea tot mai slabă, până când a dispărut cu totul.

Probabil era o glumă. Cum oare aș fi putut să petrec nouă ore acolo, singur cuc, cărând cu lopata praful în liniștea aceea absolută? Dacă mi se stingea lampa? Dintr-odată, o astfel de posibilitate m-a îngrozit. Știam că se întâmplă frecvent, dar îmi imaginasem că urma să fiu alături de alți ortaci și că împreună ne-am fi descurcat. Aici nu mă puteam baza pe nimic. Întunericul acela dens avea să mă invadeze și să pună stăpânire pe mine… avea să mă strivească precum o avalanșă.

Și dacă Bulford nu se mai întorcea? Dacă uita sau murea sau pur și simplu mă abandona din răutate? Când și cum puteam să plec? Nu aveam cum să știu când se

terminau cele nouă ore, dar, dacă plecam înainte de terminarea schimbului, aș fi dat de necaz. Și cum aș fi putut nimeri drumul? Mina era un labirint subteran. Trecuserăm prin nenumărate bifurcări ale tunelurilor și toate arătau la fel. Adâncimea și întunericul îmi șterseseră deja din minte orice simț al orientării. Nu știam unde era colivia. Nu știam cum să ajung acasă. Am simțit cum micul-dejun din dimineața aceea, pregătit cu grijă de mama, îmi venea înapoi și mă lăsa gol pe dinăuntru. M-am simțit extrem de rău o vreme.

După ce mi s-a golit stomacul, m-am simțit amețit și slăbit. Atmosfera era înăbușitoare, iar tăcerea grea era întreruptă doar de scârțâituri și trosnete ciudate, care îmi dădeau impresia că întregul tavan era pe punctul de a se prăvăli în capul meu. Părea imposibil ca o entitate atât de imensă și de puternică cum era pământul să scoată astfel de sunete dacă dezastrul nu era iminent. M-am gândit din nou la Dan.

Orele petrecute sub pământ erau lungi. Mai lungi decât orele de la suprafață, asta era sigur. Era un fenomen ciudat pe care am ajuns să-l cunosc bine. O oră acasă sau afară pe poteci sau cu diverse treburi prin sat era ca argintul viu, dispărea într-o clipă. O oră sub pământ era un fel de monstru târâtor, șuierător și implacabil.

Am început să dau la lopată plângând și cu ochii ațintiți asupra lămpii pâlpâitoare. Nu îndrăzneam să o pun pe jos de frică să n-o răstorn. Nu îndrăzneam să o pun pe o poliță de frică să nu cadă. Dacă o puneam mai departe, simțeam că lumina ei nu ajungea la mine. O tot mutam de colo-colo învârtindu-mă în loc neîncetat, căutând soluția perfectă care nu exista.

Toate astea pentru un șiling.

Nouă ore mai târziu, Bulford s-a întors și m-a condus spre ieșire. Când urcam spre suprafață în colivie m-am agățat de bare, incapabil să stau în picioare. Tremuram și mi se părea că deja o luasem razna. Ceilalți bărbați mă priveau cu înțeles. Pe drumul spre casă mi-am dat însă seama că supraviețuisem. A fost singura dată când i-am fost recunoscător tatei pentru copilăria pe care mi-o dăduse.

Am aflat mai târziu că așa era primul șut pentru toată lumea. Era o formă de inițiere, menită să ne întărească. Nimeni nu vorbea niciodată despre asta; era cel mai bine păzit secret al minei. La început chestia asta m-a înfuriat, dar apoi mi-am dat seama că a fost mai bine că nu am știut dinainte. Dacă aș fi știut, nu cred că aș fi putut merge și ce s-ar fi întâmplat atunci? Așa că la rândul meu am respectat și eu acest jurământ nerostit de tăcere și nu le-am povestit băieților mai mici despre ziua aceea, pentru că nu voiam să se sperie și mai tare. Până când am ajuns acasă am reușit să-mi iau o înfățișare curajoasă pentru mama. Când m-am prezentat a doua zi la mină, am reușit să-mi compun o înfățișare dură, cea pe care o aștepta toată lumea de la fiul lui Jim Green.

CAPITOLUL 11

Tommy

În ziua a doua, am început să lucrez cu poneii. Acel ritual brutal de inițiere avea un singur lucru bun: nimic nu mai putea să pară atât de rău după el. Stan Baldwin, care conducea echipa ce lucra cu poneii, ne-a dus la grajduri, un loc bizar aflat aproape de fundul puțului.

Crooked Ash avea o sută patruzeci de ponei, care la un moment dat zburdaseră liberi pe dealurile galeze. Numele lor erau gravate deasupra boxelor, iar grajdul era plin de rozete pe care le câștigaseră, ca și cum ar fi făcut parte dintr-o lume mai bună. Să vezi poneii captivi sub pământ, în întuneric, era un lucru ciudat și inuman. Totuși, erau tratați bine, pentru că erau bunuri de preț. Productivitatea noastră depindea de ei. De multe ori, chiar și viețile noastre depindeau de ei.

În ziua aceea mi s-a repartizat un ponei pe nume Mint, care era acolo de șase ani și era cu siguranță cea mai inteligentă ființă ce traversase vreodată acele tuneluri. Mint își cunoștea bine meseria.

Cu ajutorul lui și al lui Stan, am învățat mersul lucrurilor: cum să dirijez poneii prin comenzi verbale, cum să-i fac să manevreze în locuri dificile, cum să le cer să deschidă ușile cu capul. Tunelurile erau pline de curbe și cotituri și presărate cu moloz. Aveau urcușuri și coborâșuri. Înălțimea tavanului varia foarte mult; în mod frecvent ne loveam la cap. Niște șine tăioase pentru corfe, aflate la jumătate de metru distanță una de alta, se întindeau pe toată lungimea lor și erau periculoase în întuneric, deși cu timpul aveam să ajung să le cunosc ca-n palmă. De câte ori vedeam o bârnă de lemn încovoiată de greutatea pe care o susținea mă gândeam la Dan și mă cuprindea neliniștea.

După trei săptămâni mi s-a dat voie să dresez un ponei. Stan susținea că aveam un talent înnăscut să lucrez cu ei. Primul ponei pe care l-am dresat a fost un mascul alb pe nume Rogue, pe care în fiecare zi îl rugam să mă ierte pentru că îl pregăteam pentru o viață atât de îngrozitoare.

A mai trecut o săptămână și încă una și eram conștient că nu o mai văzusem pe Josie de mult. Eram tot timpul obosit și mă durea câte ceva, dar motivul era altul. Fără îndoială ne-am fi putut vedea pe drumul cunoscut dintre Arden și Grindley, fără să ne dăm întâlnire sau să ne facem vreun plan, și am fi putut petrece măcar puțin timp împreună. Când ieșeam însă de la biserică duminica, o luam în direcția opusă față de Arden.

Dacă m-ar fi întrebat cineva dacă o evit pe Josie, i-aș fi răspuns că nu. Nu era o alegere conștientă să dau bir cu fugiții. Presupun însă că simțeam că *nu puteam* s-o văd, acum că viața mea se schimbase atât de mult. Ea făcea parte din realitatea *anterioară*, când aveam ocazional motive de bucurie și uneori mă simțeam chiar lipsit de griji. Josie, la fel ca speranța sau ambiția sau lumina soarelui, nu își avea locul în viața unui miner. Cu părul său roșu aprins, ochii negri vioi și simțul poznaș al umorului, continuam să cred că Josie era ca o luminiță, pe care nu voiam s-o sting.

Îmi petreceam zilele în întuneric. De cele mai multe ori lucram în poziție orizontală,

chiar în inima filonului de cărbune, sub o consolă de piatră sfărâmicioasă, mânuind târnăcopul, cu care loveam și ciopleam cărbunele din fața mea. După circa o jumătate de oră îmi simțeam gâtul pe punctul de a se frânge. Când ajungeam în sfârșit acasă nu-mi mai recunoșteam corpul. După o zi în care mă răsucisem în poziții nefirești, mă durea și mă ardea într-un mod pe care nu mi l-aș fi putut imagina niciodată.

Evident că nu aveam latrină în subteran. Când trebuia să ne facem nevoile pur și simplu ne duceam într-o margine a tunelului și făceam ce aveam de făcut. Cu treaba mică era relativ simplu. Era oricum atât de multă umezeală acolo, atâta apă în care ne bălăceam până la glezne, încât asta era cea mai mică dintre problemele noastre. Pentru treburile mai serioase încercam să semnalizăm într-un fel locul, în așa fel încât să nu călcăm în el. Înfigeam un băț în el pentru ca cei care veneau în urma noastră să îl poată ocoli.

Aveam un coleg în echipă, Mikey Rawlins, care avea ceea ce *el* numea un nemaipomenit simț al umorului, dar noi, ceilalți, numeam obraz gros, adică o nesimțire crasă. Când făcea treabă mare nu înfigea niciodată un băț în ea și nu se sfia să-l împingă pe cel care se afla în fața lui când treceam pe lângă un loc pe care îl botezase. Nu doar o dată am mers acasă cu ofranda lui Mikey lipită de talpa saboților. Cel puțin nu era ceva personal. Toți încercam să evităm să mergem lângă el, dar în fiecare zi cineva trebuia să facă asta.

Uneori, lucrurile deveneau personale și era îngrozitor când se întâmpla așa ceva, având în vedere că eram cu toții în aceeași barcă, sau așa ar fi trebuit să fim. Eu eram norocos. Eram înalt și puternic, iar tata nu era doar respectat, ci și temut. Am avut și eu porția mea de tachinare pe motiv că eram un „visător“ și un „savant“, dar nimic serios. Micul Benny Larkin însă, care începuse lucrul la scurt timp după mine, avea de suferit. Era mic de statură și părea mai puțin potrivit să fie miner chiar și decât Josie. Mai mult decât atât, bunicul lui muncise în timpul grevei din 1839, iar amintirile se păstrau timp îndelungat prin partea locului. Benny nici măcar nu se născuse când bunicul său luase acea decizie nefericită, dar continua să poarte pe umeri povara rușinii familiei sale.

Bulford, șeful de echipă, l-a luat deoparte în prima zi, i-a aprins lampa ca să putem vedea toți și i-a tras pantalonii în jos ca să putem râde cu toții de părțile sale intime. Eu n-am râs. Benny a izbucnit în plâns.

Apoi i-au uns membrul cu un amestec de noroi și pietriș numit prund și i-au spus că asta o să-l ajute să crească. Timp de câteva luni după aceea, toți minerii din echipă, cu excepția mea, s-au simțit îndreptățiți să comenteze pe tema bărbăției lui, sau a lipsei sale, după cum susțineau ei. Prin urmare, lipsa de omenie din mine nu se limita la sistem, ci afecta și modul în care ne tratam între noi. Îmi făcea sângele să-mi fiarbă în vine, dar, dacă aș fi spus ceva, ne-aș fi făcut un deserviciu și mie, și lui Benny.

Josie era extrem de curioasă. Ar fi dorit să afle toate detaliile. Și ce fel de povești din mină i-aș fi putut relata prietenei mele, o fată tânără? Povești despre întuneric, excremente și rușine? Nu, nu eram în stare de așa ceva. De aceea o luam în direcția opusă în fiecare duminică.

CAPITOLUL 12

Josie

Septembrie 1899

Toată luna septembrie mi-am văzut de treabă cu plânsul în gât, dar fără să vărs nici o lacrimă. Trecuseră mai bine de trei luni de când îl văzusem ultima dată pe Tommy. La început mi-am spus că de vină era noua slujbă, că era obosit, că nu avea timp. Dar de fapt nu înțelegeam. Aveam doar treisprezece ani și jumătate și, deși auzisem toată viața despre minerit, nu-mi puteam imagina care era realitatea.

Nu credeam că Tommy era fericit. Dar atunci nu era normal să aibă nevoie de cineva care să-l înveselească? Și nu eram eu persoana potrivită pentru asta? Cu siguranță că, dacă ar fi vrut *într-adevăr* să mă vadă, dacă prietenia noastră însemna pentru el la fel de mult ca pentru mine, ar fi găsit o cale.

Nu aveam cu cine să vorbesc despre asta. Deși aveam trei surori, cu Alice nu mă înțelesesem niciodată. Tansy cea bălaie, care avea șase ani, era prea mică. Martha cea brună era cu doi ani mai mare decât mine și avea răbdarea unei sfinte, dar era prea delicată și nu voiam s-o împovărez cu suferința mea. Însăși ideea de a-mi deschide sufletul în fața mamei era o glumă proastă. Nu ne înțeleseserăm niciodată bine. Nu mă credeam de o inteligență deosebită, cum era Tommy, și cu siguranță nu eram vreo frumusețe. *Încercam* să mă integrez, dar cumva nu reușeam să scap de senzația că eram diferită și că mamei nu-i plăcea asta.

– Te crezi specială, nu-i așa? obișnuia să mă ia în râs mama pe parcursul adolescenței mele.

– *Nu!* exclamam eu. Nu sunt specială, mamă, de asta sunt sigură!

Abia mulți ani mai târziu mi-am dat seama că era ceva trist în eforturile unei fiice de a-și împăca mama, asigurând-o că nu se simțea deloc specială.

Pe măsură ce creșteam, petreceam tot mai mult timp împreună. Martha era cea mai mare dintre fiicele nemăritate, deci era sarcina ei să fie umbra mamei la bucătărie și la vatră. Dar, când era vorba de a primi ajutor, mama prefera să aibă și o rezervă. În plus, cred că își imagina că eu aveam șansele cele mai mici să mă mărit, motiv pentru care urma să rămână cu mine pe cap.

Oricum ar fi stat lucrurile, a trebuit să învăț cum să spăl rufele, cum să scot toți nasturii de la haine înainte de a le trece prin storcător, ca să nu fie striviți, iar apoi cum să-i cos la loc. Uram sarcina asta repetitivă și monotonă, certitudinea că orice aș fi făcut – cusutul nasturilor sau scosul nasturilor – nu era menit să dureze. Cel puțin era o treabă care nu mă punea în primejdie, cum se întâmpla în cazul lui Tommy și al lui Bert, în afară de primejdia de a o lua razna.

Am învățat să gătesc, cu chiu cu vai, și să spăl podelele și să fac focul, dar abilitățile mele fuseseră dobândite cu efort și chiar și așa tot neîndemânatică rămăsesem, după cum susținea mama.

Aș fi vrut s-o întreb pe domnișoara Embry ce credea despre dispariția bruscă a lui

Tommy din viața mea, dar în acele prime săptămâni ale sale în Arden mă temeam să nu fiu o pacoste, așa că nu mergeam la prăvălie decât atunci când aveam un motiv real. O admiram și o adoram, dar nu îndrăzneam să sper că prezicerea ei că vom fi prietene s-ar fi putut adeveri.

Într-o zi, când eram pe punctul de a ieși din magazinul ei ținând strâns în mâini o pungă cu făină, am avut pentru prima dată ocazia să văd cum arată aristocrația. Dacă aș spune că nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor mele, ar fi prea puțin spus. Când doi domni au trecut grăbiți pe lângă mine și au intrat în magazin, nu mi-am dat seama cine erau. Nu m-am gândit decât că era ceva neobișnuit să văd străini aici și, pe deasupra, îmbrăcați atât de diferit față de oamenii din sat. Curiozitatea mea înnăscută m-a făcut să rămân într-un colț lângă ușă, privindu-i din spate în timp ce se apropiau de tejghea.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnilor? a întrebat domnișoara Embry.

Cât de mult îi admiram siguranța, felul în care vorbea cu toată lumea.

– N-am venit să cumpărăm nimic, a spus unul dintre ei, am venit doar să ne uităm.

– Puteți arunca o privire. Sunteți interesați de ceva anume?

– *De tine*, draga mea, a spus celălalt. Am auzit zvonuri cum că ar fi o negustoreasă nouă în Arden, o femeie, și că ar fi drăguță. Așa că, firește, am venit să ne convingem.

A fost singura dată când am văzut-o rămânând fără grai. Acum nu mai era curiozitatea cea care mă ținea în loc, ci instinctul. Nu era bine să rămână singură cu acei bărbați.

– În privința primului aspect, poveștile sunt adevărate, a spus unul dintre bărbați. După cum vezi, Willard, e clar femeie. Ce părere ai de celălalt punct?

– Hmm, a spus Willard. Drăguță? Da, aș zice că așa e. Păr negru și ochi negri, în stil Baudelaire. *Tu* ce părere ai, Jocelyn?

– Mă tem că nu m-a convins din punctul ăsta de vedere. Nu e pe gustul meu.

Celălalt a chicotit.

– Știm cu toții că gusturile tale merg în altă direcție, Joss. Ei bine, ai văzut destul? Putem pleca?

– A fost suficient pentru mine. A fost o experiență destul de dezamăgitoare per ansamblu. Dar poate că nu și pentru tine.

– Mă bucur că am văzut cu ochii mei. O figură plăcută, îmi mențin părerea. Dar nu merită deranjul să revin.

– Sunt cu totul de acord! O zi bună, domnișoară negustoreasă!

Domnișoara Embry a rămas în continuare mută.

Cei doi s-au răsucit pe călcâie, s-au îndreptat spre ușă și m-au văzut stând acolo, strângând în brațe punga cu făină. Erau înalți și slabi, cu pomeți pronunțați și nasuri ascuțite. I-am urât profund și instinctiv. Părul lor șaten închis era pieptănat pe spate, lăsând la vedere frunțile înalte, și aveau mustăți castanii închis, scurtate cu grijă și date cu ulei. Erau identici. Acum știam cine sunt: cei doi fii mai mari rămași în viață ai familiei, fiii lui Winthrop Barridge.

– Dumnezeule mare! a spus Jocelyn Barridge. Willard, uită-te la *asta*!

M-am înfiorat. Dacă era în stare să vorbească cu atâta lipsă de respect despre domnișoara Embry, ce avea să spună despre *mine*? Mi-am amintit toate poveștile despre nobili care căutau un pic de noutate la fetele din sat și m-am speriat. Nu mă amăgeam cu ideea că le-aș putea părea atrăgătoare, dar nu mai simțisem niciodată atâta răutate precum cea pe care o emanau acei frați gemeni.

Willard m-a privit de sus în jos cu o expresie imposibil de descifrat.

– Vezi ce văd și eu? a insistat fratele său.

– Daaaa, a spus Willard în cele din urmă. Da, văd. Ce chestie! Ce zici de asta, Joss?

Jocelyn a râs și a ridicat din umeri.

– Nu contează, a spus el. Nu contează.

Apoi au plecat. Am fost atât de ușurată încât brațele și picioarele mi s-au înmuiat și am scăpat făina. Punga s-a spart, iar făina s-a împrăștiat într-un nor alb, acoperind podeaua magazinului.

– O, îmi pare rău! am strigat. Îmi pare atât de rău, Miss Embry. O să curăț eu. Am nevoie doar de o mătură.

– Prostii! m-a certat ea, venind grăbită spre mine și lăsând urme de pași în făină, lucru care nu a făcut decât să înrăutățească situația. Apoi m-a luat prin surprindere strângându-mă în brațe. Ești bine, draga mea?

M-am lăsat îmbrățișată. Era o senzație atât de plăcută. Niciodată nu mă îmbrățișase nimeni!

– O! am spus cu o voce tremurândă. Niște persoane îngrozitoare, îngrozitoare.

– Se spune că așchia nu sare departe de trunchi, a aprobat ea, întorcând plăcuța de pe ușă și afișând semnul de „Închis“. O să curăț aici înainte de a mai intra cineva, ca să nu-și murdărească de făină pantofii și tivurile rochiilor.

A adus o mătură, un făraș și un mop și, în timp ce eu aruncam grosul la coș, ea spăla podeaua după mine.

– N-am fost niciodată atât de ușurată să fiu considerată lipsită de farmec, a râs ea. Ce ființe dezgustătoare!

– O! Cum au putut să spună așa ceva despre dumneata, miss? Ești așa de chipeșă. Ești frumoasă, *eu* așa zic!

– Mulțumesc, Josie, ești amabilă. Mă bucur că *tu* crezi asta, dar ei? Cred că aprecierea *lor* m-ar face să mă înfior mai mult decât disprețul pe care mi l-au arătat. Dacă-i mai vezi vreodată, să stai departe de ei, m-ai auzit?

– O, da, miss, așa o să fac. Știu asta.

Împreună am terminat de curățat podeaua și mi-a dat o altă pungă de făină gratis, ceea ce era de o amabilitate mai mare decât mi-aș fi imaginat și m-a scutit de la a-i spune o minciună mamei. Apoi ne-am îmbrățișat din nou și am plecat acasă, tremurând de fiecare dată când mă gândeam la cele două priviri reci și impersonale ațintite asupra mea.

„Dumnezeule mare… Uită-te la asta! Vezi ce văd și eu?“

„Ce chestie!“

De parcă aș fi fost o ciudățenie, nu o persoană. Chiar dacă nu-mi doream admirația lor, nu m-am putut abține să nu gândesc: dacă nu o considerau pe domnișoara Embry încântătoare, atunci cu siguranță că nici eu nu eram și mă întrebam dacă așa se explica de ce Tommy renunțase să mai vină spre Arden duminica după-amiază.

CAPITOLUL 13

Tommy

Septembrie 1899

Într-o duminică de septembrie m-am îndreptat spre pârâu și am mers spre vest până când pârâul s-a transformat în râu, iar cărările acoperite cu iarbă de pe ambele laturi s-au lărgit. Crengile copacilor atârnau peste apă și m-am gândit că era probabil unul dintre cele mai frumoase locuri din sudul comitatului Yorkshire. Am mers mai departe pe drumul șerpuit, încercând din răsputeri să mă conving că aceste ore răzlețe de odihnă și plăcere ar putea fi suficiente încât să dea sens vieții mele.

M-a trezit din reverie o voce subțirică:

– Hei, sal'tare, Tommy. E o zi numa' bună.

Era Benny Larkin, care stătea în apa puțin adâncă, cu nădragii suflecați pe picioarele sale slăbănoage și având în mână o plasă și o găleată.

– Sal'tare, Ben. Pescuiești pentru cină?

– Nu, caut gângănii și chestii de-astea… A făcut o pauză, obișnuit cred ca lumea să râdă de el, după care a continuat, probabil amintindu-și că și eu eram ciudat. Îmi place să văd creaturile pe care Domnul le-a pus pe pământ.

Am coborât pe mal și m-am dus spre el. A luat o pânză subțire de pe găleată, ca să pot privi înăuntru. O libelulă de un albastru strălucitor sclipea și tremura înăuntru, alături de o broscuță și un bondar, pe care captivitatea părea să îi fi afectat. Cunoșteam sentimentul.

– Calu' popii, broscuța, bărzăunul, a spus micul Benny cu o oarecare încântare. Uită-te la calu' popii, Tommy, ce culoare!

Am încuviințat din cap. Libelula strălucea atât de tare încât aproape că mă dureau ochii după o săptămână în mină. M-am uitat la fața sfrijită și entuziasmată a lui Ben și am avut o revelație.

– N-ai încă paișpe ani, am murmurat.

Familiile își trimiteau adesea băieții în mină cu un an sau doi înainte pentru a încasa mai devreme o leafă. La minele lui Sedgewick reușeau să facă asta pentru că managerii nu cunoșteau familiile suficient de bine încât să-și dea seama. La minele lui Barridge reușeau pentru că lui Winthrop Barridge nu-i păsa. Se spunea că ar fi primit și pruncii, dacă ar fi crezut că în felul ăsta poate extrage mai repede cărbunele.

Ben a clătinat din cap.

– Unșpe, a recunoscut.

– Bietul băiat, am spus fără să-mi dau seama. Nu am vrut să pară că-l iau de sus, dar, sincer, niște oameni în toată firea își băteau joc de un băiat de unsprezece ani… Ce fel de lume era asta? Nu da atenție la ce-ți spun oamenii din mină, i-am spus brusc. Ești un puști curajos, Ben Larkin, iar pe lume există oameni care nu gândesc ca cei de pe-aici. Să ții minte asta. Nu ești *tu* cel care are o problemă.

I-am urat lui Ben noroc să descopere insecte și animale prietene și mi-am continuat

drumul. Mi s-a rupt puțin sufletul când l-am lăsat acolo, cu dragostea lui pentru natură și o viață întreagă de nedreptăți în față. Am mers mai departe până am auzit țipete și râsete undeva mai înainte.

M-am oprit. Puțin mai în față era un pod de piatră și mai mulți băieți săreau de pe el. I-am urmărit de la umbra unui stejar cu trunchiul lat. L-am recunoscut pe tânărul Lord Walter Sedgewick, suplu și blond, care se juca cu trei băieți mai mari ce îl incitau la tot felul de acrobații care mai de care mai îndrăznețe, de la care el nu se dădea înapoi. Era ca un pește, agil și iute.

Unul dintre băieți era mult mai mare, avea cam douăzeci de ani, și părea să îi aibă în grijă pe cei mai mici. Chiar dacă îi tachina și îi provoca, nu-i lăsa să se prostească. Atunci când a fugit pe pod, toți s-au oprit din joacă să-l privească, pentru că era în stare să facă cele mai frumoase sărituri în apă.

– Ura! Bravo, Cedric! au strigat ei.

Am zâmbit, imaginându-mi cum ar fi fost să spun: „Bravo, tată“ sau „Bravo, Georgie“ pentru o treabă bine făcută în sat. Deci acesta era vărul mai mare al lordului Walter din York. Avea doi veri, care veneau deseori în vizită la familia Sedgewick: Cedric Honeycroft și sora lui, Clarissa sau Camelia sau alt nume care începea cu litera C. Când îi povestisem acest detaliu al vieții din Silvermoor lui Josie, aceasta oftase și rămăsese visătoare.

– Mi-ar plăcea să mă mărit cu cineva pe care să-l cheme Cedric, a murmurat ea. Sunt sigură că cineva cu acest nume nu ar putea să-și bată soția sau să se plângă de cină. Și, dacă m-ar fi chemat Camelia… nimic n-ar fi putut merge rău în viața mea.

Josie punea întotdeauna prea mare preț pe nume.

Întreaga scenă era atât de plină de lumina soarelui și de stropi împroșcați în aer încât nu-mi puteam desprinde privirea de la ea. Băieții s-au aruncat de pe pod, rostogolindu-se în aer. Nu aveau pe ei decât izmenele. Trupurile lor erau albe în lumina soarelui și arătau la fel cum arăta și al meu odinioară: zvelt și cu mușchi discreți. Trupul unui miner era diferit. Aveam fibre și mănunchiuri bizare de mușchi ca niște ciorchini în locuri neașteptate, din cauza sarcinilor pe care le îndeplineam. Când au ajuns jos, băieții au împroșcat apa, iar stropii s-au împrăștiat în aer strălucitori și aurii. Contrastul dintre viața lor și a noastră nu putea fi mai evident.

CAPITOLUL 14

Tommy

Octombrie 1899

Acest contrast m-a urmărit de-a lungul mai multor săptămâni. În Grindley, am aflat de la predicatorul Tawney că departe, în Republica Transvaal, izbucnise un război. Până la noi au ajuns frânturi de știri despre o țară fierbinte și aridă. Africa. Pe bună dreptate sau nu, mi-am imaginat un peisaj format din munți înalți galbeni, văi întinse și păsări negre, cu aripi largi, care se învârteau în cerc pe fondul cerului senin. În timpul ăsta, îmi târam picioarele pe drumul spre mină și înapoi, înfruntând negura și burnița persistentă din Yorkshire.

Toamna era în toi. Murele cădeau din arbuști, cele care mai rămăseseră după ce băieții lacomi din Grindley și le îndesaseră cu pumnul în gurile purpurii și după ce fetele le culeseseră pentru mamele lor, umplând castroane și găleți pentru plăcinte.

Într-o seară a venit în vizită Georgie. Se măritase cu Agnes Storr în timpul verii și acum locuia peste drum. Împreună cu tata, cu John și cu Jimmy discutau despre mina Wyard din Maltby, o mină mică ai cărei proprietari deciseseră să plătească fiecărui om încă doi *penny* pentru fiecare șut. Nimeni nu înțelegea de ce sau cum puteau face asta, când tot ce știam noi de la patronii noștri era că profitul lor era foarte mic. Cu toții au meditat la asta o vreme, făcând tot felul de speculații.

– Cui îi pasă? am întrebat eu. Doar nu o să se mute nici unul dintre noi la Maltby. Nici unul dintre noi nu va pleca nicăieri. Nici măcar pentru marea avere de *doi penny*.

Tatei nu-i plăcea sarcasmul.

– N-ai decât să râzi, s-a răstit el, dar tu nu trebuie să te ocupi de gospodărie. Nu ești tu cel care răspunde de alimentarea trupului și sufletului tău și al familiei tale. Doi *penny* înseamnă mult când îi aduni zi după zi. Înseamnă doișpe *penny* pe săptămână! Gândește-te ce-ar putea face mamă-ta cu ei.

– Da, tată. Știu. Doar că… lasă, nu contează.

– Doar că *ce*?

N-ar fi trebuit să deschid gura. Știam mai bine decât oricine că cu tata nu se putea discuta. Cu toate astea, nu m-am putut abține. Din ziua aceea de la râu, eram mai sigur decât oricând că mineritul era un afront la adresa vieții. Și nu spusesem nimic atâta vreme.

– Doar că nu ți se pare jalnic? Doi *penny*? Pentru o zi din viața unui om? Când el își riscă viața, își rupe spatele, trudește ca un cal de povară…

– O, sunt sigur că tu ești prea bun ca să trudești cinstit, s-a înfuriat tata. Dar noi, ceilalți, am fost crescuți să ne mândrim cu munca noastră. E o muncă calificată, e cinstită, suntem picioarele pe care se sprijină națiunea!

Era o frază pe care contele o rostea ori de câte ori se adresa sătenilor.

– Da, exact asta am spus și eu! Cred că, din moment ce e atât de necesară, atât de onorabilă, ar trebui să fie mai bine plătită. Nu numai *eu* sunt prea bun ca să fiu plătit cu

o nimica toată pentru toată vigoarea și viața pe care le-o dedic, ci noi toți.

– Tu auzi ce spune fiu-tău? a întrebat-o tata pe mama, dezgustat.

– E și fiul tău, a răspuns ea pe un ton blând, după care s-a întors la Biblia ei.

– Renunțăm la *tot* ca să coborâm în mină! am insistat eu. La toate drepturile date de Dumnezeu. La lumina zilei, la aerul curat, la șansa de a vedea lumea…

– Ah! Vrei să vezi lumea, nu-i așa? Și aș putea să știu ce are Grindley? A fost destul de bun pentru noi toți, de când lumea și pământul, dar *tu* vrei să vezi lumea. Nu mai vreau să aud așa ceva de la tine. Răzvrătire, asta o să predici nu peste mult timp. Dacă o să aduci necazuri familiei, Tommy Green, o să te omor în bătaie, așa o să fac și nu-mi pasă ce spune mamă-ta.

Mama s-a oprit din citit și și-a ridicat privirea.

– Nu e răzvrătire să îți dorești să poți alege! am urlat. Isuse, de ce nu înțelegi?

A fost o ceartă aprinsă. Pe parcursul ei, fetele s-au strecurat afară din cameră. Apoi au plecat și băieții. Doar mama a rămas. Nu se amesteca niciodată, dar nici nu ne abandona, pe nici unul dintre noi.

Tata s-a ridicat dintr-un salt și m-a tras și pe mine în picioare. S-a oprit doar o secundă când m-am aflat la un milimetru distanță de el și și-a dat seama că eram cu vreo șapte centimetri mai înalt decât el și la fel de lat în spate. Forța fizică nu îl intimidase însă niciodată pe tata, nici când era vorba de oricare dintre ortacii din mină și cu atât mai puțin când era vorba de propriul său fiu.

– Există o rânduială în viață! Asta e tradiția noastră, moștenirea noastră. Poate că *noi* nu avem pietre funerare elegante sau urne în cimitir și nimeni n-o să ne facă statui să le pună în biserică după moartea noastră. Dar locul nostru e aici la fel de mult ca al lor. Cărbunele trebuie extras. Patronii trebuie să vândă cărbunele pentru binele țării. Totul depinde de asta.

– Atunci n-au decât să coboare *ei* să-l scoată, am spus.

M-a scuturat până au început să-mi clănțăne dinții și nu am opus rezistență pentru că era tatăl meu, iar unele lucruri erau adânc înrădăcinate în mine așa cum erau și în el. Totuși, nu m-am putut abține să nu continui.

– Dan *a murit* acolo jos, tată! Oricare dintre noi ar putea muri oricând! Asta nu te face să-ți pui nici o întrebare?

– Nu pomeni numele lui frate-tău, a mormăit tata cu o voce amenințătoare. Fratele tău nu s-a plâns niciodată, nu și-a pus întrebări. A fost cel mai bun flăcău, iar tu nu-i arăți nici măcar respectul de a-i urma exemplul.

– Dan *a fost* într-adevăr cel mai bun dintre noi, știu asta la fel de bine ca tine. Dar faptul că oamenii își petrec viața sub pământ, fără ca cineva să se deranjeze foarte tare să ne protejeze, e *greșit*. Sunt sigur de asta.

Pumnul tatei a zburat spre fața mea și am avut impresia că lovitura mi-a despicat obrazul. M-am împleticit până în partea cealaltă a camerei, m-am împiedicat de un scaun și am căzut grămadă. Mama a țipat:

– Jim! Nu!

După aceea a urmat o perioadă mohorâtă. Tata nu vorbea cu mine, iar mama se căina în fiecare zi. Toată disperarea mea a ieșit la suprafață, precum cărbunele, și a rămas expusă la vederea tuturor. Nu mai aveam cum s-o îngrop. Dar ce puteam face altceva decât să-mi dublez eforturile? La muncă eram atent pe unde mergeam, eram atent la ce vorbeam și îmi concentram fiecare fibră din corp asupra zăcământului negru strălucitor din stâncă.

Apoi au sosit vești noi. Familia Barridge își închiriase una dintre mine către Tysen's, o companie care deținea exploatări carbonifere. Astfel de consorții existau de zeci de ani în sudul comitatului Yorkshire, oameni de afaceri care doreau să profite de goana după

cărbune ce părea să nu se termine niciodată. Nu avusesem însă vreo astfel de companie atât de aproape de casă. Și nu auzisem niciodată de o familie care deținea mine de cărbune, o familie aparținând nobilimii locale, care să intre într-un astfel de parteneriat cu o companie.

Să lucrezi pentru o corporație era chiar mai rău decât să lucrezi pentru o familie. Cel puțin nobilimea locală avea un simț al responsabilității și onoarei față de pământurile pe care le deținea, care fuseseră moștenite din generație în generație. Firește că unele familii, cum era familia Barridge, își neglijau această responsabilitate, dar altele, cum era familia Sedgewick, considerau că rolul lor era acela de administratori. Asta nu schimba faptul că noi eram cei care coboram în subteran și făceam toată treaba, dar însemna că situația noastră ar fi putut fi mult mai rea.

Oamenii care conduceau corporațiile nu aveau nici un simț al istoriei sau al dependenței reciproce. Totul se reducea la exploatarea unei oportunități. Iar aceștia erau oamenii care aveau să-și spună părerea, să ia decizii. Am auzit că intenționau să taie salariile, apoi să sape două puțuri noi pe o rază de nouă kilometri și să plătească pentru ele aceleași lefuri neînsemnate. Ne-am simțit din nou recunoscători că lucram pentru familia Sedgewick. Mina care urma să fie închiriată era Drammel Depth, unde lucrau tatăl și fratele lui Josie.

CAPITOLUL 15

Josie

Noiembrie 1899

După aflarea veștii despre Tysen's, abia mai suportam să stau acasă, într-atât de mohorât devenise locul. Când se întorcea de la muncă, tata se prăvălea imediat pe un scaun lângă foc și rămânea acolo, meditând deasupra flăcărilor, până venea timpul să se ducă la culcare. Până și cina o lua acolo, ghemuit deasupra castronului, ridicând și coborând lingura rapid, ca și cum însuși faptul de a se hrăni îi distrăgea atenția de la reflecțiile sale. Mama și-a luat obiceiul de a-și roade cu dinții pielea din jurul unghiilor. I se întâmpla chiar să lase jos pâinea pe care o frământa pentru a face asta, neputându-se opri din ciugulit, indiferentă la petele de aluat care îi rămâneau pe față. Nu o mai văzusem niciodată atât de absentă.

Singura parte bună era că nu mai stătea tot timpul cu ochii pe mine. Poate din cauza certitudinii că urmau să vină vremuri și mai grele, defectele mele erau ultimul lucru care o preocupa. Reușeam să ajung la magazinul universal de două ori pe săptămână, uneori chiar și de trei, după cină. Mama nu știa cât de mult timp petreceam acolo. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că o persoană ca domnișoara Embry ar fi fost încântată să primească vizita mea de curtoazie, dar, din ziua în care trecuseră pe acolo cei doi gemeni îngrozitori, deveniserăm bune prietene. Preț de două ore seara și în zilele de duminică, eu și domnișoara Embry stăteam de vorbă la o cană de ceai.

Pe măsură ce săptămânile treceau, m-a rugat să îi spun pe numele de botez, care era Dulcie, nume care îmi plăcea foarte mult. Orice subiect părea interesant când Dulcie vorbea despre el, chiar și mineritul; avea acest dar, la fel ca Tommy. Spre deosebire de toate persoanele pe care le cunoșteam, nu părea să creadă că mineritul era o realitate incontestabilă, ceva care avea să dureze pentru totdeauna. Industria era în declin, în opinia ei. Cărbunele britanic de cea mai bună calitate fusese deja excavat și vândut și toate industriile care produceau pentru export se confruntau de mai multe decenii cu concurență din partea Germaniei, Americii și a Franței…

– Atunci cum de mergem mai departe? m-am minunat.

– Poziția noastră este consolidată, avem multă experiență și un produs de înaltă calitate, chiar și acum. Ne ținem pe poziții, Josie, dar viața asta n-o să dureze la nesfârșit.

Credeam că o să-mi explodeze capul! Dacă industria carboniferă dispărea, ce aveau să facă familiile Barridge și Sedgewick? Dacă industria carboniferă dispărea, ce rost mai avea Arden sau Grindley? Ce avea să se întâmple cu *noi*? Într-o clipită mi-am imaginat șirurile de case ale minerilor goale, cădițe de tablă goale răsturnate prin curți și un exod de bărbați, femei și copii părăsindu-și casele. Așa ceva nu era posibil, cu siguranță. Un viitor alternativ era imposibil de imaginat.

Într-o notă mai plăcută, Dulcie îmi descria lumea din afară, prin asta înțelegând zone din Yorkshire aflate dincolo de controlul familiei Barridge. Leeds, firește, orașul ei natal,

cu uriașa sa galerie de artă. Vasta deschidere a estuarului Humber, cu apele sale argintii. Hoyland Lowe, o veche cabană de vânătoare din care, într-o zi senină, se putea vedea priveliștea până la York Minster[2].

– Ar trebui să vezi catedrala! a spus ea cu entuziasm. Este de o frumusețe nemaivăzută și are o mândrețe de clopote cu care îi cheamă pe credincioși la vecernie! Josie, ți-ar plăcea la nebunie Yorkul. Orașul e înconjurat de ziduri și e atât de vechi încât există fantome de toate felurile, vikingi și romani și cine mai știe ce?

Cât de mult îmi doream să îl văd! Cel mai mult îmi plăcea că îmi citea povești; nu pildele plictisitoare pe care le auzisem la școală, în care copiii răi erau luați de diavol, iar copiii buni ajungeau la îngeri, ci povești precum *O mie și una de nopți* și basmele fraților Grimm, *Alice în Țara Minunilor*, care mi-a plăcut, chiar dacă eroina principală purta numele nesuferitei mele surori, și *Fiicele doctorului March*, pe care am adorat-o din mai multe motive, nu numai pentru că eroina purta numele meu.

Apoi am început *eu* să citesc poveștile, în timp ce Dulcie asculta și mă ajuta când mă poticneam. Într-o astfel de seară am fost întrerupte de zgomotul unei încăierări și de o bufnitură afară, în curte. Dulcie a oftat și s-a dus la fereastră.

– Iarăși vulpile, a mormăit, trăgând draperiile. Apoi a scos un țipăt, care mi-a făcut inima s-o ia la trap ca un ponei. E cineva afară! a exclamat Dulcie. Ah! Oare ce vrea?

N-am putut să rezist tentației de a mă duce lângă ea la fereastră, chiar dacă mi-era frică. Nu mai văzusem niciodată un răufăcător, dacă n-o punem la socoteală pe mama.

Lângă perete era într-adevăr o siluetă ponosită care, văzând panica pe care o provocase, a făcut un pas în față, ieșind din întuneric. Spre surprinderea mea totală, în fața mea stătea Tommy.

– Nu-ți fie frică! am exclamat. Nu-i decât Tommy. Habar n-am ce caută aici, dar n-ai nici un motiv de teamă.

– Tommy? a întrebat Dulcie, venindu-și în fire. Trebuie să-i deschidem, poate că are necazuri.

A deschis fereastra și l-a invitat înăuntru. Apoi s-a grăbit spre ușa prăvăliei, în timp ce el se furișa pe lângă perete, iar eu mă foiam cuprinsă de emoție. O clipă mai târziu se afla în fața mea în frumosul salon al lui Dulcie.

Nu-mi venea să cred că-l vedeam din nou, atât de mult timp trecuse. Avea fața mai suptă, trupul mai vânjos, iar cârlionții îi stăteau lipiți de cap. Arăta ca un bărbat, deși avea tot paisprezece ani și abia își începuse noua viață de câteva luni. Cea mai mare schimbare era expresia ochilor săi verzi. Înainte erau senini ca cerul, cu nori ocazionali atunci când un gând întunecat nu-i dădea pace. Acum parcă prevesteau o furtună; cerul era înnorat și întunecat.

– Ah, Tommy, am spus. Mă bucur așa mult să te văd! S-a întâmplat ceva?

– Nu s-a întâmplat nimic. Am venit pentru că… era vremea să te văd.

– Aș spune că era de mult vremea să mă vezi. A trecut de mult vremea să mă vezi, aș zice eu!

Eram indignată, dar nu foarte tare. Puteam citi pe fața sa motivele înainte ca el să mi le explice.

– Știu, a oftat el. Știu, Josie.

– Tommy, a spus Dulcie, ia loc, te rog. Ai vrea ceva de mâncat sau de băut?

Fața i s-a lungit a mirare. Era pus într-o situație stânjenitoare; cu un minut în urmă dădea târcoale afară, așteptând să ies, iar acum i se oferea o gustare.

– Nu vreau să deranjez, miss. Îmi pare rău că am apărut așa, doar că trebuia s-o văd pe Josie și nu voiam să merg la ea acasă; m-am gândit că părinților ei n-o să le placă asta. Am văzut-o intrând aici, așa că am așteptat…

– Ai fi avut mult de așteptat, i-a spus ea în felul ei zglobiu, pentru că eu și Josie

suntem prietene bune și stăm de vorbă cu orele. Sper că vom fi și noi prieteni, Tommy. Dă-mi voie să-ți aduc ceai și pâine prăjită.

Ochii lui mari s-au făcut și mai mari. Mâncare. Ea a ieșit în grabă, iar el s-a așezat pe un scaun, arătând stingherit.

– Sunt atât de multe de spus, a oftat el.

– Și nu-i decât vina ta, am spus înțepată. Dar ai dreptate, nu știu de unde să începem.

– Chiar e în regulă chestia asta? a arătat spre încăperea în care eram, într-o casă străină.

– O, da! Miss Embry, eu îi spun Dulcie, e cea mai bună ființă. Mamei nu-i place să vin aici, dar sunt toți atât de prinși cu schimbările de la mină, încât cred că n-ar observa nici dacă m-aș mărita și aș pleca de acasă. Presupun că ai aflat.

El a confirmat dând din cap.

– Ăsta e unul dintre motivele pentru care am venit. Ăsta și… Am ceva interesant să-ți spun. Știu că am lăsat să treacă prea mult timp, dar…

– Dar e greu, l-am ajutat eu.

– Da. Când intri în subteran e ca atunci când te scufunzi în apă. Respiri adânc și intri. Nu mai respir până nu ies la suprafață. Sunt atât de multe de spus, dar nu vreau să pun o povară prea mare pe umerii tăi slabi. E atât de rău pe cât credeam, Josie, și chiar mai rău.

– Îmi dau seama. Și habar n-ai ce rău îmi pare, Tommy Green. Dar nu poți să mă eviți așa la nesfârșit. Nu trebuie să vorbim despre nimic din toate astea dacă nu vrei. Sau putem vorbi și o să-ți dai repede seama că umerii mei sunt mai puternici decât par. Dar nu putem să renunțăm să mai fim prieteni doar pentru că lucrezi în mină, căci în felul ăsta o să pierzi mai mult decât e cazul.

– Știu asta. Da, o să ne întâlnim din nou, Josie, o să ne vedem din nou duminica de câte ori o să putem. A zâmbit larg, lăsând să se întrevadă ceva din vechiul Tommy. Vreau să spun dacă nu ești prea ocupată să vii aici și să te vezi cu o prietenă mai de soi decât mine.

– Ești țicnit. O fată poate avea doi prieteni, să știi.

Gândul că mă voi vedea din nou cu Tommy mi-a luminat viața mai tare decât lămpile pe gaz pe care le avea domnișoara Embry, cu abajururile lor elegante cu ciucuri. Compania domnișoarei Embry mă ajutase să n-o iau razna în ultimele luni și o apreciam mai mult decât i-aș fi putut explica, dar presupun că Tommy era o parte din mine. Să stau departe de el a fost ca și cum aș fi mers de colo-colo cu o umbră în piept, ce avea aproximativ forma și mărimea cutiei mele toracice. Prezența lui fizică mi-a umplut acea cavitate cu lumină și mi-a permis să respir mai ușor.

Domnișoara Embry a întârziat mult cu pâinea prăjită. Cred că voia să ne lase să vorbim doar noi doi înainte să ni se alăture. Ne-am împărtășit doar întâmplări, nu și sentimente. Pentru moment, faptul că ne văzuserăm din nou era suficient.

Dulcie s-a întors, iar Tommy a înfulecat pâinea prăjită de parcă nu mai văzuse niciodată pâine. În scurt timp și-a depășit timiditatea față de ea. Au început să discute despre minele de cărbuni și despre schimbările care urmau să se petreacă în Arden și nu a trecut mult până a început să vorbească cu aceeași însuflețire ca de obicei.

A trebuit însă să ne despărțim prea repede. Eu trebuia să mă gândesc la mama, iar Tommy avea un drum lung de făcut până acasă, iar apoi îl aștepta o zi grea de muncă. I-am mulțumit lui Dulcie și i-am luat mâinile în mâinile noastre în timp ce ne luam rămas-bun cu regret. Apoi am străbătut împreună satul liniștit, oprindu-ne la capătul străzii mele.

– Era să uit! a șoptit el. Unul dintre motivele pentru care am venit.

– O, da, ai spus că e ceva interesant. Ce e?

– Familia Sedgewick dă o petrecere de Anul Nou la Silvermoor pentru oamenii din Grindley. Ți-am povestit despre ultima dată, la botez?

– Doar de vreo zece ori.

– Ei bine, nu știu prea multe despre asta încă, știu doar că o să fie…, a făcut o pauză pentru a căuta un cuvânt pe care nu-l foloseam prea des, magnific. A încuviințat din cap. M-am gândit că… dacă vrei…, a spus el fără prea multă ceremonie, aș putea probabil să mai strecor pe cineva. Membrii familiei nu ne cunosc pe toți atât de bine încât să-și dea seama.

Un zâmbet larg mi s-a lățit pe față, de la vârful uneia dintre cozile mele împletite de culoare roșu aprins până la cealaltă. O petrecere pentru a sărbători noul secol! Cu Tommy! Într-un conac, cu toată nobilimea înveșmântată elegant! O, abia îmi puteam stăpâni emoția!

– Trebuie să par că-s o fată din Grindley? l-am tachinat. Ei, nu știu dacă pot. Familia Sedgewick n-o să-și dea seama că sunt altă stofă?

– O, dintr-o privire, a râs el, dar îmi asum riscul dacă poți să te cobori într-atât încât să te amesteci printre noi doar pentru o noapte.

– Bine atunci, am chicotit, după care mi-am aruncat brațele de gâtul său. Ne-am ținut strâns mult timp, compensând absența sa din ultimele luni, după care l-am împins. Mulțumesc, Tommy. M-am uitat la el serioasă când i-am spus asta. Mă bucur tare mult că ai venit.

Catedrala Metropolitană dedicată Sfântului Petru este celebră pentru arhitectura sa gotică, pentru dantelăria de piatră sculptată care împodobește atât interiorul, cât și exteriorul, dar mai ales pentru vitraliile care acoperă imensele ferestre ale clădirii.

CAPITOLUL 16

Tommy

Înainte de petrecerea de Anul Nou de la Silvermoor, eu și Josie ne-am întâlnit de câteva ori pe poteci duminica. Uneori, când vremea era proastă, mergeam s-o vizităm pe domnișoara Embry și stăteam împreună în salonul din spatele prăvăliei.

Iar o dată Josie a venit să mă viziteze la Grindley. Nu mai fusese niciodată. Șansele de a mă vedea nu erau suficient de mari încât să merite efortul; turele mele erau imprevizibile și era drum lung de la Arden la Grindley, chiar dacă ea nu ar fi recunoscut asta niciodată.

– Sunt doar cinci kilometri între ele cel mult, spunea ea întotdeauna. Chiar și așa, era ceva de mers, iar ea nu avea prea mult timp liber, cu toate treburile pe care i le dădea mama ei.

În dimineața aceea se certase însă cu mama ei. Îi spusese în cele din urmă despre mine; să se strecoare neobservată într-o după-amiază de duminică era una, dar, dacă voia să dispară o seară întreagă în ajunul Anului Nou și să stea până după miezul nopții, trebuia să dea o explicație. Doamna Westgate fusese furioasă când aflase că Josie se vedea cu un băiat, iar pe deasupra cu unul din Grindley. I-a interzis să meargă. Josie a refuzat să o asculte, iar doamna Westgate a alungat-o pe Josie din casă.

– Nu vreau să te mai văd pe aici tot restul zilei, a avertizat-o ea.

– Mie-mi convine, a replicat Josie, plecând valvârtej spre Grindley.

A întrebat în stânga și-n dreapta și a aflat că eram în subteran, dar urma să urc la suprafață în scurt timp. Într-adevăr am urcat, trăgând cu putere aerul în piept ca de fiecare dată, obosit până-n măduva oaselor și visând la baia care mă aștepta, iar primul lucru pe care l-am văzut a fost o claie de păr roșu aprins și niște ghete care se bălăngăneau pe zidul din apropiere. Nu aș fi fost mai surprins nici dacă aș fi văzut-o pe regina Victoria.

– Josie! Ce s-a întâmplat?

A sărit jos, rânjind.

– Nimic, Tommy Green, doar că mama-i o cotoroanță și n-am voie să mă duc acasă azi. Așa că am venit aici!

John a urcat și el la suprafață.

– O, Tommy, o prietenă? m-a tachinat el, înghiontindu-mă. Ai ținut-o ascunsă, nu-i așa? *Secretosule!*

– Nu fi prost! John, ea e Josie Westgate, o prietenă din Arden. Josie, neghiobul ăsta mare e fratele meu John.

Au dat mâna.

– Îi țin eu de urât cât timp tu faci o baie, s-a oferit John. Nu poți s-o scoți în lume așa.

Nu eram foarte dornic s-o las cu John, care în ultima vreme începuse să-și cam dea aere de cuceritor. Evident că nu aveam o astfel de părere despre Josie. Dar avea dreptate, eram jegos. Ei s-au plimbat pe stradă dintr-un capăt în altul cât timp eu am făcut cea mai rapidă baie din viața mea. Praful de cărbune nu ieșea ușor. Nici măcar nu

pricepeam cum de ajungea în unele locuri. Când am terminat, am vărsat toată apa înnegrită și am adus alta proaspătă.

– Grăbește-te, John, am strigat, alergând în stradă. Apa-i pregătită! I-a făcut cu ochiul lui Josie. Abia așteaptă să te aibă doar pentru el, nu-i așa? În locul tău aș fi cu ochii pe el, miss Westgate.

Miss Westgate, auzi la el!

Josie a zâmbit larg.

– Ei bine, Tommy, acum îmi arăți splendorile din Grindley?

– Fiecare cărămidă și colțișor, am promis.

Pe strada principală am fost nevoiți să ne oprim din cauza unei mulțimi de oameni; toți localnicii care nu erau în subteran păreau să se fi adunat lângă prăvălia lui Goldsworthy.

– Ce se petrece? am întrebat-o pe Aggie Bradstock, o prietenă de-ale mamei.

– Sunt toți înăuntru! a explicat ea, emoționată ca o fetiță. Familia! *Inclusiv* verii, veniți din York! Se spune că tânărul domn Honeycroft e foarte interesat de minerit!

Josie a tras aer în piept. Nu considera că întâlnirea sa cu gemenii Barridge însemna că văzuse niște adevărați reprezentanți ai nobilimii, iar acum avea ocazia să-i vadă pe toți ai noștri dintr-odată! Ca la comandă, ușa magazinului s-a deschis cu un clinchet de clopoțel și au ieșit lordul și Lady Sedgewick, urmați de o liotă de copii ca un cârd de rățuște.

– Acela e micul lord, i-am spus, arătând spre Walter cel bălai, care era în fruntea coloanei. Acolo sunt Lady Flora și Lady Elizabeth și mezinul, lordul Humphrey.

– Lumea zice că lordul e un adevărat crai, a murmurat Aggie. Nu se dă înapoi de la o tăvăleală cu fetele din sat. Păi dacă o femeie ca asta nu-și poate ține bărbatu' acasă, nu știu cine poate.

Într-adevăr, Lady Amelia era la fel de blondă și de frumoasă cum mi-o aminteam. Ochii săi cenușii erau serioși și purta o rochie grena. Portul său era elegant ca al unei statui. Oare contele chiar își căuta în altă parte plăcerea?

Josie făcuse ochii mari cât cepele și știam că era atentă la fiecare detaliu al costumației lor. Nu m-am putut abține să nu-mi pară rău pentru băieți, toți îmbrăcați până-n gât cu veste și jachete și câte și mai câte, dar mi-am dat seama că Josie se uita cu jind la rochia roz și la eleganta jachetă maro a domnișoarei Flora. Ce frumusețe de fată era miss Flora, la fel ca mama ei. Miss Elizabeth îmi aducea puțin aminte de Connie, cu părul său castaniu drept și nasul cârn. Connie însă nu ar fi arătat niciodată atât de dichisită și timidă. Picioarele micului Humphrey erau atât de scurte încât abia reușea să meargă, dar și el era foarte sclivisit. Firește, Walter era cel care mă fascina cel mai tare.

Mergea cu o solemnitate nemaivăzută la un băiat de nouă ani. La vârsta asta, copiii din sat încă mai alergau de colo-colo țipând, profitând la maximum de fiecare an scurt înainte de a începe munca. Iar când o începeau, se maturizau peste noapte. Micul lord era diferit, între copil și bărbat, ceva ce noi nu aveam șansa să devenim. Era cu siguranță obișnuit ca o mulțime de oameni să se holbeze la el, spre deosebire de frățiorul său, care aproape izbucnise în lacrimi sub toate privirile pline de funingine. Walter era sobru, dar avea încă mersul ușor și neîmpovărat al unui copil. Era bălai și suplu, total opusul meu în toate privințele.

Contele s-a oprit și întregul clan s-a oprit în spatele lui.

– Bună ziua, ni s-a adresat el tuturor, ducând mâna la pălărie. Am murmurat cu toții un salut, trăgându-ne șepcile și holbându-ne la ei. Femeile au făcut o reverență. Mă bucur să fiu din nou la Grindley, a continuat el. Sunt încântat să vă văd pe toți. O zi bună.

Din nou am murmurat ceva și ne-am tras șepcile și am făcut reverențe.

Ei și-au văzut de drum și o clipă mai târziu ușa prăvăliei s-a deschis din nou cu un clinchet de clopoțel și au ieșit verii, Cedric, pe care îl văzusem deunăzi la râu, și sora lui al cărei nume începea cu litera C. Josie a răsuflat adânc, pentru că domnișoara Honeycroft avea părul la fel de roșu ca al ei. Avea culoarea roșu aprins, ca o flacără, și nu îl purta în modeste cozi împletite, ci cârlionțat și înfoiat, cu o pălărie neverosimil de minusculă pe care o purta într-o parte pe vârful capului. Rochia sa era de asemenea de un roșu aprins. Nu se asorta deloc cu părul, dar efectul era cu siguranță remarcabil. Era îndrăzneață și plină de viață, iar Josie rămăsese cu gura căscată de admirație. Domnișoara Honeycroft mergea la braț cu fratele ei, sprijinindu-se de el de parcă ar fi existat o reală afecțiune între ei.

Domnul Honeycroft nu a rostit un salut propriu-zis, cum făcuse contele. S-a apropiat de marginea mulțimii adunate acolo, trăgând-o după el pe splendida sa soră, și a început să vorbească cu lumea aflată în față. Am încercat să ne facem loc spre primele rânduri, dar toată lumea făcea la fel și n-am putut decât să privim și să încercăm să auzim ce spunea.

– Cum e *de fapt* munca la Crooked Ash? cred că l-am auzit întrebând. Sunteți mulțumiți de slujba voastră?

N-am văzut cui i se adresa și nici n-am auzit răspunsul. Când au plecat, domnișoara Honeycroft a ridicat o mână înmănușată și a zâmbit.

I-am privit plecând. Erau ca un miraj de culoare și lumină și bune maniere. După plecarea lor, Grindley părea și mai cenușiu. Apoi viața cotidiană și-a reintrat în drepturi și ne-am scuturat cu toții înainte de a ne întoarce la treburile noastre.

Mai târziu, eu și Josie am găsit un loc ferit la marginea satului unde puteam sta și discuta liniștiți, chiar dacă vremea se răcise în acele ultime zile ale secolului.

– Ah, să-i văd așa, a oftat ea. Și *au vorbit* cu noi! Nu-i așa că au fost minunați, Tommy? M-au făcut să visez. O, ce n-aș da să fiu miss Honeycroft. Sau Lady Flora. Imaginează-ți…

A continuat o vreme să vorbească despre asta entuziasmată, apoi mi-am amintit că în discuțiile noastre din ultimele săptămâni nu-i povestisem despre apariția fantomatică pe care o văzusem la ultima mea vizită la Heston Manor.

– Chiar plutea? Deasupra pământului? Cum adică *dansa*? a întrebat ea.

Când am ajuns la partea în care câinii mă urmăriseră prin pădure, a ascultat îngrozită. Când în sfârșit a terminat de digerat povestea mea, a rămas mult timp tăcută.

În cele din urmă a rostit:

– Îți spun eu ce înseamnă asta, Tommy Green. Înseamnă că soarta ta nu e să rămâi în mină.

– De ce crezi asta?

Îmi doream să aibă dreptate.

– Pentru că nimeni dintre cei pe care *eu* îi cunosc nu vede fantome sau îngeri. *Nimeni* nu se apropie atât de mult de copoii lui Paulson și reușește să scape fără să fie nici măcar mușcat de gleznă. Chiar *ai* ceva special, Tommy. Mi-am dat seama de la început. Aveai dreptate cu ani în urmă la școală. Ai o altă cale de urmat în viață, chiar dacă nu știu care sau unde. O să vezi. Într-o bună zi.

CAPITOLUL 17

Tommy

31 decembrie 1899

Era sfârșitul anului și sfârșitul unui secol și am străbătut aleea lungă spre Silvermoor în ajunul secolului XX ca doi copii căzuți pradă unei vrăji. Recent dobândita mea apatie și chiar vigoarea de miner au dispărut parcă undeva pe drum, făcând să-mi tremure genunchii și să fiu cuprins de uimire când am ajuns la marele conac.

Era construit din piatră de Portland și albul său perlat strălucea în lumina difuză a după-amiezii. În spatele său, cerul era cenușiu, iar copacii formau o masă întunecată dincolo de el. Cădea o ninsoare umedă, mai mult ploaie decât cristale de gheață. O bufniță a planat prin fața noastră, după care a dispărut în pădure.

Toți minerii din Grindley și familiile lor erau acolo. Era o mulțime de oameni. Ai mei erau și ei undeva în mulțime, dar eu și Josie ne-am luat libertatea de a ne separa de ei. Surorile mele au ridicat din sprâncene când au cunoscut-o, iar mama s-a uitat cam chiorâș la prietena mea slăbănoagă și cu părul roșu ca focul; știam că îi evalua calitățile de posibilă noră. N-avea rost să-i explic că lucrurile nu stăteau așa. N-ar fi înțeles. Cât despre părinții lui Josie, tot nu erau încântați de faptul că ieșise cu mine, și încă la Silvermoor dintre toate locurile posibile. Domnișoara Embry intervenise însă, asigurându-i că prietenia noastră era inocentă și că nimic rău nu se putea întâmpla. Nici unul dintre noi nu se gândea în seara aceea la familia Westgate.

În ciuda lapoviței care cădea oblic dinspre nord în stropi fini pe fețele noastre, intrarea principală de la Silvermoor era larg deschisă. Tot ce puteam vedea înăuntru era o explozie de lumină. O menajeră și un majordom ne întâmpinau la intrare, îmbrăcați în uniformele lor elegante; probabil erau înghețați de frig. Poate de aceea păreau atât de morocănoși! Ne studiau din cap până-n picioare când treceam pragul, vigilenți la orice posibilitate de furt sau distrugere.

– E chiar mai bine decât data trecută! i-am șoptit lui Josie în timp ce intram în vastul hol. N-am mai intrat niciodată în casă până acum.

Tavanele erau atât de înalte! Eram obișnuit să lucrez în locuri care nu aveau nici măcar înălțimea mea. Aici era atât de mult spațiu între creștetul capului meu și uriașul candelabru încât mă lua amețeala! Desene colorate și încărcate cu flori și fructe și heruvimi împodobeau fiecare panou pătrat ieșit în relief al tavanului; nu mai văzusem niciodată picturi pe un tavan. Josie m-a înghiontit și mi-am dat seama că mă holbasem atât de mult încât îmi înțepenise gâtul. L-am îndreptat cu o mișcare dureroasă.

Apoi am zărit cea mai minunată imagine pe care o văzuseră vreodată ochii mei, cu excepția calului argintiu care dansa de la Heston. Un pom de Crăciun, măsurând nici mai mult, nici mai puțin de nouă metri și care nu avea nici măcar o creangă rămasă neacoperită de globuri de sticlă strălucitoare, beteală și lumânări. Un înger cu trompetă și aripi și o mulțime de alte detalii trona în vârf. Toți copiii aflați acolo erau atrași de el ca de un magnet. În scurt timp nu te mai puteai apropia de pom în așa fel încât să-l poți

atinge din cauza copiilor care se așezaseră sau îngenunchează în jurul acelei minunății.

– Pfff, ce risipă de bani! a mormăit Neil Smisby, vecinul nostru. Și închipuie-ți că ni-l arată nouă, care n-avem de nici unele. Noi ne-am putea hrăni familiile cu jumate din cât a costat ăsta. Închipuie-ți că au atâția bani încât îi aruncă pe ceva fără rost cum e chestia asta. Mai bine ne-ar da să-mbucăm decât să ne arate asta.

Eu nu eram însă de aceeași părere. Dintr-un anumit punct de vedere nu puteai să-l contrazici. Mâncarea *era* într-adevăr mai folositoare decât un pom împodobit. Totuși, nu aș fi renunțat la acea imagine pentru toată pâinea de care aș fi putut avea vreodată nevoie. Știam deja că imaginea aceea avea să-mi rămână în memorie laolaltă cu cea a calului fantomatic, a zilei botezului, a băieților bogați care se bălăceau în apa râului luminată de razele soarelui și a părului roșu al lui Josie. Un alt lucru care să mă tortureze și să mă facă să tânjesc după o viață mai bună când eram în subteran. Eram însă dispus să plătesc acest preț doar ca să știu că viața *avea* într-adevăr sens, chiar dacă nu era la îndemâna mea.

Câteva slujnice așteptau să ne ia paltoanele și le așezau pe mese de lemn care fuseseră aliniate pe lângă perete. Avea să fie foarte greu să le găsim din nou mai târziu în grămada mare de zdrențe, dar era cald înăuntru, iar sentimentul că ne aflam într-un loc pentru care nu eram făcuți ne făcea să ne fie și mai cald. Fata care ne-a luat jachetele era prietenoasă.

– Ah, îmi place părul tău, a spus ea când Josie și-a scos pălăria, o ciudățenie tricotată cu câteva mărimi mai mare.

Josie a săgetat-o cu o privire bănuitoare, dar fata a continuat:

– E exact ca al lui Miss Coralie.

– Miss…? a întrebat Josie.

– Miss Coralie Honeycroft, e o verișoară a familiei.

Josie s-a uitat la mine mută. Știam la ce se gândea. *Ce nume perfect!* Am zâmbit.

– Treceți, a spus fata. Probabil îi păream foarte ciudați. Acolo sunt băuturile, iar Înălțimea Sa vă va saluta când toată lumea se va liniști.

Petrecerea avea loc în holul mare și în trei încăperi mari care dădeau în hol. Nici măcar nu știam cum să le numesc; nu înțelegeam ce e o sufragerie sau un salon sau care e diferența dintre ele. Într-o cameră era berea, în alta mâncarea, iar în cealaltă, cadouri pentru toți copiii. Se făceau multe schimburi și târguieli, fiind date la schimb panglici de păr în locul bilelor sau batiste în locul cercurilor. Lady Flora era și ea de față, supraveghind totul cu mult umor. Nu-l vedeam pe Walter, pe care o parte copilărească și irațională a inimii mele insista să-l considere fratele meu de mult pierdut.

Contele ne-a salutat de la jumătatea scărilor și în scurt timp a început dansul. Domnișoara Elizabeth și conașul Humphrey s-au alăturat. Domnișoara Elizabeth era o bună dansatoare și a dansat pe rând cu mai mulți băieți din sat. Conașul Humphrey era prea mic să facă altceva decât să meargă printre picioarele noastre și să ne facă să ne împiedicăm, dar prezența sa sporea veselia, cu fața sa rotundă și radiantă și chicotitul său molipsitor. Le-am văzut în mulțime pe surorile mele, pe care noutatea experienței le făcea să jubileze. Eu și Josie nu ne consideram buni dansatori, dar, spre marea noastră surpriză, am descoperit că puteam urma pașii și că formam un cuplu agil pe întinsa podea lustruită.

Orele au trecut. Dădusem pe gât când bere, când limonadă și în cele din urmă am simțit nevoia să mă ușurez; o situație jenantă într-o casă ca aceea. Josie s-a încruntat când am refuzat să mai dansez, dar să țopăi cu vezica plină era extrem de incomod.

– *Întreabă* pe cineva, a spus ea, cu un pragmatism specific sexului feminin. Sincer, femeile astea!

Am dat-o la o parte pe Josie și m-am grăbit să ies afară. Ninsoarea se întețise. Mici

grupuri de oameni stăteau afară, fugind de căldură și de zgomotul petrecerii, și urmăreau ninsoarea și luna. Am mormăit și m-am îndepărtat rapid pe lângă zidul casei. A durat ceva, deoarece casa era foarte mare. În sfârșit am dat colțul, dar tot nu mi s-a părut în regulă să-mi fac nevoile acolo. M-am strecurat pe o poartă care ducea într-o grădină îngrădită. Era o grădină cu zarzavaturi pentru bucătărie și nu mi-a plăcut ideea de a le uda recoltele în felul acela. Am continuat să merg, cu dinții clănțănind de frig și frustrare. În spatele unei alte porți am văzut în cele din urmă o grămadă de bălegar. Am oftat ușurat. Acela era locul.

După aceea, în timp ce ieșeam grăbit din grădina cu zarzavaturi, m-am izbit de un băiat bălai și zvelt: tânărul Lord Walter.

– Dumnezeule! a strigat el, clătinându-se și făcând un pas înapoi.

Era însoțit de doi câini, deși în primul moment nu am văzut decât unul, un animal enorm, lățos, de culoare brună amestecată cu alb. L-am *auzit* însă și pe celălalt; lătratul frenetic și ascuțit al unei creaturi prea mici ca să fie zărită cu ușurință. Nu știam unde este până când m-a prins de gleznă.

Am țipat, alarmat de mușcătura feroce a micului animal. Mi-am ridicat piciorul și am ridicat și câinele odată cu el. A rămas agățat de gheata mea din piele groasă, cu labele în aer, dar dând în același timp din coadă; era clar că era făcut să nimicească dușmanii. Când și-a dat seama că gheata mea nu avea să cedeze, a început să alerge în jurul meu în cerc, lătrând fioros, hotărât să-mi vină de hac. Între timp, câinele mare mârâia încet, dar constant.

Am rămas acolo cu un aer nătâng, îngrozit că lovisem un membru al familiei și rușinat că fusesem văzut ieșind dintr-o grădină unde nu aveam ce să caut.

– Iertare, milord, m-am bâlbâit în cele din urmă. Aveam nevoie de puțin aer, asta-i tot. Nu te-am văzut. Îmi pare rău că te-am lovit.

– Teacup! a strigat el spre surprinderea mea. Teacup, taci! Ți-am spus să te potolești, nu ne face nimic. Încetează cu lătratul! Teacup!

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Să fiu amenințat de o creatură pe nume Teacup[3] mi s-a părut extrem de amuzant.

– Empress, și tu! a poruncit el. Abia aud ce spune băiatul ăsta. Teacup, vino aici!

L-a luat pe cățel în brațe. Teacup s-a mulțumit să-mi arate colții săi mici și albi, în timp ce Empress m-a adulmecat cu atenție și a tăcut.

– Nu-i nimic, mi-a spus băiatul. Presupun că n-ai distrus grădina cu zarzavaturi și n-ai furat nici un dovlecel.

– O, nu, milord, nu, am vrut doar să arunc o privire. N-ar fi trebuit să intru, știu, dar n-am făcut nimic rău, jur…

– Nu, nu! a spus el. Te tachinam doar. Sigur că n-ai furat nici un dovlecel. Cine ar face asta? Sunt niște legume dezgustătoare. *Pe mine* nu mă deranjează că arunci o privire, deși nu pot să bag mâna-n foc pentru tata. Înțeleg că ești din sat?

– Da, milord. Mulțumesc, domnule.

Am început să mă îndepărtez, dar a strigat după mine.

– Cum te cheamă?

– Tommy Green, milord.

– Lucrezi în mină, Tommy?

– Da, la Crooked Ash.

A încuviințat din cap și a continuat să mă privească zâmbind.

– Asta-i tot, domnule?

– Da. Nu. Vrei să te plimbi puțin cu mine, Tommy? Sau ți-e prea frig?

– Să mă *plimb* cu domnia-ta, domnule?

Nu aș fi putut fi mai surprins nici dacă mi-ar fi cerut să mă dau de-a rostogolul.

– Dacă vrei. Nu cred că am mai întâlnit vreun băiat din sat până acum.

– M-ai întâlnit *pe mine*, milord!

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să mă gândesc. A părut uimit și mi-a părut rău că spusesem asta.

– Iertare. A fost acum câțiva ani, milord, la ceremonia de premiere de la școală. Dar erai doar un băiețel și nu ai cum să-ți amintești.

– Nu-mi amintesc. Îmi amintesc însă ocazia. Îmi amintesc că am fost la școală cu tata și că o mulțime de oameni se holbau la noi. Ai fost unul dintre premianți?

– Da, domnule. Trei ani la rând.

– Înțeleg. Și acum mai mergi la școală? Vino, hai să ne plimbăm puțin.

Într-o bizară răsturnare a situației, ca desprinsă dintr-un vis, mi-am potrivit pasul cu al lui. Era ca și cum îmi dorisem atât de mult acest moment încât devenise realitate, punctul culminant al unei vieți întregi de iluzii.

– Acum, nu. La doișpe ani terminăm școala, milord, și mergem la muncă. După aia nu mai avem nici o șansă să studiem. Dar suntem recunoscători pentru slujbele noastre, firește, am adăugat, pentru că așa răspundeam de fiecare dată când eram întrebați.

– Firește. Și presupun că te-ai bucurat să scapi de lecțiile alea plictisitoare. Îmi imaginez că mineritul trebuie să fie foarte interesant. Vă admir mult pe voi toți.

Preț de o secundă am rămas mut.

– Ah, nu, milord. Să fiu sincer cu domnia-ta, nu m-am bucurat deloc să scap de școală. Îmi plăcea mult să învăț. Nu-mi place să fiu ignorant. Sper să nu mi-o iei în nume de rău.

– Înțeleg.

Părea nedumerit, așa că am tăcut.

– Ea e Empress[4], iar ea e Teacup, a spus el, ridicând-o în brațe pe cea din urmă, care încă se mai zvârcolea și își arăta colții din brațele sale, în timp ce Empress ne urma ca un gardian maiestuos.

– Ai ales niște nume foarte potrivite pentru ele. N-aș fi putut găsi nume mai bune nici dacă m-aș fi gândit un an.

– Îmi plac câinii. Ție-ți plac, Tommy?

– Nu știu nici unul suficient de bine încât să-mi dau cu părerea, milord.

– Familia ta n-are animale de companie?

– Nu, milord. Avem deja treișpe guri de hrănit în casă.

– Da, a încuviințat el din cap cu înțelepciune. Tata spune mereu că surorile mele mănâncă atât de mult încât o să ne aducă la sapă de lemn.

N-am îndrăznit să zic nimic. M-am întrebat dacă exista vreun aspect din viața mea pe care să și-l poată imagina corect.

Lordul Walter a lăsat-o jos pe Teacup.

– Teacup, a avertizat-o el, amenințând-o cu degetul în timp ce ea se uita în sus la el cu ochii săi sclipitori. Dacă te las jos, trebuie să te porți frumos, m-ai înțeles? Să nu-l muști pe miner!

Nu m-am putut abține să nu râd din nou.

– Mulțumesc, milord! am spus.

Îmi imaginam ce-ar fi spus Neil Smisby sau ceilalți bărbați din sat dacă ar fi auzit un băiat, un țânc, vorbind așa despre ei. Mi-am dat însă seama că intenția sa nu era să fie arogant, doar că făcea parte dintr-o altă lume.

– De ce nu ești la petrecere, milord? am întrebat. Fratele și surorile domniei-tale sunt acolo și dansează de mama focului.

– N-aveam chef de companie în seara asta, Tommy, mi-a explicat cu un aer obosit. Am alte probleme pe cap.

– Oh!

N-am îndrăznit să-l întreb nimic. De aproape, părea mult mai mic. Avea aceeași postură sobră și vorbea frumos, dar părea atât de inocent.

– Da, a continuat el. Tata nu vrea să-mi ia un ponei nou, iar Merrylegs e destul de bătrână și înceată. Vreau să învăț să sar peste obstacole, dar tata spune că trebuie să mă mulțumesc să merg la trap călare pe Merrylegs până mai cresc. Îți vine să crezi așa ceva? S-a aplecat spre mine, ca și cum așa i-aș fi putut înțelege mai ușor preocupările. Nu-i așa că tata e cel mai mare înapoiat?

– Poate că n-o să te facă să aștepți prea mult, am murmurat. Poate că nu va fi mai mult de un an.

– Un an. Crezi asta, Tommy? O să am zece ani, crezi că e vârsta potrivită să încep să sar peste obstacole?

– Nu mă pricep la călărie, milord.

A continuat să mediteze.

– O să faci zece ani în iunie, am îndrăznit să spun. O să-mi amintesc mereu data, milord, pentru că botezul domniei-tale a fost ținut de ziua mea, așa că mi-a rămas în minte.

– Cred și eu. Sper că botezul meu nu te-a împiedicat să îți aniversezi ziua.

Am râs din nou.

– Nu! Noi nu sărbătorim că am mai îmbătrânit cu un an, milord. Botezul domniei-tale a fost cea mai frumoasă zi din viața mea! Mi-a plăcut absolut tot.

– Ah, mă bucur să aud asta. Tommy? Iartă-mă dacă par obraznic, dar mi se pare că nu prea ți se potrivește meseria de miner. Adică sunt sigur că te descurci foarte bine, dar îți plac școala și petrecerile și să explorezi grădinile de zarzavaturi la lumina lunii. Nu știam că minerii pun preț pe astfel de lucruri. Eu nu sunt amator de învățătură, dar o să am parte de ea din belșug, cel puțin până la optsprezece ani. Sora mea Flora este adevărata învățată dintre toți frații și *asta* e o pierdere, pentru că e fată. Minerilor le plac lecțiile în general?

– Unora le plac, iar altora nu, milord. Deși… eu sunt de cele mai multe ori diferit de ceilalți.

– N-ai putea să faci altceva în viață?

– Nu, n-am cum. N-am bani și am doar câteva clase. Iar tata m-ar ucide. Are nevoie să aduc leafa acasă.

– Deci ești… nefericit, Tommy?

Am făcut o pauză. Aveam atâtea motive să fiu diplomat. Voiam însă să spun adevărul; nu puteam să fac asta cu ai mei.

– Da, milord, sunt foarte nefericit.

– Îmi pare rău, sincer. Dar ce pot face *eu*? Am doar nouă ani, a oftat adânc. Cred că ar trebui să ne întoarcem. Tata se va supăra dacă pierd discursul său și clopotele de la miezul nopții.

– La fel și Josie.

– Josie e iubita ta?

– Nu, n-am așa ceva. E o bună prietenă, asta-i tot.

– E drăguță?

– Da, eu așa zic.

– Atunci pun pariu că o să fie iubita ta într-o zi, a zâmbit el, părând cu adevărat un băiețel în clipa aceea. Tommy, mi-a făcut plăcere să vorbim.

– Și mie, domnule.

– O să mă mai vizitezi și altă dată?

Era ceea ce îmi dorisem întotdeauna: o apropiere între mine și micul lord. Dar eram

mai mare acum și știam că ceea ce îți *doreai* să se întâmple, chiar și ceea ce *ar fi trebuit* să se întâmple, nu coincidea întotdeauna cu realitatea.

– Mi-ar plăcea foarte mult, milord. M-aș bucura foarte tare. Dar probabil că ar trebui să spun nu. Familiei domniei-tale nu i-ar pica bine, sunt sigur. În seara asta e altceva datorită acestei sărbători speciale pentru noul secol, dar de obicei sunt tot timpul la muncă, mai puțin seara, când domnia-ta trebuie să fii în pat, sau duminica, când mă văd cu Josie și trebăluiesc prin casă.

– Trebăluiești duminica? a strâmbat din nas. Nu prea îmi place cum arată viața ta, Tommy.

– Nu, nu cred că ți-ar plăcea.

– Dar poate într-o duminică? Poți s-o aduci și pe Josie. Mi-ar plăcea s-o cunosc.

– Aș vrea să-ți fac pe plac, mi-ar face mare plăcere. Dar cred că ar trebui întâi să-l întrebi pe tatăl domniei-tale. Poate că noi nu vedem nimic rău în asta, dar asta nu înseamnă că alții vor crede la fel. Întreabă-l. Și dacă spune da, aș fi bucuros să vin.

A oftat.

– Atunci sper că tata va spune da. Prietenii mei, băieții Craymill, s-au mutat la Londra, iar Cedric, care e vărul meu, nu mai e la fel de amuzant de când a crescut. Adică e tot băiat de treabă, dar acum e foarte ocupat cu munca, își face mereu griji pentru minele de cărbuni și scrie scrisori să schimbe ceva.

– Serios? Cum?

– Nu știu. Iar înainte era campion la cățăratul în copaci.

A rămas abătut tot drumul spre casă, cugetând la această evoluție regretabilă a caracterului lui Cedric.

Când am ajuns la ușa principală am rămas mai în spate și am privit cum era înghițit de mulțimea veselă. Am zărit-o pe Josie, cu fața strălucind de entuziasm, vorbind cu sora mea Connie. Poate că tânărul Walter Sedgewick avea dreptate în legătură cu noi. Mi-am izgonit însă imediat din cap acest gând; eram prea tânăr să mă gândesc la așa ceva.

Chiar și așa, când contele și-a încheiat discursul și toți sătenii țineau în mâini pahare de șampanie, iar clopotele au bătut pentru a anunța începutul unei noi ere în istoria omenirii cu toate speranțele și planurile sale, am sărutat-o pe Josie. A fost doar un sărut rapid.

„Ceșcuța de ceai“

„Împărăteasa“

CAPITOLUL 18

Josie

Ianuarie 1901

Viața în noul secol s-a dovedit a fi o reală dezamăgire. Tommy avusese dreptate când mă avertizase că nu ne vom trezi în prima zi a anului 1900 eliberați ca prin farmec. Acum mai trecuse un an, iar noul secol nu mai era chiar atât de nou. Regina murise, iar pe tron urcase Edward al VII-lea; nici asta nu a însemnat pentru noi nici o schimbare. Am început să mă îndoiesc de ceea ce-i spusesem lui Tommy. Poate că nu era nici un alt destin care să-l aștepte nici pe el, nici pe vreunul dintre noi.

La Arden, starea de spirit era în continuare proastă. Primul puț nou fusese săpat și fuseseră ridicate în grabă noi locuințe pentru cei care lucrau acolo. Acestea s-au alipit oarecum la Arden; nici măcar n-au dat așezării un nume nou. Prin urmare, nou-veniții spuneau că locuiesc în Arden, deși casele în care stăteau nu făceau parte din vechiul sat Arden, care exista de peste o sută de ani. Presupun că trebuiau să spună că locuiesc undeva.

Mica noastră populație s-a dublat, aparent peste noapte. Cred că partea cea mai rea era cât de neajutorați ne simțeam cu toții. Ni se demonstrase în mod dramatic că nu aveam nici un control asupra situației noastre. Economia gospodăriilor noastre se putea schimba, satul nostru se putea schimba și toate astea în urma unor decizii luate de alții, nu de noi.

Nu au fost prea multe probleme între noi și nou-veniți. Eram cu toții prea epuizați să ne certăm. Dar nu a existat nici amabilitate sau vreo primire călduroasă. Nu puteam să nu detestăm prezența lor, pentru că deranjau tot ceea ce cunoscuserăm vreodată, iar ei nu puteau să nu fie precauți în preajma noastră, având în vedere motivele noastre pentru a-i detesta. Încercam să trăim ca două comunități separate, chiar dacă stăteam practic unii peste alții. Mă bucuram însă pentru Dulcie; prăvălia ei avea mai mulți clienți, iar ea era mulțumită de venitul suplimentar.

Bert se însurase cu Franny May. Trebuie să spun că nu prea semăna cu Patricia Lamar. Alice a născut gemene, ambele fete, ceea ce a fost o adevărată lovitură. Recunosc că m-am bucurat că dăduse greș undeva. Drăguța de Martha era curtată. Tansy era în continuare ca o luminiță în întunericul vieții mele de acasă, suplă și bălaie, plutind prin lumea noastră sumbră ca un puf de păpădie. Dacă mă întâmpina vreodată cineva când mă întorceam din plimbări sau de la treburi, aceea era Tansy. Dacă mă săruta vreodată cineva, era Tansy, care își țuguia buzele rozalii de heruvim și mi le planta pe obraz. Speram ca viața să fie mai bună cu ea decât cu noi, ceilalți. Nu suportam să mi-o imaginez călcându-i pe urme mamei.

În februarie am împlinit cincisprezece ani și încă nu știam ce avea să-mi rezerve viața. Nici un băiat din Arden nu se arăta interesat de mine, așa că nu părea probabil că mă voi căsători și voi avea marea șansă de a repeta aceeași viață într-o casă identică de peste drum. Probabil urma să trăiesc alături de mama toată viața.

Într-o duminică de aprilie, am pornit spre Grindley după prânz, dar nu l-am văzut pe Tommy în ziua aceea. Am văzut însă ceva total neașteptat. Exista o porțiune de drum care se înălța treptat, după care cobora mai abrupt. Era distractiv să îl cobor în fugă, dar nu la fel de distractiv să îl urc la întoarcere. Când am ajuns în vârful acestei coline, am văzut o pată neobișnuită de culoare pe malul pârâului: un roz carmin atât de aprins încât părea să strălucească. O rochie. Iar apoi am văzut ceva care mi-a făcut sângele să-mi fiarbă. Doi băieți necioplți o urmăreau pe nimeni alta decât pe Miss Coralie Honeycroft. Eram sigură că ea era. Cine altcineva ar purta o astfel de rochie?

Am luat-o la fugă. Am alergat cât de repede mă țineau picioruşele, așa cum încă le mai numea Tommy. Probabil băieții ăia erau nou-veniți. Nu că băieții din Arden ar fi fost incapabili să calce strâmb, dar toți îi cunoșteau pe moșierii din zonă și știau care erau consecințele dacă nu se purtau frumos. Am ajuns la pârâu, dar nu-i vedeam nicăieri. Chiar la capătul cărării acoperite de iarbă era un pod de piatră, ascuns sub deal. Era doar piatră cenușie, nimic deosebit, dar era pitoresc în felul său datorită poziționării. Probabil că acolo dispăruseră toți.

Într-adevăr am auzit voci. Domnișoara Honeycroft striga: „Nu, vă rog, nu!“, iar mai multe voci masculine o luau în zeflemea. Eram îngrozită de ceea ce aș fi putut vedea, dar, când am ajuns acolo, situația nu era atât de rea cum mă temusem. Intenția lor era s-o jefuiască și s-o tachineze.

– Ce puiuț frumos! spunea unul dintre ei. De ce te-ai îndepărtat așa mult de coteț, puiule?

Iar ceilalți piuiau precum puii:

– Piu, piu, piu…

Mi-am dat ochii peste cap. Zău așa!

Primul ținea boneta ei de panglici și o învârtea în aer, iar cel care imita piuitul puilor îi înhățase geanta. Îngrozită, ea își desfăcea cerceii cu mâinile tremurânde, în mod evident dispusă să le dea orice, numai s-o lase în pace. Știam însă câte ceva despre băieții necioplți și nu mi se părea că erau porniți pe acel gen de răutate; doar că nu știau mersul lucrurilor de pe la noi. Erau probabil veniți din Irlanda sau Northumberland sau de peste mare, din cât deduceam după accentul lor.

– Ce altceva ai de gând să-ți mai scoți pentru noi? au întrebat ei și au izbucnit în hohote zgomotoase de râs.

Cred că nici măcar nu știau ce insinuează, proștii. Planul meu era să-i pun pe fugă, pe cât posibil fără să fiu văzută, pentru că îmi plăcea să hălăduiesc singură și nu voiam să mă tem de răzbunarea a doi idioți din New Arden. Deși în acel moment mă simțeam în stare să țin piept unei armate, eram totuși o fată de cincisprezece ani de statură cel mult medie.

Am luat o piatră și am țintit, închizând ochii pe jumătate în umbra de sub pod. Fusesem întotdeauna o bună ochitoare. Crescând în Arden și având părul roșu aprins, era o abilitate utilă. De-a lungul anilor mi se spuseseră multe în bătaie de joc și întotdeauna stătusem prost cu răbdarea. L-am lovit pe unul dintre băieți în frunte și a căzut ca un fazan împușcat. Tovarășul său s-a întors alarmat, dar a fost orbit de lumina soarelui, care îi venea drept în ochi. L-am bombardat cu patru sau cinci pietre, una după alta, iar el s-a întors pe călcâie și a luat-o la fugă. A scăpat boneta și și-a lăsat amicul să zacă acolo, crezându-l probabil mort, deși, pentru binele meu, speram să nu fie așa.

Am alergat spre domnișoara Coralie. Era ghemuită lângă peretele jilav; mi se rupea sufletul s-o văd pe acea femeie tânără și plină de viață aproape moartă de frică.

– Gata, gata, miss, am spus. Au plecat. Ești în siguranță.

– Ah! a suspinat ea. Mulțumesc, mulțumesc! Credeam… mi-era teamă că…

– Nu te mai gândi la asta, am sfătuit-o. Așteaptă să ajungi acasă la ai tăi. Poți să

mergi, miss? Ar trebui să ieșim din fundătura asta și să mergi acasă. O să te însoțesc dacă vrei.

– Ah, ai putea? Chiar ai putea să faci asta? Câtă bunătate! Și ce curajoasă ești! Tu ai aruncat pietrele?

– Da, miss. Uite-ți geanta… Bădăranul care făcea ca puiul a scăpat-o când l-am doborât.

– Este…? a întrebat ea.

M-am apropiat și m-am aplecat deasupra lui, furia mea justificată stingându-se dintr-odată. Privind în urmă, mi-era teamă de ce făcusem. Am constatat însă că bruta aceea urâtă respira. Un cucui mare îi apăruse deja pe tâmplă, dar a gemut când l-am înghiontit, iar pleoapele i-au fluturat ușor.

– O să supraviețuiască, am apreciat eu.

I-am întins boneta și am condus-o repede spre potecă. Era drumul principal dintre Arden și Grindley și mă îndoiam că cineva ne-ar fi putut face vreun rău acolo.

– O, așteaptă! a exclamat ea. Era să uit! Poneiul meu e aici, pe cărare. Din cauza șocului, mi-a ieșit complet din minte.

Nu mă pricepeam la cai, dar mi se părea un animal frumos, maro închis cu copitele albe, o privire vioaie și un smoc de iarbă care îi ieșea din botul ca de cauciuc.

– Ah, Maverick! a exclamat ea, aruncându-și brațele de gâtul său. Am trecut printr-o primejdie *atât* de mare. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, dragul, dragul meu băiat.

Și a început să plângă cu suspine.

– Domnișoară, te rog, am atins-o ușor pe braț. Trebuie să plecăm, serios. Sau cel puțin *domnia-ta* ar trebui să pleci.

– Și să te las aici? a întrebat ea, ridicându-și fața din coama poneiului pentru a se uita la mine. Avea ochii roșii și fața lividă și plină de pete. Fără să vreau, m-a consolat faptul că arăta exact ca mine când plângea. Cum aș putea face așa ceva? Urcă în spatele meu și o să mergem acasă împreună.

– O, știu și eu, miss, am spus, făcând un pas înapoi. Caii mi se păruseră întotdeauna prea mari și prea imprevizibili. N-am mai călărit niciodată, miss.

– Nici nu trebuie! Eu o să călăresc, iar tu o să stai pur și simplu în spate. Vino, ai promis că mă însoțești. S-a aruncat în șa și imediat a părut să se însenineze, ca și cum acolo se simțea mai sigură pe ea. A făcut un semn spre scăriță. Mă tem că va trebui să-ți ridici fustele și să stai călare. Lateral este aproape imposibil fără șa. Pune piciorul acolo… nu, nu, piciorul stâng. Așa. Acum ia-ți avânt de câteva ori și sari, aruncă un picior peste spatele lui.

Când Maverick a intrat la trap pe aleea mărginită de stejari seculari de la Silvermoor, deja începuse să-mi placă senzația aceea de balans. Ce aventură aveam să-i povestesc lui Tommy!

Un grăjdar a venit să ia poneiul și o slujnică a ieșit grăbită din casă.

– Miss, unde ai fost atâta vreme? Înălțimea sa și-a făcut griji pentru tine și trebuie să-l anunț imediat ce te întorci. Cine e *asta*?

– Mulțumesc, Dorcas. Poți să-i spui unchiului că m-am întors în sfârșit și că vreau să-i prezint pe cineva. Ea e Josie. Azi mi-a salvat viața din mâinile unor haimanale disperate.

Expresia de pe fața lui Dorcas spunea clar: „N-am mai auzit așa ceva“.

– Dorești să-ți aduc ceaiul în bibliotecă, miss?

– Te rog. Și câteva dintre brioșele minunate ale bucătarului. Josie merită o tratație, iar mie aventura îmi dă, se pare, poftă de mâncare.

Am urmat-o pe domnișoara Honeycroft în casă, amintindu-mi că în urmă cu un an fusesem acolo cu Tommy. Cât de mult mi-ar fi plăcut să fie și el cu mine azi. Atunci ar fi

putut să împărtășească și el această experiență. Această *minunată* experiență, m-am gândit, ca să folosesc un cuvânt rostit de idolul meu. Dar, pe de altă parte, băieții erau în general enervanți.

Însoțitoarea mea m-a condus prin holul mare pe care mi-l aminteam atât de bine. Am intrat într-o cameră pe care nu o mai văzusem. Pereții cafenii erau căptușiți cu cărți și erau foarte multe piese de mobilier din lemn: mese lucioase, scaune sobre, rafturi cu cărți și un birou mare lângă fereastră. Domnișoara Honeycroft s-a îndreptat direct spre o măsuță rotundă plină cu carafe și pahare de cristal.

– Ceaiul și brioșele sunt foarte bune, a spus ea. Dar am tras o sperietură și cred că asta are efect medicinal.

Mi-a întins un pahar mare cu un lichid auriu pe care l-am mirosit cu neîncredere. Nu băusem niciodată alcool, cu excepția berii de la petrecere, de care m-aș fi putut lipsi. Domnișoara Honeycroft și-a ciocnit însă paharul de al meu și l-a dat pe al ei pe gât, îmbujorându-se numaidecât. Am sorbit din pahar și m-a cuprins un acces lung de tuse. Încă mai tușeam, împroșcând și vărsând lichidul, când pe ușă a intrat contele.

– Doamne sfinte, Coralie, unde ai fost? Ai spus că te întorci la prânz, am fost îngrijorați.

A îmbrățișat-o strâns și a continuat să o țină de mână chiar și după ce i-a dat drumul. Când eu întârziam acasă, mama mă pălmuia.

– Dorcas a bălmăjit ceva cum că te-ar fi atacat niște răufăcători…

S-a întors spre mine, iar eu am regretat că aveam ochii înlăcrimați și îmi curgea nasul. Am făcut o reverență și mi-am aplecat capul mai curând din vanitate decât din slugărnicie.

Coralie i-a relatat rapid ce se întâmplase și a pus pe seama mea tot meritul pentru că scăpase cu viață.

– Dumnezeule! Domnișoara… Westgate, nu-i așa? Ești o tânără foarte curajoasă. Te rog, ia loc. Ah, uite-o pe Dorcas.

Dorcas a lăsat tava jos și a pus pe masă vase de argint, cupe de porțelan, farfurii înflorate, un platou cu brioșe, farfuriuțe de argint cu frișcă și gem și recipiente cu unt. Lingurile și cuțitele erau drăguțe și minuscule, cum nu mai văzusem până atunci. Nu fusesem niciodată interesată de menaj, mă plictisea la culme când mama și Alice începeau să vorbească despre cuverturi de pat sau să taie ziare ca să facă șervețele, dar în clipa aceea mi-a trecut prin cap că aș putea fi interesată dacă aș avea lucruri atât de frumoase ca acestea!

Domnișoara Honeycroft mi-a turnat ceai și mi-a uns brioșele cu unt și gem și frișcă, imaginându-și probabil că nu aș fi știut ce să fac cu toate obiectele din fața mea, iar contele mi-a cerut să-i povestesc ce s-a întâmplat. M-am simțit atât de timidă. Una era să vorbesc cu domnișoara Coralie pe drumul spre casă, când criza prin care trecuserăm nivelase diferențele dintre noi, și alta era să vorbesc cu contele, acasă la el, înconjurați de toate acele uimitoare splendori. Pentru prima dată eram conștientă de cât de prost vorbeam în comparație cu ei.

– Eram la plimbare, am spus cu atenție, speram să mă întâlnesc cu un prieten al meu. Ne întâlnim aproape în fiecare duminică dacă are timp.

– O! a strigat Coralie. Te-am luat de lângă iubitul tău. Transmite-i scuzele mele. Va fi îngrijorat.

– Nu, miss. Nu avem un plan fix. Amândoi hoinărim dacă putem, asta-i tot. Și nu-i iubitul meu, e doar un prieten.

– Chiar și așa, ți-am făcut o mulțime de probleme astăzi.

– Ba deloc, am murmurat. Am fost bucuroasă să ajut. Orișicum, eu coboram dealul dinspre Arden când am văzut-o pe domnișoara Honeycroft, domnule. Am recunoscut-o

după rochia colorată aprins și după păr… Am mai văzut-o odată și am ținut-o minte pentru că… mă rog… Mi-am prins cu degetele o șuviță de păr și amândoi au zâmbit. Mi-am dat seama că era urmărită și am fugit mâncând pământul; iertare, domnule, pentru limbaj. Orișicum, am fugit cât am putut de repede…

I-am povestit despre bombardamentul cu pietre, atât de nepotrivit unei doamne, și cum fusesem atât de grăbită să o conduc într-un loc sigur încât aproape uitaserăm de poneiul ei.

– Cine erau băieții ăia? a întrebat contele. Nu erau din Grindley, nu-i așa?

– Nu, milord. Și nici din Arden, ci din New Arden, cum îi zicem noi. Așezarea ridicată lângă satul nostru pentru puțul cel nou.

– Firește. E în firea lui Barridge să fie atât de eficient. Deci ești din Arden?

– Da, domnule.

– Și noile case, noua mină… Sunt bine văzute de oamenii din sat?

– Nu, milord. Din contră. Lefurile au scăzut, iar satul nostru e de două ori mai mare. Trăim umăr lângă umăr cu tot felul de oameni care nu ne știu obiceiurile. Sunt sigură că nu toți sunt răi, dar nu e… ușor să ne înțelegem între noi.

– Barridge, a spus domnișoara Honeycroft. El este cel despre care Cedric spune că are o bucată de cărbune în loc de inimă, nu-i așa, unchiule?

Acesta a încuviințat din cap gânditor.

– Mulți oameni spun asta, dar poate că n-ar trebui să vorbim așa în fața tinerei Josie despre stăpânul ei.

– Așa este, îmi pare rău, Josie.

– Nu-i nevoie, domnișoară. Nu-l cunosc, nu l-am văzut niciodată. N-aș vorbi rău despre el tocmai din cauza asta, dar în general nu avem nici o simpatie pentru el, chiar dacă e patronul. Cu atât mai puțin în ultimul an. Dar sunt sigură că face tot ce poate.

– Ești o tânără inteligentă. O tânără politicoasă, a spus contele.

Părea surprins, nu știu dacă pentru că eram de la țară, sau pentru că eram fată, ori pentru că eram tânără.

– Și trebuie să spun adevărul, domnule. Domnișoara Honeycroft a spus că i-am salvat viața, dar cred că am salvat-o doar de la tâlhărie și răutate, asta-i tot.

– Nici să n-aud așa ceva, a spus Coralie pe un ton hotărât. Chiar dacă e adevărat ce spune, unchiule, ajutorul ei a fost suficient de valoros încât să-i rămân datoare pe vecie. Și nici nu sunt convinsă că are dreptate. Ea nu a stat față-n față cu ei să le vadă fețele necioplite și privirile întunecate. N-o să încetez niciodată să-ți mulțumesc din inimă, Josie.

Mi-am coborât din nou capul. Nimeni nu-mi mai spusese vreodată că sunt o persoană de o asemenea valoare. Era o experiență atât de nouă și de minunată pentru mine încât nu mă simțeam prea în largul meu.

– Sunt întru totul de acord, a spus contele. Domnișoară Westgate, trebuie să accepți o recompensă. S-a dus spre un birou să ia ceva și mi-a întins o bancnotă. Zece lire reprezintă o compensație insuficientă pentru viața nepoatei mele, sau pentru bunăstarea ei dacă vrei, dar poate că vor fi de ajutor pentru familia ta în vremurile astea grele. Căci mă îndoiesc că vor primi vreun *penny* ca ajutor de la Barridge, a mormăit el.

Asta era adevărat. Chiar și așa, nu am vrut să iau banii.

– Nu, nu, am strigat, împingând bancnota departe de mine. Vă rog, nu, domnule. N-am făcut decât să ajut. *Trebuie* să ne ajutăm unii pe ceilalți, nu-i așa? Sunt sigură că m-ați fi ajutat dacă *eu* aș fi fost cea atacată.

– Da, bineînțeles. Dar eu sunt bărbat și am o situație privilegiată. Ți-ai asumat un mare risc s-o ajuți pe nepoata mea, domnișoară Westgate.

– Dar am fost bucuroasă s-o fac, domnule! Am venit doar ca s-o văd pe miss

domnișoara… domnișoara Honeycroft acasă la ea în siguranță. Doar că pe urmă ea m-a invitat la brioșe și m-am gândit că așa voia să-mi mulțumească. Și voiam atât de mult să gust o brioșă…

– Fii binecuvântată, copilă! a spus domnișoara Honeycroft, deși nu era decât cu trei sau patru ani mai mare decât mine. O brioșă ca recompensă? Trebuie să iei banii pe care ți-i dă unchiul, insist să-i iei, pentru că vremurile sunt grele în Arden; l-am auzit deseori pe fratele meu spunând asta. Iar noi nu putem face nimic acolo, pentru că nu e pământul nostru, nu e treaba noastră…

– După cum îi place lui Barridge să-mi amintească, a adăugat contele.

– Insist să îi iei; dacă nu, o să-mi pun din nou viața în pericol intenționat. Ba mai mult, am un plan. Unchiule, pot să vorbesc ceva cu tine? Josie, ne scuzi o clipă?

S-au retras, lăsându-mă singură în încăperea aceea opulentă. M-am uitat de jur împrejur, înmagazinând totul în memorie ca să-i povestesc lui Tommy și să-mi amintesc mereu. Un sentiment ciudat a început să pună stăpânire pe mine. Mi-am spus că era din cauza epuizării, dar era mai mult de atât. Era începutul unei noi schimbări în mine. Nu aveam nevoie să fiu nepoata unui conte, nu aveam nevoie de pământuri sau de servitori sau de bijuterii cu duiumul. Pentru prima dată însă mi-am dat seama că aveam nevoie să mă simt apreciată și în siguranță și să mă bucur de puțin lux din când în când.

M-am uitat la bancnota de zece lire aflată pe masă în fața mea și am oftat. Ar trebui s-o iau, știam asta. Ar putea însemna atât de mult pentru familia mea. Dar nu mințisem când spusesem că nu voiam bani pentru că o ajutasem pe domnișoara Honeycroft. În plus… faptul că banii ar fi ajuns la familia mea mă făcea să oftez în sinea mea. Ideea nu era că nu voiam să-i împart, ci că s-ar fi dus în întregime pe mâncare și alte necesități. Banii erau o recompensă specială pentru o zi specială și, dacă-i luam, mi-ar fi plăcut să păstrez o parte din ei pentru ceva special. Dar familia mea n-ar fi fost niciodată de acord.

Contele și domnișoara Honeycroft s-au întors și și-au reluat locurile. Ea s-a uitat la el, iar el s-a uitat la ea.

– E ideea ta, draga mea. E oferta ta.

Ea a încuviințat din cap.

– Ei bine, Josie, am o propunere pentru tine. Camerista mea, Sheila, mă părăsește. Se mărită și mă bucur foarte mult pentru ea, dar nu și pentru mine. Nu știu cum o să mă descurc fără ea. Nici măcar nu am început încă să caut pe altcineva, pentru că nu mă simt în stare. Sunt sigură că o să primesc solicitări de la niște fete excelente, dar e vorba de persoane străine și nu-mi place ideea asta. Ai vrea să vii cu mine la York și să lucrezi pentru mine pe acest post? Deja simt că suntem prietene și știu că majoritatea oamenilor nu caută asta la un servitor, dar eu da. Vrei, Josie? Ai vrea?

N-am putut să vorbesc. N-am putut să scot nici un cuvânt. Pur și simplu m-am holbat la ea cu gura căscată, într-o postură prea jenantă s-o descriu.

– Știu că ar fi o mare schimbare pentru tine, s-a grăbit ea să continue și, firește, nu mă aștept să-mi dai răspunsul imediat. Dar nu știi nimic despre slujba asta! Ce prostie din partea mea! Ei bine, casa din York nu e nici pe departe atât de mare și de somptuoasă ca Silvermoor, nu trebuie să-ți imaginezi asta. E o casă modestă, la douăzeci de minute de mers de York Minster. E în apropierea hipodromului… dar asta nu-ți spune mare lucru dacă nu cunoști orașul. Oricum, se presupune că e un loc de muncă bun… Din familie mai fac parte acum tata, fratele meu și mătușa mea Catherine. Mama a murit cu mulți ani în urmă. Avem patru servitori, dacă o punem la socoteală și pe Sheila. După cum vezi, suntem foarte modești. Dar eu sunt un *model* de stăpână, dacă e să mă iau după ce spune Sheila, iar remunerația e corectă. Nu trebuie să-ți faci griji pentru lipsa de experiență. Cealaltă menajeră o să te învețe, iar eu o să fiu foarte răbdătoare. Eu și Cedric venim des în vizită la Silvermoor, așa că timpul tău va fi împărțit între cele două

case… Am putea eventual să facem în așa fel încât să-ți poți vizita familia când suntem aici…

A tot continuat în același stil. De parcă ar fi fost nevoie să mă convingă. De parcă ar fi fost posibil să nu-mi surâdă ideea! Fiecare amănunt pe care mi l-a prezentat îmi demonstra că viața pe care mi-o propunea era visul meu devenit realitate. Și, pe deasupra, în York, dintre toate locurile posibile, orașul la care visasem din clipa în care Dulcie Embry mi-l descrisese. Îmi doream să merg mai mult decât orice pe lume. Îmi doream atât de mult încât mă durea. Și totuși i-am lăsat cuvintele să se risipească în aer, pentru că nu mai suportam să aud mai mult. Nu voiam să refuz, dar știam că trebuia s-o fac. Așa că am izbucnit în plâns.

– Dumnezeule! Bietul copil. Contele s-a ridicat în picioare. Vă las să negociați, doamnelor.

După care a ieșit ca din pușcă, de parcă l-ar fi urmărit o haită de câini.

– Doamne sfinte, Josie, ce s-a întâmplat? întrebă domnișoara Coralie în timp ce-mi ungea cu unt încă o brioșă. Îmi pare rău dacă te-am supărat. Poate că nu vrei să pleci de acasă. Te asigur că nu ai nici o obligație. Dacă răspunsul tău e nu, înțeleg perfect.

– O, miss, m-am văitat, ridicându-mi capul din mâini și privind-o tulburată. O, miss, dac-ai ști cât de mult îmi doresc să merg cu domnia-ta.

– Adevărat? Dar e nemaipomenit! Atunci vino, te rog!

– Dar nu pot. O, miss, ceea ce îmi oferi… n-am cuvinte să explic ce înseamnă. Nu m-ar deranja să plec din Arden, miss, sau să-mi părăsesc familia. De fapt, m-aș *bucura* s-o fac. Și aș putea să văd Yorkul! E un loc la care am visat! Și șansa să *învăț*, miss! Lucruri noi, oameni noi…

– Dacă dorești să înveți, aș putea cu siguranță să te ajut, a intervenit ea entuziasmată. Poți să împrumuți cărți, să mergi la concerte în oraș, pentru că se face multă muzică la York și se organizează spectacole pentru oamenii din oraș la prețuri foarte accesibile…

– Ah, oprește-te, miss, te rog! am strigat. E prea mult, e prea perfect, dar nu pot să-l părăsesc pe Tommy. Gata. Am spus-o. Nu pot, nu pot, nu pot. Răspunsul meu trebuie să fie nu, miss Honeycroft, dar îți mulțumesc din suflet că mi-ai oferit șansa asta. Nu știi cât înseamnă asta pentru mine.

– Înțeleg. Tommy e prietenul despre care vorbeai mai devreme? Dar nu cred că el s-ar aștepta să dai cu piciorul unei șanse care înseamnă atât de mult pentru tine, nu-i așa?

– Nu ar face-o niciodată, dar, dacă cineva merită o șansă, dacă cineva merită să plece de aici și să învețe lucruri noi, ar trebui să fie el. A venit aici când avea cinci ani la botezul tânărului Lord Walter și a visat toată viața să… să facă ceva mai bun în viață. Dar i s-a spus că nu există o altă cale pentru el. Lucrează în mină de aproape doi ani și asta îl macină. Își face datoria, miss, e un bun lucrător, dar locul lui nu-i acolo. Nu pot să plec înaintea lui. A fost visul lui cu mult înainte să fie al meu.

Am încuviințat din cap cu hotărâre și am mușcat zdravăn din brioșă să mă consolez pentru pierderea vieții mele perfecte, care dispăruse înainte de a începe.

M-a izbit un gând.

– Ah! Miss Honeycroft! Ar putea veni și Tommy? Îmi pare rău, e o mare îndrăzneală din partea mea, dar nu ai regreta. E un om bun, miss, și atât de deștept. A luat toate premiile la școală; eu nu! E puternic și cinstit și ți-ar plăcea atât de mult. Ar fi atât de recunoscător. Ar face orice muncă ce ar trebui făcută, miss, m-am grăbit să promit în numele lui.

– Ah, Josie, aș fi încântată să te ajut, sincer, a spus ea. Dar, așa cum ți-am spus, casa noastră e modestă. Cei câțiva servitori ai noștri au atribuții clare. Nu avem nici un post liber pentru încă un servitor. Nu pot să-i cer tatălui meu să primească în slujba sa un străin și să-l păstreze fără rost.

– Nu, miss, am aprobat-o abătută, iar Tommy nu și-ar dori așa ceva.

Domnișoara Honeycroft și-a mușcat buza.

– Dar ești sigură că ai luat decizia corectă, Josie? Mi se pare un sacrificiu destul de extravagant. Cum îl ajută pe Tommy faptul că tu ai ratat o oportunitate?

– Nu-l ajută. Doar că *nu pot*, miss Honeycroft. A fost nevoit să renunțe la toate visurile. Eu nici măcar n-am avut visuri până să-l cunosc. Nu pot să-l abandonez pur și simplu cu viața sa nedreaptă. El trebuie să-și vadă primul visul împlinit, înaintea mea.

Domnișoara Honeycroft a oftat și s-a ridicat în picioare. S-a dus la unul dintre birouri și a scris ceva. Am urmărit-o, admirându-i grația și felul în care îi stătea rochia roz. Apoi mi-a întins o bucată de hârtie.

– E adresa mea din York, Josie, a spus pe tonul unei persoane învinse, căreia nu-i place să piardă. Nu voi uita niciodată recunoștința pe care ți-o datorez. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, te implor să mă cauți, sau, firește, poți să trimiți vorbă prin cei de la Silvermoor.

– Mulțumesc, miss Honeycroft, am spus cu o voce slabă.

Am băgat hârtia în corset, aproape de inimă. Era un simbol. Un colac de salvare.

CAPITOLUL 19

Josie

Contele a insistat să mă trimită acasă în trăsura familiei Sedgewick, condusă de un servitor pe nume Matthias. L-am rugat să mă lase înainte de intrarea în sat; nu puteam să înfrunt atât de curând revenirea la viața la care mă condamnasem singură. Am preferat să urc pe colină și să stau în locul în care stătusem de atâtea ori cu Tommy și să privesc peisajul, pantele și văile line îmbrăcate în verde și cenușiu. Cerul avea o nuanță palidă și apoasă, fâșii înguste de lumină galbene ca lămâia brăzdând cenușiul. Totul ar fi fost foarte frumos fără gurile de intrare în mină, care ieșeau în evidență negre și nefirești în acest peisaj, inoportune ca un picior vârât în ușă.

Mi-am cuprins genunchii cu brațele și mi-am odihnit capul pe ei. De atâtea ori stătuserăm în acel loc, discutând despre faptul că noi, cei din lumea noastră, nu aveam șansa de a face alegeri. Astăzi mi se dăduse această șansă, iar eu o irosisem. Știam că nu era bine ce făcusem. Singura mea consolare era că, dacă aș fi acceptat, m-aș fi simțit la fel de prost, din cauza lui Tommy. Fiecare emoție a călătoriei spre York, a începerii unei noi vieți, ar fi fost afectată de amintirea lui Tommy rămas prizonier în Grindley și lucrând în subteran. Nu stătea în puterile mele să-i ușurez viața de zi cu zi, dar eram singura persoană din cele două sate care-i înțelegea sentimentele. Cum aș fi putut să-i răpesc asta? Mai mult decât atât, dacă ar fi avut un accident? În Arden aș fi aflat destul de repede; toți locuitorii din zonele miniere erau cu urechile pâlnie la orice dezastru. Nimic nu m-ar fi putut opri să o zbughesc pe ușă afară și să alerg la Grindley ca să fiu alături de el. Dacă eram la York, cum aș fi putut afla? Dacă datoria mea era să am grijă de miss Coralie, cum aș fi putut pleca?

Am simțit adierea rece a vântului pe umeri și m-am trezit la realitate. Întârziasem deja mult mai mult decât îmi propusesem. Speram că explicația mea neverosimilă și cele zece lire ale contelui aveau să-i împace pe ai mei.

Nu am mai avut niciodată o astfel de senzație de sufocare ca în clipa în care am trecut pragul casei. Doar Martha și Tansy au părut ușurate să mă vadă. Fețele părinților mei s-au întunecat. Mi-am amintit cum contele alergase s-o îmbrățișeze pe Coralie.

– Îmi pare rău, am spus înainte ca ei să deschidă gura. Mama era deja pregătită să intervină. Azi s-a întâmplat ceva. Am salvat pe cineva și am primit o răsplată… M-am lăsat să cad pe un scaun, doborâtă în cele din urmă de tensiunea momentului. Poftim, am spus, întinzând banii. Răsplata mea. Vreau să-i luați voi, ca să vă ajute.

Bancnota mi-a fost smulsă din mâna întinsă înainte ca eu să termin ce aveam de spus. Tata a înhățat-o și a început s-o răsucească pe toate părțile, ca să verifice dacă era adevărată. Era în mod clar un om în pragul disperării, iar faptul că făcusem ceea ce trebuia ar fi trebuit să mă consoleze, dar n-a fost așa. În primul rând, era ceva urât în felul în care studia bancnota. Și am avut o presimțire rea în timp ce o cerceta atent. Mi-am dat seama în clipa aceea că, atunci când cineva e atât de disperat, nu poți avea încredere în el.

Reacția mamei, deși se lăsase așteptată, m-a șocat cel mai tare. În cele din urmă s-a

ridicat rapid de pe scaun și m-a plesnit peste față.

– Ticăloaso! Ești o ticăloasă! a strigat ea. De mică ești o stricată și o spurcată! *Ai salvat* pe cineva, pe naiba! Te-ai vândut. Vreun domn spilcuit a poftit la o fată de mineri și te-a găsit pe tine. Nu ești bună de nimic, am știut mereu că nu ești bună de nimic.

A ridicat mâna să mă lovească din nou, dar m-am ferit din calea ei. Martha, Dumnezeu s-o binecuvânteze, a prins-o pe mama de braț și a ținut-o. Tata se holba în continuare la bani, extaziat și suspicios.

– Mamă, oprește-te! a spus Martha cu vocea ei liniștită și puternică. Te înșeli. Josie n-ar face niciodată așa ceva și știi și tu asta. Oprește-te și hai să vedem ce are de spus.

– Acum nu mai vreau să le povestesc, m-am dezlănțuit, cu picioarele tremurând, privindu-i pe părinții mei. Nu mă simțisem niciodată mai nefericită. Nu după ce m-a acuzat în felul ăsta! Propria mea mamă! Nu mă cunoști *deloc*!

Am ieșit în fugă din casă, apucând s-o aud pe Tansy izbucnind în plâns.

Martha a venit după mine. Am alergat la domnișoara Embry, firește, care ne-a primit pe amândouă și lor le-am povestit cele întâmplate.

O săptămână mai târziu a trebuit să-i spun și lui Tommy. O, câte a avut de spus!

M-a apucat de ambele brațe și pentru o clipă am crezut că avea de gând să mă scuture, deși ar fi trebuit să-l cunosc mai bine. Durerea și nedumerirea pe care le-am citit în ochii lui m-au făcut să-mi regret încă o dată decizia.

– O, Josie, a oftat. Nu știi că pentru mine ești cea mai dragă persoană din lume? Aș da *orice* să fii fericită. Iar tu ai renunțat la tot pentru mine! Doar pentru că eu n-am reușit să scap, nu înseamnă că n-ar trebui s-o faci tu.

– Sunt fericită! am protestat, apoi am lăsat-o mai moale. Da, am renunțat la tot, e adevărat. Dar am făcut o alegere, Tommy. Te-am ales pe tine. O să vină vremea când o să scapi și tu și atunci o să plec și eu.

În adâncul inimii însă începeam să mă îndoiesc.

– Dar, Josie! Ai fi cunoscut oameni noi, ai fi putut auzi de vreo oportunitate pentru mine! Prieteni ai familiei Honeycroft poate, sau vecini. Ai fi putut fi ochii și urechile mele într-o lume mai bună. Ne-am fi putut vedea în continuare când familia Honeycroft vine în vizită la Silvermoor. O, Josie, nu vrei să-i scrii? Să-i spui că te-ai răzgândit și că vrei să pleci? Te rog! Mă tem că altfel îmi vei purta pică!

Eu plângeam, iar el mă implora și în acest vârtej de emoții a uitat de sine și și-a apropiat buzele de ale mele. A fost cel mai dulce sărut. Suav și cald și încărcat de tot ce ne doream pentru noi, dar nu puteam avea.

Mi s-a părut că timpul a stat în loc și m-am desprins doar pentru că eram pe stradă în plină zi. Dacă afla mama, ar fi luat asta drept dovadă că eram așa cum mă credea ea. Habar n-aveam *de ce* credea asta! Băieții nu se țineau niciodată după mine, ca după Alice, iar eu nu mă dădusem niciodată în vânt după vreunul. Oricum, acum nu era momentul să mă gândesc la mama, acum era momentul să-l privesc pe dragul și scumpul meu Tommy și să zâmbesc, se pare, prostește. Nu aveam însă de gând să-i scriu domnișoarei Coralie. Cu acel sărut, Tommy reușise să obțină exact opusul a ceea ce intenționase. Acum era mai puțin probabil ca niciodată să-l părăsesc.

CAPITOLUL 20

Tommy

Am petrecut cel puțin două luni încercând să-mi revin din șocul veștii pe care mi-o dăduse Josie. Să refuze o asemenea oportunitate! *Din cauza mea.* Am cugetat mult la asta în zilele petrecute sub pământ. Îmi puteam imagina totul cu ușurință, pe Josie învățând îndatoririle noii sale poziții, hoinărind pe străzile pietruite, respirând aroma de ciocolată din aer, ascultând clopotele catedralei. Merita toate astea. I-ar fi schimbat viața. Pentru că eu nu găsisem o cale de ieșire pentru mine, eram ca o piatră de moară atârnată de gâtul ei. De mai multe ori m-am simțit tentat să-i trimit chiar eu vorbă domnișoarei Honeycroft, s-o implor s-o primească pe Josie în slujba ei indiferent dacă Josie era sau nu de acord; s-o răpească dacă era nevoie! Nu aveam însă nici un motiv să cred că o misivă venită din partea mea ar fi fost bine primită de nepoata contelui.

Cu un an în urmă, la doar o săptămână după petrecerea de Anul Nou de la Silvermoor, am primit un pachet de la conac. Nu mai primisem niciodată un pachet. La vederea blazonului imprimat pe hârtie, inima a început să-mi bată mai tare. Înăuntru erau trei cărți care păreau să fie despre un băiat pe nume Gerard Appleby, care trăia la curtea regelui Arthur. Păreau destul de nepotrivite pentru cineva de vârsta mea, dar mi-au plăcut oricum. În pachet era și o scrisoare, pe care am despăturit-o cu nerăbdare.

Dragă Tommy (dacă-mi dai voie să-ți spun așa),

Te rog să primești aceste cărți în dar, cu complimentele mele. Sunt preferatele mele și sunt sigur că o să-ți placă. Am făcut cum mi-ai spus și l-am întrebat pe tata dacă poți să mă vizitezi, dar a spus că nu ești un prieten potrivit pentru mine. Trebuie să spun că sunt dezamăgit și că mi-aș dori să nu mă fi încurajat să-l întreb. Și în continuare mă pune s-o călăresc pe Merrylegs. Oricum, poate că sunt prea mic ca să-ți dorești să fii prietenul meu și nu vei fi foarte dezamăgit. Am vrut să-ți scriu și să-ți explic. Sper să citești cu plăcere cărțile.

Al tău supărat,

Walter Sedgewick

Știam că aceasta avea să fie opinia contelui, dar a fost îngrozitor s-o văd expusă astfel fără menajamente în mesajul sincer al unui copil. Am simțit cum mă aprind și-mi ies din fire. *Nu sunt potrivit.* Ce știa contele? Nu știa *nimic* despre mine! Fără să vreau, m-am simțit rușinat și jignit și pentru o clipă am înțeles de ce oamenii detestau nobilimea atât de mult, de ce spuneau că nu vor să aibă de-a face cu obiceiurile lor extravagante. Pentru o clipă am fost tentat să arunc frumoasele cărți în foc, dar nu-mi stătea în fire să fac așa ceva. Faptul că acel copil se deranjase să-mi scrie și să-mi trimită un cadou a însemnat mult pentru mine. Însemna că, deși societatea noastră era defectă, lucru pe care îl știam deja, Walter simțise pentru mine o prietenie adevărată, chiar dacă tatăl său nu era în stare să înțeleagă.

La ceva timp după asta s-a întâmplat un lucru ciudat. Într-o zi, când mă îndreptam spre casă venind de la mină, m-am întâlnit nas în nas cu învățătorul. Nu îl mai văzusem

de mult. Nu mă așteptam să purtăm vreo conversație, dar, spre surprinderea mea, m-a salutat. Am clipit sub stratul gros de cărbune care îmi acoperea fața; încă mai purta haina cenușie presărată cu praf de cretă.

– Seara bună, domnule Latimer. Ce mai faceți?

– Bine, mulțumesc, dar tu? Cum merg vizitele la Silvermoor?

– Ce anume, domnule?

– Am auzit că te-ai împrietenit cu tânărul Lord Walter.

M-am încruntat.

– Nu fac nici un fel de vizite la Silvermoor, din nefericire. Ați fost greșit informat.

A făcut o față surprinsă, dar era o grimasă deliberată, ca atunci când Alfie fusese acuzat că șterpelise și înfulecase ceva ce chiar șterpelise și înfulecase.

– O, serios? Mă surprinde ce-mi spui. E greșeala mea atunci. O seară bună, Tommy.

M-am întrebat cum de aflase toate astea. De atunci trecuse un an și rar mă mai gândisem la asta până acum, când îmi adusesem aminte de tot după ce primisem vestea de la Josie. Nu credeam că i-aș fi făcut vreo favoare dacă *eu* i-aș fi susținut cauza în fața acelor nobili. Ea luase o decizie, deși eu nu eram de acord cu ea. Nu eram deloc de acord.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 21

Josie

Martie 1902

În legătură cu oferta de angajare a domnișoarei Honeycroft și refuzul meu demn, regretele mele, așa cum am mai spus, erau nenumărate. Nu am avut însă niciodată mai multe motive de regret decât anul următor, în primăvara lui 1902.

Era o duminică de martie. Nu m-am dus să-l caut pe Tommy, pentru că bătrânul său bunic se simțea rău. Trimiseseră după doctor, iar el era foarte prins cu treburi de familie. Așadar, după biserică și obișnuitele îndeletniciri de duminică, am petrecut un timp plăcut cu Dulcie, pălăvrăgind și ajutând-o să aleagă tot felul de mărunțișuri pentru prăvălie dintr-un catalog gros cu articole de mercerie. Aș mai fi stat, dar urma să primească vizita unor rude din Leeds, care treceau pe la ea în drum spre casă, și nu voiam să deranjez.

Când am intrat în casă, mama și tata erau așezați în fața focului, prinși într-o discuție. Amândoi au tresărit când m-au văzut. Știam că nu întrerupsesem vreun moment de tandrețe; în Arden nu aveam timp de așa ceva. Se uitau la mine ciudat, de parcă le-ar fi fost frică de mine, ceea ce era de-a dreptul bizar.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat. E bolnavă Tansy?

Îngerașul nostru, Tansy, fusese chinuită de o tuse toată iarna. Fiecare acces pe care-l avea mă făcea să mă cutremur. Aș fi dat orice să o protejez, dar ce puteam face într-o lume plină de foamete, de praf de cărbune și de trudă?

– Nu, e bine, a spus mama.

– Atunci, ce-i? Martha?

– Toată lumea-i bine, Josie. Dar e vremea să facem ceva cu situația asta a noastră, asta-i tot.

– Vrei să spui… bani?

– Da, bani, a spus mama, după care s-a oprit, ezitând să dea detalii.

M-am uitat la tata.

– Ce vrea să spună, tată?

Stomacul mi s-a strâns într-un mod extrem de neplăcut. Simțeam furnicături pe piele. Ceva rău urma să se întâmple. Aerul era încărcat cu această senzație.

– Trebuie să fii tu, fetițo, a spus el, părând să continue o discuție la care participasem de la început. Ești voinică și isteață. Martha e mai blândă și, în plus, e curtată. N-o să risc șansa de a mai avea o fată măritată.

– *Ce* trebuie să fiu eu?

I-a aruncat o privire mamei, care stătea în picioare cu brațele încrucișate la piept și buzele strânse, săgetându-mă cu privirea.

– Nu-i nici o altă cale, a continuat el cu disperare în glas. Ne trebuie doctoria de tuse pentru aia mică și oricum nu-i destulă mâncare pe masă.

– Deci ce-o să facem? am strigat.

Mama i-a aruncat o privire atât de disprețuitoare încât ar fi putut putrezi fructele din copaci.

– O să cobori în mină, a scuipat ea. Asta-i situația. Ne trebuie încă o leafă.

– În *mină*? am spus încet. Dar… sunt *fată*!

– Știu asta. Eu te-am adus pe lume. Dac-am avea un fiu, s-ar duce el. Dar n-avem. Așa că nu începe să te plângi de una și de alta. Știu că băiatu' ăla din Grindley ți-a umplut capul cu prostii. Dar o să faci ce trebuie pentru familia asta, Josie Westgate, sau, martor mi-e Dumnezeu, o să te jupoi de vie.

M-au năpădit un milion de gânduri dintr-odată. Eram fată și era interzis de lege, dar nu mă așteptam să-i fac să se răzgândească. Am auzit în cap vocea lui Tommy, toate poveștile pe care mi le dezvăluise treptat pe parcursul ultimilor ani. Întunericul total, durerea fizică, praful de cărbune pe care îl înghițeai odată cu pâinea. Nevoia de a te ușura în tunel, cu toți ceilalți bărbați la doar câțiva pași distanță. Cum aș fi putut face eu asta? Și ce-aș fi făcut în perioada indispozițiilor lunare? Cum m-aș fi descurcat? Cu bărbații care-și băteau joc de ceilalți, cu probele de bărbăție, cu puterea fizică necesară pentru săpat și ridicat greutăți și pentru a suporta orele lungi și fierbinți…

Cumva în toată această confuzie, mi-am dat seama că mamei îi convenea să mă îndepărteze din viața sa, să pună tone de pământ și piatră între noi. La mijloc era ceva mai mult decât eșecul meu de a mă ridica la înălțimea așteptărilor pe care le avea de la fiica sa. Mai era ceva între noi ce nu aveam să aflu niciodată. Nu-mi puteam imagina ce era.

Dar asta nu mai conta acum. Principala problemă era să evit acest deznodământ. M-am gândit în același timp la două posibilități de a mă sustrage.

– Sunt dispusă să muncesc, am murmurat, pronunțând cuvintele rapid și cu o voce întretăiată. Vreau să aduc acasă o leafă. Dar mai sunt și alte posibilități și probabil aș putea câștiga chiar mai bine. Nu v-am spus asta, dar cu ceva timp în urmă mi s-a oferit o slujbă de cameristă. Vă amintiți când am primit zece lire pentru că am ajutat-o pe miss Honeycroft? Atunci mi-a propus asta. Sunt sigură că, dacă o caut acum…

– Nu mă duce cu zăhărelu', a intervenit mama, pe un ton mai aspru decât oricând. Ca și cum o doamnă ar vrea pe cineva *ca tine*, mincinoasă mică.

– E adevărat! am ridicat tot mai mult vocea. Jur că e adevărat! Lasă-mă să mă duc la Silvermoor mâine și să-i trimit vorbă și o să vezi. O să câștig mai mult decât în mină și o să ne fie mai bine!

– Ca și cum ai fi putut să refuzi! a râs ea, de parcă nici nu mă auzise. Spune-mi, domnișoară fandosită, dacă miss Honeycroft ți-a oferit șansa vieții tale, de ce n-ai profitat de ea? Nimic nu te ține aici, asta-i clar. Nu mă amăgesc că ne iubești atât de mult încât să stai pentru noi.

– Și reciproca e valabilă! am strigat. Nu ți-ar păsa nici dacă aș muri în mină. Oricum, e adevărat și e o idee mai bună. Lasă-mă să-i scriu.

– O, o să-i *scrii*, nu-i așa? O să-i *trimiți vorbă*, nu-i așa? a spus ea pe un ton batjocoritor. Măi, măi, câtă eleganță! Ai fi în stare să pleci fără să te mai uiți înapoi. N-am vedea niciodată vreun *penny* de la tine, asta-i clar.

Vorbele sale nedrepte mi-au tăiat răsuflarea.

– Mamă! V-am dat cele zece lire întregi! V-aș trimite jumătate din leafa mea, jur! Nu mă lași cel puțin să încerc?

– Fiecare săptămână contează acum, scumpa mea Josie, a spus tata. Chiar dacă e adevărat ce spui, până îi scrii și până îți răspunde o să mai treacă o săptămână, iar acum, că Bert s-a însurat, avem nevoie de încă o leafă imediat. Richardson te așteaptă mâine.

– Mă *așteaptă*? am tresărit, îndepărtându-mă de ei încet, fără ca măcar să-mi dau seama ce făceam. Ați înnebunit?

N-aveam timp să mă pregătesc. N-aveam timp să vorbesc cu Tommy sau cu Dulcie. Richardson era șeful de echipă. Dacă mă aștepta, însemna că tata aranjase totul de zile bune fără să spună nimic.

– Atunci Dulcie! Ea o să-mi dea o slujbă la prăvălie. Lăsați-mă s-o întreb acum. Aș putea începe mâine, sunt sigură, nu m-ar lăsa niciodată să lucrez în mină. Ar vrea să mă ferească de așa ceva!

– O, ar *vrea să te ferească de așa ceva*, nu-i așa? Deci *ea* vrea binele fiicei noastre, în timp ce noi suntem cruzi și haini, nu-i așa?

– Ei bine, da! Așa se pare.

– O, inima mea plânge pentru biata Josie. Toți oamenii ăștia cumsecade vor ce-i mai bine pentru ea, în timp ce părinții ei cei nemiloși o tratează îngrozitor.

– Dacă te simți cu musca pe căciulă, mamă…, am bolborosit.

Palma pe care mi-a dat-o a fost rapidă și usturătoare. M-a smucit de lângă ușa spre care mă îndreptasem. Am început să dau din picioare și să țip, dar mama era voinică, și încă cum. M-a împins pe scaunul de lângă foc și m-a ținut în loc cu toată forța de care era în stare. Mi-a prins brațele pe lângă corp și i-a făcut un semn din cap tatei.

Tata s-a ridicat cu greutate și a adus foarfeca din bucătărie. Nu înțelegeam ce se întâmplă. Aveau de gând să mă *înjunghie*?

– Tată! am țipat. De ce sunteți atât de porniți pe chestia asta dacă am și alte opțiuni? Există și alte posibilități!

– Josie, scumpa mea, a spus el. Dacă Miss Embry și-ar permite să plătească o vânzătoare, ar fi angajat pe cineva. E un magazin sătesc. Știm cu toții că abia se descurcă. Iar noi n-o să acceptăm pomană.

– Atunci miss Honeycroft… Dacă mă lași…

– Asta a fost acu' un *an*. Până acum și-a luat o slujnică nouă.

– N-o să lucrezi pentru familia aia și cu asta basta, a spus mama pe un ton tăios. N-o să încuviințez așa ceva. Ți-a băgat gărgăuni în cap, te-a făcut să te crezi mai presus decât mine. *Cameristă*, auzi la ea. Presupun că nu i-ai spus că ești cea mai neîndemânatică ființă de dincoace de Sheffield! I-ai fi rupt rochiile, i-ai fi ars părul și i-ai fi pierdut flecuștețele înainte de sfârșitul primei săptămâni. N-ai nici un chichirez, fato! În mină o să-ți fie numa' bine. Haide odată, Sam. Nu mai trage de timp.

Tata mi-a ridicat cozile împletite și le-a tăiat de sus din două mișcări hotărâte. Mama s-a ridicat în picioare. A luat foarfeca și mi-a ajustat rapid părul, în timp ce eu eram buimăcită din cauza șocului. S-a uitat la mine și a încuviințat din cap.

– În caz că te vede Barridge, a spus. Deși probabil nici nu i-ar păsa.

Am sărit în picioare și am ieșit în fugă din casă, plângând cu suspine.

CAPITOLUL 22

Tommy

Martie 1902

Era o duminică de martie. Amurgul se strecura în casa noastră și odată cu el intra și tristețea. Bunicul nu mai avea mult de trăit. Eram adunați cu toții, nu la patul său de moarte, nimic de genul ăsta, pentru că nu venise încă acel moment. Timpul petrecut în familie era însă mai prețios acum pentru noi toți. Nu făceam nimic diferit, doar apreciam serile noastre obișnuite, în care tata se strecura din când în când afară să-și fumeze luleaua, fetele coseau ceva, iar mama cânta la armoniu, în timp ce Connie fredona încet melodia.

Liniștea aceasta melancolică a fost tulburată de un ciocănit grăbit la ușa din față, pe care n-o foloseam niciodată. Tata s-a încruntat și a deschis-o cu o smucitură.

– Cine ești? Ce vrei? a întrebat.

Am ridicat privirea și am văzut-o pe miss Dulcie Embry. Nu avea haină sau pălărie. Arăta de parcă își întreținuse musafirii în salonul său de acasă, iar în clipa următoare se trezise pe pragul nostru. Am aflat mai târziu că exact așa se întâmplase.

M-am grăbit să ies. Familia mea nu era prea primitoare nici în cele mai bune momente, iar acestea nu erau cele mai bune momente.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o când ușa s-a închis în spatele nostru.

– Ah, Tommy, trebuie să vii! I-au tăiat părul! Mâine-dimineață vor s-o trimită în mina Drammel Depth, îmbrăcată băiețește!

Am alergat în casă. Mi-am aruncat pe mine haina și șapca și am plecat fără să spun decât un „Mă întorc“, sărutându-l pe bunicul pe frunte.

Domnișoara Embry împrumutase docarul pentru mesagerie de la șeful de echipă din Hepzibah. Am pornit la drum troncănind pe potecile umbroase, iar ea mi-a povestit mai multe despre acea situație dramatică.

– Stai! am strigat când am trecut de cotitura care ducea la Silvermoor.

A tras de hățuri și ne-am oprit în dreptul stâlpilor lați de piatră care marcau locul de unde începeau pământurile lui Sedgewick. Poneiul a fornăit și a bătut din copite.

– E în siguranță în seara asta? m-am interesat. N-o să meargă în mină până mâine și n-o să facă nici o prostie în următoarea jumătate de oră?

– N-o să aibă ocazia! Era la mine de numai două minute când a venit tatăl ei și a târât-o afară, jurând că o s-o închidă. L-am implorat s-o lase la mine, dar era de neclintit ca o stâncă. Josie era isterică. Striga întruna: „Spune-i lui Tommy, spune-i lui Tommy“. A fost groaznic, Tommy. Nici măcar n-am mai stat să mă gândesc ce-ai putea face tu, dar asta m-a rugat să fac.

– Ai făcut bine, miss. Îți sunt recunoscător. Cred doar că ar fi bine să o anunțăm pe miss Honeycroft. Ea i-a spus lui Josie să o caute dacă va avea vreodată nevoie. Ei bine, asta e o nevoie.

– Cu siguranță, este.

– Să mergem la conac. Poate e acolo. Dacă nu e, îi putem trimite vorbă și ne putem continua drumul spre Arden fără prea mare întârziere.

A întors docarul și am străbătut aleea largă. Era o oră nepotrivită pentru o vizită de curtoazie, chiar și între persoane din aceeași clasă socială. Ca un băiat din sat să bată neinvitat la ușa stăpânilor la o asemenea oră era culmea proastei creșteri. Mă bucuram că domnișoara Embry mă însoțea; îmi imaginam că prezența ei îmi dădea un aer de respectabilitate.

Am sunat la ușă și am așteptat pe treptele mari de piatră. Când ne-a văzut, majordomul era imaginea vie a consternării și groazei. Domnișoara Embry și-a cerut repede scuze și i-a explicat că trebuia să vorbim imediat cu domnișoara Honeycroft.

– Miss Honeycroft și domnul Honeycroft nu sunt aici, ne-a informat el. În momentul de față sunt amândoi la York. O seară bună.

– Stai! Te rog! Crezi că se va întoarce curând?

– Abia peste o lună, doamnă, a spus el, aproape închizându-ne ușa în nas.

– Atunci îi putem trimite un mesaj? Te rog, e o chestiune de viață și de moarte, în legătură cu o… o prietenă de-ale ei.

– Adevărat?

Din tonul său răzbătea neîncrederea. Eu n-am spus nimic, știind că accentul meu necioplit și deprinderile de miner nu ne-ar fi ajutat cu nimic.

– Da, *e adevărat*! a insistat domnișoara Embry pe un ton agasat, pe care nu-l mai auzisem niciodată la ea. Te rog, domnule Portis, avem nevoie de creion și hârtie să scriem un răvaș, pe care trebuie să-l expediezi la York mâine dis-de-dimineață.

A ridicat din sprâncene.

– Îmi cer iertare, miss, dar, dacă negustoreasa din sat are într-adevăr legături cu o bună *prietenă* de-ale domnișoarei Honeycroft, aș fi zis că acea *prietenă* ar trebui să aibă adresa ei și să se folosească de serviciul poștal așa cum se obișnuiește.

În clipa aceea am auzit o voce în hol, în spatele lui Portis. Doi câini, unul foarte mare și celălalt foarte mic, s-au strecurat pe lângă majordom, mârâind bănuitori.

Portis s-a uitat peste umăr și a explicat situația, având grijă să își presare neîncrederea printre cuvinte și să ne zugrăvească în cea mai proastă lumină. Domnișoara Embry se pregătea să explice din nou situația când Teacup m-a recunoscut și s-a repezit afară din casă. S-a aruncat în brațele mele, iar eu am prins-o, după care a început să mă lingă pe față metodic și cu aceeași frenezie cu care mai demult încercase să mă sfâșie. Teacup era un câine cu convingeri puternice.

Lordul Walter a venit la ușă, curios să vadă ce distrăsese atenția micului său copoi.

– Dar este… ești cumva…? a spus el, încercând să distingă în întuneric.

Am făcut un pas înainte și mi-am scos șapca, pe care Teacup a început s-o roadă.

– Seara bună, domnule. Ne pare rău de deranj, dar, așa cum a spus miss Embry, e o chestiune de viață și de moarte care o privește pe o bună prietenă a noastră și a domnișoarei Honeycroft. Vrem doar să-i trimitem vorbă, iar apoi o să ne vedem de drum.

– Ești Tommy Green, nu-i așa?

– Da, domnule.

– Ce mult mă bucur să te revăd!

A ieșit afară și mi-a strâns mâna. Uimirea mea nu era nimic pe lângă cea a majordomului. Lordul Walter avea acum unsprezece ani și era pe cale să devină bărbat, cel puțin în privința manierelor și a seriozității pe care o afișa. Pe chipul său se citeau în continuare sinceritatea și bunătatea și mi-am dat seama că într-o lume diferită am fi putut fi prieteni.

– Portis, când se întoarce tata?

– Nu înainte de miezul nopții, Lord Walter.

– Atunci o să mă ocup chiar eu de oamenii ăștia. Mulțumesc, Portis, o să mergem în bibliotecă. Nu vor sta mult.

Portis s-a făcut nevăzut cu o față plouată. În câteva minute, domnișoara Embry a scris un răvaș, l-a băgat într-un plic, iar micul lord a promis că va fi trimis cu poșta de dimineață. Ne-a condus la docar, flancat de Empress și de Teacup.

– Tommy, prietena aflată la ananghie… e cumva Josie?

– Da, milord, ea e.

– Ei bine, indiferent care e problema, sper să o poată ajuta Coralie. O seară bună, Tommy. Miss Embry.

Când am ajuns înapoi în Arden, se întunecase de-a binelea. Străzile erau pustii. La fel ca Grindley, era un loc în care serile de duminică erau făcute pentru odihnă în jurul vetrei.

– Și acum ce-i de făcut? am întrebat.

– Trebuie să înapoiez docarul la mină, altfel Hawkins n-o să mai aibă niciodată încredere în mine, a spus domnișoara Embry. Vrei să vii cu mine? Putem încerca să punem la punct un plan împreună.

– Mulțumesc, miss, ai făcut deja prea mult. Ar fi bine să văd ce pot face eu.

– Știi unde mă găsești dacă ai nevoie de mine. Recunosc că nu mă atrage ideea de a mai interveni în seara asta în vreun fel. Tată-său părea pe punctul de a ucide pe cineva, iar nevastă-sa e întotdeauna mult mai arțăgoasă decât el. E o treabă al naibii de încurcată, Tommy. I-am spus că îi dau eu o slujbă, că poate să stea cu mine, iar leafa ei să se ducă la familie, dar nici n-au vrut să audă! Dacă aș mai trăi o sută de ani, tot n-aș înțelege vreodată genul ăsta de gândire.

Eu îl înțelegeam. Crescusem toată viața înconjurat de el.

– Ei văd asta ca pe o jignire, faptul că un străin le oferă ajutorul, ca și cum te-ai putea îngriji mai bine de fiica lor decât propriii ei părinți.

– Dar pot să fac asta!

– Așa e, iar lor le e rușine, deși n-o să recunoască niciodată, căci mândria unui miner e totul pentru el. E tot ce are.

– E o gândire mărginită și egoistă, a clătinat din cap cu hotărâre. Dar, Tommy, ce-ai de gând să faci? Mă tem că, dacă o să încerci în seara asta să vorbești cu părinții ei, n-o să ajungi nicăieri.

– E adevărat că nu mă au la inimă, am aprobat cu tristețe. Dar nu-ți face griji pentru mine, miss. O să mă gândesc eu la ceva.

Am coborât, iar ea a respirat adânc.

– Dumnezeule! Am *musafiri* acasă! Am uitat cu desăvârșire! Ce noapte, ce noapte…, a spus, după care s-a îndepărtat murmurând ceva nedeslușit.

Am străbătut strada liniștită unde locuia Josie. Din loc în loc erau oameni ieșiți afară să-și fumeze pipa, care mi-au aruncat priviri bănuitoare. Am mers până la capătul străzii și am dat colțul. Nu puteam să zăbovesc pur și simplu în fața casei lui Josie și cu siguranță nu eram pregătit să intru. De fapt, pe măsură ce reflectam la sfatul domnișoarei Embry, nu mai eram deloc sigur că așa trebuia să procedez. M-am sprijinit de un zid pe o alee lăturalnică și am așteptat. Nu peste mult timp aveau să intre cu toții în casele lor.

Într-adevăr, peste încă zece minute strada a rămas pustie, iar eu m-am furișat până în dreptul casei. Pe fereastră am văzut-o pe Josie certându-se cu părinții ei. Josie era în picioare. Mama ei stătea jos, prefăcându-se că tricotează, dar andrelele rămâneau nemișcate în mâinile sale. Din când în când sărea în picioare și o plesnea zdravăn pe fiica ei. Josie nu a bătut în retragere nici o clipă. Tatăl ei se plimba dintr-un capăt în celălalt al încăperii, întrerupând din când în când cu câte o remarcă tirada lui Josie.

Celelalte fete nu se vedeau nicăieri; am presupus că fuseseră izgonite în camera de la etaj.

Mi-era greu s-o văd pe Josie plângând și suferind, cu cozile ciopârțite de la rădăcină, arătând ca un băiat costeliv cu părul roșcat. Mi-era greu să văd lipsa de afecțiune de pe fețele părinților ei. Tata era un om dur precum granitul, dar familia mea era mult mai fericită decât a ei. Abia mă abțineam să nu dau buzna înăuntru și să o smulg din mâinile lor, din atmosfera aceea lipsită de afecțiune. I-aș fi făcut însă mai mult rău dacă m-aș fi pripit așa. Eram miner. Puteam să recunosc o situație critică, o catastrofă iminentă, când o aveam în fața ochilor.

Ea le aparținea; aceasta era mentalitatea tuturor celor de pe aici. Era adânc înrădăcinată, chiar și în mintea mea. Fiecare familie își creștea propria forță de muncă, iar familia Westgate nu avusese noroc în privința raportului dintre numărul băieților și cel al fetelor. Când lucrurile stăteau așa, uneori fetele aveau de suferit. Nu aveam *nici un* drept să le impun s-o trateze altfel și cu siguranță n-aveam nici un drept s-o iau de acolo. Era însă exact ce aveam de gând să fac.

În cele din urmă, Martha a coborât, fiind singura care reușea să-și păstreze calmul. Nu auzeam ce spunea, dar mi-am dat seama că se ruga de ei. Mama lor le-a târât pe amândouă sus și a coborât din nou, arătând ca o femeie care fusese lovită de un uragan. O clipă mai târziu, o fereastră de deasupra capului meu s-a deschis scârțâind și, când am privit în sus, am văzut o gheată cunoscută, din care ieșea un picior alb și subțire.

„Nu încă, Josie, e prea devreme!“ Am sperat să-mi audă gândurile, dar, firește, dorința ei de a evada era mai puternică decât rațiunea. Când a apărut și celălalt picior, iar ghetele bâjbâiau pe lângă perete, tatăl ei a ieșit în fugă afară. M-am ascuns rapid în spatele magaziei de cărbuni, un loc strâmt, întunecat și plin de păianjeni. Era prea atent la fiica sa cea neascultătoare ca să mă zărească.

– Te văd, prostănaco, a strigat el. Câteva ferestre de peste drum s-au deschis. Intră înapoi imediat sau o să-ți dau o mamă de bătaie să mă ții minte!

Nu vedeam nimic, dar am presupus că ghetele au intrat înapoi, pentru că am auzit ușa din față trântindu-se. O clipă mai târziu s-a deschis iar.

– Bine atunci, a spus Sam. O să te încui în magazia de cărbuni. N-o să poți să ieși de acolo, diavoliță, nici să nu-ți treacă prin cap.

Am auzit-o țipând, apoi am auzit din interior un zgomot înfundat de cărbuni răsturnați și de membre poticnindu-se, înăbușit de pereții de cărămidă. Am auzit zgomotul mai multor zăvoare trase, unu, doi, trei. Am auzit cum un obiect greu era târât prin toată curtea și proptit în ușă. L-am auzit intrând înapoi în casă și pe Josie țipând.

Deasupra mea, ferestrele de peste drum erau încă deschise. După o vreme am auzit vocile șoptite ale vecinilor.

– Ce nenorocire să trebuiască să-ți trimiți fata în subteran la Drammel Depth!

– Să ai o fată atât de neascultătoare, vrei să spui! Să fiu a naibii, dacă Nancy a mea ar ridica vreodată vocea așa la mine, aș face-o să intre în pământ. Nu-i de mirare că Maggie Westgate e tot timpul cu ochii pe ea.

– Taci, doar nu vorbești serios, Mary? E o fetiță atât de veselă, atât de isteață. Să fie nevoită să lucreze ani la rând în subteran? Nu-i de mirare că biata de ea dă din picioare și țipă.

– Ești prea moale, asta-i clar. Tre' să-și facă și ea datoria. Are ifose și pretenții, dar asta-i ceea ce merită, ea și *istețimea* ei.

– Noapte bună, Mary!

Am auzit o fereastră închizându-se, apoi pe cealaltă. Mi-am îndreptat picioarele înțepenite și m-am dus la ușa magaziei de cărbuni. Era mult prea devreme să încerc s-o deschid, dar voiam ca Josie să știe că eram acolo. Nu mai dădea atât de tare din picioare,

iar țipetele se transformaseră în hohote de plâns sonore și constante. *Taci*, i-am spus în gând. Am început să fluier încet.

La început, suspinele au continuat, iar eu m-am oprit frustrat. Trebuia să aștept până nu mai avea lacrimi. Când plânsul a devenit mai curând un scâncet ușor, am început din nou să fluier „Hey Bonny May", o melodie pe care mă auzise fluierând-o de sute de ori înainte. Scâncetele s-au oprit imediat. Știa că sunt acolo. Asta era bine. Am așteptat două ore în întuneric, fără ca ea să mai scoată un sunet.

Exceptând faptul că doream ca supliciul lui Josie să se încheie cât mai curând, nu era deloc greu pentru mine. Dacă-mi țineam mâna la cincisprezece centimetri de față, puteam s-o văd. Aerul care venea dinspre colină era rece. Nici un întuneric cât de adânc, nici un spațiu oricât de îngust nu erau nimic pe lângă prima zi de muncă în mina Crooked Ash. Uneori mă întrebam dacă aveam să-mi revin vreodată în întregime după acea experiență.

Am văzut cum s-a stins lampa din camera fetelor, iar perdelele au fost trase peste fereastra din camera de jos. Am privit cum dunga de lumină gălbuie care se întrezărea pe la margini a dispărut și am mai așteptat puțin. Am auzit pe cineva tușind tare pe stradă și apoi scuipând. Zgomot de pași. Apoi s-a lăsat liniștea. În sfârșit, când am apreciat că nu mai era nici un pericol, am împins copaia de tablă care bloca ușa.

Tresăream de fiecare dată când copaia se freca de vreo piatră, împingând-o doar cât să se poată strecura o fată slăbuță. Mă uitam spre casă la câteva secunde, dar a rămas întunecată și liniștită. Cu zăvoarele a fost mai greu; erau ruginite din cauză că nu fuseseră folosite și scoteau un sunet hârșâit și scrijelit în timp ce le zgâlțâiam. În liniștea nopții, acel zgomot mi se părea că sună ca alarma de la mină. Era o muncă foarte, foarte înceată și, cu cât dura mai mult, cu atât mai mare era riscul ca zgomotul să-i trezească pe ceilalți membri ai familiei.

Când am ajuns la ultimul zăvor, am început să lucrez mai repede. Odată deschis, tot ce aveam de făcut era s-o rupem la fugă. M-am uitat încă o dată spre casă și aproape că mi-a stat în loc inima când am văzut că cineva trăsese perdeaua de la etaj și privea pe fereastră. Dar nu era decât Martha, care mi-a făcut cu mâna. Avea să cadă asupra ei sarcina de a aduce acasă o a treia leafă? M-am întrebat pentru o clipă. Nu credeam asta. Țineau mai mult la ea decât la Josie și am presupus că în cel mult un an avea să fie la casa ei.

Ultimul zăvor a cedat cu un hârșâit și o bufnitură. Mi-a venit să dau de pământ cu obiectul ăla nesuferit, dar l-am pus jos fără zgomot. Am deschis ușa câțiva centimetri și am privit înăuntru.

– Tommy? s-a auzit o șoaptă din interior.

– Da.

Am întins mâna și am simțit că m-a prins de ea. A ieșit împleticindu-se și a rămas în curte clipind din ochi. Avea fața pătată de lacrimi, părul tuns scurt și era acoperită cu praf negru. Era o imagine a ceea ce ar fi putut deveni viața ei de zi cu zi dacă nu făceam ceva să împiedicăm asta și știam că merita să-mi asum riscul oricăror necazuri ce m-ar fi putut aștepta.

I-am arătat-o pe Martha, care era la fereastră. Josie i-a trimis o bezea, iar Martha și-a dus o mână la inimă, după care ne-a făcut semn cu mâna să plecăm. Am luat-o la fugă. Nu am încetinit și nu am scos o vorbă până nu am ajuns suficient de departe pe potecă. Atunci s-a oprit și m-a îmbrățișat.

– Mulțumesc, Tommy, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, a șoptit și a izbucnit în lacrimi.

N-o mai văzusem niciodată plângând așa. Era o suferință sinceră și spontană și am îmbrățișat-o strâns. Nu știam însă unde s-o duc. Părinții ei aveau s-o caute în primul rând

la domnișoara Embry. Părinții mei n-ar fi primit-o niciodată, atât pentru că ar fi însemnat o gură în plus de hrănit, cât și din cauza necazurilor pe care le-ar fi provocat. Singura mea idee era s-o duc la Silvermoor, iar dimineață să-i implor pe membrii familiei Sedgewick s-o țină acolo până la venirea lui Coralie. Mi se părea însă că era un plan tras de păr.

În timp ce o țineam strâns, sperând să găsesc un plan mai bun, am auzit un sunet extrem de cunoscut. Un câine venea pe potecă, nu departe de noi, și știam exact ce câine era, sau cel puțin știam că era unul dintre cei trei diavoli mătăhăloși și răzbunători ai lui Paulson.

Mi-am dus un deget la buzele lui Josie.

– Paulson, am murmurat.

S-a uitat la mine îngrozită. Dacă Paulson găsea doi tineri din sat bântuind pe afară la acea oră târzie, avea să creadă că veniserăm să braconăm pe pământurile lui Barridge; mintea sa n-ar fi putut concepe o altă posibilitate. Se spunea că nu uita niciodată un chip și, deși părul lui Josie fusese ciopârțit, era la fel de roșu ca întotdeauna. Era o situație disperată, cea mai mare năpastă posibilă.

Încă un lătrat. Se apropiau. Puteau fi după următoarea cotitură! Dacă am fi luat-o la fugă, câinii ne-ar fi auzit. Având același gând, ne-am strecurat mai aproape de gardul viu și ne-am ghemuit în el. Crengile au cedat puțin. O clipă mai târziu, Josie a reușit să treacă. Mie mi-a luat ceva mai mult, din cauza umerilor mai largi și a picioarelor mai lungi, dar am reușit să trec și eu. Ne-am uitat unul la altul cu ochii mari. În graba noastră de a ne feri din calea lui Paulson, pătrunseserăm pe moșia lui Barridge. Acum eram într-adevăr niște intruși.

În clipa aceea l-am auzit.

– Care-i treaba, Fang?

Zornăitul unui lanț ne-a avertizat că trăsese câinele de lesă. Câinele mârâia și scheuna. Știa că ceva nu era în regulă. Nu îndrăzneam să ne mișcăm sau să respirăm.

– Ei bine? Unde e, dacă e cineva care dă târcoale? Nu-i decât un iepure, pun prinsoare. Haide, bestie uriașă, hai să mergem.

I-am auzit pașii îndepărtându-se pe potecă. M-am ridicat și am luat-o din nou de mână pe Josie.

– Nu scoate o vorbă și rămâi în spatele meu, am șoptit.

Eram la mai puțin de un kilometru distanță de vechea intrare a tatei. Dacă reușeam să scoatem scândurile puse recent, puteam să ieșim și am fi fost la jumătatea drumului spre Silvermoor. Cea mai mare grijă a mea în clipa aceea erau capcanele pentru care moșia Heston era renumită. Dacă stăteam chiar la margine, am fi putut avea noroc. Chiar și așa, nu o lăsam pe Josie să meargă lângă mine. Am găsit un băț cu care am început să pipăi pământul din fața mea, pas cu pas, ca un orb.

Înaintam încet, dar în cele din urmă am reușit. Noile scânduri se țineau însă bine și, în timp ce le studiam căutând o cale de ieșire, Josie cerceta atent pădurea.

– Tommy, putem vedea casa? a șoptit ea.

– Ai înnebunit?

– Vreau s-o văd, dacă tot suntem aici. Vreau să văd calul dansator despre care mi-ai povestit.

– Nu ai avut destule peripeții noaptea asta?

A ridicat din umeri.

– Dacă am intrat în horă…

Am oftat. Nu puteam ieși pe acolo. Cel mai bun plan la care mă puteam gândi era să ne întoarcem, să ieșim pe unde intraserăm și să facem *din nou* același drum, de data asta pe potecă… În ritmul ăsta aveam să hoinărim prin comitatul Yorkshire toată noaptea aia

afurisită! Un ocol nu ar fi fost mare lucru având în vedere situația. Și eram într-adevăr *curios*. Nu-mi venea să cred că l-am fi putut vedea din nou pe călărețul argintiu, iar aceasta nu era o noapte magică, luminată de razele lunii, ca data trecută. Chiar și așa…

Am deschis gura să zic ceva, dar Josie a vorbit prima.

– Știu, știu, o să stau în spatele tău.

Când am ajuns la firul care declanșa pușca, am arătat spre el o dată și încă o dată ca să mă asigur că l-a văzut. Mi-am trecut piciorul peste el ridicându-l exagerat de mult. Ne-am continuat drumul prin pădure, în timp ce copacii susurau în jurul nostru, iar un iepure de câmp s-a oprit o clipă în loc, ne-a măsurat din cap până-n picioare, după care și-a continuat drumul. M-am gândit la tata. În cele din urmă am ajuns pe culmea colinei de pe care văzusem casa și calul. Casa era tot acolo, firește. Noaptea era mai întunecată, dar silueta sa masivă, blazonul și forma înclinată a acoperișului erau vizibile cu suficientă claritate. M-am uitat la Josie; chipul său era cenușiu din cauza prafului, dar pe el i se citea uimirea. În zadar am căutat cu privirea fantome și îngeri, căci noaptea a foșnit încet și și-a păstrat secretele.

În clipa aceea am experimentat cel mai groaznic déjà-vu pe care îl avusesem vreodată. Câini care lătrau și mârâiau în întunericul nopții. Și de data asta nu în adâncul pădurii, ci ieșind dintre copaci la mică depărtare în fața noastră. Un bărbat, doi câini, care ne fixau cu privirea. Omul s-a aplecat. Nu era Paulson. A dat drumul câinilor. Am rupt-o la fugă.

Ne-am afundat în pădure, dar Paulson și Fang ne blocau calea. Alergam orbește în zigzag și m-am gândit la capcane, dar nu puteam face nimic. La un moment dat am țâșnit dintre copaci, ajungând din nou pe povârnișul acoperit cu iarbă, iar în clipa următoare eram din nou în pădure. Mi-am pierdut orice simț al orientării. Nu mai încercam să ne ascundem sau să-i înșelăm pe vânători. Tufele erau strivite, inima ne bătea cu putere, respirația era tot mai accelerată… Fugeam nebunește. Acum alergam mâncând pământul spre casă, ceea ce cu siguranță nu putea fi o idee bună. Pădurea se rărise; puieții își fluturau ramurile subțiri, iar coroanele copacilor erau tot mai rarefiate. Josie era chiar în fața mea… dar dintr-odată nu mai era. A dispărut de parcă ar fi înghițit-o pământul.

CAPITOLUL 23

Josie

La fel ca Alice din cartea lui Lewis Carroll, am căzut printr-o gaură din pământ. Era oare o gaură de iepure uriașă? Totul părea posibil în acest loc bizar și neverosimil. Am aterizat pe o podea de pământ cu o bufnitură puternică și am simțit o durere ascuțită la gleznă. Am auzit un foșnet și un trosnet deasupra mea și în clipa următoare Tommy s-a prăvălit prin gaură și a aterizat lângă mine.

S-a ridicat imediat.

– Josie, te-ai lovit?

Am clătinat din cap, deși durerea din gleznă era insuportabilă.

– Unde suntem?

Am privit amândoi în sus. I-am auzit pe paznici pășind apăsat deasupra capetelor noastre. Eram sigură că aveau de gând să trimită câinii după noi, dar poate că nu știau de existența acestui loc tăinuit, pentru că, după un moment de confuzie, în care câinii lătrau și le auzeam labele mari învârtindu-se în cerc, s-au pus din nou în mișcare și s-a lăsat liniștea. Tommy s-a uitat la mine ridicând din sprâncene, iar eu am ridicat din umeri. De unde să știu eu ce se întâmplase? Heston era un loc chiar mai ciudat decât se spunea.

Fără tragere de inimă m-am ridicat în picioare și m-am strâmbat de durere.

– Glezna, am explicat și m-am sprijinit de el clătinându-mă.

Știam ce gândea: „Noaptea asta nu se mai termină“. Nu l-am iubit niciodată pe Tommy la fel de mult ca în clipa aceea, când glezna mă durea îngrozitor și situația noastră era cât se poate de disperată, iar el nu a făcut altceva decât să încuviințeze din cap, să-mi întindă mâna și să pornească din nou, adaptându-se ritmului meu. Am înțeles atunci că nu va renunța niciodată la mine, că nu mă va părăsi și că puțini oameni de pe pământ aveau alături o astfel de persoană. În anul care trecuse de când mă sărutase nu se înfiripase nici o poveste de iubire între noi și mă întrebam deseori dacă și el se gândea la acel sărut la fel de mult ca mine.

Înaintam dureros de lent, la propriu, și mă simțeam foarte prost pentru asta, dar îmi scrântisem zdravăn glezna. Tunelul mergea ușor în jos; într-un fel sau altul, viața părea hotărâtă să ne ducă sub pământ.

Căzuserăm oare printr-o crăpătură dintre lumi? Cum de oamenii lui Paulson nu se gândiseră să ne caute aici? Pământul de sub picioarele noastre era moale, iar tavanul se înălța și cobora succesiv. Apoi drumul a început să urce din nou.

– Ne-am îndepărtat de casă, a murmurat Tommy. Dacă drumul continuă să urce, ar trebui să ieșim în curând. Probabil tot pe moșie, dar poate cu puțin noroc pe vreo potecă, pe drumul spre Skelton…

În fața noastră se vedea o luminiță, o licărire slabă. Lumina a căpătat o formă ovală chiar deasupra capetelor noastre, iar tunelul a ajuns la capăt. A fost ușor să ne strecurăm prin acea deschizătură și să ajungem în…

…într-un loc în care se afla un șir de boxe construite din cărămidă, cu uși de lemn

zăvorâte. Movile de paie, făcute morman precum comoara lui Rumpelstiltskin[5], sclipeau aurii la lumina dată de mangal. Am auzit sunetul inconfundabil al fornăitului unui cal și tropăitul unei copite pe piatră. Eram într-un *grajd*?

Afară s-a auzit un strigăt, iar noi ne-am uitat unul la altul cu disperare. „Din nou?“

Tommy a descuiat o ușă și m-a tras înăuntru. Un cal mare și negru ne-a privit surprins, dar și surprinderea noastră era pe măsură. Ce căuta un cal bine îngrijit într-un grajd dintr-un conac pustiu? Și dacă totuși membrii familiei Barridge foloseau acel loc în secret? Mi-am imaginat cum ar fi fost să fim descoperiți și duși în fața unui Barridge! Mai rău de atât nu se putea. M-am cutremurat cu gândul la cei doi gemeni cu fețele împietrite, zâmbete reci și ochi iscoditori. Ne-am scufundat în grămada de paie din colț. Am auzit pași mergând de colo-colo printre boxe și o voce.

– Ne-a spus să ne uităm și ne-am uitat. Vreau să merg acasă. Aici nu-i nimeni.

O a doua voce a părut să aprobe. Zgomotul pașilor s-a îndepărtat și s-a auzit o ușă închizându-se. S-a lăsat liniștea, iar noi am mai așteptat o vreme înainte de a ne scutura de praf și de a ieși din boxă. Am ieșit în vârful picioarelor, cu inima bătându-ne nebunește în piept, ținându-ne de mână. Și am dat nas în nas cu un domn care ieșea din boxa aflată în fața noastră.

Fata morarului (în engleză *Rumpelstiltskin*) este un basm german scris de frații Grimm, publicat pentru prima dată în 1812. Povestea este despre un pitic rău, Rumpelstiltskin, care poate transforma paiele în aur, dar îi cere fetei morarului primul ei născut după ce se va căsători cu împăratul.

CAPITOLUL 24

Tommy

– Vă rog să nu spuneți nimănui că sunt aici, a șoptit.

Nu mai pricepeam nimic. Asta era cu siguranță ceea ce *noi* ar fi trebuit să-i spunem *lui*! Cu o clipă în urmă, nu văzusem în el decât un domn, un stăpân. Eram convins că era unul dintre membrii familiei Barridge și că ne aștepta spânzurătoarea. Abia acum m-am uitat cu atenție la individul care stătea în fața noastră pe podeaua pietruită. Era sfrijit și avea fața foarte albă. Părul său lung era demodat și era îmbrăcat în pantaloni până la genunchi și o cămașă albă cu mâneci vaporoase. Cel mai ciudat lucru era însă expresia feței sale: rugătoare, timidă. Nu mai văzusem niciodată nobili care să se uite în felul ăsta la unul dintre noi.

Un cap mare și alb a apărut deasupra ușii grajdului din spatele lui și l-a înghiontit în umăr. Un cal superb, fratele geamăn al celui din spatele nostru, doar că nu era negru ca tăciunele, ci alb ca stelele de pe cer.

– Pe noi ne caută, domnule, a spus Josie, nu pe domnia-ta.

– Nu, vreau să spun în afara moșiei Heston. Să nu spuneți nimănui nimic. Promiteți?

Își împreuna degetele, după care le desfăcea și iar și le împreuna, repetând același gest la nesfârșit.

Am promis imediat și a părut ușurat.

– Bine. Nici eu n-aș fi vrut să-i văd pe paznici în seara asta. Ei nu știu despre tunel.

– Așa ne-am gândit și noi, a spus Josie. Am căzut în el, iar ei nu păreau să-și dea seama unde am dispărut.

Privirea sa se îndrepta de la mine la Josie și înapoi la mine. Semăna cu un șoricel cuprins de neastâmpăr, întrebându-se dacă să îndrăznească să ia niște firimituri.

– Sunteți braconieri?

Tonul său nu suna acuzator, ci doar curios.

– Nu, domnule. E o poveste lungă, dar eram pe drum spre Silvermoor. L-am auzit pe Paulson cu câinii lui străbătând potecile și știm că nu e recunoscut pentru răbdarea față de unii ca noi. Ne-am pitit în gardul viu să scăpăm de el și așa am ajuns pe proprietatea dumitale, domnule… adică pe moșia Heston. Să ne fie cu iertare. E proprietatea dumitale, domnule?

Începeam să mă întreb dacă *era* într-adevăr un Barridge. Poate că era doar un oaspete sau o rudă îndepărtată a familiei care venise pentru câteva zile. Se comporta mai degrabă ca un prizonier decât ca un stăpân.

Și-a trecut mâinile peste față încercând parcă să-și șteargă de pe ea toată teama și confuzia. Eram ca trei șoricei speriați, în plină noapte, încremeniți în loc, măsurându-ne reciproc din priviri.

– N-o să fie a mea niciodată, a spus el, iar mie nu mi-a fost clar ce a vrut să spună cu asta. Apoi a adăugat: Știți că ăsta e un loc nefast, nu-i așa?

M-am gândit la capcanele pentru oameni și la firul care declanșa pușca. M-am gândit la felul în care Paulson strivise clopoțeii lui Josie. M-am gândit la averea obținută în

urma acelui accident de demult, la moartea tuturor acelor oameni. Am încuviințat din cap.

– Îmi pare rău că ați ajuns aici, a spus el. Pot să vă ajut?

Ne-am privit uluiți. Era cea mai extraordinară întorsătură a situației din acea noapte.

– Este… foarte amabil din partea dumitale, domnule, am spus circumspect. Vrem să plecăm de pe moșia Heston cât mai curând posibil. Nu vreau să te deranjez și mai mult, dar prietena mea și-a scrântit glezna și, încercând să scăpăm de urmăritori, am rătăcit drumul…

– Sunteți așteptați la Silvermoor?

– Nu. Doar că… ei bine, domnule, trebuie să o duc pe Josie undeva unde să fie în siguranță și ăsta e singurul loc la care m-am gândit.

– În siguranță? Ești în vreun pericol, domnișoară?

Josie a privit în jos și și-a mutat greutatea de pe glezna dureroasă.

– Da, domnule, într-un fel sau altul cred că sunt.

Era o situație bizară. Parcă ar fi fost prieten cu noi și își asuma rezolvarea problemelor noastre fără ca măcar să știe care erau! Cine era omul ăsta ciudat care bântuia grajdurile în toiul nopții?

Brusc am avut o revelație și mi s-a tăiat răsuflarea. Părul lung și albicios, pielea extrem de albă, calul alb. Era fantoma! El era cel pe care îl văzusem călare pe calul dansator sub razele lunii cu aproape trei ani în urmă. Firește, nu credeam că era *într-adevăr* o fantomă; doar stătea în fața mea în carne și oase. Probabil era un membru al familiei Barridge, deși… purtarea sa făcea ca și această teorie să fie la fel de improbabilă. Aș fi vrut să-i spun atât de multe lucruri, dar părea încă temător și nu am vrut să-l sperii și mai tare. Chiar și așa…

– Domnule, să-mi fie cu iertare, am izbucnit, incapabil să mă abțin, cine ești?

Ochii i s-au umplut de lacrimi, ca și cum identitatea sa ar fi fost cea mai mare dintre poveri. S-a uitat spre cai de parcă și-ar fi dorit să ne explice ei.

– Îmi dau seama că e foarte nepoliticos că nu m-am prezentat, a șoptit, și totuși…

– Nu trebuie să ne spuneți nimic, a spus Josie. M-am simțit frustrat, dar femeile se pricep întotdeauna mai bine să înțeleagă nevoile altora. Rogu-te, domnule, nu ne cunoști, dar te-ai oferit să ne ajuți. E prea destul.

– Pot să vă conduc până la marginea proprietății, a spus el. E o ieșire acolo. O să fiți departe de Silvermoor, dar, dacă aș încerca să vă duc mai aproape, ar însemna să trecem pe lângă casa lui Paulson. N-aș vrea să încerc așa ceva.

– Nici noi, am mormăit. Oricum, deja îmi făceam griji pentru dimineața următoare în mină. Avea să fie o noapte albă, iar o zi în mină fără să mă fi odihnit nu era doar chinuitoare, era și periculoasă. Am fi recunoscători să putem ieși în siguranță de pe moșie. Restul nu mai e problema dumneavoastră.

A consultat ora la un ceas de argint pe care l-a scos din buzunar.

– E abia unsprezece, a spus el. Oamenii încă mai patrulează la ora asta. Am avea mai multe șanse dacă am mai aștepta cam o oră. Sunteți de acord?

Inima mi-a stat în loc la perspectiva unei noi întârzieri.

– Cum crezi că e mai bine, domnule.

– Ai vrea să mă uit puțin la glezna ta? a întrebat-o pe Josie. Nu mi-aș lua nici o libertate și am o oarecare pricepere în ale medicinei. Dacă trebuie să-ți folosești piciorul în noaptea asta, poate că ar fi mai bine să-ți leg glezna.

– Da, domnule, mulțumesc, a spus ea.

Atunci poate că era doctor, chemat să-l îngrijească pe unul dintre cei care păzeau locul. Poate că își luase libertatea de a explora grajdurile și se temea că va fi prins. A luat de pe un raft un sul de bandaje pentru cai.

– Ce nepoliticos sunt! a spus. Pot să vă ofer ceva de băut? Porto?

De parcă eram într-un salon la un pahar de lichior.

M-am uitat la el. Era ca o bizară invitație la ceai făcută de un copil.

– Mulțumesc, domnule, a spus Josie.

Părea mult mai capabilă decât mine să accepte evenimentele așa cum erau. Poate că, după ce fusese închisă de propriii ei părinți, avea toate motivele să spere că situația se va îmbunătăți.

Neobișnuita noastră gazdă a băgat mâna nici mai mult, nici mai puțin decât în cutia cu hrană pentru cai și a scos o sticlă care conținea un lichid rubiniu închis și un pahar de cristal. Așadar, era puțin probabil să fie un doctor aflat în vizită la domiciliu.

– N-am decât un pahar, s-a scuzat el. Nu am niciodată musafiri. Poate că veți avea bunătatea de a-l împărți, iar eu voi folosi… asta!

Privind în jur, a găsit paharul de lemn folosit pentru a măsura rațiile cailor. L-a șters viguros cu mâneca sa largă și a turnat o cantitate generoasă în cele două recipiente desperecheate.

– El e Ebony, a spus, întinzându-i paharul lui Josie și mângâind botul catifelat al calului negru, care a nechezat prietenos. Iar el e Equinox, a explicat și s-a îndreptat spre boxa unde era calul alb. Să ne așezăm, iar eu voi inspecta leziunea.

Ne-am înghesuit toți în boxa calului alb.

– Ne va avertiza dacă vine cineva, a adăugat. Vă rog.

Ne-a făcut semn să ne așezăm pe jos, așa că ne-am așezat. Josie și-a întins picioarele în față, iar el i-a palpat respectuos peste fustă glezna rănită. Amândoi au luat o dușcă zdravănă de Porto, după care el a început s-o bandajeze, cu niște degete care nu mai tremurau și nu se mai frângeau, ci erau îndemânatice și blânde. Ea și-a mușcat buza, dar nu a scos nici un sunet până la sfârșit.

Apoi ne-am așezat să privim cum acele ceasornicului din grajd avansau lent spre miezul nopții. Vinul de Porto ne făcea bine cred. Nu avuseserăm parte doar de un șoc în noaptea aceea, ci de o mulțime de șocuri. Oricât de precar ar fi fost acest moment de liniște, aveam nevoie de el. Copitele uriașe ale lui Equinox, cel puțin eu le vedeam uriașe comparându-le cu cele ale micilor ponei agili din mină cu care eram obișnuit, zgâriau ușor podeaua de piatră în timp ce se deplasa între ușa grajdului și grămada cu fân. O rază de lună cenușie intra printr-o ferestruică, iar din pădure se auzea o bufniță.

– Nu am dreptul să vă întreb nimic, când eu însumi sunt atât de evaziv, a spus însoțitorul nostru, dar avem timp la dispoziție și, dacă vreți să-mi spuneți povestea voastră, aș fi încântat s-o ascult.

Josie i-a povestit tot. Despre închirierea minei Drammel Depth, despre greutățile tot mai mari cu care se confrunta familia ei, despre decizia lor de a o trimite în mină. I-a povestit despre cearta monstruoasă cu părinții ei și despre domnișoara Honeycroft și domnișoara Embry. I-a povestit cum fusese închisă în magazia cu cărbuni, de unde o salvasem eu, moment în care el s-a întins și mi-a strâns mâna.

Cred că era prima dată când Josie avusese ocazia să se gândească la tot ce i se întâmplase. Cred că șansa de a-și spune povestea a fost ca o eliberare, deși părea să o fi epuizat. S-a sprijinit de perete și i s-au închis ochii. În scurt timp a adormit și nici nu s-a mișcat când Equinox și-a aplecat frumosul cap alb pentru a o împinge cu botul.

În timp ce Josie dormea, eu și străinul cel palid am vorbit despre vrute și nevrute: despre neajunsurile industriei miniere a cărbunelui și curajul cailor, despre locurile pe care am fi vrut să le vizităm într-o zi și despre satisfacțiile unei cărți bune, din care el citise nenumărate, iar eu citisem cinci.

Miezul nopții a venit și a trecut. Eram și eu obosit, nu mă grăbeam deloc să abandonez acest plăcut refugiu și era clar că și gazdei noastre îi plăcea compania, dar în

cele din urmă s-a mișcat.

– Ar trebui să plecăm, a spus cu regret. Mi-a plăcut mult să stau de vorbă cu voi, dar aici nu sunteți în siguranță. Ar fi o dovadă de egoism din partea mea să mai zăbovim.

În timp ce o trezeam pe Josie, el a pus căpăstrul pe calul negru și l-a condus spre o platformă pentru încălecat.

– O să ne ducă Ebony, a explicat el, în timp ce noi ne luam rămas-bun adormiți de la Equinox. O să se confunde cu întunericul. Fără șa o să încăpem toți trei fără probleme.

Era adevărat, Ebony era uriaș. Avea cel puțin optsprezece palme, îndrăzneam să cred.

A încălecat și împreună am reușit s-o ridicăm pe Josie și s-o instalăm în fața lui. M-am cățărat și eu în spatele lui și am ieșit călare din grajd. A tras de hățuri și s-a uitat cu atenție în jur. Totul era tăcut și nemișcat. L-a întors pe Ebony spre nord și am pornit la trap vioi prin întunericul nopții. În sfârșit ceva mergea conform planului. În scurt timp am ajuns la marginea proprietății. O poartă îngustă de fier, zăvorâtă cu lanțuri și lacăte, ne bloca drumul, dar el s-a aplecat și a tras de lanțuri, iar poarta s-a deschis.

– Paulson nu știe, a spus el. El crede că e încuiată bine.

Eram pe punctul de a descăleca, dar el m-a oprit.

– Vă duc eu, a spus repede, ca și cum îi era frică să nu se răzgândească. N-am voie să plec… și, dacă m-ar găsi… dar ea nu poate să meargă. O să dați peste Paulson pe potecă când iese să patruleze în zori și n-ați rezolvat nimic. Ebony e rapid. O să vă duc eu la Silvermoor.

Mersesem pe potecile acelea de atâtea ori, în toate anotimpurile și stările de spirit posibile, la orice oră din zi și din noapte, dar niciodată nu le străbătusem atât de rapid. Prietenul nostru l-a mânat pe Ebony la un galop ușor; nici vorbă de mersul legănat și clătinat al unui ponei. Era mai degrabă o senzație asemănătoare cu cea de a pluti pe un râu. Picioarele lungi ale calului au străbătut rapid acea distanță.

La capătul aleii care ducea spre Silvermoor, salvatorul nostru a privit în sus printre șirurile de stejari și i s-au încovoiat umerii.

– Îmi pare rău, nu pot, a șoptit și am remarcat că mâinile sale, care ținuseră cu atâta siguranță hățurile, începuseră din nou să tremure.

– Nu-i nimic, a spus Josie, aruncându-și cu hotărâre un picior peste gâtul lui Ebony. Ai făcut deja atât de mult pentru noi. Îți mulțumesc din suflet.

Apoi a văzut distanța mare până la pământ.

– Stai!

M-am lăsat să alunec de pe cal și am ajutat-o să coboare. Nu a fost o coborâre prea elegantă, dar a ajuns jos fără să-și mai zdruncine glezna. Apoi m-am întins și i-am strâns mâna salvatorului nostru.

– Așa e cum a spus ea, domnule, ai făcut atât de multe pentru noi. Ai toată recunoștința mea. Dacă pot să fac vreodată ceva pentru dumneata, o s-o fac. Știu că probabil nu am ce, dar îți rămân îndatorat.

– Spune-mi doar că îmi ești prieten, a răspuns el pe un ton grav. Este fără îndoială o înțelegere de principiu, căci sunt slabe șanse să ne mai vedem vreodată, dar mi-ar plăcea să știu că am undeva un prieten. Doi prieteni.

– Ai prietenia și recunoștința noastră, domnule. Eu sunt Tommy Green din Grindley.

– Eu sunt Josie, a spus Josie, întinzându-se la rândul ei să-i strângă mâna. Josie Westgate din Arden.

A ezitat mult timp și a pornit încet înapoi spre Heston călare pe Ebony. Apoi s-a întors și a privit peste umăr.

– Manus, a spus. Dar țineți minte, să nu spuneți o vorbă nimănui.

CAPITOLUL 25

Tommy

În noaptea aceea am dormit la adăpostul stejarilor de pe pajiștea din fața conacului Silvermoor. Părea un loc binecuvântat. Fără câini veniți din iad sau fantome sau capcane mortale. Era însă foarte frig. Am învelit-o pe Josie cu haina mea și am dormit unul în brațele celuilalt, petrecând restul nopții fără prea mare confort, dar într-o relativă siguranță. Soarele a răsărit sub forma unui disc alb ascuns în spatele vălului cenușiu care acoperea în permanență cerul la noi și m-am gândit că industria era cu siguranță puternică dacă putea slăbi lumina soarelui. Contele a ieșit la plimbare cu cei doi câini ai săi, iar eu am ieșit împleticindu-mă dintre copaci să-l salut.

Cum era și firesc, s-a arătat uimit să dea nas în nas cu un străin la o asemenea oră, dar m-am grăbit să invoc cât mai repede numele domnișoarei Honeycroft și să amintesc de promisiunea pe care i-o făcuse lui Josie. Mi-am cerut iertare de cincisprezece ori în decurs de trei minute. Era descumpănit, mai ales văzând că fusesem întâmpinat de câinii săi ca un vechi prieten. Trezită de glasurile noastre, Josie ni s-a alăturat șchiopătând. Arăta șocant, cu părul ciopârțit și fața murdară. Contele nu a părut impresionat sau încântat, dar la urma urmei nu era un om rău, iar ea chiar arăta jalnic.

– Mai bine intrați în casă și explicați situația, a oftat. Nu, nu mie, ci menajerei mele. Ea va avea grijă de fată.

Am oftat ușurat.

– Mulțumesc. Dar ar fi mai bine s-o las pe Josie aici dacă știu că e în siguranță. Intru în șut la opt.

– Ești unul dintre lucrătorii mei, nu-i așa? Cum te cheamă?

Tatei nu avea să-i placă asta.

– Tommy Green, milord.

Am fost surprins să constat că numele nu-i era străin. N-a părut însă extrem de mulțumit la auzul său.

– Tommy Green, Tommy Green, a mormăit el, privindu-mă cu atenție.

Aș fi vrut să nu fi petrecut toată noaptea afară, să nu am ochii umflați și mijiți și să nu am părul plin de frunze. M-am uitat în jos și am văzut cum o omidă mică urca pe mâneca mea stângă. Am desprins-o ușor și am pus-o pe iarbă, ca și cum această retușare a ținutei mă făcea mai respectabil.

– Mi se pare că aud numele tău mai mult decât pe al oricărui alt sătean, a observat contele. Ce-i toată zarva asta cu Tommy Green, aș vrea să știu? Ei bine, ar trebui să mă conving singur. Veniți cu mine!

– Milord! Aș fi onorat, dar domnul Bulford o să mă jupoaie de viu dacă nu ajung la muncă și tata la fel dacă pierd leafa… Iertare, domnule, că vorbesc așa pe șleau.

– Îi voi trimite vorbă lui Bulford și îți voi asigura leafa doar de data asta, având în vedere că eu ți-am cerut să lipsești. Veniți cu mine.

Ne-a condus spre casă, iar noi l-am urmat, ținându-ne de mâini ca doi copii obosiți, chiar dacă amândoi aveam deja șaisprezece ani și, în mod normal, n-ar fi trebuit să

petrecem noaptea cuibăriți împreună. În situația în care ne aflam, astfel de gânduri erau departe de mintea mea. Eram prea istovit chiar și să-mi dau seama dacă deciziile pe care le luasem erau corecte, dacă făcusem bine venind aici în felul ăsta sau dacă de fapt ne înrăutățisem situația. Tot ce știam era că o scăpasem pe Josie de părinții ei nesăbuiți și că nu mă puteam relaxa încă pentru că, dacă judecata mea era greșită, atunci ar fi fost trimisă înapoi, iar conflictul nu s-ar fi încheiat.

Contele ne-a condus în biblioteca în care Walter mă lăsase să scriu răvașul cu o seară înainte. Știam că și Josie mai fusese aici. Contele nu a dat nici un semn că ar fi recunoscut-o. E adevărat că, fără cozile sale împletite care o scoteau în evidență, Josie arăta foarte diferit. Își tot ducea mâinile la cap încercând parcă să netezească o șapcă invizibilă, iar când făcea asta, ochii i se umpleau de lacrimi. Nu fusese niciodată vanitoasă, dar avea și ea mândria ei.

– Așa, a spus contele după ce ne-am așezat. Nu ni s-a oferit nimic de băut. Acum aștept o explicație.

Am schimbat o privire și am luat cuvântul. Am spus din nou toată povestea, așa cum i-o relatase Josie lui Manus în grajd. Când am ajuns la partea despre domnișoara Honeycroft, s-a uitat fix la Josie.

– Ne-am mai întâlnit! a exclamat. Tu ești cea care a salvat-o pe nepoata mea în ziua aceea?

– Da, milord.

– Dumnezeule. Habar n-aveam. Îmi pare rău, copilă, părul tău…

– Mi l-au tăiat, domnule, a spus pe un ton sfidător. Tommy a spus asta. Ca să par băiat.

– Da, înțeleg. Continuă, Tommy Green.

Am omis în întregime partea despre hoinăreala noastră pe moșia lui Barridge. La urma urmei, îi promiseserăm lui Manus. I-am spus contelui că fugiserăm din Arden și ne îndreptaserăm direct spre Silvermoor, unde am petrecut noaptea pe pajiște. Am insistat că domnișoara Honeycroft ar dori s-o salveze pe Josie din mina Drammel Depth, chiar dacă eu eram singurul dintre noi trei care n-o cunoștea. Am fost extrem de ușurat când contele a încuviințat.

– Nepoata mea trebuie să se întoarcă luna viitoare, a spus. Fără îndoială va veni mai repede acum, după ce Walter i-a trimis răvașul vostru. Știu exact cum ar proceda în privința lui Josie, așa că trebuie să fac același lucru dacă nu vreau să o mânii. Copilă, ești dispusă să stai deocamdată în camera slujnicelor? Glezna ta va apuca să se vindece și o poți ajuta pe doamna Roundsby la unele treburi mai ușoare. Nu te voi plăti, dar vei avea hrană și adăpost și vei fi în afara pericolului. Apoi, când se va întoarce nepoata mea, puteți găsi împreună o soluție pe termen lung. Cum ți se pare?

– Cred că e cea mai generoasă propunere pe care am auzit-o vreodată, a spus ea încet, lacrimile inundându-i din nou ochii. Mulțumesc, milord. Nu sunt din Grindley, nu aveați nici o obligație față de mine…

– Cu excepția serviciului pe care i l-ai adus nepoatei mele, i-a amintit el.

– Da, asta așa-i. Orișicum, n-am cuvinte să spun cât de mult uram ideea de a lucra în mină. Era ca și cum un hău mare și negru în care sălășluia groaza mă înghițise cu totul chiar înainte de a ajunge acolo.

– Nu te mai gândi la asta. Coralie nu ar permite niciodată așa ceva. Dacă eu aș permite asta, m-ar… jupui de viu, cred că asta e expresia, nu-i așa? O voi chema pe doamna Roundsby.

Menajera era o persoană mai înțelegătoare decât majordomul, dar nu cu mult. Chiar și așa, după ce contele i-a explicat situația, trăsăturile ei s-au îmblânzit. Domnișoara Coralie era favorita tuturor locatarilor din casă și toată lumea din Silvermoor știa

povestea curajoasei fete din Arden care o salvase. O baie și o masă bună erau primele pe listă, a spus ea, după care era niște argintărie care trebuia lustruită.

Josie s-a ridicat în picioare, pregătită să o urmeze.

– Mulțumesc, doamnă, i-a spus ea. Îți sunt atât de îndatorată.

Doamna Roundsby a părut să se înmoaie și mai tare. Apoi Josie s-a întors spre conte.

– V-am mulțumit o dată, milord, dar nu mi se pare îndeajuns. Mulțumesc de o sută de ori. Mulțumesc pentru tot restul vieții.

Apoi a îngenuncheat în fața mea, mi-a luat mâinile și le-a sărutat.

– Și îți mulțumesc în primul rând ție, Tommy, a spus cu o voce răgușită. Dacă nu erai tu, nu știu unde aș fi în clipa asta. Sunt în siguranță datorită ție, Tommy.

Mi-am pus capul peste ciuful ei roșu. I-am sărutat părul și mi-am dat seama că nu știam când aveam s-o revăd. Contele ne arătase multă îngăduință, dar nu mă așteptam să-mi spună: „Tommy, băiete, poți să te simți ca acasă atâta vreme cât prietena ta va sta aici și să vii în vizită oricând vrei“.

– Haide, copilă, n-am toată ziua la dispoziție, a spus doamna Roundsby, iar Josie s-a ridicat.

Șocul evenimentelor recente i se citea încă în ochi și știam că nu avea să fie atât de mândră încât să rateze din nou șansa la o viață mai bună, nici măcar de dragul meu. Mă bucuram să știu asta. Trebuia să-și consolideze poziția, să se asigure că nici minele, nici Arden nu mai puteau ridica vreo pretenție asupra ei. Șansa mea nu venise încă. Dar avea să vină, mi-am spus eu în timp ce o urmăream cum se îndepărta șchiopătând. Cel puțin așa speram.

Când am rămas singuri, contele m-a condus afară din casă și am continuat să stăm de vorbă pe alee. S-a interesat dacă eram același Tommy Green care vorbise cu fiul său Walter la petrecerea de Anul Nou de la cumpăna dintre secole și cel căruia Walter îi trimisese cărțile. Am încuviințat că eu eram. A remarcat că îi păream cunoscut și m-a întrebat dacă ne-am mai întâlnit. I-am spus despre premiile de la școală, toate trei.

– Așa deci? a exclamat, părând foarte nedumerit.

M-am întrebat de ce i se părea atât de surprinzător. La urma urmei, știa că băieții din sat câștigau premii la școală. Apoi m-a întrebat ce ar spune Bulford despre mine dacă s-ar duce să-i ceară lămuriri despre munca și caracterul meu. Abia îndrăzneam să sper că poate se gândea să-mi ofere o altă slujbă.

– Nu vreau să mă laud, domnule, dar ar avea numai cuvinte de laudă despre mine. Cred că ar spune că sunt un bun muncitor, știu să-mi țin gura și fac ce trebuie făcut. Sunt puternic, iar ceilalți știu că pot conta pe mine, domnule.

– *Așa deci*, a repetat, arătând descumpănit.

Părea destul de amabil pentru un nobil, dar poate că îi era greu să accepte o opinie prea bună despre un băiat din clasa muncitoare.

– Bine, bine. Asta e o turnură interesantă. Cred că îți dai seama că pot să-l întreb pe Bulford despre tine și să verific ce ai spus?

M-am încruntat.

– N-am spus nimic care să nu fie adevărat, milord.

– Înțeleg. Băiete, arăți de parcă abia te mai ții pe picioare. O să-i spun lui Matthias să te ducă înapoi. Ai grijă să dormi restul zilei. Trebuie să-ți recapeți puterile pentru următorul șut sau ai putea primejdui siguranța celorlalți.

M-am simțit ofensat; cunoșteam pericolele din mină mult mai bine decât el. Și era clar că nu avea de gând să-mi ofere o slujbă, ci doar își satisfăcea curiozitatea. Oricum, i-am mulțumit și, când ne-am despărțit, nu m-am putut abține să nu-i pun o întrebare care mă chinuise toată noaptea. Era o bănuială care creștea tot mai mult în mintea mea, chiar dacă n-avea nici un sens. Manus.

– Domnule, pot să vă întreb ceva? Fiul cel mare al lui Barridge, cel care a murit. Cum îl chema, domnule? Știți cumva?

S-a uitat la mine bănuitor.

– De ce mă întrebi? Sper că nu te gândești să creezi probleme, nu-i așa, Tommy Green? Sper că nu-ți bagi nasul în treburi care nu te privesc.

Vorbea ca tata.

– Nu, domnule. Doar că eu și Josie vorbeam despre povestea asta tristă aseară ca să ne treacă timpul mai repede și nu ne aminteam cum îl chema.

A încuviințat din cap.

– E într-adevăr o istorie tristă. Îți spun, după care te duci acasă. Îl chema James.

– Ah.

Mă înșelasem. Eram dezamăgit, fără să înțeleg nici eu de ce.

– James Manus Barridge, a adăugat contele. Bietul de el!

CAPITOLUL 26

Josie

Aprilie 1902

Trei săptămâni mai târziu, a început noua mea viață în York. La început nu-mi venea să cred că era adevărat. În fiecare dimineață mă așteptam să mă trezesc în casa familiei mele, cu Martha și Tansy alături de mine în pat, sufocându-mă cu părul lor, în timp ce mama își striga de jos vreo nemulțumire. Totuși, în fiecare dimineață mă trezea sunetul clopotelor catedralei plutind peste porțile și străduțele orașului până la noi, pe strada Mount.

În fiecare zi de când eram la York, când mă trezeam, rămâneam câteva clipe în fața ferestrei înainte de a mă îmbrăca. Nu stăteam mult; eram slujnică acum și nu aveam o viață de trândăveală. Era însă o viață mai bună din multe puncte de vedere. Poate că lucrurile n-ar fi stat așa în altă casă, dar era o plăcere să lucrez pentru familia Honeycroft, iar doamna Crane, menajera, era o femeie de treabă. Fusesem atât de norocoasă să vin aici.

Desigur, domnișoara Coralie o înlocuise de mult pe Sheila cu o nouă cameristă, o ființă cu ochi ca de pește pe nume Sarah, dar a dat-o afară și în locul ei am venit eu. Realitatea nu a fost atât de dură precum pare, pentru că domnișoara Coralie nu era acest gen de persoană. Am aflat că situația nu fusese de la început agreabilă. Domnișoara Coralie nu reușise niciodată să se atașeze de fată, care era reținută și abătută, deși era eficientă în muncă. Fusese însă eficientă și în privința sustragerii unor linguri de argint din cămară, după cum mi-a mărturisit doamna Crane, iar familia Honeycroft a vrut să o trimită la plimbare, dar Sarah a plâns mult.

Avea o soră cu un picior strâmb care trăia în Ripon, a explicat ea. Exista un doctor care o putea ajuta, dar onorariile sale erau mari și de aceea fura. Când domnișoara Coralie m-a găsit la Silvermoor, cu glezna scrântită și părul ca niște pene arămii, s-a apucat imediat să caute o altă slujbă pentru Sarah. Înainte de a trece două săptămâni, fata era deja stabilită la Ripon, într-o gospodărie mai mare, ceea ce însemna o leafă mai mare, și își putea vizita sora duminica. Domnișoara Coralie avea o energie extraordinară când trebuia să acționeze!

Și astfel mi-am găsit locul la Gravenagh House, pe strada Mount, în York. Era primăvară și părea momentul perfect pentru un nou început atât de hotărâtor. Acea scurtă pauză din fața ferestrei de la începutul zilei a devenit importantă pentru mine. Fereastra dădea spre o grădină pătrată cu pomi fructiferi cu frunze închise la culoare, despre care am aflat câteva luni mai târziu că erau pruni. Avea o pajiște îngrijită și arbuști ornamentali tăiați în forme fanteziste. Era înconjurată de ziduri de piatră, dincolo de care se zăreau fragmente ale altor grădini și acoperișuri. În acele prime săptămâni, șofranul violet și auriu crea o explozie de culoare în fiecare colț. Era o privelițe obișnuită în felul său, dar diferită de orice mai văzusem până atunci. Mă minunam de frumusețea simplă a peisajului văzut dintr-o casă din oraș și mă simțeam recunoscătoare.

Recunoscătoare și vinovată.

Noi, oamenii, suntem niște ființe ciudate. Duceam în sfârșit o viață mai bună decât visasem vreodată, dar în fiecare zi mă măcina senzația de vină. Vină pentru că mă simțeam mai acasă aici decât în Arden, pentru că mă simțeam mai în siguranță și mai fericită alături de domnișoara Coralie decât cu propria mea mamă și mai ales pentru că eu găsisem o scăpare, iar Tommy nu. Încercam să-mi înăbuș acest sentiment scriindu-i lui Tommy în fiecare seară, când terminam munca, și trimițând în fiecare lună întregul meu salariu acasă, la Arden. Domnișoara Coralie nu a fost încântată când a aflat despre asta.

– Nu, Josie, m-a certat ea. Acesta e începutul noii tale vieți. O viață *a ta*. Aici nu ești oaspete, ești angajată. Primești o sumă de bani pentru că este proporțională cu munca pe care o depui. Știu că ești încă tânără, dar într-o zi o să te pensionezi. Din ce o să trăiești dacă le dai altora toți banii tăi?

Credeam că o să-mi explodeze capul. Să fiu independentă și să pot să-mi aleg singură viitorul? Să câștig bani, fără pretenții sau obligații? Era prea devreme să-mi dau seama că acestea erau posibilități reale. Eu și domnișoara Coralie făceam parte din două lumi diferite. Am încercat să-i explic că, acolo de unde veneam eu, le aparțineam părinților mei, prin urmare toți banii pe care îi câștigam erau și ai lor. Acasă ar fi trebuit să le dau banii direct lor, contribuția mea față de gospodărie. Ea și-a scuturat însă frumosul cap.

– Dar acum nu mai ești la Arden. Nu mai trăiești în casa lor și nu-ți mai asigură ei hrana și locuința. Eu fac asta acum. Crezi că ar trebui să-mi dai mie banii pe care îi câștigi? Nu mai faci parte din tagma minerilor. Acum ești slujnică, iar personalul casnic își gestionează treburile altfel.

Un fior mi-a străbătut tot trupul când a spus asta. Un fior de bucurie și de teamă. *Nu mai fac parte din tagma minerilor?* Oare chiar reușisem să scap? Chiar aveam *voie*?

Am învățat ce presupunea noua mea slujbă: să aranjez coafuri, să cârpesc haine mai fine decât mi-aș fi putut imagina vreodată, să calc lenjeria de corp atât de albă încât părea făcută din petale de trandafiri. M-am obișnuit cu cei din jurul meu, cu temperamentele și înclinațiile lor; cu domnișoara Honeycroft și cu fratele ei, cu tatăl și mătușa sa și cu ceilalți servitori: buna și agera doamnă Crane, sfioasa May, menajera, și Norman, lacheul, un individ simpatic care îndeplinea și rolul de asistent al celor doi domni.

Apoi m-am deprins cu orașul. La început îmi era frică să mă aventurez afară. La Arden cunoșteam locurile ca-n palmă. Nu știam să descifrez o hartă, să cer indicații sau să mă bazez pe propriile resurse. Înainte, viața mea fusese atât de *previzibilă*. Trebuia însă să fac diverse comisioane pentru domnișoara Coralie. Trebuia să știu să ajung la oficiul poștal, la librărie, la mercerie, la magazinul de dulciuri. (Magazinul de dulciuri era foarte important pentru domnișoara Coralie!) Și, în scurt timp, nu mi-a mai fost frică de străzile pavate și pietruite, de trăsurile care treceau grăbite pe lângă mine, de forfota oamenilor. Pe măsură ce învățam traseul de la Gravenagh House la cabinetul doctorului, sau de la brutărie la bijutier, am aflat unde erau localizate și alte obiective: catedrala, hipodromul, sala de concerte. Și toate erau mai frumoase decât puteam descrie în scrisorile pe care i le trimiteam lui Tommy.

În tot acest timp, pe măsură ce descâlceam tainele noului meu mediu și ale noului meu rol, mintea mea era pe jumătate acasă. Îmi era dor de Tommy în fiecare clipă și îmi făceam griji pentru el. Nu aveam nici o îndoială că îl iubeam și lucrul ăsta mă îngrijora, pentru că nu speram că mi-ar fi putut împărtăși sentimentele. Nu știam când aveam să-l văd din nou. Și mi se părea în continuare atât de *nedrept* că reușisem să scap de viața în mina de cărbuni înaintea lui Tommy.

Un alt motiv de îngrijorare era succesiunea evenimentelor care mă aduseseră la York.

Părinții mei. *Mama* mea!

Erau hotărâți să mă trimită în mina Drammel Depth. Chiar dacă aveam și alte soluții la îndemână, ei asta doreau. Era suficient de bine pentru mine. Toate aceste gânduri mă munceau în timp ce mergeam pe străzile din York și când îi scriam lui Tommy, seara târziu, înainte să mă ia somnul. Apoi mă trezeam ținând tocul în aer, cu privirea ațintită în întuneric și încruntându-mă.

Nu crezusem niciodată că familia mea era *rea*. Deși nu mă înțelesesem niciodată bine cu mama, nu mă gândisem la asta ca la un lucru neobișnuit sau tragic. Acum însă vedeam felul în care lordul Sedgewick vorbea cu Coralie și Cedric, felul în care îi tratau tatăl și mătușa lor aici, la Gravenagh House. Deși Tommy avea o relație dificilă cu tatăl său, mama sa părea o persoană mai blândă și mai afectuoasă decât a mea. E adevărat că nu găsești doi oameni la fel, dar…

Mai era și *felul* în care mi-au spus că trebuia să lucrez în mină. Nici măcar nu-și *doreau* să mă poată salva de la o asemenea soartă. Oamenii de pe la noi nu erau sentimentali, nu mă așteptam să plângă și să mă acopere cu sărutări. Era însă o altă limită pe care părinții mei o depășiseră. Mi-am amintit de fața mamei când mi-a spus ce hotărâseră. Ceea ce am citit în ochii ei în seara aceea nu era resemnarea sumbră de a da o veste dureroasă, ci satisfacție. Era aproape…, mi-a venit în minte un cuvânt dintr-un colind de Crăciun, bizar și deplasat, o *jubilare*. Am respirat adânc când mi-am amintit toate astea, iar din toc mi s-au scurs trei pete mari de cerneală pe scrisoarea pentru Tommy. Ar fi fost *bucuroasă* să mă vadă în mină. Dar oare de ce?

CAPITOLUL 27

Tommy

Vara anului 1902

În luna mai a acelui an, am aflat că Războiul Burilor se încheiase. Transvaalul făcea acum parte din Imperiul Britanic. Visam în continuare la Africa, la pâlcurile de zebre cu dungi albe și negre care străbăteau câmpiile, la oamenii cu pielea neagră care știau… habar n-aveam ce știau, dar eram sigur că era ceva total diferit de ceea ce știam noi și că mi-ar fi plăcut să aflu. Zambezi, așa cum îmi aminteam de la școală, era cel de-al patrulea fluviu ca mărime din Africa. Nilul era cel mai lung și încă mai visam și la Egipt: la Moise în coșul de papură, la cămilele cu buze ca de cauciuc și mersul ușor și la palmierii verzi, apa albastră, deșertul auriu…

Fluviul Zambezi se vărsa în Oceanul Indian și îmi doream să văd India mai mult decât orice altceva, pur și simplu pentru că mi-era foarte greu să mi-o imaginez. Uneori mi se părea că, dacă aș asculta cu mare atenție, aș putea auzi cântecul Indiei, oricare ar fi fost melodia sa, sau că, dacă aș fi inspirat foarte adânc, aș fi putut să-i simt aroma. Nu plecasem însă nicăieri din Grindley…

Josie locuia acum în York și, deși prietenia noastră continua prin intermediul scrisorilor, îmi rămânea mult timp liber duminica. Cât de dor îmi era de fata asta! Încă mai ieșeam să hoinăresc când puteam, căci aveam nevoie de aer și de lumina zilei ca de mântuirea sufletului. Urcam dealul și îmi aminteam de discuțiile și de râsetele noastre. Fără ea, peisajul era neprimitor.

Privirea mea scruta neconsolată cerul brăzdat de urme alburii și siluetele negre ale păsărilor ce se roteau în cerc, pietrele ascuțite care ieșeau la iveală din iarbă și domneau peste câmpurile necultivate. Sufeream în bătaia vânturilor tăioase, care se năpusteau și măturau totul în cale ca niște forțe puternice venite să ne doboare. Mă gândeam că, dacă Dumnezeu era așa cum susținea predicatorul, exigent și sever în judecata Sa, atunci eram probabil mai aproape de El decât locuitorii altor meleaguri. Dacă însă divinitatea era așa cum îmi plăcea *mie* să mi-o imaginez, o forță menită să ne călăuzească spre progres și lumină, eram probabil în locul cel mai uitat de Dumnezeu de pe pământ.

În majoritatea duminicilor mergeam la biserică, încercând să-mi caut mângâierea în credința în Dumnezeu. Nu l-am găsit însă, sau cel puțin nu l-am găsit pe Dumnezeul pe care inima mea îl recunoștea în taină. Predicatorul Tawney ne vorbea numai despre datorie și devotament. „Religia oamenilor muncitori“, așa era numit metodismul. Ce însemna asta? Nimeni în afară de mine nu părea să se întrebe de ce muncitorii ar trebui să aibă o religie diferită de cea a celorlalți oameni.

Ascultam cu atenție și mă gândeam la spusele lui Tawney. Această credință i-a ajutat pe mulți dintre ai noștri să se împace cu traiul înhămați la jug și cu diferitele chipuri ale tragediei. Toată viața mi se spusese că Dumnezeu a creat o orânduială clară în care fiecare își îndeplinește rolul, că din voia Lui făceam noi ceea ce făceam.

Aveam impresia că era foarte util și confortabil să crezi asta dacă erai conte sau

proprietar al unor mine de cărbuni. Era util și dacă erai predicator, iar traiul tău era în mâinile contelui. Dacă erai însă miner, nu mai era la fel convenabil. De fapt, era de-a dreptul regretabil.

Am decis să merg să o văd pe domnișoara Embry. Era o persoană instruită. O ajutase pe Josie să facă progrese la scris și la citit. Eram sigur că m-ar fi ajutat și pe mine. Visurile mele fuseseră neglijate prea mult timp.

Nu mai fusesem la Arden de când plecase Josie. Nu trecuse mai mult de o lună de la noaptea aceea aventuroasă, dar mi se părea că totul se întâmplase într-o altă viață. Două zile mai târziu, Sam Westgate venise să ne bată la ușă, căutându-și fiica. I-am spus cu toată sinceritatea că nu era la noi. Nu ne-a luat mult timp să-i arătăm mica noastră proprietate și să-i dovedim că Josie nu era acolo. Cât despre restul poveștii, am mințit cu nerușinare.

Sam aflase într-un fel sau altul că nu mă prezentasem la muncă în ziua de după fuga lui Josie și a tras concluzia logică (și corectă). Tata a fost însă cel care a dat credibilitate poveștii mele cum că avusesem febră.

– Nici un fiu de-al meu nu s-ar apuca să hoinărească pe câmp după o fetișcană, a declarat el. Fata ta a fost întotdeauna o piază rea pentru Tommy și nu-mi pare rău c-a plecat. Nici nu mă miră, de fapt, dacă voiai s-o trimiți în mină. Ăla nu-i loc pentru o fată. Dar asta e treaba ta. Iar casa asta e a mea.

Atât de mare era greutatea caracterului tatei, autoritatea de care se bucura ca persoană care reprezenta coloana vertebrală a unor comunități precum a noastră, încât Sam Westgate a plecat cu coada între picioare.

La început, tata fusese cât pe ce să mă jupoaie când a aflat că nu mă dusesem la muncă. Fuseseră oameni care își pierduseră slujbele pentru mai puțin de atât. Contele s-a ținut însă de cuvânt și l-a lămurit pe Bulford, care l-a lămurit pe tata. Cred că tata a fost șocat că însuși contele se interesase de problemele mele. Plecarea lui Josie a fost pentru el o consolare; întotdeauna o considerase o pacoste pentru mine. Nu mințise când afirmase că plecarea ei era o binecuvântare. Și astfel incidentul a fost dat uitării, cel puțin în Grindley. Nu același lucru s-a întâmplat și în Arden.

La scurt timp după ce am împlinit șaptesprezece ani, mi-am reluat obiceiul de a merge la biserică doar ocazional și am început s-o vizitez pe domnișoara Embry în unele zile de duminică. Acceptase imediat să facă puțină școală cu mine, să se ocupe de exprimarea mea și să-mi lărgească orizontul cunoștințelor despre lume. Erau doar câteva ore duminica, dar erau un moment de răgaz în programul meu săptămânal, o comoară intelectuală pe care s-o iau cu mine în mină.

Dar după a cincea mea vizită la domnișoara Embry am fost atacat pe potecă de Sam Westgate și de trei dintre amicii săi.

– O să te învăț minte că mi-ai furat fata! a pufnit el, dându-mi un picior în coaste. O să te învăț minte că mi-ai luat de la gură o leafă! Nu-mi pot hrăni familia acum din cauza ta!

Întâmplător, știam că nu era adevărat. Josie trimitea în continuare o parte din salariul ei acasă în fiecare lună și erau mai mulți bani decât ar fi câștigat în mină. Martha începuse să lucreze la suprafață la mina Hepzibah – fetele mai mari și femeile lucrau deseori acolo și nu era o problemă foarte mare – deci mai încasa ceva bani în plus și de aici. Și, desigur, avea o gură mai puțin de hrănit. Dar o nemulțumire imaginară poate pune stăpânire pe un om la fel de mult ca una reală, iar Sam nu era un om cu un caracter deosebit. Îi plăcea să îi tragă pe alții la răspundere pentru necazurile sale și aflasem că începuse să cheltuiască banii primiți în plus la White Rose, în Steepley. Pe asta se duceau banii câștigați cu greu de Josie.

Atacul m-a luat prin surprindere, iar violența sa m-a șocat. Știam că nu plăteam

numai pentru frustrările lui Sam, ci și pentru multe altele. Salariile reduse, condițiile de muncă inumane, senzația de neputință, toate astea s-au transformat în lovituri care au plouat asupra mea sub pretextul unei pedepse justificate.

– Și ce i-ai făcut când ai luat-o cu tine? a urlat Sam, aproape pierzându-și echilibrul din cauza forței cu care mă lovea. Am știut întotdeauna că e o târfă nenorocită, la fel ca mamă-sa. Am știut întotdeauna că o s-o ia pe căi greșite. O să te învăț eu ce se întâmplă la Arden când un bărbat duce o fată pe căi greșite.

Ca și cum asta ar fi fost o răzbunare! Ca și cum i-ar fi păsat de onoarea ei sau de demnitatea ei sau de bunăstarea ei. M-am luptat din toate puterile, dar patru contra unu nu e o luptă dreaptă. Așa cum am mai spus, m-au luat prin surprindere și erau furioși.

– Să nu mai apari prin Arden! mi-au aruncat înainte de a o lua la fugă și de a mă abandona. Dacă nu vrei să terminăm ce-am început.

Se porni să cadă o ploaie ușoară. Zăceam pe jos, bătut măr și însângerat. Era o constantă a vieții mele faptul că, în timp ce zăceam acolo, gândul care nu-mi dădea pace nu era dacă aveam să supraviețuiesc sau nu, ci cum puteam să muncesc într-o asemenea stare și ce avea să spună tata.

CAPITOLUL 28

Tommy

Nu m-am putut duce la muncă o săptămână și, firește, nu am fost plătit. Îmi dădeam seama că tata ar fi vrut să mă bată cu mâna lui, dar aș fi fost și mai mult timp incapabil să muncesc și, prin urmare, rezultatul nu ar fi fost cel dorit.

În timp ce zăceam în pat, m-am gândit la atacul lui Sam Westgate. Mi-era ușor să-i înțeleg motivele: luându-i fata, i-am luat ceva care-i aparținea și, când cineva are atât de puține lucruri ca noi, fapta mea era o ofensă majoră. Îi pusesem sub semnul întrebării aptitudinile de tată, de familist, de persoană respectabilă. Fapta mea era ca o declarație făcută lumii întregi că eu știam mai bine decât el ce era bine și ce nu, așa că trebuia, firește, să fiu pedepsit pentru asta. Chiar și așa, aveam senzația că îmi lipsește o piesă din puzzle. Nu acțiunile sale mă derutaseră, ci cuvintele sale. „Am știut întotdeauna că o s-o ia pe căi greșite."

De ce era previzibil ca Josie s-o ia pe căi greșite? Era cea mai onestă și mai inimoasă persoană pe care o cunoșteam. Nu fusese curtată niciodată, nu cochetase cu nimeni, nu avea nici urmă de fățărnicie. Apoi mi-am amintit:

„Am știut întotdeauna că e o târfă nenorocită, la fel ca mamă-sa."

Cum să-i spui așa ceva unui dușman, în prezența altor oameni din sat? Nu văzusem și nu auzisem nimic niciodată despre Maggie Westgate care să justifice o astfel de afirmație. Dar, chiar dacă ar fi avut o aventură sau s-ar fi măritat fără să fie fecioară, astfel de lucruri erau rezolvate într-un anumit mod în comunități ca a noastră. Chiar dacă toată lumea știa, soțul sau soția nedreptățită nu se manifesta niciodată în public. În seara aceea Sam o luase razna. Acum mai mulți dintre tovarășii săi de muncă îl auziseră când își făcuse soția târfă nenorocită. Lăsând la o parte umilința *ei*, *Sam* nu ar fi putut trece peste asemenea rușine! Ce situație extremă îl determinase să spună așa ceva?

O considerasem întotdeauna pe Maggie o femeie dură, nu îndeajuns de iubitoare cu scumpa mea Josie, lipsită de imaginație și neînțelegătoare. Dar desfrânată? Capricioasă? Pasională? În nici un caz. Mai presus de toate, relatările lui Josie o descriau pe mama ei în fața focului, a calandrului, mânuind acul, cu trei fiice în jurul ei. I-ar fi fost al naibii de greu să-și facă timp să calce pe alături.

„Am știut întotdeauna că e o târfă nenorocită, la fel ca mamă-sa." Bănuielile m-au potopit ca un șuvoi de apă rece. Oare era posibil să…? Oare ea…? Oare Josie nu era fiica lui Sam? Antipatia lui Maggie față de ea mi se păruse întotdeauna dusă la extrem. O altă idee m-a izbit, tăindu-mi respirația. Părul roșu al lui Josie. Exact aceeași nuanță ca cel al domnișoarei Honeycroft. Contele de Silvermoor și numeroasele sale cuceriri. Petrecuserăm multe ore țesând fantezii despre o posibilă legătură de rudenie între mine și el, dar dacă Josie era de fapt înrudită cu el?

Desigur, nu era obligatoriu să fie nici unul dintre noi. Poate că nu era nimic adevărat în cuvintele lui Sam; poate că Maggie nu făcuse niciodată așa ceva. Sau, dacă o făcuse, putea fi vorba de oricine. Nu trebuia neapărat să fie un nobil; nu erau ei singurii oameni în căutare de plăceri. Doar că părul său… Mai erau și alți oameni în afară de Josie și

domnișoara Honeycroft care aveau părul roșu, mi-am spus eu. Nu *toți* erau înrudiți.

Mi-am dat seama că nu-i puteam mărturisi bănuielile mele, în primul rând pentru că nu aveau nici o bază reală. Și cum i-aș fi putut relata cuvintele tatălui ei? Părinții ei îi provocaseră deja prea multă suferință. Viața ei era acum mai bună, cel puțin era fericită. Trebuia să uit toată povestea. Nu mai eram copii să ne jucăm de-a identitățile secrete și originile misterioase.

Un grup de bărbați din Grindley s-a dus într-o seară la Arden și l-a amenințat pe Sam să nu mai pună vreodată mâna pe mine. Nu a fost comisă nici o violență, majoritatea minerilor se respectau reciproc prea mult pentru a-l face pe un ortac inapt de muncă, dar mesajul a fost clar.

Nu mai e nevoie să spun că mi s-a interzis cu desăvârșire să mă mai duc la domnișoara Embry. Tata a spus că nu aveam de ce să-mi pierd timpul cu doamne negustorese care erau mult deasupra celor de teapa mea. De ce trebuia să merg mereu unde n-aveam ce căuta și să provoc necazuri? a vrut el să știe, înainte de a înceta pur și simplu să mai vorbească cu mine. Ruptura dintre noi a durat aproape o lună.

Zăceam ca un sac de cartofi, dar pe dinăuntru eram ca un taur furios. De ce fiecare lucru pe care mi-l doream îmi era refuzat? M-am lăsat copleșit de un sentiment de autocompătimire în timp ce mă odihneam, îmi rumegam gândurile negre și mă vindecam încetul cu încetul.

În acea perioadă am primit cea mai proastă veste posibilă. Arnold Moore, un ortac din satul nostru, a murit în urma unei explozii de metan. Micul Benny Larkin s-a dus înapoi să-l scoată de acolo, dar Arnold era deja mort și Benny a avut aceeași soartă. Doi tineri dispăruți dintre noi. Două familii au suferit o pierdere îngrozitoare. Iar la biserică, predicatorul Tawney ne-a spus că moartea lor fusese pentru o cauză nobilă. Dar oare așa era? Chiar așa era?

Benny fusese cu siguranță un erou și mă întrebam ce mai aveau de spus toți despre el acum, toți acei bărbați care îi făcuseră viața un iad. Când mă gândeam la cum fusese viața lui Ben, mi se rupea sufletul. Mi-am amintit de bărbații care îi trăgeau pantalonii jos și râdeau pe seama lui. Mi-am amintit cum fața lui sfrijită s-a luminat sub razele soarelui reflectate de apa râului în timp ce îmi arăta găleata.

„Uită-te la calu' popii, Tommy, ce culoare!"

Știam că Benny visase la o altă viață. Bănuiam că și Arnold la fel. Nu avuseseră însă această opțiune. Să mori făcând o activitate care ți-a fost impusă de altcineva; era oare acesta un act nobil? Cât de ironic era faptul că Benny fusese tachinat drept molâu, fusese disprețuit și chinuit, când de fapt era atât de curajos.

Cele două mângâieri ale mele în acea perioadă au fost sora mea Connie și scrisorile de la Josie. Eu și Con ne înțelegeam unul pe celălalt. Și ea căuta bucuria și frumusețea într-o lume în care astfel de lucruri nu abundau. În cele din urmă mai fusese un concert, la câțiva ani după primul, și am fost cu toții plăcut surprinși că tata nu s-a opus ca sora mea Connie să participe a doua oară. Connie a cântat o melodie solo. Doamna Tawney a lăudat-o călduros pentru interpretare și i-a spus că avea o voce remarcabilă pentru un copil atât de mic. Connie ne-a povestit mândră, iar tata s-a răstit la ea că vorbea prostii și că devenise vanitoasă. Nu era adevărat, firește. Chiar și atunci când a primit și mai multe laude după spectacol, nu și-a pierdut capul, dar a făcut greșeala să spună acasă că și-ar dori să devină cântăreață. Când s-a pus problema unui al treilea concert, tata i-a interzis să mai participe.

– Ifose și gărgăuni. Știam eu! a mormăit el.

În săptămâna aceea m-am odihnit. I-am scris domnișoarei Embry, explicându-i de ce nu o mai puteam vizita, și am primit un răspuns amabil, pe care tata mi l-a smuls înainte de a-l termina de citit și l-a aruncat în foc. Apoi a făcut același lucru cu hârtia pentru

scrisori pentru care strânsesem cu greu bani să o cumpăr de la magazinul local. Prin urmare, o vreme nu am putut să-i mai scriu lui Josie; știam că avea să fie îngrijorată.

Era dureros să ți se răpească orice cale de comunicare cu lumea. Tata nu voia să fie dur, dar nu știa ce să mai facă cu mine. Acțiunile mele imprevizibile și înclinațiile inexplicabile continuau să încolțească precum lăstarii pe un vrej uriaș de fasole, iar el le tot reteza cu un topor metaforic, încercând să le împiedice să-i invadeze viața și să declanșeze haosul. Crengile erau cum erau; le putea tăia una câte una, pe măsură ce apăreau. Putea chiar să reteze și trunchiul. Rădăcinile erau însă cu totul altceva și erau adânci.

Orice ființă care se confruntă cu pericolul dispariției se apără; e în firea lucrurilor. Așadar, deși la suprafață păream resemnat, furia mea creștea. Învățătorul nu voia să mă învețe, predicatorul nu voia să mă învețe, Walter nu avea voie să mă vadă, iar acum nu mai puteam s-o vizitez nici pe domnișoara Embry. Toți cei care știau mai mult decât mine, care ar fi putut să mă ajute să progresez, îmi erau inaccesibili. Nu aveam nici un canal prin care să primesc darul învățăturii. Rămăsesem fără opțiuni. Până când mi-a trecut prin minte că poate nu era așa.

În ultima zi de convalescență am ieșit să mă plimb. Încă mai aveam dureri, dar trebuia să-mi redobândesc mobilitatea. Mă simțeam înțepenit și neajutorat și așa nu mă puteam descurca în mină. Le-am spus asta părinților mei în timp ce-mi încălțam ghetele.

– Să nu-ți cauți vreun necaz! a strigat tata după mine. A fost singurul lucru pe care mi l-a spus în vara aceea. Să nu mergi unde n-ai ce să cauți și să nu vorbești cu oameni cu care nu ai ce vorbi, m-ai înțeles?

– Da, tată, am răspuns, după care am pornit spre Heston Manor.

Am făcut o oprire pe drum la școala din Grindley, care era pustie la acea oră. Am deschis ușa dulăpiorului folosit pe post de „bibliotecă“ și am luat o carte la întâmplare. Am rupt prima pagină, care era albă, și am pus cartea la loc. Am scris la repezeală un mesaj, am împăturit pagina și pe exterior am trecut ca destinatar un singur nume: „*Manus*“.

Apoi m-am îndreptat spre poarta de fier a moșiei Heston, încărcată de lanțuri și lacăte, poarta prin care Manus ne dusese într-un loc sigur. Am întins mâna, am desfăcut lanțurile și am intrat. Ce mă apucase? Ar putea părea că eram resemnat, ca și cum nu-mi mai păsa de viața mea, dar nu era deloc așa. Mă mistuia un foc rece ca gheața care lansa o provocare către Paulson, către Barridge, către tata, către Sam Westgate și către toată lumea. „Haideți atunci. Dacă-mi vreți sufletul, veniți să vă luptați cu mine pentru el.“ Am pus la loc lanțurile și am pornit prin pădure în plină zi.

Interesant a fost faptul că a fost drumul cel mai lipsit de evenimente pe care l-am făcut vreodată pe acea moșie. Nu era nevoie ca oamenii lui Barridge să caute braconieri în timpul zilei, iar proprietatea era mare. Exista riscul să mă întâlnesc cu cineva, dar existau și șanse mari să nu dau peste nimeni. Am ajuns la grajduri fără nici un incident. Ebony și Equinox erau acolo, capetele lor curioase ițindu-se pe după ușile boxelor ca niște piese uriașe de șah. I-am mângâiat pe bot și le-am dat câte o mână de ovăz.

Am căutat intrarea în tunelul prin care ajunsesem acolo cu Josie. A fost greu s-o găsesc și începusem să mă întreb dacă totul fusese un vis când am descoperit o trapă, ascunsă sub un strat gros de fân într-o boxă goală. Am așteptat, sperând că Manus avea să-și facă apariția, dar nu a venit.

După un timp am renunțat. Am prins biletul de plasa pentru fân a lui Ebony, după care am pornit înapoi prin pădure și am ieșit pe poartă, atât de firesc de parcă aș fi fost un vizitator obișnuit. Apoi m-am dus acasă.

– Unde-ai fost? m-a întrebat mama cu teamă în glas când am ajuns. Ai stat o grămadă de timp.

– Dincolo de ferma Crowhill, spre râu, i-am spus și am sărutat-o. Nu-ți bate capul cu asta.

Apoi am mâncat și m-am dus la culcare.

CAPITOLUL 29

Josie

Iulie 1902

Eram la Gravenagh House de trei luni. Părul meu era încă scurt, dar nu mai arătam ca un pui de găină jumulit. Îmi creștea repede, cu niște bucle lejere pe care nu le mai avusesem până atunci, și se aranja destul de bine în jurul feței mele. Chiar și așa, abia așteptam să îmi crească din nou. Începusem să mă împlinesc. Lucram de dimineață până seara și nu stăteam locului o clipă, dar mâncarea era bună și din belșug, iar puținii bani pe care îi păstram pentru mine îi cheltuiam cu plăcere în magazinele de ciocolată din York. Nu avusesem niciodată acces la astfel de bunătăți și nici mijloacele necesare să le cumpăr. Prima dată când am gustat parfeul de lămâie cu ciocolată al doamnei Hendrix aproape că mi-au dat lacrimile de plăcere. Dacă domnișoara Coralie avea dreptate că ar fi trebuit să fac economii pentru viitor, eram încântată să-mi mănânc fondul rezervat pentru pensionare.

De câte ori treceam pe lângă o oglindă, nu mă recunoșteam. Curbe și bucle, o ușoară nuanță rozalie în obrajii care fuseseră albi ca hârtia și ținuta dichisită și curată de cameristă a unei doamne respectabile. Fata de miner slăbănoagă, îmbrăcată în șorț, cu cozi împletite și saboți, dispăruse. Cel puțin la exterior.

În fiecare zi care trecea fără să primesc vreo scrisoare de la Tommy simțeam o durere în suflet, teama că ceva cumplit i se întâmplase. De fiecare dată când primeam o scrisoare fața mi se lumina de bucurie, după care mă cuprindea gândul îngrozitor că, deși fusese în viață cu două zile în urmă când scrisese scrisoarea, nu însemna că mai e și acum. Când eram la Arden, nu-mi făceam astfel de griji zi de zi.

Apoi a venit o perioadă în care n-am mai primit nici un semn de la el mai multe săptămâni. Am simțit că-mi pierd mințile; era ca o rană sângerândă în coastă. Am încercat să nu mă gândesc la ce era mai rău. Mi-am spus că banii erau puțini, iar hârtia și timbrele erau un lux pe care cu greu și-l putea permite. Totuși, asta nu-l oprise înainte. M-am întrebat chiar dacă a cunoscut o altă fată, iar gândul mi-a provocat un junghi dureros sub coaste. Nu credeam însă că acesta era motivul. Prietenia noastră era prea specială ca să mă abandoneze astfel. Dacă ar fi cunoscut o fată, mi-ar fi spus. Prin urmare, rămânea doar posibilitatea unei nenorociri sau un alt motiv.

Am început să fac eforturi serioase pentru a-mi îndeplini sarcinile pe care până atunci le făcusem încântată. În comparație cu corvoada de acasă, munca mea din York părea atât de diferită, atât de elegantă. Da, trebuia să lucrez cu acul. Dar nu trebuia doar să scot nasturii ca să nu fie striviți de calandru și să-i cos pe urmă la loc; mă ocupam de broderii sau coseam ornamente pe pălării ori trandafiri de mătase pe mănuși. Totul avea un scop, iar acesta era să facă lumea mai frumoasă, sau cel puțin s-o facă pe domnișoara Coralie mai frumoasă, lucru care avea același efect. E adevărat că trebuia să fac și curat, dar numai pentru a-i întreține camera. Ochii mi s-au obișnuit rapid cu șemineele de marmură și sfeșnicele de porțelan și cu acuarelele delicate. „Așa ar trebui să fie lumea“,

mi-am amintit iar și iar de Tommy.

A venit și o zi în care n-am mai suportat lipsa veștilor. M-am trezit ca de obicei și am stat în fața ferestrei, privind grădina, care în ziua aceea era stropită de rouă și împodobită cu pânze de păianjen care atârnau ca niște coliere de perle mici. Trebuia să ne întoarcem la Silvermoor peste trei săptămâni și să stăm două săptămâni; Coralie, eu, fratele ei și veselul Norman, lacheul, cu care mă împrietenisem. În mod normal, perspectiva mi-ar fi umplut inima de o bucurie nemăsurată. Acum însă plăcerea era umbrită de o *îndoială* dureroasă. Trebuia să-i rog pe frații Honeycroft să facă cercetări.

Coralie nu a fost surprinsă de rugămintea mea. Întotdeauna își dădea seama când eram abătută pentru că nu primisem nici o scrisoare de la Tommy. Se pare că fața mi se lungea și umerii îmi cădeau. A trimis vorbă și un servitor de la Silvermoor a fost trimis la Grindley pentru a se interesa. Apoi au venit vești, iar ea a trimis după mine într-o seară, în timp ce stătea în salon cu domnul Cedric.

– E bine sănătos, draga mea, a spus ea în clipa în care intram în grabă, temându-mă de ce era mai rău. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– Ah, miss, *mulțumesc*!

Nu mi-am mai dat seama ce fac și m-am prăbușit pe scaunul cel mai apropiat, care era un șezlong din brocart albastru deschis. Am sărit imediat în sus, de parcă m-aș fi așezat pe cărbuni aprinși, iar ei au râs.

– Stai jos, Josie. Nu suntem decât noi, a spus Cedric pe tonul său liniștit, care era foarte plăcut și în același timp foarte înșelător. Putea să pară un tânăr nobil bogat, pe care nu-l preocupau decât petrecerile și tinerele domnișoare, dar Cedric era inteligent. Plănuia să candideze pentru un loc în parlament. Vizitele sale în satele miniere nu erau doar din curiozitate, ci din dorința sinceră de a schimba ceva în bine. Spunea că erau atât de multe nedreptăți în industria minieră încât nici nu știa de unde ar fi trebuit să înceapă.

– Mulțumesc, m-am prăbușit din nou. Mă simt atât de ușurată încât nu-mi mai simt picioarele. Mulțumesc din suflet pentru vești. De ce nu mi-a scris?

– Din ce am aflat, a avut loc un fel de… incident și n-a putut să meargă la muncă o săptămână. Tatăl lui a fost… foarte supărat. Cred că i-a confiscat materialele de scris, așa că pur și simplu nu are cele trebuincioase pentru a scrie. I-am scris lui Walter și l-am rugat să-i trimită câte ceva, dar e posibil ca tatăl său să i le intercepteze din nou, așa că nu trebuie să-ți faci griji dacă tot nu primești vești de la el.

– Ce fel de incident?

S-au uitat unul la altul.

– Se pare că a primit o corecție mai dură de la niște săteni, a spus Cedric. O neînțelegere. Dar acum totul e în ordine, n-ai de ce să-ți faci griji.

– Săteni din Grindley? m-am minunat.

– Săteni din Arden. Înțeleg că mergea în vizită la proprietara magazinului, iar ei… nu au fost de acord.

Am înțeles imediat.

– Din cauza mea. Ei au impresia că le-a răpit pe cineva de-al lor, nu-i așa? O, am adăugat, văzând expresia de pe fața domnișoarei Coralie. A fost tata, nu-i așa? El și amicii lui josnici. L-au atacat pe Tommy pentru că m-a ajutat, nu-i așa?

– Mă tem că da, a spus Cedric, dar n-o să se mai întâmple. Tommy nu se mai duce la Arden și stă departe de necazuri. Au lămurit ce aveau de lămurit. Acum s-a terminat.

Speram să fie așa. Știam însă că oamenii din sat aveau memorie lungă.

– Ah, mi-aș dori să poată veni aici, am oftat.

– Știu, Josie, dar nu avem nici o slujbă pentru el în casa noastră, înțelegi asta?

– Ah, da. N-am vrut să spun… Ați făcut atât de mult pentru mine. Aș vrea doar să

aibă și el o șansă. Dacă auziți de vreo oportunitate printre cunoscuți… îmi spuneți, vă rog, ca să-l pot anunța?

– Din ce ne-ai spus despre el, aș vrea să-l pot angaja chiar eu, a spus Cedric. Când o să intru în politică, o să am nevoie de un asistent și Tommy ar putea fi persoana potrivită. Dar mai am până acolo, Josie; sunt enervant de tânăr. Am nevoie de mai multă experiență. Și de mai mulți bani! Dar da, o să văd ce pot face. Iar data viitoare când mergem la Silvermoor aș putea vorbi chiar eu cu el, astfel încât, dacă-l recomand cuiva, să mă pot baza pe experiența personală.

Mi-am simțit ochii umezi de lacrimi. Asistent. Ah, lui Tommy i-ar plăcea asta.

– Mulțumesc, domnule, pentru amabilitate. Tommy ar fi încântat să te cunoască.

Șansa lui avea să vină. Știam asta. Acum nu mai trebuia decât să rămână în viață până atunci.

CAPITOLUL 30

Tommy

Iulie 1902

Munca a devenit mai grea după bătaie. Deși mă pusesem pe picioare, mă durea încă fiecare bucățică din corp. Să mânuiesc toporul, să ridic uneltele, să mă aplec și să merg kilometri întregi cu picioarele amorțite erau activități care acum îmi provocau și mai multe dureri. Făceam totul cu prudență, iar mina nu era un loc potrivit pentru o astfel de abordare.

– Nu-i place munca grea, mă tachina câte unul și nu era întotdeauna o simplă tachinare. Era cea mai gravă insultă pe care o puteai adresa cuiva în mină. Însemna că ești mai puțin bărbat, că nu mai faci parte din trib. Știau că fusesem rănit, dar nu conta; jos, în mină, trebuia să ne facem toți treaba, indiferent de situație. Știam asta și mă străduiam, dar uneori umerii îmi zvâcneau involuntar, sau glezna îmi ceda din senin. Nu aveam nici un control asupra situației. În starea în care mă aflam nu mai eram atât de viguros ca înainte și vigoarea fusese cea care mă ajutase întotdeauna să compensez ceea ce mă făcea diferit și să mă simt în largul meu alături de ceilalți mineri. Chiar și în condițiile astea, nu trebuia decât să-mi amintesc fața lui Josie din noaptea în care o salvasem ca să știu că aș fi făcut totul exact la fel dacă ar fi fost nevoie.

Într-o zi a venit Bulford și m-a urmărit cum munceam la lumina tremurătoare a lămpii sale, în timp ce eu mânuiam toporul și mă feream de bucățile de moloz desprinse din tavan. Mă așteptam la o mustrare, dar a plecat fără să spună un cuvânt, iar a doua zi am fost trimis la grajduri. Bulford, dorind să-mi facă o favoare, m-a trimis pentru o vreme să lucrez din nou cu poneii. Tay Chandler începuse de curând să lucreze în abataj, așa că poneiul său, Flinty, avea nevoie de cineva care să-l mâne. Era băiat bun Flinty, îl pregătisem chiar eu. Mă bucuram că m-am întors la ponei, dar uitasem că în mină nu exista nici o muncă ușoară.

Tunelurile, cu rampele lor abrupte și pantele înclinate, puteau fi o capcană mortală pentru un conducător de ponei fără experiență sau neatent. Eu aveam experiență, dar mintea mea era în altă parte; la Silvermoor, la York, la Heston. Nu puteam să mi-l scot din cap pe James Manus Barridge.

Era o nebunie și totuși avea sens. Am pus cap la cap tot ce auzisem vreodată despre răposatul Barridge. Se spunea că era un călăreț desăvârșit, dar murise într-un accident de călărie. Mi l-am amintit pe Manus alunecând pe pajiște călare pe Equinox, în timp ce calul realiza niște acrobații imposibile. Se spunea că era un extraordinar erudit, cu un talent deosebit pentru medicină. Mi-am amintit cum mâinile sale tremurânde au devenit dintr-odată pricepute în timp ce o consulta pe Josie și îi lega glezna și atunci am știut care era adevărul. Răposatul moștenitor al familiei Barridge nu murise, ci trăia ascuns la Heston.

Dar de ce? Era de neconceput ca familia Barridge să fi simulat moartea fiului cel mare. Sau mă înșelam?

De mai multe ori, Flinty m-a înghiontit cu botul când nu mă mișcam suficient de repede, sau a refuzat să se clintească atunci când, cu mintea în altă parte, l-am îndrumat greșit. Mi-a arătat mai multă îngăduință decât oamenii. Era periculos, foarte periculos să fii cu capul în nori jos, în mină.

Poneii trăgeau adesea până la cinci corfe încărcate, care împreună ar fi putut cântări peste o tonă. Dacă o asemenea greutate scăpa de sub control, nu se mai putea face nimic: poneiul ar fi fost strivit, cu spatele rupt, iar conducătorul său tăiat bucăți de roțile ascuțite de oțel. Eu însă nu-mi puteam forța membrele reticente să-și recapete vechea dexteritate. Mă poticneam și lucram de mântuială și îl uram pe Sam Westgate pentru că mă făcuse să fiu vulnerabil, când știa prea bine ce însemna vulnerabilitatea în mină.

Bunicul a murit. Starea lui se îmbunătățise în ultimele luni și începuserăm să respirăm mai liniștiți, dar până la urmă ne-a părăsit. Am plâns din nou; devenea un obicei. Tata m-a plesnit, dar pe fața sa se citea o asemenea tristețe încât m-am simțit apropiat de el. Bunicul era trecut de șaizeci de ani, o vârstă înaintată la noi în zonă, iar cu o seară înainte de a muri am avut o discuție interesantă despre viața lui și despre toate lucrurile pentru care se simțea recunoscător.

– Sunt recunoscător pentru toți nepoții mei, spusese el, și mai ales pentru tine, Tommy, cu toate ciudățeniile tale. Ești ca trilul unei mierle pentru mine. Sunt recunoscător pentru bunica, firește, și sunt recunoscător că am un fiu atât de bun. Da, știu că voi doi vă ciondăniți mereu, sunteți precum cărbunele și ciocanul. Dar e un fiu bun, un om bun. Cu atâția copii, el și mamă-ta tot ne-au făcut și nouă loc în casa asta. Nu ne-au izgonit când am fost nevoit să las munca. Am avut o viață lungă, Tommy, am avut parte de muncă cinstită și dragoste din plin. Îți doresc același lucru, deși eu sunt un om mai simplu, așa că tu o să ai nevoie de mai mult.

Mi-am sprijinit capul de al lui. Chipul său era într-adevăr cel al unui om mulțumit, ceea ce era o mângâiere. Știam că bunica n-avea s-o mai ducă mult după moartea lui. Fără el părea firavă ca un fuior de ceață. Îmi era imposibil să mi-l imaginez pe unul fără celălalt.

A fost înmormântat în cimitirul satului și am fost toți de față. După înmormântare am părăsit acel loc, pașii mei marcând începutul unei noi etape din viața mea, fără unul dintre oamenii pe care îi iubeam. Am urmat cursul râului și am trecut de locul unde Benny îmi arătase libelula deunăzi, până am ajuns la podul unde îi privisem pe Walter și pe prietenii săi jucându-se. Astăzi nu erau tineri lorzi care să se bălăcească și nici Benny ghemuit în apa puțin adâncă. Benny murise, bunicul murise. M-am îndreptat spre casă, simțindu-mi inima grea după pierderea unor oameni atât de buni. În ziua următoare, în ciuda suferinței pe care o simțeam, am coborât din nou în subteran.

CAPITOLUL 31

Tommy

Asemenea pietrelor care se rostogolesc pe o pantă și prind viteză, bătaia încasată de la Sam și acoliții lui a avut urmări. Nimeni în afară de Flinty nu era lângă mine în galerie să-mi vadă prestația de începător, dar ortacii care așteptau corfele știau că ceva nu era în regulă. Erau plătiți la tonă. Prin urmare, salariile lor depindeau de viteza cu care transportam corfele către și dinspre abataj. Drumul pe această porțiune din mină avea mai puțin de doi kilometri, iar temperatura era de 32 de grade Celsius. Nu mă mișcam rapid.

Nu era ceva neobișnuit ca ortacii să bată un băiat dacă nu aducea cărbunele suficient de repede. Îmi dădeam seama că Al Crace și Ed Stoneley erau dornici să facă asta, dar eu nu mai eram un puști. Poate că acum nu eram în cea mai bună formă, dar aveam să-mi revin și eram mai înalt și mai puternic decât oricare dintre ei. În plus, eram fiul tatălui meu și tuturor le era frică de el. Zilele treceau, dar simțeam tensiunea acumulându-se.

Apoi am primit un răvaș uluitor, adresat simplu lui „*Tommy Green, în satul Grindley*“.

Dragă Tommy (dacă îmi permiți să-ți spun așa),

Îți mulțumesc pentru scrisoarea ta amabilă. Mă întreb dacă ai vrea să-mi faci onoarea de a mă vizita la miezul nopții săptămâna viitoare în orice noapte consideri potrivit. Aș putea să-ți ofer o gustare ușoară la grajduri. Eu și Ebony te vom aștepta în fiecare noapte la poartă preț de o jumătate de oră, pentru a te conduce în siguranță.

Cu recunoștință,

Manus

Am zâmbit. Moștenitorul mort al celei mai bogate familii din comitat mă invita într-un conac interzis, să bem Porto într-un grajd. Cea mai neobișnuită situație posibilă prezentată în cel mai convențional limbaj. O invitație ca oricare alta, făcând abstracție de detalii. Am ars răvașul. Eu să mă întovărășesc cu un Barridge! Tata ar fi încântat, nu-i așa?

Zilele au trecut greu până luni. M-am străduit să fac față și m-am prefăcut că sunt mai puternic decât eram în realitate, dar Al și Ed erau din ce în ce mai iritați.

Duminică am rămas acasă și m-am odihnit, spre ușurarea părinților mei. Luni m-am strecurat afară din pat la ora unsprezece, promițându-mi să mă întorc acasă cel târziu până la ora două.

La un sfert de oră după miezul nopții am ajuns în dreptul porții înalte și înguste. M-am prins de gratiile sale și am privit înăuntru, neștiind dacă să desfac lanțurile sau să aștept. O clipă mai târziu, o siluetă masivă s-a materializat dintre copaci: Ebony. Manus mi-a deschis poarta și m-a ridicat în spatele lui fără să spună un cuvânt. Ne-am întors repede la grajduri. A încuiat ușa principală din spatele nostru, s-a uitat peste tot să se asigure că eram singuri – intriga și misterul erau la ele acasă – după care m-a condus din nou spre boxa lui Equinox, cu aceeași eleganță cu care contele de Silvermoor își

conducea oaspeții în bibliotecă. Două găleți răsturnate ne așteptau, iar el mi-a strâns mâna și mi-a mulțumit pentru vizită. După ce m-am așezat confortabil, s-a dus să aducă nu numai Porto, ci și puțină șuncă rece și două felii de prăjitură. Pregătise farfurii de porțelan și tacâmuri de argint. Mi-am amintit o poveste pe care domnișoara Embry ne-o citise odată mie și lui Josie, despre niște băieți dintr-un internat care dădeau un ospăț la miezul nopții.

Am făcut tot posibilul să fiu la înălțimea manierelor sale politicoase, chiar dacă mă devora curiozitatea. După ce am mâncat și am băut puțin, mi-a spus cât de încântat fusese să primească răvașul meu, dar m-a implorat ca altă dată să nu mai risc să vin până la grajduri.

– Dacă vrei să-mi comunici ceva, vâră mesajul în lanțurile de la poartă, a sugerat. O să verific periodic. Să verifici și tu, pentru că o să-ți răspund la fel. De data aceasta am riscat să strecor scrisoarea pentru tine într-o grămadă de misive ale servitorilor, ce urmau să fie trimise. Nu știam dacă va ajunge la tine. N-am cuvinte să-ți explic cât de neîndurător ar fi Paulson dacă te-ar găsi aici.

– Știu, am încuviințat din cap. N-ar fi trebuit să fac asta dar… a fost o zi stranie. Am avut niște necazuri și nu gândeam cum trebuie.

A încuviințat din cap.

– Ai niște vânătăi urâte, Tommy. Ai avut un accident?

– Nu, domnule, n-a fost un accident.

– Atunci ai mâncat bătaie. Și eu am încasat destule. Dacă aș fi știut, aș fi adus niște arnică. Crezi că mă vei putea vizita din nou în curând, Tommy? Dacă poți să vii, voi aduce niște arnică pentru tine. Este un remediu tradițional, de origine germană. Îl găsesc foarte eficient. Eu îl folosesc la tratarea vânătăilor, a loviturilor, a leziunilor pielii…

– Ești doctor, domnule?

– Nu de profesie, dar am început să studiez, da, și am în continuare un interes deosebit pentru acest subiect. Am avut câteva reușite modeste, vindecând păsări și animale… N-am avut ocazia să exersez pe oameni.

Răposatul moștenitor al familiei Barridge, remarcabil în multe domenii, printre care echitația și medicina…

– Ai spus că n-ai voie să pleci, domnule. Deci *locuiești* aici?

A respirat adânc și s-a așezat mai bine pe găleată.

– Da, Tommy. Am decis că ești o persoană în care pot avea încredere și că putem fi prieteni. Am dreptate?

– Da, domnule. N-o să-ți înșel încrederea. Deși nu știu de ce ți-ai dori un prieten ca mine.

M-am gândit la răvașul lui Walter: „Tata spune că nu ești un prieten potrivit pentru mine“.

– Ah, dar nu vreau un prieten *ca* tine, vreau ca *tu* să fii prietenul meu. Îmi pari a fi un tip de treabă și oarecum ieșit din comun, calități pe care eu le apreciez. Presupun că te referi la diferențele din punct de vedere al statutului social, educației și alte asemenea aspecte?

Am încuviințat că la asta mă referem.

– Ei bine, în primul rând statutul meu social e atât de bizar – unic de fapt – încât anulează toți ceilalți factori. În al doilea rând, niciodată nu am înțeles și nu am acceptat toate aceste deosebiri. Sunt una dintre acele persoane subversive și periculoase care prețuiesc oamenii pentru ceea ce sunt, pentru caracterul și calitățile lor, nu pentru factori externi precum originea, sexul, averea, culoarea pielii… A făcut o pauză și a oftat. Te-am șocat sau crezi că avem firi asemănătoare?

– A doua supoziție, domnule, cu siguranță. Spune-mi, te rog, povestea dumitale.

Mi-a spus-o. Era, așa cum ghicisem deja, fiul cel mare al lui Sir Winthrop Barridge, ascuns de ochii lumii pe o moșie aparent părăsită. Era o situație extrem de ciudată.

– Tata nu m-a iubit niciodată, a spus el. Mult timp în copilăria mea a crezut că eram fiul altui bărbat. Mama îi fusese necredincioasă și a crezut că eu eram rezultatul infidelității ei. Când am împlinit șase ani, era deja evident că nu avea dreptate. Deși nu semănăm deloc în nici o altă privință, asemănarea fizică dintre noi era de netăgăduit. Chiar dacă, spre deosebire de mine, el are părul și ochii negri, avem aceleași gropițe adânci în obraji care dau impresia că un pirat le-a cioplit cu sabia. Avem aceleași nări mari și bărbia asimetrică. Deși la tata aceste trăsături par arogante și dure, cred că nu au același efect și la mine.

Într-adevăr nu aveau. Nu m-aș fi putut gândi la un cuvânt mai nepotrivit decât *dură* pentru a descrie înfățișarea lui Manus. Cel mai bun cuvânt pentru el era *extravagant*, un cuvânt pe care îl învățasem de la domnișoara Embry. Tot ce-mi trecea prin cap în clipa aceea era că avea o înfățișare blândă și stranie, ca și cum lumea era prea reală și palpabilă pentru el.

– Dar, până când îndoiala i s-a șters din minte, obiceiul de a mă detesta devenise prea puternic. Nu putea renunța la el, iar când s-au născut frații mei, gemeni după cum știi, s-a putut bucura de plăcerile simple și de mândria de a fi tată pe care nu le experimentase niciodată cu mine. Doi fii, asemenea lui ca temperament așa cum eu îi semănam la chip. Doi moștenitori! Eu eram în plus. Le-a plăcut să vâneze, să tragă cu pușca și să facă sport de la o vârstă fragedă. Eu preferam să citesc, să pictez și să călăresc, dar nu să și vânez. Îmi plăcea să dispar în pădure și să mă contopesc cu natura. Îmi plăcea să desenez copacii și vegetația și animalele pe care le vedeam. Tata și frații mei nu voiau decât să le împuște. Conacul Heston e plin de trofeele lor. Nu cu zecile, Tommy, ci cu sutele. Încerc să nu mă uit la ele. Când vin aici, mă grăbesc să ajung din camera mea direct în tunel, să mă refugiez în grajd și tot așa înapoi. Restul casei stă în jurul meu ca o carapace mult prea mare, plină cu lucruri neplăcute. Am un dormitor, o cameră de baie și un birou mic chiar alături. Uneori merg la bucătărie și vorbesc cu servitorii, dar nu întotdeauna lucrurile merg bine; cred că mă consideră cam ciudat.

A rămas tăcut un minut și părea foarte trist. Am reflectat cu uimire la traiul lui neobișnuit și mai aveam să-i pun un milion de întrebări, dar nu era o poveste senzațională, ci era vorba de zilele și orele din viața unui om. Totuși, nu am putut să mă abțin să nu-i pun o întrebare.

– Tunelul, domnule, ce este? Nu arată ca un vechi tunel minier.

– Nu, într-adevăr. L-am descoperit din întâmplare în urmă cu mulți ani. M-am uitat prin multe volume din istoria familiei și am aflat că a fost construit la porunca unui strămoș, destul de excentric din toate punctele de vedere, care prefera animalele în locul oamenilor și care dorea o cale directă de la canisă la grajduri. Îl înțeleg foarte bine pe bătrânul Ansell Barridge, a reflectat el cu tristețe. Acum nu mai există canise, dar intrarea este aproape de casă, ascunsă într-un tufiș de măceșe, și pot să ajung până acolo neobservat. De multe ori nu pot dormi și găsesc consolare în compania cailor noaptea.

– Iar gaura prin care am căzut e un fel de lucarnă?

– Presupun, deși n-o observasem până atunci. După ce v-ați făcut voi apariția în acea noapte, am verificat tot tunelul și se pare că este singura. Sper că îngrijitorii nu vor cădea niciodată prin ea, altfel secretul meu va fi descoperit.

A tăcut pentru o clipă, apoi și-a continuat povestea:

– În Willard și Joss, tata a găsit doi fii pe care îi înțelegea și cu care se putea mândri. Eu nu eram un astfel de fiu.

Am așteptat continuarea și m-am minunat. Cu siguranță un tată nu și-ar fi putut renega un fiu și nu ar fi putut simula moartea sa doar pentru că acesta era interesat de

desenul botanic.

– Pe măsură ce creșteam, situația s-a înrăutățit. Eu sunt moștenitorul, sau mai degrabă *eram* moștenitorul. Acest lucru era un motiv zilnic de iritare pentru tata. Totul era greșit, obișnuia el să spună, era nedrept. Eu nu înțelegeam nimic, nu puteam face nimic bine. Moștenitorul familiei Barridge trebuia să se ridice la înălțimea unor așteptări, pe care în repetate rânduri eu le-am înșelat. Când era vorba de sport, îl făceam de râs. Problema nu e că n-aș fi puternic, Tommy, pentru că sunt. Nu sunt însă bun la jocurile de echipă. Nu mi-a plăcut niciodată să văd niște bărbați masivi alergând spre mine cu intenția de a-mi smulge mingea. Nu doresc să experimentez sau să provoc o durere inutilă. Ah, ți-aș mai putea povesti o mie de întâmplări ca să te fac să înțelegi ruptura care s-a creat cu timpul între noi, dar nu avem timp în seara asta. Să zicem doar că există câteva aspecte importante asupra cărora un moștenitor și tatăl lui trebuie să convină pentru ca toată lumea să fie fericită. Eu nu eram de acord cu Winthrop Barridge în nici o privință.

Am încuviințat din cap a înțelegere. Divergențele de opinii dintre tată și fiu; știam și eu câte ceva despre *acest subiect*!

– Nu am fost de aceeași părere în privința viitoarei mele soții, sau cel puțin în privința celei pe care o *doream* să-mi fie soție. O să-ți povestesc altă dată despre ea, Tommy. Nu eram de aceeași părere în privința prietenilor pe care îi preferam, a modului în care ne purtam cu animalele și cu servitorii și, cel mai grav dintre toate, aveam păreri diferite în privința minelor și a oamenilor care lucrează în ele pentru noi. O, Tommy, să fii mulțumit că sunteți în grija familiei Sedgewick, dacă cineva chiar trebuie să facă asta, căci Hepzibah și Drammel Depth sunt…

S-a cutremurat și și-a prins capul în mâini.

Am mai mâncat puțin pui. Era delicios, asezonat într-un fel cum nu mai gustasem până atunci. Simplul fapt de a mă hrăni mă ajuta să rămân ancorat într-o realitate asemănătoare celei pe care o cunoșteam, pentru că din orice alt punct de vedere mă simțeam prins în vârtejul unei cărți de povești.

– Ai fost jos, în mină? l-am întrebat. Ai văzut-o?

– Da, și satele din jur: Arden, Steepley, Craddon. Nu cred că e drept, Tommy. Tatăl meu nu are însă altă preocupare decât minele, extracția și vânzarea cărbunelui, consolidarea permanentă a imperiului său carbonifer. A amenința modul său de viață, modul său de a face bani înseamnă să-l amenințI pe *el*. Firește, nu am avut niciodată intenția de a-l amenința, dar am devenit o amenințare din cauza opiniilor pe care mi le-am exprimat în cercuri nepotrivite. Și-a imaginat cum aveam să conduc afacerea după el și nu era asta soarta pe care o dorea pentru imperiul său. Eram o problemă. Iar el a rezolvat-o în cel mai creativ mod cu putință. Sunt așa cum mă vezi.

– Dar nu poți să schimbi situația? Cum îți poate lua tot ce-ți aparține? Cum te poate ține prizonier aici? E o nebunie! Ai dreptul la avere, la poziția ta; așa e legea!

– Nu i-a păsat niciodată prea mult de lege.

M-am gândit la capcanele pentru oameni din pădure și la Josie cu părul tăiat scurt și mi-am dat seama că avea dreptate.

– Nu-mi pasă de avere și de toate astea. Doar că… nu vreau nici viața *asta*. Are și părțile sale bune – caii, liniștea, un nivel de confort pe care sunt sigur că îl apreciezi și tu, prietene, dar nu sunt liber. Ce fel de viață e asta fără libertate? Sunt sigur că e o întrebare pe care ți-ai pus-o și tu deseori.

– Da, de mai multe ori pe zi! Pur și simplu nu pot… să concep viața dumitale, domnule. Limitările mele sunt aceleași cu ale multor, multor oameni. Asta nu înseamnă că e mai bine, uneori e mai rău, pentru că mă simt și mai singur când nici unul dintre ei nu simte același lucru ca mine, dar cel puțin face ca totul să fie… normal, am râs. Un

gen normal de închisoare. Unul pe care îl recunoaștem cu toții și spunem: „O, da, se întâmplă“. Dar *dumneata*! Nu poți să pleci, dacă nu te interesează moștenirea? Nu poți să pleci departe și să începi o viață nouă în orice alte condiții dorești? Căci, deși nu ai avere, ai educația, manierele unui gentleman. Ai cunoștințele și abilitățile… Cu ele ți-ai putea reîncepe viața.

– O spui cu atâta înflăcărare, Tommy, încât îmi dau seama că vorbești despre propriile tale dorințe. Nu sunt însă doar prizonierul dorinței neobișnuite a tatălui meu de a face ca totul să se supună voinței sale. Îmi este greu să recunosc asta în fața cuiva care își riscă viața zi de zi, dar… sunt un laș!

– Nu-i adevărat, am spus instinctiv.

A părut surprins.

– O, te asigur că sunt. Cât timp duc această viață, sunt în siguranță. Aici nu sunt pus la încercare; nu trebuie să fac față altor oameni, care ar putea ajunge la concluzia că las de dorit. Nu trebuie să îmi iau angajamentul cu mintea și cu sufletul de a mă rupe complet de vechea mea viață și de a începe să fiu altcineva. Vechea mea viață era grea și imperfectă, dar era cunoscută. Se poate spune că vechea mea viață s-a rupt *de mine*. M-a izgonit și m-a declarat mort. *Eu* însă nu m-am rupt de *ea*. Accept dorințele tatălui meu rămânând aici și păstrându-i secretul. Chiar dacă lumea mă crede mort și dispărut, chiar dacă sunt cel mai bine păzit secret din Yorkshire, sunt tot James Manus Barridge de la Heston Manor, fără nici o îndoială.

CAPITOLUL 32

Tommy

În ziua următoare am plătit scump pentru vizita mea de la miezul nopții. Capul îmi țiuia și îl simțeam greu și eram extrem de preocupat de ceea ce aflasem de la Manus. Mărturisirile sale mă șocaseră profund. Nu era doar dezvăluirea uimitoarei sale povești, ci și modul în care experiența sa se înlănțuia cu a mea, de parcă un contur fusese trasat peste celălalt, două forme identice, chiar dacă detaliile și culorile erau complet diferite.

Nu avusesem timp să-i pun toate întrebările pe care voiam să i le pun și mi-am dat seama că ar fi fost oricum prea mult pentru el. Tremurase în cea mai mare parte a timpului cât își spusese povestea, frângându-și degetele întruna ca și cum ar fi tricotat. Ar fi putut ajunge un iscusit fabricant de coșuri împletite. Voiam să știu cine era femeia cu care sperase să se însoare și ce se întâmplase cu ea. Voiam să știu ce văzuse în minele familiei Barridge. Voiam să știu ce părere avea mama sa despre înlăturarea fiului incomod; participase la această farsă? Îl credea și ea mort sau fusese complice?

Voiam să-l întreb despre apariția pe care o văzusem în acea noapte. Cu siguranță fusese Manus călare pe Equinox sub lumina lunii, dar cum reușiseră să plutească și să danseze? Și încă îmi era greu să cred că tatăl său făcuse așa ceva. Poate că Manus avea principii incomode pentru tatăl său, iar temperamentele lor erau incompatibile. Probabil că sunt o mulțime de familii în Marea Britanie în aceeași situație, dar nu toate se pretaseră să joace o farsă, înscenând moartea fiilor lor.

În timp ce îl mânam pe Flinty în sus și în jos prin tuneluri, gândurile mele se întorceau în mod repetat la ceea ce spusese el despre lucrurile care îl țineau prizonier. Cât de ușor le-am înțeles. Erau exact lucrurile care mă determinau să cobor în subteran iar și iar pentru un șiling pe zi, chiar dacă eram împotriva unei astfel de vieți. Susțineam că motivele erau familia, necesitatea, patronii, lipsa oportunităților și toate astea erau adevărate. Dar ceea ce spusese Manus nu avea nevoie de nici o reinterpretare pentru a descrie exact situația *mea.*

„Aici nu sunt pus la încercare; nu trebuie să fac față altor oameni, care ar putea ajunge la concluzia că las de dorit. Nu trebuie să îmi iau angajamentul cu mintea și cu sufletul de a mă rupe complet de vechea mea viață și de a începe să fiu altcineva. Vechea mea viață e grea și imperfectă… Eu însă nu m-am rupt de ea. Accept dorințele tatălui meu rămânând aici. Sunt tot Tommy Green din Grindley.“

Din senin mi-am amintit cu o claritate surprinzătoare acea zi de demult când terminasem școala. M-am văzut stând acolo, în sala de clasă, răsucindu-mi șapca în mâini și urmărindu-l pe domnul Latimer în timp ce își făcea treburile. Mi-am amintit cuvintele lui pe care le alungasem de mult din memorie, deși sensul lor rămăsese în mintea mea, încătușând-o.

„Lumea e mai complexă și mai dificilă decât ți-ai putea imagina. Tainele și misterele sale nu sunt pentru cei ca tine. Aici poate că ești elev fruntaș. Dincolo de locul ăsta, nu ai mai fi nimic. Ai fi strivit într-o clipită…“ Dumnezeule! În tot acest timp am clocotit și am clocotit, jurând cu mâna pe inimă că voiam o șansă să pot pleca, dar tot timpul mă

măcinase teama că aș fi putut da greș. Fusesem îngrozit.

Viața nu avea să vină aici, jos, să mă caute. *Nimic* nu m-ar fi putut găsi, nici lumina, nici speranța, nici oportunitățile. Nu existau alte căi aici decât cele care fuseseră tăiate în stâncă pentru a putea scoate cărbunele.

Așteptasem ca altcineva să-mi întindă o mână și poate că nu era nimic atât de neobișnuit în asta. Toți ne dorim asta. Nu era însă loc pentru mine în gospodăria familiei Honeycroft. Walter era doar un băiat care nu putea să-și sfideze tatăl. Domnișoara Embry era o femeie singură într-o lume în care era greu să fii femeie singură. Predicatorul Tawney era limitat de credințele sale, poate mai mult decât oricare dintre noi; la urma urmei, își câștiga existența din ele. Iar Latimer… ei bine, nu știam care era problema *lui*.

Văzusem toate astea ca pe un semn că nu era încă momentul să plec, că trebuia să rămân aici și să aștept. Acum însă nu mai vedeam lucrurile așa. Aveam acum exact vârsta la care fratele meu Dan fusese ucis în subteran; ce anume mai așteptam? Aveam de gând să termin șutul și după aceea să plec. Aveam de gând să-mi cioplesc șansa din stâncă. Aveam să *reușesc*.

Eram probabil cam la jumătatea șutului când s-a întâmplat. Eram pe o pantă abruptă, îndepărtându-ne de puț. Flinty s-a împotrivit. Inima mi-a stat în loc; poneii știau întotdeauna înaintea noastră când ceva nu era în regulă. Aproape imediat vagonetele au început să alunece. Nechezatul ascuțit al lui Flinty a străbătut întunericul. Am sărit de pe șine și am tras de hățuri să-l fac și pe el să coboare.

– Treci aici! Treci aici! am strigat.

Într-o fracțiune de secundă mi-au trecut prin cap toate posibilele dezastre sângeroase. Mi-am imaginat vagonetele strivindu-l pe Flinty și rupându-i spatele. M-am văzut pe mine sub roțile ascuțite de oțel, spintecat în cel mai oribil mod. Nu mă gândeam decât că trebuia să-mi scot poneiul din calea acelor vagonete care veneau în viteză.

Flinty a pășit peste șine. Vagonetele au continuat să vină în viteză, dar cel puțin erau goale. Primul dintre ele a fost tras într-o parte când Flinty a părăsit șinele, iar celelalte s-au izbit de primul. Am auzit un zgomot îngrozitor de lemn făcut țăndări și am tresărit gândindu-mă la pagubele aduse bunurilor din mină. Bietul Flinty a fost tras înapoi de greutatea vagonetelor. S-a poticnit și a căzut.

– O, fii cuminte, Flinty, băiatule! am strigat, teama din glasul meu contrazicând cuvintele liniștitoare. O să fie bine, Flinty, stai jos, băiatule, o să te eliberez.

Mi-am pus lampa jos la o distanță prudentă, mai recunoscător decât aș fi putut spune că rezistase zguduiturii, și m-am grăbit să mă duc la Flinty, care se zvârcolea în încercarea de a se îndrepta, dar spațiul era înghesuit, iar hamul îl ținea în loc.

Când am ajuns lângă el, s-a liniștit. Știa că încercam să-l ajut. Abia puteam vedea, dar nu îndrăzneam să aduc lampa mai aproape. O săritură bruscă a lui Flinty ar fi putut să o răstoarne și nu puteam risca asta. Oricum, a fost un efort infernal. Flinty era maro închis, hamul era maro închis, cataramele se tociseră de atâta folosit și eram într-un întuneric aproape total. Am lucrat mai mult pe pipăite și am desfăcut o cataramă, apoi pe cealaltă până am reușit să-l eliberez. Apoi a fost o adevărată provocare să-l ajut să se ridice în acel spațiu îngust, cu tavanul jos, o grămadă uriașă de corfe făcute zob în stânga noastră și niște șine înșelătoare sub picioare. Ne-am zbătut puțin și mai întâi s-a lovit el cu capul, apoi m-am lovit eu, apoi am zărit o roată ieșind din grămada de vagonete strivite și am avut grijă să nu se taie în ea. A avut însă încredere în mine și până la urmă am reușit. Ne-am ridicat, respirând greu. Slavă Domnului că vagonetele fuseseră goale. Dacă ar fi fost pline, acolo ne-am fi găsit sfârșitul.

M-am încruntat. Accidentele de acest gen se întâmplau când cel care mâna poneiul uita de opritoare, bucățile de metal sau lemn pe care le puneam în fiecare roată pentru a

acționa ca o frână. Știam că munca mea nu fusese la înălțime în ultima vreme. Știam că fusesem cu mintea aiurea. De un lucru eram însă absolut sigur: nu uitasem de opritoare. Îmi aminteam că le fixasem de îndată ce ne-am întors pentru a începe coborârea. Era un gest reflex și îl făcusem.

Dar, înainte de a porni, Ed Stoneley mă chemase deoparte să mă întrebe dacă de data asta puteam să mă mișc un pic mai repede. Avea un rânjet îngrozitor în timp ce îmi spunea asta, iar eu respirasem încet ca să-mi păstrez cumpătul. I-am spus că așa voi face, că rănile mele se vindecaseră și că aveam să-mi recapăt în scurt timp vigoarea de mai înainte. Am avut grijă ca vorbele mele să sune a amenințare. I-am susținut privirea și mi-am dat seama că nu îndrăznea să se atingă de mine. M-am întors la Flinty și l-am găsit pe prietenul lui Ed, Al Crace, mângâindu-i coama. A fost o imagine ciudată, având în vedere că Al nu era iubitor de animale.

– Bun băiat, spusese Al, dându-se la o parte din drumul meu cu un zâmbet slugarnic care nu-i stătea în caracter.

Mi-am dat seama acum că Ed îmi distrăsese atenția pentru a-i da timp lui Al să-mi scoată opritoarele. Nu pe toate, socoteam eu, având în vedere cât rezistaseră roțile. Probabil doar două, dar era suficient. Neghiobi fără milă, puși pe distrugere, fără minte! Nu-mi dădeam seama ce mă înfuria mai tare: gândul că erau prea lași să mă atace direct sau faptul că se mulțumeau să-l ciopârțească pe Flinty ca să-și regleze conturile imaginare cu mine. Încă nu eram sigur ce aveam de gând să le fac când ieșeam.

– Bine, băiatule, am spus pe un ton egal. Hai să mergem. Hai să ieșim de aici, iar eu unul nu mă mai întorc.

Am pornit, iar mintea îmi era concentrată asupra noului plan. Aveam de gând să mă întorc la puț, să-l pocnesc mai întâi pe Al, apoi pe Ed, direct în față; ah, îmi recăpătasem în întregime puterile, nu aveam nici un dubiu! Apoi aveam de gând să-l duc pe Flinty înapoi în grajd, să-i dau ceva bun să mănânce și să-mi iau rămas-bun. Intenționam să mă duc la colivie și să urc la lumina zilei pentru ultima dată. Voiam să mă duc acasă, să mă spăl și să mă schimb, să mănânc, apoi să vorbesc cu tata. Voiam să-i spun ca de la bărbat la bărbat că mă hotărâsem să plec. Voiam să-i spun că, de îndată ce reușeam să-mi croiesc un drum în viață, urma să le trimit bani și astfel să le demonstrez că leafa mea de miner era de fapt o mizerie. El avea să mă ia în zeflemea și să-mi spună să nu fac promisiuni pe care nu aveam cum să le respect.

Mintea mea zburda ca o libelulă, sărind de la una la alta, oprindu-se pentru o clipă în loc, iar apoi luându-și zborul din nou în altă direcție. Aș fi putut să mă duc la Silvermoor și să-i cer contelui niște bani împrumut. Aș fi putut să mă duc la York, unde era Josie. La Leeds, unde domnișoara Embry avea rude și mi-ar fi putut da o relație. La Barnsley, orașul industrial; cu siguranță acolo erau o mulțime de locuri de muncă. De la gândul că nu aveam nici o posibilitate am trecut brusc la senzația că am nenumărate posibilități și asta pentru că mintea mea depășise acea barieră a falsei neputințe. Și ce dacă tata nu mai vorbea cu mine timp de douăzeci de ani? Și ce dacă toți oamenii din sat spuneau că nu era posibil? Nici un preț nu era prea mare pentru libertate, nici un preț nu era prea mare pentru…

Flinty s-a împotrivit din nou. Acum ce mai era? A început să necheze, ascuțit și insistent, iar stomacul mi s-a strâns.

– Ce e, băiatule? am întrebat cuprins de teamă.

S-a întâmplat dintr-odată: un trosnet puternic ca un bubuit de tunet și apoi, ca o ploaie torenţială care se revarsă din cer pe neașteptate, tavanul a căzut în fața ochilor mei îngroziți. Flinty s-a întors și a luat-o la fugă. Eu eram prea îngrozit să mă mișc. Am rămas acolo, cu ochii țintă la obstacolul care-mi bloca înaintarea, umplând tot tunelul, de la podea până la tavan. Am urmărit filmul căderii molozului care continua să vină

spre mine, mai lent și mai puțin dramatic acum, dar, chiar și așa, mina mi se prăbușea în cap, așa cum știusem întotdeauna că se va întâmpla. Aveam șaptesprezece ani. Aveam vârsta fratelui meu Dan când i s-a întâmplat același lucru. Istoria familiei Green se repeta.

CAPITOLUL 33

Josie

Mă simțeam sclipitoare ca un pom de Crăciun. Casa de pe strada Mount era în dezordine; domnișoara Coralie făcea bagajele. Ne întorceam la Silvermoor!

Am alergat sprintenă în sus și în jos pe scări de o sută de ori, aducându-i încălțările din camera unde și le ținea, călcându-i rochiile, împachetând delicatesele din bucătărie de care avea nevoie pentru călătorie. Drumul nu dura mai mult de o jumătate de zi cu trăsura, dar domnișoarei Coralie îi plăceau dulciurile la fel de mult cum îmi plăceau și mie.

Era devreme. Ceața de vară se ridica și se deplasa deasupra grădinii, iar soarele ardea deja. Coțofenele sporovăiau, sturzii cântau, iar aerul era plin de voie bună. Ardeam de nerăbdare; mi se părea că treburile nu o să se termine niciodată, că nu o să fim gata niciodată, că geamantanele o să fie deschise pentru „un ultim lucru“ la nesfârșit. În cele din urmă însă, trăsura a fost încărcată, noi ne-am așezat înăuntru, iar doamna Crane ne-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun.

Am trecut pe lângă șirul lung de case georgiene din care făcea parte și a noastră, cu coloanele lor netede și aleile pavate din față care te invitau să intri. Am trecut pe lângă Knavesmire[6], de un verde deschis în lumina soarelui și neted ca suprafața apei. Apoi am ieșit din York, străbătând ținutul spre Silvermoor, spre Tommy.

Ne-am bucurat de o conversație plăcută pe drum. Conversația era întotdeauna plăcută când domnișoara Coralie și domnul Cedric erau împreună și nu se formalizau din cauză că eu și Norman îi însoțeam. Multe familii ne-ar fi trimis separat, dar nu și familia Honeycroft.

Eu și Norman ne înțelegeam perfect. Era o persoană instruită fără să facă paradă cu asta și am mers de două ori la concerte împreună. Îmi plăceau mult concertele. Norman avea o iubită în Acomb și plănuiau să se căsătorească anul viitor. Când mi-a povestit planurile lor, mi-am dorit să fi avut și eu astfel de planuri cu Tommy. Aveam însă un drum lung de parcurs pentru ca asta să se întâmple, dacă avea să se întâmple vreodată. Tommy nici măcar nu reușise încă să părăsească mina.

Pe măsură ce ne apropiam de destinație, am devenit tot mai tăcută. Acum treceam prin Arden, pe lângă Heston Manor, pe potecile pe care eu și Tommy obișnuiam să ne plimbăm, să discutăm și unde se clădise frumoasa noastră prietenie. Mi-am întins gâtul sperând să-l văd. Nu l-am văzut, firește, pentru că nu exista nici un motiv ca Tommy să iasă la plimbare la o astfel de oră într-o astfel de zi. Doar că amintirile erau atât de puternice și de dragi încât părea imposibil ca un băiat cu părul cârlionțat și ochii bulbucați și o fetiță cu cozi împletite arămii să nu hoinărească pe acele poteci la infinit.

Când am intrat pe aleea mare de la Silvermoor, m-au asaltat și mai multe amintiri. M-am văzut mergând de mână cu Tommy în ajunul noului secol. Șchiopătând lângă el în acea noapte fatidică când reușise să mă scoată din Arden, să mă salveze de paznicii vânatului de la Heston şi să mă ducă în siguranţă până la Silvermoor. Mi-am amintit chiar impresia pe care i-o provocase lui Tommy când, la vârsta de cinci ani, asistase la

botezul lordului Walter, deși nu fusesem acolo. Îmi descrisese totul atât de clar și cu atâtea detalii, încât asimilasem acea amintire ca și cum mi-ar fi aparținut. Oare și Tommy simțea la fel? Și el mă vedea la fiecare cotitură? Amintirea orelor prețioase petrecute împreună era și pentru el cel mai frumos lucru din lume? I se părea oare și lui că distanța dintre noi se estompa astfel încât amintirile lui să fie și amintirile mele și fericirea mea să fie și a lui?

Hipodrom situat în orașul York, pe un teren cunoscut încă din epoca premedievală drept Knavesmire, de la termenul anglo-saxon *knave*, care înseamnă „persoană din pătura inferioară a societății“, și *mire*, care înseamnă „pășune mlăștinoasă pentru vite“.

CAPITOLUL 34

Tommy

Liniștea era absolută, întreruptă doar de câte un geamăt sau trosnet misterios pe care pământul le scoate adânc în subteran. Și totuși mi se părea că aud marșul a sute și sute de mineri, străbătând deceniile și aducându-mă la acest prezent inevitabil.

Pietrele se prăbușiseră peste mine și mă imobilizaseră. Nu știam ce oase aveam rupte sau zdrobite, știam doar că aveam dureri și eram prins sub dărâmături. În spatele meu am simțit cu vârful degetelor mâinii drepte un alt trup cald. Flinty nu mă abandonase. Se întorsese să moară alături de mine.

O vreme lampa a continuat să ardă ca prin minune. O vedeam cumva stând în poziție verticală pe podeaua tunelului. Mai erau trei lucruri inevitabile, încă trei evenimente care urmau să se producă în acel loc îngropat adânc în măruntaiele minei Crooked Ash: lampa urma să se stingă; Flinty urma să moară; eu urma să mor. M-am întrebat în ce ordine se vor întâmpla. Lampa s-a stins prima, așa cum bănuisem, și am rămas acolo zăcând în acel întuneric absolut care mă înfiorase de când îl experimentasem pentru prima dată și care m-a bântuit mereu de atunci.

Simțeam o durere în piept, atât fizică, din cauza unei răni pe care nu o puteam localiza, cât și spirituală, pentru viața pe care mi-o irosisem. Gândurile care mă munciseră în acea dimineață îmi veniseră prea târziu. Ce bine ar fi fost dacă ceața mi-ar fi căzut de pe ochi cu o zi mai devreme! Ce bine ar fi fost dacă mi-aș fi dat seama că nu trebuia să aștept ca altcineva să-mi dea o șansă. Ce bine ar fi fost dacă aș fi înțeles că nu trebuia să mă tem de eșec. Ah, câte lucruri mi-au trecut prin cap în timp ce zăceam incapabil să mă mișc în întuneric.

M-am gândit la Dan, firește, și m-am întrebat dacă așa fusese și pentru el, o lungă și lentă așteptare a sfârșitului. M-am gândit la frații pe care-i mai aveam și am rostit un milion de rugăciuni pentru ei.

M-am gândit la Josie, strălucitoare ca o lumină. M-am întrebat cum și când va afla de moartea mea. M-am gândit la lumea din afara minei, la lumea de deasupra acelui puț adânc și grosolan din pământ. La acel peisaj frumos învăluit în negru. Moștenirea noastră de oameni înhămați la jug…

Și m-am gândit la tata. M-am gândit la certurile pe care le avuseserăm de-a lungul anilor și la faptul că fuseserăm mereu în dezacord. Pur și simplu nu înțelegea de ce eram așa cum eram, de ce nu mă puteam obișnui cu acel jug, la fel ca ceilalți. Nici eu nu înțelegeam. Toate lucrurile care mă fascinau erau din afara lumii noastre. Când îmi spuneam că *acesta* era locul meu, că trebuia să mă mulțumesc cu el, efortul era la fel de nefiresc ca și cum aș fi vrut să-mi răsucesc piciorul în articulație, astfel încât să fie îndreptat în sens invers. Și totuși, dacă exista o persoană care să mă țină aici, acea persoană era tata. Era o dragoste complicată, dar îl iubeam, mi-am dat seama acum. În ciuda tuturor neînțelegerilor, îl admiram ca om, îi admiram onestitatea, faptul că era cel mai bun dintre noi, respectat și temut, de o integritate fără cusur și un curaj fără limite. Tatăl meu era un om impunător și mi-aș fi dorit să-i pot spune asta. Nu-mi înțelegea

ambiția. Dar eu îi înțelegeam mândria.

CAPITOLUL 35

Josie

În mai puțin de o oră eram instalați. Frații Honeycroft luau ceaiul alături de mătușa și verii lor. Contele era ieșit cu treburi de-ale conților. Am primit permisiunea de a-mi face program de voie, pe care l-am început ducându-mă la bucătărie să iau prânzul. Unii dintre servitorii de la Silvermoor, printre care Dorcas și doamna Roundsby, erau încântați să mă vadă. Alții, cum era Portis, nu erau la fel de bucuroși; era clar că nu fuseseră în stare să treacă peste prima impresie pe care și-o făcuseră despre mine, aceea a unei fete de miner neîngrijite și fără nici un fel de maniere, care nu merita o slujbă la familia Honeycroft. Puțin îmi păsa. Eram conștientă că mulți oameni erau de părere că aveam deja un loc unde ar fi trebuit să rămân. Familia Honeycroft îmi arătase însă că există și un alt mod de a gândi și acesta era cel pe care îl alesesem. Prin urmare, i-am zâmbit larg lui Portis și am început să înfulec.

Eram foarte încântată că în scurt timp domnul Cedric avea să-l cunoască pe Tommy. Eram hotărâtă să mă ocup de asta! Chiar dacă spusese că nu putea face nici o promisiune, eram sigură că avea să-i placă de Tommy și că urma să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-l scoate din mină. Eram *sigură* de asta. Ah, abia mai puteam respira!

Tocmai mă întrebam dacă să ies afară și să cer niște flori proaspete pentru domnișoara Coralie, când o servitoare mărunțică pe nume Sylvia a venit să mă caute. Domnișoara Coralie mă chema în salon.

Tommy! Sigur era vorba de Tommy! Am alergat, netezindu-mi părul, îndreptându-mi rochia și întrebându-mă ce va crede el despre mine acum.

El nu era acolo, dar Cedric era. Domnișoara Coralie voia să vorbească cu mine despre când l-aș putea vedea pe Tommy, despre ocaziile în care nu se putea lipsi de mine și așa mai departe. Prin urmare, toți trei am început binedispuși să facem planuri împreună, până când am fost întrerupți de venirea bruscă a contelui.

– Unchiule! a strigat Coralie, îmbrățișându-l într-un vârtej de mătase verde.

– Am venit din nou să te deranjăm și să-ți bem tot coniacul bun, a precizat Cedric de pe canapea, făcând exact ce spusese.

Contele nu i-a salutat însă cu afecțiunea profundă pe care o văzusem în alte ocazii, iar pe mine nici n-a părut să mă observe. Fața lui părea cenușie, iar părul neobișnuit de răvășit. Era oare bolnav? A sărutat-o distrat pe Coralie și s-a îndreptat spre măsuța cu băuturi. Poate că îi era teamă ca Cedric să nu-i bea până la urmă tot coniacul bun.

– Coralie, draga mea, Cedric. Bine ați venit! Îmi pare rău că nu sunt mai exuberant, dar a fost un accident la mină. Am avut atâția ani fără accidente încât am uitat cât de îngrozitor este. Se pare că o persoană a fost prinsă sub dărâmături.

– Tommy! am țipat, sărind de pe scaun și făcându-l pe conte să-și verse coniacul peste manșeta albă ca zăpada.

– Ce s-a…? Ah! Tu ești, Josie, nu-i așa?

– Domnule, e Tommy, nu-i așa? Știu că el e, sunt sigură de asta.

Coralie și-a trecut un braț peste umerii mei.

– Josie, stai puțin, sunt sigură că nu e el. Este, unchiule? E Tommy?

– Mă tem că nu știu. Nu mi s-a spus numele. Am fost să discut cu Bulford, dar n-a venit la întâlnire. Am găsit o debandadă generală. E o treabă groaznică. M-am oferit să ajut, dar nici n-au vrut să audă. Le place să gestioneze lucrurile în felul lor. Se organizează o mică echipă de salvare, dar, firește, nimeni nu știe care este situația până nu ajunge acolo. Ei cred că e doar un om prins sub dărâmături și un ponei.

Am simțit cum camera se învârtea cu mine și totul se îndepărta. M-am luptat să nu-mi pierd cunoștința; leșinul meu nu l-ar fi ajutat pe Tommy.

– O, miss, am șoptit. Tommy lucrează cu poneii săptămâna asta. Mi-a povestit în ultima scrisoare.

Picioarele mi-au cedat, dar brațul său cu care mă ținea strâns pe după umeri m-a împiedicat să cad.

– Stai jos, Josie! mi-a poruncit ea, conducându-mă înapoi spre un scaun. Cedric, dă-i puțin coniac. Unchiule, trebuie să știm sigur. Cum aflăm?

– O să mă întorc acolo chiar eu și nu vin acasă până când nu aflu. Îl iau pe Beauty și mă grăbesc cât pot de tare.

– Trebuie să merg și eu, am spus, dând pe gât coniacul și revenindu-mi suficient încât să pot sta drept. *Te rog*, miss, lasă-mă să merg! *Trebuie* să merg.

– Nu, a spus Coralie cu o expresie hotărâtă. Vom merge împreună. Maverick ne poate duce pe amândouă.

– Merg și eu, a declarat Cedric. O să-l scot chiar eu de acolo dacă e nevoie.

CAPITOLUL 36

Tommy

De fiecare dată când pământul scotea unul dintre gemetele sale ciudate, mă pregăteam pentru o altă prăbușire, cea care avea să mă zdrobească într-o clipă. Nu știam dacă să mă tem de ea sau să o doresc. Când începusem să lucrez în mină, sunetele acelea îmi dădeau fiori. Era imposibil ca, auzindu-le, să nu cred că întreaga lume începea să se fărâmițeze. M-am obișnuit însă cu ele până la urmă, așa cum ne putem obișnui cu aproape orice cu timpul în urma expunerii neîncetate. În timp ce zăceam acolo, așteptându-mi moartea, m-am întrebat dacă erau pașii vreunui demon din lumea de dincolo, care se deplasa printr-un portal uriaș de piatră. Poate că acum venea după mine.

Vreme îndelungată m-am simțit alinat de respirația slabă a lui Flinty pe care o simțeam în ceafă, dar se oprise și ea cu ceva timp în urmă și credeam că poneiul murise. Am plâns mult timp cu gândul la acel ponei curajos care își petrecuse zilele trăgând vagonetele cu cărbuni în sus și în jos, în sus și în jos, iar acum fusese ucis la datorie. Eram cu toții atât de dispensabili.

M-am întrebat dacă vibrația produsă de ciocnirea vagonetelor provocase căderea tavanului sau dacă s-ar fi întâmplat oricum. Cu alte cuvinte, Crace și Stoneley erau de vină pentru asta? Nu puteam să-mi ridic capul, mi se părea că nu mai am nici un pic de putere. Nu-mi puteam mișca nici picioarele, dar nu-mi dădeam seama dacă era din cauză că erau prinse sub dărâmături sau dacă suferisem vreo leziune. Puteam însă să-mi mișc brațele în stânga și în dreapta. Dacă îmi întindeam brațul drept, degetele mele atingeau blana aspră a lui Flinty. Întinzând brațul stâng, mi-am găsit cutia de tablă, goală. Sendvișul era undeva sub dărâmături.

Mi-a venit o idee. Am pipăit în jur după o bucată de șist dur. Ținându-l într-o mână, în timp ce în cealaltă țineam capacul de tablă, am încercat să zgârii niște litere pe tablă. Având în vedere poziția mea orizontală, unghiul nefiresc al brațelor și faptul că nu vedeam nimic, habar nu aveam dacă semnele pe care le făceam semănau vreun pic cu ceea ce intenționam. Găsisem însă ceva de făcut ca să-mi treacă timpul.

Am petrecut așa ore lungi. Era atât de cald încât am început să delirez, sau poate că de vină erau foamea, setea sau apropierea morții. Auzeam fantomele minerilor mărșăluind, demonii țipând și pământul plângând.

În spatele meu, Flinty a început să necheze. Am încercat să-l strig pe nume, dar cuvântul nu mi-a ieșit de pe buze. Fusesem atât de sigur că era deja mort! A început să se zbată și să dea din copite și a scos același sunet ascuțit de mai multe ori, străpungând întunericul. Apoi am auzit cum capul i s-a izbit de pământ și mi-am dat seama că de data asta chiar murise. Am simțit cum lacrimile îmi lăsau urme prin praful de pe față. Apoi am auzit un alt sunet, cel mai ciudat de până atunci. *Toc, toc, toc.*

Nu puteam să-mi dau seama ce era. Mi se părea că un demon ar trebui să scoată un sunet mult mai sinistru; un târșâit sau un hârșâit. Oare veneau niște pitici, ca în basme? Eram prea slăbit să-mi bat capul prea mult, așa că am continuat să zgârii capacul de tablă. Poate că aș fi putut să adorm făcând asta și astfel să nu fiu nevoit să îndur ultimele

clipe din viața mea.

Toc, toc, toc. Zgomotul a devenit mai insistent și a continuat, fără să varieze ca volum sau ritm. Părea șovăitor, ca un copil timid care ciocănea la ușă. Era un pic enervant. Oare chiar trebuia să am un mister nerezolvat care să mă macine în ultimele mele clipe? Apoi am auzit voci. Voci de oameni.

Mi-am dat seama imediat că nu murisem, iar ceea ce auzeam nu erau vocile îngerilor, pentru că erau cunoscute și foarte pământești.

– Ușor, Stan. Ține capu' jos. Nu prea tare acu'.

– Da, Jim, știu. Vezi ceva?

– Încă nu. Dar am auzit un ponei, îți spun eu.

Brusc m-am înviorat. Nu voiam să-mi fac speranțe într-un moment atât de disperat și atât de tardiv, dar era evident că era o echipă de salvare. Tata și Stan Baldwin. Câteva clipe mai târziu l-am auzit pe Bulford:

– Ține-ți gura, Adam Slater. Nu-mi pasă dacă tu crezi că n-are rost. O să stăm aici până-l găsim, viu sau mort.

Adam Slater și-a exprimat cu siguranță opinia că cea de-a doua variantă era mai probabilă, pentru că am auzit din nou vocea tatei:

– Poți să pleci dacă așa crezi, Slater. Du-te, n-avem nevoie de tine aici. Du-te să lustruiești porțelanul cu nevastă-ta.

– Tată? nu fusesem în stare să rostesc numele lui Flinty, dar am putut să îl strig pe tata. Tată? Sunt aici.

Vocea mea era slabă.

A urmat o pauză. Apoi o voce pe care n-am recunoscut-o, o voce care nu-și avea locul aici, jos:

– Ce s-a întâmplat, domnule Green? Fiecare secundă e critică, trebuie să continuăm.

– Da, știu asta, domnule, doar că mi s-a părut că aud… nu contează.

Toc, toc, toc.

Aveam gâtul zdrelit și credeam că nu mai eram în stare să spun decât câteva cuvinte. Aveam de gând să le păstrez până mi-ar fi fost mai utile. Ciocănitul a continuat și din când în când remarci ocazionale ajungeau până la mine prin stratul de piatră. Am continuat să ascult cu atenție, sperând să observ vreo variație a sunetului care să sugereze că salvatorii se apropiau, dar zgomotul a rămas constant. Era frustrant, dar în același timp liniștitor, pentru că această înaintare domoală și ezitantă m-a convins că totul era real și nu era rezultatul imaginației mele disperate. Sigur că erau nevoiți să fie precauți; nimic nu era mai periculos decât o galerie de mină după prăbușirea tavanului. O singură răsuflare în direcția greșită ar fi putut provoca surparea întregii galerii, strivindu-i pe toți. Așa se întâmplase la Horizon Drift cu mai bine de un an în urmă. Trei oameni muriseră în accident și doisprezece în operațiunile de salvare.

– Știu *sigur* că am auzit un ponei! am auzit din nou vocea tatei.

Era iritat; îi cunoșteam atât de bine acest ton.

– Poate aici? a sugerat vocea care era diferită de celelalte, omul căruia tata îi spunea „domnule". Mi se pare că stratul de moloz e mai puțin dens.

Mi-a venit o idee și am început să lovesc cu bucata de șist în cutia de tablă. Brusc, ciocăniturile de pe partea cealaltă au încetat.

– Domnule! Ai auzit?

– Da.

– Stan?

– Da, am auzit. Tommy? Tu ești, băiete?

– Tommy?

Vocea tatei era atât de aproape de parcă îmi vorbise la ureche. Dintr-odată am

început din nou să sper. Speram să-l pot vedea pe tata și s-o îmbrățișez din nou pe mama. Speram că mi-aș putea vedea frații și surorile, și pe Josie, și pe Manus… Viața nu mi se păruse niciodată atât de plină de lucruri minunate.

– Tată! Sunt aici! am strigat, cu vocea spartă și pițigăiată ca a unui băiat abia ajuns la maturitate.

Însă tata m-a auzit.

– Rezistă, băiete, rezistă. Venim. Ușor acu', Stan, e chiar aici dedesubt. Trebuie să lucrăm încet. Luminează aici, da, așa e bine.

Turnul de piatră și șist a început să se sfărâme și să se clatine. M-am făcut mic, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Dacă totul se prăvălea peste mine acum… Dar nu s-a prăvălit. O piatră a fost scoasă și dată din mână în mână, apoi alta, până când gaura a devenit suficient de mare să văd lumina lămpii. Am văzut mai multe mâini, care pipăiau cu atenție pietrele pentru a-și face drum printre ele. Mai multe pietre au fost îndepărtate și în cele din urmă am văzut chipul tatei, la fel de ursuz ca întotdeauna, făcându-și apariția prin deschizătură. S-a strecurat în spațiul în care zăceam.

– Tommy!

– Fii atent, Jim! a spus Stan inutil.

Tata se născuse atent. Nu a țâșnit bucuros spre mine, nu a făcut nici o mișcare bruscă. A scos un braț prin deschizătură și a luat o lampă. A privit în jur. Am văzut cum privirea sa scrutătoare a analizat poneiul mort și fiecare piatră din jurul meu. Apoi s-a uitat în jos la mine.

– Tommy, a spus cu o voce joasă, ca și cum cuvintele m-ar fi putut sparge. Unde ești lovit?

– Nu știu, tată.

A încuviințat din cap și s-a așezat pe vine la picioarele mele. A început să ridice pietrele și să le îndepărteze, cu tot atâta băgare de seamă ca atunci când înainta prin pădure în nopțile în care mergeam să braconăm. Am știut atunci că aveam să scap cu viață. Omul ăsta era capabil să ia cerbii prin surprindere și să se strecoare printre capcanele bătrânului Paulson ca o nălucă. Era un om invizibil atunci când dorea asta, era un om care nu lăsa nici o urmă asupra lumii materiale. Dintr-odată n-am mai simțit nici o greutate peste picioare. Tata a venit lângă mine și și-a pus mâna aspră pe obrazul meu.

– Tommy, a repetat. Băiatul meu.

– Da, tată, am spus. Eu sunt.

– Poți să te ridici în capul oaselor? Ușor.

Am încercat, dar eram prea slăbit. Mi-a sprijinit capul și mi-a ridicat spatele și așa am reușit. Să mă ridic în picioare ar fi fost însă prea mult.

– Stan, treci încoace, a poruncit el. Piciorul stâng al lui Sam a apărut peste peretele scund de piatră, apoi a apărut și restul. Trebuie să-l trecem peste zid, a spus tata. Bulford e pregătit?

– Suntem gata, Jim, s-a auzit vocea șefului de echipă de pe partea cealaltă.

Tata m-a apucat de umeri, Stan m-a luat de picioare și m-au trecut cu capul înainte prin deschizătură, unde Bulford și un alt bărbat m-au preluat și au început să înainteze cu greu și cu precauție prin tunel. Erau doi bărbați în față și m-au cărat cu schimbul doi câte doi, în timp ce eu îmi tot pierdeam și recăpătam cunoștința.

În cele din urmă, am ajuns la baza puțului. Nu-mi venea să cred când am văzut imaginea minunată a coliviei și a tuturor oamenilor care așteptau în jurul ei cu felinare, toată lumina aceea. Cineva a strigat spre cei de sus:

– L-au găsit. Trăiește!

M-au așezat cu grijă pe fundul coliviei. Tata a intrat cu mine, după care a tras

grilajul, lăsându-i afară pe toți cei care ajutaseră la salvarea mea. M-a surprins gestul lui, până când am început să urcăm spre suprafață, singuri, iar el și-a apropiat capul de al meu și a plâns în hohote.

– Băiatul meu, a spus cu o voce răgușită. Băiatul meu drag, special, minunat!

Am fost atât de uimit încât n-am putut să-i răspund. Când am ajuns la suprafață, avea din nou ochii uscați și fața împietrită.

CAPITOLUL 37

Josie

Cred că mi-am ținut respirația tot timpul cât am așteptat acolo, trei ore sau chiar mai mult. Orice răceală ar fi existat între mine și familia lui Tommy, aceasta se topise de mult când din adâncul pământului s-a auzit strigătul care confirma că e în viață. Mi-am dat seama că o țineam strâns de mână pe sora sa Mary, care fusese întotdeauna cel mai puțin încântată să mă vadă, pe mine sau de altfel pe oricine altcineva. O senzație de ușurare m-a cuprins, atât de fierbinte și de densă precum melasa pe care bucătarul de la Gravenagh House o folosea la prepararea alunelor caramelizate pentru Coralie. Apoi senzația s-a domolit și a făcut loc altor preocupări. Trăia, dar oare în ce stare era? Am încercat să nu mi-l imaginez pe Tommy rănit, poate chiar pentru tot restul vieții. În schimb, mi-am ținut respirația. Abia când colivia a ajuns la suprafață și l-am văzut pe tatăl său aplecat peste trupul inert, am izbucnit în plâns.

Toată lumea s-a înghesuit în jurul lui. Tommy s-a uitat în sus la noi cu o privire încețoșată, ochii săi verzi rătăcind peste fețele aplecate deasupra lui. Contele a preluat controlul, poruncindu-le oamenilor să se dea înapoi, cerând să afle ce s-a întâmplat și un oftat de ușurare a părut să străbată mulțimea, așa că am presupus că veștile nu erau foarte rele, din câte ne puteam da seama în acel moment. M-am prăbușit în brațele lui Coralie, care m-a asigurat că fusesem foarte curajoasă, deși eu nu mă simțeam așa.

Când colivia a ajuns din nou sus cu o zguduitură, transportând restul echipei de salvare, Coralie m-a lăsat în grija lui Mercy și a alergat spre Cedric. Bulford s-a îndreptat spre membrii familiei Green și le-a înmânat obiectele lui Tommy care fuseseră recuperate: doar șapca, fără căptușeala făcută din ziare, și capacul cutiei pentru mâncare. Mama sa și-a trecut degetele peste ambele obiecte și știam la ce se gândea. Cum putea ziarul să apere pe cineva de forța pământului? Și ce fel de viață era aceea în care era nevoită să-și trimită fiul într-un astfel de loc cu nimic altceva în afară de pâine și gem? Întrebările pluteau în aer.

S-a încruntat, a întors cutia și a privit-o atent în lumina difuză a soarelui. Apoi mi-a întins-o fără nici un cuvânt. M-am uitat în jos surprinsă. Pe capac erau zgâriate niște litere, ca și cum ar fi fost gravate cu o piatră. Auzisem de alte situații de acest gen, în care oameni aflați la un pas de moarte lăsau mesaje pentru soțiile sau copiii lor. Erau o mulțime de zgârieturi pe capac, curbe și linii suprapuse unele peste altele; era evident că nu fusese în stare să vadă ce făcea. Cumva însă două cuvinte erau lizibile din grămada de semne. Literele erau grosolane și tremurate, dar sensul lor era clar: *Josie, eu…*

În ceea ce crezuse că erau ultimele sale clipe de viață, gândurile sale se îndreptaseră către mine.

CAPITOLUL 38

Tommy

Am simțit razele soarelui pe față și aerul proaspăt răvășindu-mi părul și am văzut o mulțime aparent formată din toate persoanele pe care le cunoscusem vreodată. Mama era prezentă, firește, plângând de bucurie, și aproape toți frații și toate surorile mele; doar micul Alfred lipsea. Probabil că mama îl lăsase să stea acasă cu bunica în caz că veștile erau proaste. Josie era și ea acolo, la fel și domnișoara Coralie. Când colivia a urcat zgâlțâindu-se cu ceilalți oameni, domnișoara Coralie a țipat și a alergat în brațele unui tânăr înnegrit de praf și transpirat. Atunci mi-am dat seama că „domnul“ căruia i se adresa tata în timpul operațiunii de salvare nu era altul decât domnul Cedric Honeycroft.

Chiar și contele era acolo. Nici n-a vrut să audă de posibilitatea de a fi transportat la spitalul din Rotherham, insistând să fiu dus la Silvermoor și să fiu îngrijit de propriul lui medic. Mama nu spunea decât:

– Mulțumesc, milord, mulțumesc, milord, iar și iar.

Tata nu a spus nimic, dar mi-a strâns mâna înainte de a fi urcat în trăsură, atât de puternic încât m-am temut că, dacă scăpasem fără nici o altă leziune, urma să am o mână ruptă.

Am vrut să-i spun atunci și acolo de decizia mea de a nu mă mai întoarce în mină, dar n-am putut. N-am vrut să exploatez mica și luminoasa fisură din armura sa emoțională pentru a-i obține permisiunea sau binecuvântarea; n-am vrut să profit de momentul său de slăbiciune. Sau poate că n-am vrut să întinez adevărul simplu care ieșise la iveală în acel moment. Tata mă iubea. Mă salvase. Momentan nu mai aveam nevoie de nimic altceva.

Am rămas singur în trăsură câteva minute în timp ce se făceau planuri și se luau decizii. În cele din urmă, două persoane m-au însoțit pe drumul spre Silvermoor: Josie și mama. Tata a plecat acasă cu frații mei pentru a le duce vestea lui Alfie și bunicii, iar ceilalți bărbați s-au organizat în așa fel încât să termine șutul și să gestioneze pagubele.

Mama îmi părea un înger. Fața ei, prematur zbârcită și permanent încruntată, o încruntare îngrijorată, nu ursuză, ca în cazul tatei, era netedă acum, după ce se liniștise. Arăta frumoasă. Și, dacă nu visam, o ținea de mână pe Josie. Josie arăta mai luminoasă și mai strălucitoare ca oricând. Aveam dureri mari, mi-era atât de sete încât abia mai puteam respira și eram fără îndoială în stare de șoc. Totuși, nimic din toate astea nu m-a împiedicat să remarc că părul îi cădea până la umeri în valuri arămii, strânse de o panglică albă. Era mai înaltă și mai împlinită decât când plecase. Obrajii îi străluceau, ochii îi sclipeau și avea chiar și o gropiță în obrazul stâng. Era femeie acum și era fermecătoare în rochia ei cu dungi gri și albe, chiar dacă, din cauza plânsului, avea fața plină de petele roșii și albe pe care le detesta atât de mult.

Contele cu nepoata și nepotul său galopaseră probabil tot drumul, pentru că ajunseseră la Silvermoor înaintea noastră. În timp ce Cedric și-a trimis servitorul să-i pregătească baia, Coralie, împreună cu Josie și cu mama, s-a ocupat să pregătească cele trebuincioase pentru baia mea și pentru a mă instala în pat înainte de sosirea doctorului.

A fost o perioadă ciudată; o succesiune de oameni și evenimente perindându-se rapid, în timp ce eu zăceam pasiv în mijlocul lor. Eram recunoscător pentru fiecare clipă și pentru că nu-mi pierdusem viața până la urmă și în același timp eram dornic să mă odihnesc.

CAPITOLUL 39

Josie

Întotdeauna simțisem că mama lui Tommy era o femeie bună, mai ales datorită entuziasmului cu care el vorbea despre ea. Totuși, în cele una sau două ocazii în care ne întâlniserăm, își ținuse ascunse față de mine calitățile sale deosebite în spatele unei baricade de suspiciune și rezervă totală. Nu am luat-o niciodată personal; eram o intrusă și așa stăteau lucrurile pe aici. Însă în zilele în care am stat cu frații Honeycroft la Silvermoor în timp ce Tommy se înzdrăvenea într-una dintre camerele de oaspeți, unde Sarah Green îl vizita zilnic, acea baricadă s-a evaporat.

La început dormea mult, iar noi stăteam împreună lângă patul său. Inițial mă scuzam când intram și o găseam acolo. Voiam să-i dau ocazia să stea singură cu el și nu voiam să mă creadă lipsită de respect sau arogantă; era la fel de ușor să jignești pe cineva din tagma noastră cum era să răcești în luna februarie. De fiecare dată ea mi-a făcut însă semn să intru și în scurt timp mi s-a părut atât de firesc să stau lângă ea ca și cum aș fi fost una dintre fiicele ei. Poate că era din cauza cuvintelor scrise de el pe capacul cutiei de tablă. Sau poate că văzuse cât de profunde îmi erau sentimentele. Sau poate era din cauză că, în somnul său profund, Tommy nu era cel mai bun interlocutor.

Vorbeam aproape în șoaptă despre lucruri plăcute: despre satele și familiile noastre; despre cât de mult îmi plăcea slujba mea din York; mici amintiri despre Tommy. Și ne uitam la el, la tăieturile și vânătăile sale, la pielea sa palidă și la genele lungi care îi umbreau pomeții în timp ce dormea. Îmi doream să-și deschidă ochii verzi ca apa iazului, ca să le pot vedea din nou strălucirea.

Știam de ceva vreme că îl iubeam mai mult decât ca pe un prieten. De când îmi dădusem seama, aceasta era prima ocazie să îl privesc pe săturate și am fost șocată de reacțiile trupului meu. Dacă mă uitam la brațul său care zăcea deasupra cuverturii, nu puteam să nu-i admir mușchii bine conturați și să nu-mi doresc ca acel braț să mă cuprindă. Când mă uitam la cârlionții săi bruni, voiam să-i ating. Voiam să-mi trec degetele peste barba nerasă care-i acoperea bărbia. Când mă uitam la chipul său, mă năpădeau amintirile despre sute de conversații și escapade, care mă făceau să mă simt atât de apropiată de el încât aș fi vrut să fiu aproape de el și fizic. Să stau la aproape un metru distanță pe un scaun era același lucru ca la o sută cincizeci de kilometri.

Când mă uitam la buzele lui era imposibil să nu-mi amintesc de momentul în care mă sărutase. E adevărat că mă sărutase de două ori, dar nu puneam la socoteală sărutul de la cumpăna dintre secole. Atunci toată lumea se săruta cu toată lumea. Dar sărutul său de când îi spusesem că am refuzat oferta lui Coralie… amintirea aceea mă făcea să mă înfierbânt și să-mi simt picioarele moi ca gelatina, în timp ce stăteam de vorbă timidă cu mama lui. Am remarcat că gura sa era perfectă; nici Michelangelo nu ar fi putut desena un contur mai elegant. Voiam să-mi apăs buzele peste buzele lui… toate acestea erau senzații noi și viscerale care mă alarmau; nu știam dacă erau normale. Mi-aș fi dorit să am posibilitatea s-o văd pe Dulcie; ea era singura persoană pe care aș fi putut s-o întreb despre toate astea. O iubeam pe Coralie, dar o astfel de discuție cu persoana pentru care

lucram era de neconceput!

Cu siguranță de vină era șocul, îmi spuneam pe măsură ce zilele treceau. Fusesem pe punctul de a-l pierde. Sentimentul de ușurare lua forme ciudate; avea să treacă și asta, împreună cu coșmarurile și neliniștea pe care o simțeam când mă trezeam în fiecare dimineață, înainte de a-mi aminti ce se întâmplase și de a-mi continua ziua repetându-mi în gând aceleași cuvinte încurajatoare: „Tommy este în siguranță, Tommy este în siguranță“.

CAPITOLUL 40

Tommy

Nu mai experimentasem niciodată un somn atât de dulce și de profund. Fără mâinile și picioarele fraților mei aruncate peste mine, fără picioare sub nas. Aveam la dispoziție un pat mare doar pentru mine, cu așternuturi ce miroseau a lavandă și moi ca un nor. Liniște și întuneric fără întrerupere, nu întunericul copleșitor din mină, ci întunericul blajin al siguranței. M-am trezit în acest întuneric clipind des și minunându-mă. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, descoperind că aveam câteva coaste și încheietura mâinii bandajate, și le-am trezit pe Josie și pe mama, care erau așezate pe scaune de o parte și de alta a patului meu. S-au înviorat imediat.

În cele din urmă am rămas la conacul Silvermoor două luni. Aveam două coaste fisurate și o încheietură ruptă, dar nici una dintre răni nu-mi făcuse mai mult rău decât șocul prin care trecusem. A durat mult timp până mi-a revenit pofta de mâncare, până m-am simțit din nou în putere și mai ales până am încetat să mai am coșmaruri. Ca prin minune, picioarele nu mi-au fost vătămate. Singurul motiv pentru care nu fusesem în stare să le mișc în tunel era că fuseseră prinse sub o bârnă de lemn, dar nu aveam răni decât la nivelul pielii, iar acestea s-au vindecat cel mai repede.

Contele a insistat ca medicul său să mă îngrijească în continuare, motiv pentru care durerea din piept mi-a fost tratată cu pricepere și nu a dus la nici un fel de complicații. A mai insistat să primesc jumătate din leafă pe durata convalescenței, bani pe care i-am trimis imediat tatei. Chiar și așa, rezultatul era departe de planurile mele de a-mi găsi de lucru și de a le trimite mai mulți bani decât visaseră vreodată. Nu mă simțeam în largul meu să depind în felul ăsta de cineva.

În singura discuție mai lungă pe care am avut-o cu contele în acea perioadă, i-am mărturisit cu sinceritate planurile mele.

– Nu am dreptul la nici o plată, milord, m-am văzut nevoit să-i spun; nu m-aș fi simțit bine altfel. Nu mă voi întoarce niciodată. Nu mai aveți nici o obligație față de mine.

A părut să cadă pe gânduri.

– Foarte bine, Tommy, îți accept demisia în numele domnului Bulford, a spus în cele din urmă, dar vom menține înțelegerea. Mi-ai oferit trei ani de muncă fără cusur la Crooked Ash și alți doi la suprafață înainte. Ai fost rănit la locul de muncă. Din cauza accidentului, o vreme nu-ți vei putea căuta alt loc de muncă. Vom menține înțelegerea.

– De ce, domnule? Adică, vă mulțumesc, sincer, dar nu faceți asta pentru toată lumea.

– Nu. Am de-a face cu un sistem imperfect, după cum îmi tot spune nepotul meu. Încerc însă să fac totul cât mai bine, iar tatăl tău este unul dintre cei mai buni lucrători ai mei de mulți ani. Îi datorez familiei tale la fel de mult ca și ție. În plus, de-a lungul anilor am fost nedrept în aprecierile mele cu privire la tine. Am dat ascultare zvonurilor în loc să-mi folosesc propria judecată, așa că poți considera asta un fel de scuză, o despăgubire. Mai e, firește, și faptul că prietena ta de suflet este camerista nepoatei mele, nepotul meu este interesat de viitorul tău, iar fiul meu ține la tine… sincer să fiu, Tommy, nu aș putea să-ți întorc spatele nici dacă aș vrea. Există o oarecare înțelepciune

în a accepta inevitabilul.

Am râs ușor și i-am mulțumit din nou.

– Ce vreți să spuneți, domnule, că ați dat ascultare zvonurilor? Cineva m-a vorbit de rău?

A oftat.

– Poate îți amintești că, în urmă cu câțiva ani, fiul meu Walter a vrut să fiți prieteni?

Sigur că îmi aminteam. Cât de mult însemnase asta pentru mine!

– Ei bine, nu eram cu totul împotriva prieteniei dintre el și un băiat din sat. Walter este un băiat ager și îi este greu să aibă doar surori apropiate de vârsta lui. În ziua aceea s-a întâmplat să mă întâlnesc cu Latimer în sat, așa că l-am întrebat despre caracterul tău. Mi-a spus că ești foarte dificil, arogant și că nu ești o persoană de încredere. Nu voiam așa ceva pentru fiul meu. Între timp am aflat că lucrurile nu stau așa, dar la vremea aceea nu aveam nici un motiv să mă îndoiesc de cuvântul său. Desigur, fiecare are dreptul la propria sa opinie. Totuși mi se pare ciudat.

Și mie mi se părea la fel.

Și astfel am reușit, pentru o vreme, să-mi trăiesc visul din copilărie. Am locuit o scurtă perioadă la Silvermoor, deși acest lucru nu s-a întâmplat în urma unei succesiuni de evenimente fericite. Mesele îmi erau aduse la pat, primeam cea mai bună îngrijire și eram înconjurat de lux. Priveam cum se schimbă vremea printr-o fereastră înaltă, încadrată de draperii albastre, și aveam timp, pentru prima dată în viață, să mă gândesc ore în șir. M-am gândit la ceea ce conta pentru mine, la ceea ce credeam sau nu mai credeam. Mi-am revizuit multe dintre opiniile pe care mi le formasem în focul acelor ani ai tinereții încărcați de furie și dezamăgiri. Acum opiniile mele erau mai temperate după ce-mi văzusem moartea cu ochii, mă convinsesem de afecțiunea tatei și aveam perspective tot mai îmbucurătoare. Visurile și planurile mele au rămas neschimbate. Faptul că aveam o a doua șansă să le pun în practică era un miracol. Eram recunoscător pentru asta în fiecare zi.

Mama mă vizita în fiecare săptămână. La început era la fel de uimită să străbată holurile de la Silvermoor cum ar fi fost dacă s-ar fi trezit pe lună. Încetul cu încetul s-a obișnuit însă cu asta și a legat un fel de prietenie cu doamna Roundsby. Nu-i putea aduce cu ea pe toți cei opt frați și surori să mă viziteze, dar de două ori a adus-o pe scumpa mea Connie, care mi-a cântat un cântecel frumos, o dată pe Alfie și pe Ernest, iar altă dată a venit cu Mercy. Tata nu a venit deloc.

Domnul Cedric și domnișoara Coralie au venit amândoi să mă cunoască. Simțeam că îi cunoșteam deja din scrisorile lui Josie și le-am mulțumit pentru bunătatea pe care i-o arătaseră. Coralie nu a stat mult și mi-a strâns mâna când a plecat, spunându-mi că speră să mă vadă mai des. Cedric a mai zăbovit și am vorbit despre minerit, despre visurile și aspirațiile mele și despre ale lui.

– Nu trebuia să-ți rupi coastele pentru mine, a remarcat el. Speram să te cunosc într-o zi la Silvermoor, dar, prietene, ești prea îndatoritor.

Era simpatic și de câteva ori m-a făcut să râd, până și-a dat seama că asta îmi provoca dureri. Apoi am înțeles că, sub farmecul său plin de viață, era o persoană inteligentă și conștiincioasă. Nu credeam că m-ar putea ajuta, fiind și el foarte tânăr, dar era genul de persoană pe care era bine s-o cunoști. I-am mulțumit din suflet pentru că intrase în mină să-mi salveze viața.

Cel mai mult mă bucuram s-o văd pe Josie. Uneori era ocupată cu treburile sale și nu reușea să stea la căpătâiul meu mai mult de o oră. Alte zile erau zile liniștite, petrecute în familie pentru frații Honeycroft, iar ea putea să stea cu mine mai multe ore.

Josie se schimbase în multe privințe mărunte, dar din punctele de vedere care contau era în continuare aceeași prietenă de neprețuit din adolescență. Se lăsa mai puțin pradă

acceselor de furie sau de entuziasm, era mai cu capul pe umeri și mai elegantă. Vorbea despre lucruri noi: concerte de muzică clasică și parfeuri de lămâie, care erau o delicatesă pe care nu mi-o puteam imagina, și despre economiile pe care le făcea pentru viitor. Vioiciunea și aplombul său, curiozitatea și simțul umorului rămăseseră însă neschimbate. La fel și afecțiunea pe care o simțea pentru mine. Avusesem momente în care mă întrebasem dacă schimbarea condițiilor sale de viață ar fi putut face ca sentimentele sale să se estompeze, dar asta nu se întâmplase și, sincer vorbind, ar fi trebuit să-mi dau seama.

De mai multe ori am fost tentat să o sărut în acea perioadă stranie a convalescenței mele, dar nu am făcut-o din două motive. În primul rând, asta m-ar fi făcut să trag aer adânc în piept și era o senzație prea dureroasă având în vedere coastele mele rupte. În al doilea rând, apreciam prietenia noastră prea mult ca s-o primejduiesc. O sărutasem odată, cu mult timp în urmă, iar ea nu vorbise niciodată despre asta. Am presupus că prefera să creadă că fusese un impuls de moment.

Conversațiile erau mult mai plăcute decât scrisorile. Mi-o imaginam stând în fața ferestrei la prima oră a dimineții și inspirând adânc înainte de a-și începe ziua. Mi-o imaginam plimbându-se pe străzile din York cu parfum de ciocolată, în timp ce clopotele se legănau în aer ca niște panglici. Puteam să văd și singur cât de fericită era. Îmi făcea inima să tresalte de bucurie mai mult decât orice altceva. Josie a mea era încântătoare, viața ei era încântătoare și așa era firesc să fie.

La rândul meu, i-am povestit tot ceea ce nu fusesem în măsură să-i scriu când îmi fusese confiscată hârtia, sau aproape tot. Nu i-am spus prea multe despre bătaia pe care o încasasem de la tatăl ei și nu i-am spus nimic despre ce-mi spusese în timp ce mă bătea. Tot nu înțelegeam cum ar fi putut s-o ajute asta. În rest i-am povestit tot. Era un lux să avem la dispoziție atâtea ore pentru conversație în fiecare zi.

I-am povestit despre moartea bunicului și despre cum se stingea încet bunica. I-am povestit despre vizita nocturnă pe care i-o făcusem lui Manus și cine era el. Surprinderea ei a fost încântătoare. I-am spus povestea sa extraordinară și a avut aceleași întrebări ca și mine, întrebări la care încă nu aveam răspunsuri. Și i-am mai povestit cum cuvintele lui mă făcuseră să văd lucrurile diferit, determinându-mă să iau hotărârea bruscă și de neclintit că trebuie să plec și să-mi caut soarta.

– Trebuie să fac asta, Josie, i-am mărturisit. Nu mai aștept nimic. Nu contează cât de greu va fi.

M-a luat de mână, iar eu am încercat să ignor fiorul ciudat care mi-a străbătut tot trupul la atingerea ei.

– Mă bucur, a spus. Vor fi riscuri, firește, și greutăți, dar ce sunt ele pentru un om ca tine, care a trăit o viață ca a ta? Acum îți poți folosi toată vigoarea și tăria de caracter să faci ceea ce *vrei* să faci.

Și-a aplecat capul și l-a sprijinit de mâna mea. M-am întins cu oarecare greutate și mi-am pus cealaltă mână pe părul ei arămiu strălucitor.

– O, Tommy, nu știi prin ce am trecut când ai fost prins sub dărâmături. Promite-mi că n-o să te răzgândești! Promite-mi că nu te mai întorci, nici măcar pentru tatăl tău.

Era o promisiune ușor de făcut.

CAPITOLUL 41

Tommy

Octombrie 1902

Săptămâna următoare, Josie mi-a adus un album vechi pe care Coralie îl găsise în bibliotecă. Era un volum mare, greu de manevrat și, pe măsură ce Josie dădea paginile, din el au căzut flori uscate și bilete la concerte din urmă cu cincizeci de ani, ca niște fantome ale unor vremuri mai bune. Mi-a arătat un articol vechi de ziar din 1891, care fusese lipit cu grijă în album. Era o relatare a înmormântării lui Manus. În poza care însoțea articolul se vedea un dric cu pereți de sticlă, acoperit cu o pânză neagră, tras de patru cai negri care aveau capetele împodobite cu pene negre de struț. Siluete stranii cu pălării înalte și voaluri de crep flancau dricul și o mulțime de oameni se adunase.

M-am cutremurat. O înmormântare! Dacă m-aș fi gândit la asta, mi-aș fi dat seama că, evident, trebuia să fi avut loc un astfel de eveniment. Să văd însă dovada că Winthrop Barridge trecuse prin întreaga experiență istovitoare a unui eveniment public, organizat cu oarecare fast și măreție, știind în tot acest timp că fiul său trăia m-a făcut să mă întreb dacă omul acela avea în el ceva uman. Era îngrozitor să mă gândesc că lumea întreagă a crezut că trupul neînsuflețit al prietenului meu era în acel dric cu pereții de sticlă. Mi-am dat seama că și Josie era la fel de afectată ca mine.

Cei doi frați Honeycroft au rămas mai mult decât plănuiseră inițial, dar în cele din urmă s-au întors la York, luând-o pe Josie cu ei. Ultima lună a convalescenței mele ar fi fost plictisitoare dacă n-ar fi fost Walter. Mă simțeam în mare măsură refăcut din punct de vedere emoțional și mental, dar fizic nu eram la fel de puternic. Doctorul a subliniat că era important să mă odihnesc, să nu fac nici un efort și să aștept, să aștept până eram complet vindecat. Nu-mi puteam permite să fiu nerăbdător, dar eram obișnuit cu o viață activă. Trândăveala a fost plăcută o vreme, dar în scurt timp și-a pierdut din farmec. Aveam planuri și voiam să le pun în practică. Primisem o a doua șansă și voiam să profit de ea! Mă săturasem până-n gât să zac în pat.

Walter își făcuse însă obiceiul să mă viziteze în fiecare seară și să-mi arate lecțiile sale. Acum în vârstă de doisprezece ani, era un tânăr la fel de agreabil cum fusese întotdeauna. În anii care trecuseră de la discuția noastră din ajunul Anului Nou, Walter nu devenise mai interesat de învățătură; doar de dragul meu își aducea cărțile lângă patul în care zăceam. La început îmi explica diverse lucruri. Cred că îi plăcea noutatea de a juca rolul de dascăl și probabil că asta îl ajuta și să tolereze mai bine lecțiile. În scurt timp mi-am dat seama că îl puteam ajuta la temele care i se păreau dificile, bazându-mă pe ceea ce înțelesesem din explicațiile sale; pe scurt, n-a durat mult până l-am depășit.

Apoi mi-a sugerat să particip și eu la orele cu preceptorul lui. Părinții săi erau dispuși să accepte orice idee care l-ar fi încurajat să studieze. Nu sunt sigur că preceptorul era la fel de mulțumit de acest aranjament, având în vedere că era nevoit să-și țină orele în camera mea, în timp ce eu lâncezeam ca o fetișcană pe pernele albe ca zăpada. Am

aplicat însă trucul obișnuit, punându-i toate întrebările care mi-au trecut prin cap, iar domnul Farthing a renunțat în scurt timp la rezerva inițială când s-a văzut implicat în dezbateri, lucru care l-a atras și pe Walter și l-a ajutat să învețe mai bine.

Walter era un coleg de clasă plin de viață și binevoitor. Preceptorul era exigent, iar asta mi-a priit. Am citit mai mult în acea lună decât în toată viața mea de până atunci; filozofie, istorie, economie, religie. Contele a venit din nou să mă vadă și mi-a spus că primise referințe excelente despre inteligența mea de la domnul Farthing. M-a întrebat ce părere aș avea despre o bursă. I-am spus că nu știu ce înseamnă.

Când mi-a explicat că bursa era un mijloc prin care persoanele cu abilități remarcabile, dar lipsite de mijloacele necesare, puteau beneficia de educație gratuită și a părut să sugereze că și eu aș putea fi o astfel de persoană, mi-a venit să plâng. Era exact ceea ce sperasem să-mi sugereze domnul Latimer când m-am prezentat în fața lui la doisprezece ani, căutându-mi cuvintele pentru a-l întreba despre concepte care îmi erau complet străine. Cu siguranță că el știa despre astfel de lucruri, *cu siguranță* știa, dar nu mi-a spus nimic. Din acest motiv, ani întregi din viața mea dispăruseră în întuneric. Trecutul însă nu mai exista. Tot ceea ce trebuia să mă preocupe acum era viitorul.

Odată ce sămânța a fost plantată, m-am văzut nevoit să vorbesc cu domnul Farthing despre asta. A bombănit, s-a văitat și a oftat, explicându-mi cât de mult efort ar fi trebuit să depun pentru a avea șanse să ajung vreodată la nivelul necesar. Mi-a sugerat să mai aștept un an. Eram însă în octombrie. Examenele urmau să se țină abia în luna mai a anului viitor. I-am promis că eram dispus să muncesc mult ca să mă pot prezenta atunci. Irosisem prea mult timp. În cele din urmă a cedat și chiar a început să manifeste cu reticență un ușor entuziasm.

Desigur, nu puteam să rămân în camera de oaspeți de la Silvermoor în tot acest timp. Fusesem destul o povară pentru gazda mea. Prin urmare, într-o zi cețoasă, când frunzele portocalii erau purtate de vânt prin aerul cenușiu, cu coastele vindecate în sfârșit, m-am îmbrăcat și am plecat. Nu am mers însă prea departe. M-am instalat într-o cameră neocupată la o oarecare doamnă Murphy, o văduvă care avea o căsuță pe moșie. Am lucrat pentru casă și masă pe câmp și la grajduri toată toamna și iarna aceea și jumătate din anul următor.

Munca mă obosea, mai ales după două luni de repaus, dar era o nimica toată pe lângă efortul epuizant din mină. Era o muncă fizică și trebuia să-i dedic chiar mai multe ore, dar stăteam afară toată ziua. Puteam să respir aerul curat, să îngrijesc animalele, să aud cântecul păsărilor și să văd schimbarea anotimpurilor. Toate aceste lucruri mă consolau și mă făceau să-mi îndeplinesc fără probleme sarcinile. Poate că secretul constă în cât de bine ți se potrivește o activitate, cât de mult trebuie să mergi împotriva propriei tale firi pentru a o îndeplini. *Suntem așa cum suntem și avem temperamentul cu care ne-am născut. De aceea,* îmi spuneam eu în timp ce aranjam fânul și curățam bălegarul cu lopata, *este important să poți alege*.

Mi-am vizitat familia și le-am spus că nu ne puteam vedea o vreme, pentru că intenționam să studiez în fiecare secundă liberă.

– O bursă? a întrebat mama cu o expresie absentă.

– Ce-i aia? a întrebat Ernest.

– Pentru numele lui Dumnezeu, a mormăit tata, părând să sugereze că perfidia mea nu avea limite.

În fiecare seară, în fiecare sâmbătă după-amiază și duminicile, creierul meu era supus unor provocări cum nu mai cunoscuse vreodată. Petreceam ore în șir citind și rezolvând probleme. Făceam lecții cu domnul Farthing în timp ce Walter ieșea la plimbare călare pe Merrylegs. I-am promis că o să-l răsplătesc de îndată ce voi putea. El s-a mulțumit să pufnească. Am dat teste pe care Farthing le concepuse pentru mine și am eșuat

lamentabil. Apoi am eșuat mai puțin lamentabil. Apoi le-am picat la mustață, până când într-o zi n-am mai greșit deloc.

– Ei bine, presupun că s-ar putea să ai o șansă, a spus Farthing. N-aș fi bănuit că poți ajunge atât de departe într-un timp atât de scurt.

Am clătinat din cap.

– Nu sunt suficient de bun, am spus.

Am mâncat mere cu duiumul pentru a-mi susține efortul, iar mirosul de mere mă învăluia așa cum o făcuse odinioară mirosul de umezeală și cărbune. Când soarele strălucea, învățam la marginea unui câmp unde pășteau caii. Când ploua sau vântul îmi sufla paginile cărții, învățam în grajd, iar când se făcea noapte învățam în camera mea din căsuța doamnei Murphy, la lumina slabă a lămpii. Încă mi se mai strângea inima de teamă uneori la gândul că ar putea să mi se stingă lampa.

CAPITOLUL 42

Tommy

Martie 1903

Lunile au trecut. A început un nou an. Examenele pentru bursă se apropiau, iar eu eram pe deplin refăcut. Gândurile mele se îndreptau tot mai des spre Manus și știam că trebuia să merg să-l văd. Într-o zi am fost trimis cu o treabă la Steepley și am profitat de ocazie să las un răvaș în lanțurile de la poartă. M-a străbătut un fior ușor când am făcut asta. Subterfugiul sinistru la care trebuia să recurg, întoarcerea pe acele poteci, la Heston, mă făceau să mă simt ca și cum m-aș fi întors la vechea mea viață, la vechile preocupări și la momentele de liniște furate. Nu mai era cazul, m-am liniștit singur. Zilele acelea trecuseră.

Chiar și așa, m-am bucurat când am plecat de acolo și am fost dureros de conștient de riscul pe care mi-l asumasem chiar și lăsând un mesaj, darămite aventurându-mă pe moșie. Trebuia însă să-l văd din nou. Mă chinuia curiozitatea și voiam să-i spun cât de profund mă afectase ultima noastră discuție. Prin urmare, deși nu mai eram același Tommy care străbătuse acele poteci în sus și în jos în mod regulat și sfidase capcanele lui Paulson, i-am spus că intenționam să fiu acolo la miezul nopții peste cinci nopți.

Au fost cinci zile dificile, pline de îndoieli pe care nu le mai avusesem până atunci. Am învățat o lecție interesantă despre viață: când nu ai nimic, îți poți permite să fii nepăsător. Cu cât aveam mai multe de pierdut, cu atât mai mult îmi doream să protejez acele lucruri. Cu toate acestea, deși ne întâlniserăm doar de două ori, îl consideram prietenul meu și se afla într-o situație dificilă și neobișnuită.

Drumul până acolo nu a fost în zadar. Manus mă aștepta în întuneric și, după o strângere de mână scurtă și cordială, m-a ajutat să îl încalec pe Ebony și am pornit la trap spre grajduri. Din nou adusese mâncare: pâine cu unt și brânză și o felie de prăjitură cu fructe. Nu duceam lipsă de mâncare la doamna Murphy, dar nu pierdusem încă obișnuința de a-mi fi tot timpul foame, iar prăjitura era întotdeauna bine-venită.

– M-am bucurat mult când am primit răvașul tău, a spus Manus. Au trecut câteva luni și îmi făceam griji pentru tine. M-am gândit că poate Paulson te-a prins după ce ai plecat de aici data trecută sau că a fost un accident la mină.

– A fost. Am înghițit ultima bucată de brânză și m-am șters la gură cu dosul mâinii. I-am relatat apoi povestea prăbușirii galeriei, a salvării mele și a convalescenței ulterioare. Am vrut să-ți scriu mai demult și să-ți explic, dar mi-a fost greu să plec noaptea…

Era adevărat. Acum făceam un efort să mă trezesc noaptea. Poate era din cauză că aveam acum propriul meu pat, sau din cauza orelor îndelungate petrecute la aer curat, sau poate că eram pur și simplu epuizat după ultimii cinci ani și aveam nevoie de mai mult timp să-mi revin. În plus, partidele de braconaj cu tata erau una, dar să mă furișez din respectabila casă a unei doamne care lucra pe moșie era cu totul altceva.

– Ai scăpat ca prin urechile acului, a spus Manus. Mă bucur că ești bine. Mulțumesc că ți-ai amintit de mine, Tommy.

– Să-mi *amintesc*? O, domnule, dacă ai ști…

Am încercat să-i explic cât de mult mă impresionase bunătatea sa față de mine, în ciuda riscurilor pe care și le asumase. Și cât de recunoscător îi eram pentru că mă făcuse să-mi privesc viața cu alți ochi.

– Ce mi-ai spus data trecută când ne-am întâlnit, domnule, despre motivele pentru care stai aici, m-a ajutat să înțeleg ce vreau să fac în viață. A fost impulsul de care aveam nevoie pentru a abandona lucrul în mină… Te asigur încă o dată că, dacă vreodată te voi putea ajuta cu ceva, nu trebuie decât să apelezi la mine.

– Dragul meu Tommy. Mă bucur că recunoașterea propriei mele slăbiciuni s-a dovedit a fi atât de utilă pentru tine! a spus cu un zâmbet autocritic.

– Domnule, cum a putut tatăl dumitale să te închidă așa? Ești diferit, e adevărat, dar să îți însceneze moartea? Cred că e un om foarte sever.

– O, așa este, Tommy. Cel mai sever. A mai fost ceva care l-a adus la disperare pe el și pe restul familiei, în afară de interesele mele și de orientarea mea politică. Aș fi vrut să-ți povestesc mai demult, dar este foarte dureros. Iar să-mi spun povestea mă obosește. Nu sunt obișnuit să am încredere în cineva; de ani de zile stau ascuns și nu vorbesc cu nimeni.

– Înțeleg. Unele confidențe nu pot fi grăbite.

– Așa este. Ei bine, Tommy, m-am îndrăgostit de o fată din Arden, dintr-o familie de mineri. Helen. Era o fată obișnuită, dintr-o familie obișnuită, la fel ca Josie a ta. Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată. Nu vreau să spun doar că era drăguță, deși era. Vreau să spun că răspândea în jurul ei o lumină ca un astru. Era bună și blândă și mă iubea… Oricum, e de ajuns să spun că mama a aflat și i-a povestit tatei. Au fost atât de oripilați de alegerea mea, în opinia lor greșită, încât au luat-o drept o dovadă solidă și incontestabilă a deficienței mele mintale. Eu și Helen am fost ținuți la distanță unul de celălalt, iar eu am devenit extrem de melancolic…

Privirea sa exprima atâta suferință încât m-am întins și i-am strâns mâna.

– Domnule, acum ești aici, s-a terminat. Ai alături un prieten.

S-a scuturat și a întins mâna să-l mângâie pe Equinox. Bănuiam că era ritualul său pentru a alunga durerea.

– Ai dreptate. Mulțumesc, Tommy. A respirat adânc. Când am aflat că Helen s-a căsătorit și s-a mutat la Suffolk, situația s-a înrăutățit. Știu că tatăl meu a aranjat totul. Medicul a declarat că sufăr de deficiență mintală. Astfel de simptome, spunea el, erau obișnuite în cazul femeilor, destul de des întâlnite la niște ființe cu un echilibru atât de fragil. În cazul unui bărbat însă, ele erau un semn al unui caracter slab și al unei minți instabile. Dintr-odată tata avea un nou motiv de nemulțumire la adresa mea în calitate de moștenitor. Eram bolnav mintal, puteam transmite această afecțiune urmașilor noștri. Eram o aberație în puternica familie Barridge, existând riscul să pun în pericol întregul clan.

– O, domnule…

– Te rog, Tommy, spune-mi Manus. „Domnule“ este prea… Pur și simplu nu mi se potrivește. Oricum, știu că nu sunt așa cum au spus ei. Interesul meu pentru medicină a vizat și sănătatea mintală. Melancolia mea nu era numai explicabilă, ci și singura reacție sănătoasă la despărțirea de femeia pe care o iubeam și la cruzimea familiei mele. Situația i-a dat însă tatei pretextul de care avea nevoie pentru a lua măsuri drastice; a fost, cum se spune, picătura care a umplut paharul. Acum sunt așa cum mă vezi.

Am tras aer adânc în piept, reflectând la uluitoarea sa istorisire. La auzul acelor noi dovezi ale cruzimii tatălui său m-am gândit că poate ar trebui să plec cât mai repede din acel loc periculos, dar acum că eram aici aveam ocazia să-i pun întrebările care mă chinuiau de câteva luni.

– Domnule, cu ani în urmă am venit să braconez aici și te-am văzut în fața casei călare pe Equinox, dansând sub razele lunii. Nu am înțeles ce vedeam; am crezut că erai o fantomă. Cum? Ce…?

– Ah! Așadar m-ai văzut înainte să ne cunoaștem. Erai acolo fără ca eu să bănuiesc că aveam un prieten atât de aproape. Ai auzit de dresaj, Tommy? Nu? Este o formă de echitație; cea mai avansată formă, ar spune unii, deoarece necesită o armonie perfectă între cal și călăreț. Tatăl meu, desigur, nu o apreciază deloc. *El* folosește caii și poneii pentru a-și transporta cărbunele, pentru a-i trage trăsura sau pentru a vâna vulpi. Este un călăreț foarte bun în felul lui, dar se bazează pe forța brută și pe fermitate. Dresajul este o artă subtilă, Tommy, cred că *tu* poți înțelege asta. Este o poezie a mișcării la care se ajunge după o pregătire intensă la un nivel ce poate fi atins doar prin încredere, răbdare și intuiție.

– Chiar poți să plutești când faci dresaj? am întrebat.

A zâmbit.

– Mă bucur că așa ți s-a părut. Impresia asta este creată doar atunci când comuniunea dintre cal și călăreț atinge cote maxime. Probabil că ai văzut ceea ce unii numesc „înalta școală de echitație“. Altfel spus, sărituri, dar nu sună la fel de romantic, nu-i așa?

– Sună magic. Cum ai descoperit-o dacă tatăl dumitale nu avea timp pentru așa ceva?

– Mătușa mea Pheenie, sora tatălui meu, era o călăreață excelentă; ea m-a învățat elementele de bază ale dresajului când eram mic. Locuia în Scoția, dar obișnuia să ne viziteze vara. Tata era furios că mă încuraja. „Nu-l face și mai efeminat decât e deja“, i-a spus el. Mătușa mea avea o limbă ascuțită; cred că era singura persoană căreia nu-i era frică de el. A murit când aveam optsprezece ani și mi-a lăsat cărțile ei, scrise de experți precum Antoine de Pluvinel sau de La Guérinière. Așa că am continuat să studiez și să exersez. Încă mai exersez noaptea, când nu e nimeni prin preajmă care să mă vadă sau să-și bată joc.

Mi-am dat seama brusc cât de insuportabil de singur era. Știam cât se poate de bine cum e să te simți diferit printre semenii tăi. Dar cel puțin eu trăisem într-o familie zgomotoasă și plină de viață. Pe lângă tensiunile și tendințele oportuniste din familia noastră, exista și afecțiune și camaraderie. Orele de școală la care participasem fuseseră de scurtă durată, dar avuseseră loc într-o sală de clasă alături de alți copii. Chiar și în mină făceam parte dintr-o comunitate, deși îi găseam multe defecte. Manus studiase medicina singur. După moartea mătușii sale studiase arta dresajului singur. Fusese izgonit din propria sa familie. Trăia singur. Călărea noaptea. Probabil că se simțea îngrozitor de singur.

– Domnule, Manus, îmi pare rău că vorbesc neîntrebat, dar îmi fac griji pentru dumneata. Cât ai de gând să mai trăiești așa? Asta nu e viață decât pe jumătate. Ești atât de singur!

A părut să se simtă nelalocul lui.

– Sunt obișnuit cu asta, a spus. Și poate că mi-e mai bine singur. Propria mea familie a considerat că sunt imposibil de tolerat. Și amintește-ți că am început să trăiesc ascuns abia la vârsta de douăzeci și doi de ani; știu destule despre lume ca să-mi dau seama că oamenii în general nu văd cu ochi buni ciudățeniile și pe cei aflați la marginea societății. Am caii mei și pădurile și stelele. Ei sunt prietenii și alinarea mea. Cred că ar putea fi de ajuns pentru mine.

Era aproape convingător. M-am încruntat.

– Nu este. Crede-mă, te înțeleg mai bine decât ți-ai putea imagina vreodată. Nici tatăl meu nu a fost vreodată mulțumit de mine, pentru că sunt diferit, pentru că nu poate înțelege lucrurile care mă atrag. Știu cum este să te simți izolat de *toți* cei din propria ta comunitate. Ani de zile am crezut că voi fi mereu singur și neînțeles. Dar apoi am

cunoscut-o pe Josie. Am cunoscut-o pe domnișoara Embry. L-am cunoscut pe Walter. Și apoi te-am întâlnit pe dumneata. Așa va fi și în cazul dumitale. Caii, copacii și stelele sunt foarte bune, sunt frumoase, dar nu sunt *oameni*. Iar oamenii au nevoie de oameni.

Spre disperarea mea, s-a aplecat în față cu coatele pe genunchi și și-a îngropat fața palidă și uscătivă în mâinile palide și subțiri. Equinox l-a înghiontit cu botul și a dat din copite. Îmi venea să-mi trag una. Aprinsesem o lumină puternică în fața acestei persoane sensibile, fragile, ascunse și a fost prea mult pentru el. Eram atât de *necioplit*, atât de deprins cu obiceiurile minerilor. Josie s-ar fi descurcat mult mai bine în situația asta!

– Îmi pare rău, îmi pare rău, am spus și, neștiind ce altceva să fac, i-am umplut paharul.

A clătinat din cap.

– N-ai făcut nimic rău, Tommy, doar că vorbele tale m-au atins. Poți să citești ce e în sufletul meu. Ți-am mai spus, sunt un laș. Dar ce-aș putea face chiar dacă aș avea curaj? Trecând peste neînsemnatul amănunt că se presupune că sunt mort, cum aș putea să-mi doresc să mă întorc într-o lume în care dragostea poate fi zădărnicită, în care oamenii vânează alte specii din plăcere și chiar se întorc împotriva propriilor semeni din motive lipsite de importanță? Tommy, doar un prost ar vrea să ia parte la o astfel de paradă monstruoasă.

– Există multă cruzime în lume, e adevărat. Dar există și frumusețe și bunătate… Și nu e nimic rău în a-ți fi frică. Mie mi-a fost frică în mină. Mi-a fost frică să vin aici în seara asta. Asta nu înseamnă că n-ar trebui să mai facem nimic.

S-a uitat la mine cu amărăciune.

– Știu asta. Doar că… am treizeci și patru de ani. Cum aș putea s-o iau de la început la vârsta mea? Ce aș putea fi? Unde m-aș duce? Ce fel de viață mi s-ar potrivi când nici măcar nu ar trebui să fiu în viață?

– Nu am răspunsuri la nici una dintre întrebările astea. Cred însă că trebuie să-ți promiți că vei găsi o soluție. Atâta vreme cât te străduiești să faci asta… ei bine, e un început. Nu vom rezolva totul în seara asta, am adăugat cu blândețe. Ai nevoie de resurse și de un plan. Ai nevoie de prieteni și te asigur că poți conta pe Josie și pe mine, chiar dacă nu știu cum te-am putea ajuta. Și pe domnișoara Embry, sunt sigur că și ea te-ar ajuta.

Mi-a luat mâinile în mâinile lui.

– Tommy, oprește-te, e prea mult. Dar îți mulțumesc că m-ai trezit din amorțeala care mă cuprinsese de când am fost silit să duc această existență solitară. Mulțumesc că mi-ai arătat că este imposibil de suportat.

– Nu mai zic nimic. Și îmi cer iertare că am vorbit neîntrebat. Acum că am scăpat din mină sunt dornic să văd pe toată lumea fericită! Să schimbăm subiectul. Am vești pentru dumneata, Manus. Mă pregătesc pentru examenele de obținere a unei burse la o școală din Derbyshire numită Westonbury Academy.

– Westonbury? Am auzit de ea! Vărul meu Aloysius a învățat acolo. O, Tommy, o bursă! Ce bine ar fi pentru tine!

– Dacă n-o obțin, nu va fi din cauză că nu m-am străduit. Chiar dacă n-o obțin, nu pot rămâne să lucrez la Silvermoor pe vecie. Dacă nu primesc bursa la Westonbury, va trebui să plec la York sau la Leeds și să-mi găsesc un drum în viață. Nu voi fi mereu în apropiere. Cum o să-ți scriu atunci? Nu pot să trimit aici scrisori adresate lui Manus Barridge.

– Așa este, trebuie să găsim o cale înainte să pleci.

Incertitudinea cu privire la viitor ne-a făcut să ne fie greu să ne luăm rămas-bun. Eram amândoi cufundați în gânduri în timp ce ne îndreptam spre poartă călare pe Ebony.

– N-o să începi școala la Westonbury până în septembrie, a spus Manus, așa că mai avem timp; până atunci ne putem folosi în continuare de răvașele lăsate la poartă.

– *Dacă* voi merge la Westonbury, i-am amintit, descălecând pe potecă. M-am uitat din nou la el după ce am ieșit pe poartă și mi s-a părut că priveam un prizonier aflat în spatele gratiilor.

– O, vei merge, a afirmat categoric. De asta pot să te asigur.

CAPITOLUL 43

Tommy

Iunie 1903

Manus a avut dreptate. Am trecut examenele cu brio. În după-amiaza zilei în care am împlinit optsprezece ani, am primit acasă la doamna Murphy scrisoarea cu blazonul școlii Westonbury. Bucuria care m-a cuprins era precum șampania. De fapt, era o senzație mai îmbătătoare decât bucuria; era mândrie. O reală mândrie. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i scriu lui Josie și să-i povestesc. Urma să vină la Silvermoor peste o săptămână, dar o asemenea veste nu mai putea aștepta. Am mers până la conac să-l rog pe unul dintre servitori s-o trimită odată cu corespondența familiei, după care am cerut să fiu condus în sala de clasă, unde le-am transmis vestea domnului Farthing și lui Walter.

Walter a sărit în sus de bucurie; cred că s-a simțit responsabil pentru reușita mea, având în vedere că fusesem pentru o scurtă perioadă protejatul său. Domnul Farthing mi-a luat din mână scrisoarea de la Westonbury cu o privire inexpresivă și a citit-o cu atenție.

– Un rezultat impresionant, a spus în cele din urmă. Un rezultat foarte impresionant. Trebuie să-ți mărturisesc, Tommy, că nu credeam că vei reuși, dar ai reușit. Bravo!

Mai târziu în aceeași seară, contele a trimis după mine. Nu eram obișnuit să fac vizite seara, dar lungile și invariabilele nopți de studiu se terminaseră deocamdată. Lăsasem în urmă examenele. Mă bucuram de o senzație de libertate nouă și greu de imaginat. M-a primit în bibliotecă, alături de Walter și de câinii săi. M-a felicitat călduros și a insistat să ciocnim un pahar de coniac pentru succesul meu, ceea ce mi s-a părut foarte amabil din partea lui.

– Să ne scrii, Tommy, să ne spui cum te descurci, mi-a spus. Acum ești un prieten de-al familiei noastre.

Remarca sa m-a șocat puțin; străbătusem un drum lung fără să fiu conștient de acest lucru! Am încuviințat din cap și i-am strâns mâna, dar Walter nu a fost la fel de rezervat.

– Cred că acum îl consideri un prieten potrivit pentru mine, tată, l-a dojenit. Înainte nu credeai asta.

Am simțit că obrajii mi-au luat foc.

– Îmi amintesc, a spus contele. Dar mi-am dat seama că Tommy nu este un băiat obișnuit. Iar una dintre calitățile unui bărbat, Walter, este că e în stare să recunoască dacă a greșit și să-și rectifice atitudinea. Sper că-ți vei aminti asta.

– Da, tată, doar că *eu* am știut de la început, nu-i așa?

– Mărinimia învingătorului este o altă calitate importantă…, a spus contele, iar eu am zâmbit.

Ultimele săptămâni înainte de plecarea mea la școală au fost speciale și au trecut ca gândul; habar n-aveam că timpul poate să treacă atât de repede. În săptămâna dinaintea plecării, m-am dus la Grindley să-mi văd familia. Doamna Roundsby, extrem de amabilă,

m-a surprins cu un coș pentru familie. Își amintea cu drag de mama din perioada în care mă vizita în timpul convalescenței mele.

– Am pus gem de prune și prăjitură cu ciocolată și un pandișpan Victoria, mi-a spus ea. E și un pui fript, o pungă cu cartofi, o varză din grădina de zarzavaturi, morcovi și o bucată de brânză bună. O să pun și o sticlă de vin de coacăze dacă le poți duce pe toate.

– Pot să le duc, i-am zâmbit larg și am sărutat-o pe obraz.

Când mai văzuse familia mea astfel de lucruri?

Am pornit la drum dimineața devreme și am mers spre Grindley cu inima ușoară. În toți anii în care străbătusem acele poteci nu mă gândisem niciodată că într-o zi aveam să fac asta în calitate de bursier, ducând bunătăți pentru mama și pentru restul familiei de care să se bucure săptămâni întregi.

Am ajuns în mijlocul unui vârtej de treburi casnice. Tata plecase deja la muncă. Jimmy și John tocmai plecau cu cutiile de mâncare și șepcile căptușite. M-a durut să-i văd plecând, dar erau destul de veseli.

– Ne întoarcem mai târziu, au spus, bătându-mă pe braț și aruncând o privire rapidă și pofticioasă în coș. Atunci o să ne poți da veștile tale nemaipomenite.

M-am așezat lângă foc și am curățat mazăre pentru mama, am numărat cârlige și am răsucit firele pentru tricotat. Mama nu suporta să vadă pe nimeni stând degeaba. În timp ce făceam toate astea, am discutat despre trecut și viitor și mi-a pus un milion de întrebări despre școală, la care nu am știut să răspund.

Bunica era palidă și slabă ca un spectru. Arăta ca și cum s-ar fi retras în interiorul ființei sale atât de profund și de total cât a putut, căutându-l parcă pe bunicul în spațiul insondabil al sufletului ei. Știam că nu aveam s-o mai văd niciodată și, preț de un minut, mi-am dorit să nu mai plec. Dar, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile, s-a aplecat spre mine și m-a luat de mână. Mâna ei nu mai avea putere, dar ochii săi aveau.

– Tommy, băiete, a șoptit. Mi-ai dat o amintire plăcută pe care s-o iau cu mine. Un lucru bun pe care să i-l povestesc bunicului tău.

Era inutil și lipsit de respect s-o contrazic. Îmi dădeam seama că nu mai avea mult de trăit și că asta era ceea ce-și dorea.

– Când îl vezi, să-i spui că-l iubesc, i-am spus. Și pe tine te iubesc, bunico.

A zâmbit și mi-a mângâiat mâna, iar atingerea ei a fost ca a unui șoricel.

– Ești un băiat bun, Tommy, băiete.

Connie a insistat să merg cu ea la pârâu de dragul vremurilor trecute. Devenise foarte pricepută la pescuit și a prins cu îndemânare o gustare copioasă pentru noi toți. A cântat în timp ce stătea pe malul râului și aș putea să jur că a atras peștele la ea cu cântecul său. Avea acum unsprezece ani și vorbea cu sinceritate despre prietenii ei și despre visurile și speranțele ei. Îi doream toate lucrurile bune din lume, dar nu părea să aibă șanse să le obțină decât dacă i le aduceam eu, așa că mai aveam un motiv să mă descurc bine la școală și să mă ridic la înălțimea marilor mele ambiții.

Ne-am întors acasă și am jucat arșice cu Ernest și Alfred pe covor. Tata, Jimmy și John s-au întors de la muncă și au făcut baie pe rând înainte de a ni se alătura. A venit și Georgie cu Agnes. Tata a înfulecat cina ca și cum îi era frică să nu se strice mâncarea, abia aruncând o privire la coșul pe care mama îl lăsase împachetat pentru ca toată lumea să-l poată admira în toată splendoarea sa înainte de a-l desface și de a depozita conținutul său cu chibzuință. Toți frații și toate surorile mele erau în al nouălea cer. Nu și tata. Imediat după masă a spus:

– Tre' să vorbesc cu Bulford, după care a dispărut.

Am privit consternat.

– Se mai întoarce? am întrebat.

Mama părea enervată.

– Nu știu, a spus.

Visase probabil la fel de mult ca mine la o seară în familie în jurul focului. Dar simplul fapt că îi salvase viața fiului său și că urma să pornesc într-o aventură cum nu mai trăise nimeni din familia mea nu erau suficiente motive ca tata să se schimbe.

Noi, ceilalți, am stat în camera de zi până când amurgul acelei zile de vară a început să se strecoare înăuntru și mi-am dat seama că era timpul să mă întorc. Fusese una dintre cele mai frumoase seri pe care mi-o aminteam, cu Mercy cântând la armoniu, Connie fredonând melodia și Mary stând îmbufnată. Cei mici au stat treji peste ora lor obișnuită de culcare, iar bunica a adormit. Am privit lung și cu melancolie căsuța noastră. Poate că era prea mică pentru atât de multe persoane. Poate că ne aparținea doar atâta vreme cât bărbații din familie lucrau în mină. Era însă plină de dragoste.

Eram furios pe tata pentru că nu era cu noi într-un astfel de moment. Nu era mândru de mine? Oare nu avea *nimic* să-mi spună înainte să plec la Derbyshire? Dar, când mi-am îndreptat privirea spre bucătărie și spre coșul doamnei Roundsby aflat pe masa de lemn de sub fereastră, am văzut o dâră de fum ridicându-se de partea cealaltă a geamului și am înțeles.

M-am scuzat și am ieșit în curtea noastră mică. Tata era acolo, călare pe zid, pufăind din pipă singur. Am clătinat din cap. Eu nu aș fi putut să petrec astfel ultima seară alături de fiul meu, dar eu și tata eram diferiți în aproape toate privințele.

– Tată, am spus. S-a uitat în sus, cu trăsăturile îmblânzite de norul de fum care ieșea din pipă. Tată, ce faci aici, om prost și îndărătnic ce ești?

– Nu poate un om să se relaxeze un minut și să fumeze o pipă după o zi de muncă?

– Ba da, dar de cât timp fumezi? De o oră? De două? Trebuie să plec în curând, știi asta.

M-am așezat pe zid lângă el și mi-am trecut picioarele pe partea cealaltă în așa fel încât să stau cu fața în direcția opusă, așa cum făceam întotdeauna.

– Ei bine…, a spus el cu elocvență.

– Da, am răspuns la fel și am continuat să stăm acolo.

După o eternitate, când mă gândeam că în seara aceea nu vom avea nici o conversație, a vorbit din nou.

– Când pleci?

– Poimâine.

Eram sigur că știa deja asta.

– Mamă-ta zice că te întorci să ne vezi la Crăciun. I-am spus să nu vândă pielea ursului din pădure. I-am spus că probabil n-o să te mai întorci.

– Mama are dreptate, am spus cu blândețe.

„Iar tu nu mă cunoști deloc“, mi-am spus în gând. „Dar asta nu e nici o noutate.“

– În ziua aia în mină… nu voiam să mă părăsești, a spus atât de încet încât abia l-am auzit. Iar acum mă părăsești oricum.

Deci asta era. Știam că iubirea lui nu era egoistă; la urma urmei își riscase viața să mă salveze. Doar că viziunea sa asupra lumii era atât de limitată, atât de rigidă, încât situația de acum i se părea aproape ca un alt fel de moarte.

– Asta e altceva, am spus, păstrându-mi calmul. Mă îndoiam că aveam să îmi mai revărs vreodată mânia asupra tatei. Se întâmplaseră prea multe lucruri importante ca să mai fie loc pentru așa ceva. O să plec doar din casă, din sat. N-o să plec din viața voastră. O să vin în vizită. O să-i scriu lui Connie, iar ea o să vă citească și vouă scrisorile. Iar cu timpul o să fac în așa fel încât să ne fie mai bine tuturor, o să vezi. Înainte să mă întrebi, nu, nu știu cum. Nu, nu am toate răspunsurile. Nu, nu sunt înfumurat. Și da, cred că sunt special.

– N-are nici un rost să mai deschid gura, nu-i așa?

– Păi nici până acum n-ai spus mare lucru, tată.

Am văzut o sclipire de veselie în ochii săi. Era prima dată când o vedeam.

– Aș fi vrut să nu pleci. Aș fi vrut măcar să fii mulțumit aici ca noi toți. Da' nu ești și nici n-o să fii pentru că ești atât de al naibii de *diferit* și în cazul ăsta presupun…, a a spus oftând din greu.

– Da, e cel mai bine așa, i-am terminat eu fraza. Știi, tată, într-o vreme îmi plăcea să cred că nu ești tatăl meu adevărat. Obișnuiam să pretind că tatăl meu era contele…

Tata a chicotit.

– Mamă-ta ar avea ceva de spus despre chestia asta.

Am zâmbit.

– Da, cred și eu c-ar avea. Dar acum mă bucur din suflet că ești tatăl meu și nu aș vrea să am altul. Când am rămas blocat sub dărâmături în mină, m-am gândit la tine. O să mă bucur mereu că am fost salvat, ca să am ocazia să-ți spun asta. Dar tu n-ai venit niciodată să mă vezi la Silvermoor și te-ai ascuns de mine de atunci. O să fim întotdeauna un mister unul pentru celălalt, tată. Dar tu m-ai modelat. Certurile cu tine m-au făcut să fiu cine sunt. Iar tu ești cel mai bun om pe care-l cunosc. Ești curajos și puternic și ai mai multe convingeri în degetul mic decât au majoritatea oamenilor în toată ființa lor. Dacă o să pot fi măcar pe jumătate așa cum ești tu o să fiu mulțumit, chiar dacă eu trebuie să fac totul altfel.

Gata. Reușisem să dau pe față tot ce ținusem în mine din acea ultimă zi în subteran. În sfârșit mă simțeam împăcat cu relația noastră, cu părțile ei bune și cu cele rele.

Tata a mai pufăit din pipă de câteva ori și a privit dintr-o parte în alta străduța noastră mohorâtă și pustie, de parcă ar fi fost cel mai fascinant loc de pe pământ.

– Du-te atunci și ai face bine să te întorci la mamă-ta, a spus.

CAPITOLUL 44

Tommy

În ultimele luni înainte de plecarea mea la Westonbury, eu și Manus ne-am continuat prietenia prin intermediul răvașelor, mulțumită grosimii lanțurilor de la poartă. Era prea riscant pentru mine să hoinăresc în continuare pe proprietatea familiei Barridge și, având șansa vieții mele în față, ar fi trebuit să fiu un prost să mai fac asta.

Cam o dată pe săptămână ne trimiteam răvașe, în care eu îl încurajam să-și plănuiască singur viitorul, iar el mă felicita pentru că intrasem la Westonbury. Ne împărtășeam povești neinteresante despre viața de zi cu zi și ne-am obișnuit să ne sprijinim reciproc. Încetul cu încetul, prietenia noastră a devenit mai solidă, deși ca intensitate fusese așa de la început: eu și Josie fugind, Manus ascunzându-se, noi toți îngroziți, apoi ajutorul lui dezinteresat… toate acestea au creat o prietenie neobișnuită, iar legăturile se formaseră rapid.

În timp ce număram zilele până la plecarea mea, am început să înțeleg mai bine reticența lui de a abandona moșia Heston. Toată viața visasem să merg la o școală ca Westonbury, iar acum, când venise momentul, mi-am dat seama ce înspăimântător poate fi să ți se îndeplinească dorința cea mai arzătoare. Habar n-aveam ce mă aștepta, cum urma să mă descurc… Nici un aspect din viața mea nu avea să mai semene cu ceea ce trăisem până atunci și, deși asta era exact ceea ce îmi dorisem, am fost uimit să constat că eram aproape la fel de speriat cum fusesem în prima zi de lucru în mină. Simțeam că tot ceea ce mă înconjoară îmi este drag. Satele, vocile oamenilor din jurul meu, chiar și minele, doar pentru că erau lucruri cunoscute.

Cu o seară înainte de a pleca din Yorkshire, m-am întâlnit din nou cu Manus, dar de această dată doar la poartă. Astfel ne puteam vedea fără ca eu să pun piciorul pe moșia Heston și fără ca Manus s-o părăsească. Eram conștienți că respectam doar litera legii, ignorând intenționat spiritul ei. Eram cu ochii în patru, astfel încât Manus să poată să se facă dispărut printre copaci, iar eu să o iau la fugă pe potecă în cazul în care se întrezărea vreun pericol. Când o bufniță a planat pe deasupra capetelor noastre, cu ochii ca două felinare ațintiți asupra vreunei creaturi care încerca să fugă, ne-am speriat cu toții, mai ales Ebony. Cred că bufnița i-a atins vârfurile urechilor.

Am privit uimit cum îl calma Manus. Ebony era în acele clipe ca o fiară sălbatică, dădea din copite și avea ochii ieșiți din orbite, dar Manus era imaginea vie a priceperii și a calmului. În fața unui animal puternic și imprevizibil, nu a arătat nici o fărâmă de teamă. Când însă se punea problema să preia controlul asupra propriei sale vieți, devenea o umbră.

– O să-mi fie dor de tine, prietene, a șoptit printre zăbrelele porții când s-a așternut din nou liniștea.

– Mă întorc de Crăciun. Și o să ne scriem.

– Da. O să ne scriem.

Puseserăm la punct un sistem. Manus fusese de acord să-i dezvălui domnișoarei Embry secretul nostru și urma să-i trimit ei scrisorile pentru Manus. Când putea să iasă

la plimbare, domnișoara Embry avea să introducă scrisoarea mea în mănunchiul gros de lanțuri de la poarta moșiei Heston, având grijă să se asigure că nu se vede nici un colț alb, pe care să-l poată uda ploaia sau care să atragă atenția vreunui paznic aflat în trecere pe acolo. Tot ea avea să preia scrisorile lăsate de Manus pentru mine în același loc și apoi să mi le trimită. Corespondența noastră avea să fie sporadică, dar era mai bine decât nimic.

Nu putea fi decât domnișoara Embry, pentru că erau puțini oamenii în care aveam încredere. Josie nu venea la Silvermoor suficient de des încât să fie mesagerul nostru și, în plus, nu voiam să o știu în preajma lui Paulson. Walter era prea mic să îl amestecăm în așa ceva. Domnișoara Embry știa câte ceva despre viață și despre lume și era dispusă să facă orice pentru Josie și pentru mine. Era o soluție nebunească probabil, dar ne făcea să ne simțim mai liniștiți.

– Ți-am adus asta, a murmurat Manus, scoțând dintr-un buzunar o carte legată în piele. Știu că ai fost ocupat cu bursa în ultimele luni și nu am vrut să-ți distrag atenția de la studii, dar voiam să ai ceva de la mine. Cartea asta a fost preferata mea când eram copil și este cu adevărat specială pentru mine și în ziua de azi. Ia-o cu tine la Westonbury să-ți țină companie, chiar dacă nu ai timp s-o citești.

I-am mulțumit din suflet și ne-am strâns mâna printre zăbrele, după care m-am întors în fugă la Silvermoor. Când am ajuns în camera mea din căsuța doamnei Murphy, am aprins lampa și mi-am studiat darul. Era *Cartea junglei* a lui Kipling. M-a străbătut un mic fior. India! Jungle și pantere și râuri și lupi… Domnișoara Embry avea un exemplar pe care speram de ceva timp să-l iau cu împrumut, dar nu avusesem ocazia. Acum aveam propriul meu exemplar, îmbrăcat în piele moale și cu paginile lucioase și uzate. L-am deschis și am găsit o însemnare scrisă cu stiloul:

Pentru Tommy Green,
Să ai parte de multe aventuri magice. Cu recunoștință de la prietenul tău sincer,

JMB

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 45

Josie

Septembrie 1903

Eram la York de aproape optsprezece luni când tragedia a lovit în Arden. Împotriva tuturor așteptărilor, tragedia în cauză nu a avut legătură cu mineritul. Minele continuau să lucreze la foc continuu, minerii continuau să meargă la muncă șchiopătând, familiile continuau să se zbată. Când moartea a venit, s-a strecurat tiptil și nebănuită și a luat-o pe sora mea Tansy.

Am primit un răvaș de la Martha în care mă anunța că Tansy trăgea să moară, iar Coralie m-a trimis înapoi imediat. Spun *înapoi*, nu *acasă*, pentru că nu mă mai simțeam acolo ca acasă. Nu mă mai întorsesem niciodată în tot acest timp. Mă întâlnisem de câteva ori cu Martha când frații Honeycroft erau la Silvermoor; fie o adusesem pe ea la conac, fie ne întâlniserăm pe dealul de la Silvermoor. O dată sau de două ori o adusese și pe Tansy, o micuță zână sprințară, cu părul ca razele soarelui. Eu însă nu mai fusesem niciodată înapoi în sat.

Când trăsura familiei Honeycroft a intrat în Arden, câțiva oameni pe care îi cunoșteam de o viață s-au oprit să se holbeze la mine de parcă aș fi fost o prințesă persană. Am fost îngrozită de cât de jalnic, înghesuit și murdar era totul. Cum de crezusem vreodată că asta era normal? Am trecut pe lângă școală. Am trecut pe lângă poteca pe care mergeau Bert și tata când plecau în fiecare dimineață spre Drammel Depth. Am ajuns la capătul străzii mele. Am privit pe rând fiecare colțișor, încercând să invoc un sentiment de nostalgie, dar nu am simțit decât o gheară ciudată de spaimă înfigându-mi-se în piept și lăsând urme adânci. Dacă ar fi fost vorba de altceva, m-aș fi întors și aș fi luat-o la fugă.

Nu aveam să rămân aici, mi-am spus hotărâtă. În lipsa altei asigurări, mă bazam pe faptul că patronii mei mă așteptau înapoi peste o săptămână. Nu aveam nici un motiv să fiu superstițioasă. Chiar și așa, faptul că aveam de rezolvat o problemă punctuală nu era de natură să mă liniștească, având în vedere că acea problemă era moartea surorii mele. Din scrisoarea trimisă de Martha reieșea că Tansy nu mai avea de trăit mai mult de trei zile.

Trăsura m-a lăsat la capătul străzii. Ultima dată când fusesem aici fugeam cu Tommy, în toiul nopții. Părul îmi fusese ciopârțit, inima zdrobită și nu peste mult timp mi-am scrântit glezna căzând prin lucarna de la Heston. Atât de multe se schimbaseră de atunci, dar străbătând acest drum am redevenit tânăra Josie din Arden, care se simțea nelalocul ei și se temea să se ducă acasă. Atunci nu-mi dădeam seama cât de mult m-am temut mereu de asta. Pentru mine acea senzație de prăbușire și încordare fusese normală.

Am bătut la ușă, lucru care mi s-a părut ciudat. Mama a deschis ușa și m-a privit îndelung cu o figură acră precum laptele covăsit. M-am întrebat dacă avea de gând să mă lase să intru. Apoi s-a dat la o parte și i-am văzut pe tata și pe Bert fumând în fața focului. Tata s-a uitat în sus și a dat din cap.

– Sal'tare, Jose, a spus cu o voce monotonă.

Bert a venit spre mine și m-a îmbrățișat.

– Îmi pare așa bine să te văd, a șoptit el cu fața în părul meu.

Avea acum douăzeci și unu de ani și era un tânăr chipeș. Am văzut că avea deja riduri de expresie în jurul ochilor și pe frunte. Mi-am pus mâinile pe obrajii lui.

– O, Bert, am murmurat și mi-am dat seama că-mi fusese dor de el.

Apoi am auzit un zgomot de pași. Martha a coborât scările în fugă și s-a aruncat în brațele mele.

– O, ai venit, ai venit, a gemut ea și mi-am dat seama cât de mult își dorise asta. O, Josie! a izbucnit ea în lacrimi.

Am îmbrățișat-o strâns.

– Sunt aici, Martha. O, biata de tine, o, ce moment îngrozitor! Unde e?

– În dormitor. Nu poate fi mutată. Dormim toți aici ca să aibă liniște, iar eu și mama stăm pe rând cu ea nopțile.

– Pot s-o văd?

– Sigur, haide sus.

Mi-am lăsat geanta și mi-am atârnat haina pe spătarul unui scaun. Nici mama, nici tata n-au făcut vreun gest să le ia sau să-mi ureze bun venit. Am urmat-o pe Martha, iar Bert a venit după noi.

Tansy avea febră tifoidă. Nimeni nu știa de unde luase boala; părea să fie un caz izolat. Doctorul ne explicase însă că era posibil ca o persoană să fie purtătoare a bacteriei, dar să nu aibă simptome. Tansy nu se ducea în altă parte decât la școală, deci era de presupus că exista un purtător asimptomatic printre ceilalți copii din sat. O mică bombă cu ceas, care putea răspândi în orice clipă boala și moartea.

Chipul frumos al surioarei mele era îmbujorat și, când Martha a dat la o parte pătura, am văzut că pieptul ei alb era presărat cu pete roz, ca o perdea imprimată cu trandafiri. Dormea, respirând greu și foindu-se agitată, dar, când mi-a auzit vocea, a deschis ochii.

– Josie? a șoptit. Mă bucur așa mult că te-ai întors. O, mi-a fost dor de tine.

– Și mie mi-a fost dor de tine, scumpa mea, i-am spus și am luat-o în brațe, fără să-mi pese în clipa aceea de riscul de a mă contamina și de precauțiile pe care ar fi trebuit să le iau. Mi-a fost dor de tine, micuța mea zână.

A chicotit, așa cum făcea întotdeauna când îi spuneam așa, și m-a rugat să-i povestesc despre York, așa că i-am descris vitrinele strălucitoare ale magazinelor și hipodromul cel verde și fabricile de ciocolată care își împrăștiau aroma de zahăr prin tot orașul, până a adormit din nou. Am stat acolo toți trei ore întregi, până s-a făcut noapte.

– Mă bucur că te-am văzut, Josie, a spus Bert în întuneric. Mâine intru în șut. N-o să te mai văd decât dacă mai ești aici mâine-seară.

– O să fiu aici, i-am promis. În cele din urmă, când bufnițele au început să-și strige chemarea peste sat și lumina lunii a inundat camera, Martha a ațipit cu capul pe umărul meu. Bert a trezit-o și ne-a condus spre scări.

– E foarte obosită, mi-a spus el cu voce joasă, în timp ce ea se împleticea în spatele nostru. Încă mai lucrează la suprafață și a stat cu Tansy aproape în fiecare noapte.

– O să stau eu cu Tansy în noaptea asta, am spus când am pășit în lumina lămpii și strălucirea focului din camera de la parter. Pentru ca mama și Martha să se poată odihni.

– N-o să stai aici, a spus mama cu o voce joasă, dar hotărâtă de pe scaunul ei din colț.

– Mamă! a exclamat Bert uimit.

– Nu, vorbesc serios. A părăsit casa asta și a părăsit-o pentru totdeauna. N-o să vină înapoi acum când are chef.

– Dar, mamă! A venit pentru Tansy! A venit tocmai de la York. Trebuie să stea aici, e casa ei!

– Nu, nu e. Și nu s-a gândit la Tansy sau la vreunul dintre noi când a fugit noaptea cu băiatu' ăla din Grindley, nu-i așa? Și de atunci n-am mai văzut-o la față. Nu, nu vreau pe una de soiul ăsta sub acoperișul meu.

– Mamă, am spus obosită. Nu sunt nici un soi, sunt doar eu. Și, chiar dacă nu-ți place, chiar dacă nu-ți place de *mine*, lasă-mă să stau să vă ajut. O s-o pierdem pe Tansy. Lasă-mă să vă ajut.

– Ne-am descurcat numa' bine și fără tine, a replicat ea. N-o să te opresc să-ți vezi sora pe patul ei de moarte, dar n-o să stai aici și cu asta basta. Haide, ieși afară!

– Mamă! a protestat Martha. Unde să meargă? Vreau să stea aici! E și sora mea. Și am nevoie să dorm.

Fața mamei mele era însă ca o fereastră închisă, cu obloanele trase. M-am grăbit să fac pace.

– Nu-i nimic, Martha, o să stau la Miss Embry. Sunt sigură că mama o să stea trează în noaptea asta și te va lăsa să dormi, iar eu mă întorc mâine-dimineață.

– Dar eu trebuie să merg la lucru! N-o să te văd!

– O să vin devreme. O să te văd înainte să pleci și o să vin să te văd și la muncă, dacă o să am timp cinci minute. Nu-ți face griji, odihnește-te. Mă întorc la prima oră.

Mi-am luat lucrurile, i-am îmbrățișat pe Bert și pe Martha și am pornit din nou pe strada întunecată precum cărbunele. Să fiu sinceră, nu regretam că nu urma să mai petrec încă o noapte sub acel acoperiș. Cât timp fuseserăm doar eu, Bert și Martha lângă patul lui Tansy, mă simțisem reconfortată, ca în familie. Când însă m-am întors în acea cameră unde tata îmi tăiase părul și unde copsesem sute de pâini fără nici o bucurie sub privirea critică a mamei, m-am simțit speriată și neînsemnată.

Am bătut la ușa magazinului universal și am așteptat mult timp până am zărit o lumânare pâlpâind înăuntru. Vocea domnișoarei Embry s-a auzit precaută de cealaltă parte a ușii:

– Cine e?

– Sunt eu, Josie, am spus.

A urmat o exclamație și un zgomot de zăvoare.

– Josie! a zis. Intră!

Mi-a întins brațele, dar am clătinat din cap.

– Am ținut-o în brațe pe Tansy, Dulcie. Trebuie să fac o baie și să-mi spăl hainele înainte de orice. Îmi pare atât de rău că vin neanunțată, dar… pot să stau aici în noaptea asta? De fapt, în nopțile următoare. Mama nu mă vrea acolo.

– O, Dumnezeule, a spus, închizând ușa după mine. Chiar și într-un asemenea moment? Cum poate cineva să fie atât de înverșunat? Sigur că poți să stai, Josie. Vino cu mine. O să-ți aduc prosoape și săruri și o să încălzesc niște apă pentru tine. Ai cămașă de noapte? Un schimb de haine pentru mâine? Atunci ne vom descurca fără probleme.

O oră mai târziu, după ce m-am spălat cu apă fierbinte și m-am frecat bine, am considerat că sunt suficient de dezinfectată încât să mă las îmbrățișată de vechea și buna mea prietenă.

– Cât de multe ai făcut pentru mine, dragă Dulcie, am murmurat când mi-a dat drumul. Și mă ajuți în continuare să înfrunt problemele cauzate de familia mea.

A zâmbit cu tristețe.

– O, Josie, ar trebui să fim atât de fericite că ești aici cu mine, dacă n-ar fi situația asta. Cred că ai inima frântă. Draga de Tansy, un copil atât de frumos. Am plâns când am auzit vestea.

Am oftat.

– Știu. Nu-mi vine să cred. Nu *vreau* să cred, firește. O, Dulcie, de ce a trebuit să se întâmple asta? Voiam ca într-o zi să o iau pe ea și pe Martha la mine în York. Îmi

doream ceva mai bun pentru amândouă. Acum Tansy o să moară fără să fi cunoscut alt loc în afară de Arden și mă tem că acum nu va mai pleca nici Martha. Știi cât este de bună și devotată. Pariez că îi va părea rău pentru mama și va crede că nu poate s-o părăsească și va rămâne legată de locul ăsta pentru totdeauna.

– Credeam că era legată oricum. Ce s-a întâmplat cu băiatul cu care ieșea? Credeam că sunt logodiți.

Am oftat din nou. Mi-am dat seama că, de când mă întorsesem, nu făcusem altceva *decât* să oftez.

– Da, e logodită. Dar știi… am continuat să sper… Opinia mea despre Luke Stevens, cavalerul în cauză, nu era prea bună. Era destul de chipeș în felul său, dar avea sensibilitatea unui trol. Martha era o mierlă cu ochi strălucitori. Era ușor să mi-o imaginez călcată în picioare. Chiar avea de gând să se mărite cu prostănacul ăla? Acum nu părea însă un moment potrivit s-o întreb.

Dulcie mi-a strâns mâna și m-a invitat în salon.

– Ia loc, Josie, o să aduc ceva de mâncare. Cel puțin nu trebuie să stăm cu ochii pe ceas în seara asta, nu trebuie să te grăbești acasă ca pe vremuri. Poate că nu este o consolare prea mare, dar ne vom relaxa și voi avea grijă de tine.

Era o consolare. Dacă tot trebuia să mă întorc la Arden, acesta era singurul loc liniștit din sat. Dacă Tansy trebuia să moară, doar prietenia adevărată putea fi un balsam pentru rana sufletească. Am străbătut cu privirea camera slab luminată, cotoarele cărților prietene de pe rafturi, lumina difuză a lămpii care ajungea până în colțuri. Ore întregi stătusem acolo cu ani în urmă, bucurându-mă de povești și de o bună conversație, detestând momentul în care trebuia să plec. M-am minunat din nou că reușisem să mă mulțumesc cu atât în primii doisprezece ani de viață. Am tras concluzia că ignoranța era un dar trimis de Dumnezeu, până o pierdeai.

Dulcie s-a întors cu o tavă de sendvișuri, prăjituri și limonadă și cu câte un pahar mic de lichior.

– Ceva care să ne încălzească, a spus, punând paharul pe masă în dreptul meu. Acum putem să stăm de vorbă până adormim despre tot ce ne dorește inima.

Așa am făcut, până târziu în noapte. Chiar și așa, mi-am ținut promisiunea față de Martha și m-am dus acasă a doua zi dimineață devreme; omul-ceasornic care îi trezea pe mineri m-a trezit și pe mine ciocănind la fereastra de alături. Am petrecut o jumătate de oră cu Martha în timp ce mânca micul-dejun. Tata și Bert plecaseră deja, iar mama a rămas sus cu Tansy. Avea să fie o zi lungă având în vedere că urma să stăm cu ea doar noi două, m-am gândit posomorâtă.

Am condus-o pe Martha la muncă, după care mi-am târât cu greu picioarele înapoi. Cumva eu și mama am reușit să ne punem de acord să stăm pe rând cu Tansy, câte o oră fiecare. Respectând acest acord simplu și inviolabil, nu trebuia să vorbim între noi. În timp ce stăteam cu Tansy, o auzeam pe mama făcându-și treburile jos: frământând aluatul pentru pâine, mânuind storcătorul de rufe, zăngănind vasele… Când era rândul mamei, nu suportam să stau în casă. Am dat o fugă până la mină să o văd pe Martha, chiar dacă nu avea voie să stea de vorbă. Am fost la Dulcie să iau prânzul. Am trecut pe la unul sau doi vecini despre care credeam că s-ar bucura să mă vadă și nu m-am sinchisit de ceilalți. În cele din urmă, Martha s-a întors acasă, apoi bărbații și mi-a fost un pic mai ușor să stau în acea casă până s-a făcut noapte. Apoi am repetat întreaga reprezentație în ziua următoare.

CAPITOLUL 46

Josie

Zilele erau atât de tensionate și atât de triste încât stăteam până târziu în fiecare seară cu Dulcie. Poate că nu era cea mai bună idee având în vedere că eram tot mai obosită, dar aveam nevoie să mă întăresc pentru a face față ostilității cu care mă trata mama și suferinței profunde pe care mi-o provoca soarta surioarei mele.

Fiecare zi mi se părea interminabilă, dar sfârșitul lui Tansy, după cum era de așteptat, a venit foarte repede. În a patra zi de când eram la Arden s-a stins din viață, doar cu câteva ore mai târziu decât anticipase doctorul. Martha era la muncă, iar mama ieșise cu niște treburi, așa că nu eram decât eu și Tansy în casă când a murit. O țineam de mână, iar ea a deschis ochii și mi-a zâmbit, un zâmbet atât de curajos pentru o fetiță atât de fragilă.

– O, Tansy, am spus, dându-mi seama dintr-odată că venise momentul. Nu încă, scumpa mea.

Însă Tansy, care nu mai scosese nici un cuvânt de mai bine de o zi, și-a mișcat buzele uscate.

– Trebuie, Josie. Dar nu-ți face griji, e mai bine pe tărâmul zânelor, a șoptit, recurgând la vechea noastră glumă pentru a-mi da de înțeles că nu-i era frică.

Am sărutat-o pe frunte și i-am spus că o ador până la infinit și dincolo de el. A încuviințat din cap și a închis din nou ochii, iar o clipă mai târziu și-a dat sufletul. Nu mă puteam mișca. Mi-am ținut și eu respirația când ea a încetat să mai respire, refuzând să accept realitatea, așteptând ca pieptul ei delicat să înceapă să se ridice și să coboare din nou și ca totul să fi fost o alarmă falsă. Însă ea nu a mai respirat și în cele din urmă am scos un suspin adânc și mi-am pus capul pe burtica ei moale.

Totuși mă bucuram că mama nu era acolo, pentru că puteam petrece puțin timp singură cu sora mea. Am plâns cu lacrimi fierbinți. Biata mea surioară! Nu avusese șansa să înflorească, iar acum nu avea să o mai aibă niciodată. Nu avea să vadă niciodată un oraș, sau marea, sau o rochie cu paiete. Iar lumea mea era un loc mai sumbru fără ea. Chiar dacă o văzusem rar în ultima perioadă, purtăm cu noi căminul în care am crescut oriunde mergem, indiferent de cât de nemaipomenit sau dezamăgitor ar fi. Este ca un tipar care sălășluiește în noi și ne dictează cum să ne organizăm viața în jurul lui. Pentru mine, Tansy și Martha erau cea mai bună parte a acelui tipar.

Nu puteam concepe să mă întorc la York fără speranța că într-o zi avea să vină și ea, iar eu i-aș fi putut arăta tot ce-mi plăcea de acolo și aș fi putut vedea încântarea pe fața ei. Dar poate că era într-un loc mai bun. În ultima clipă de viață vorbise despre tărâmul zânelor. Era o glumă între surori; întotdeauna îi spusesem că acolo era locul ei. Oare spusese asta doar ca să mă liniștească pe mine sau întrezărise o irizație strălucitoare și fascinantă? Speram că o pleiadă de zâne în culorile curcubeului avea să vină să aibă grijă de ea.

După un timp am auzit-o pe mama intrând în casă și m-am întrebat ce cuvinte ar trebui să folosesc. Mă temeam de reacția ei. Avea să fie cumva supărată pe mine? Avea

să plângă și să se jelească? Nu eram sigură că puteam suporta să o văd pe mama exprimându-și suferința, ar fi fost ceva atât de neobișnuit. Am sărutat-o pe Tansy pentru ultima oară, apoi am inspirat adânc, mi-am îndreptat umerii și am coborât.

Nu am avut nevoie de cuvinte. Mama a aruncat doar o privire la fața mea plină de pete rozalii și albe care mă dădeau de gol și și-a dat seama.

– Așadar, a murit?

Am încuviințat din cap.

– O, mamă…

O expresie îndurerată i-a cuprins pentru o clipă ochii, ca și cum viața o trădase de prea multe ori. Preț de o secundă, mai puțin de o secundă, am crezut că avea de gând să mă îmbrățișeze, dar s-a întors cu spatele și a început să așeze mărunțișurile pe care le cumpărase pe masa din bucătărie.

– Ei bine, ți-ai făcut datoria aici, a spus. Poți să pleci acum. Nu vreau s-aud nimic, o să-ți trimitem vorbă când e înmormântarea, nu-ți face griji pentru asta.

M-am întrebat cât timp avea să-i ia până să urce la etaj ca să vadă acel trup mic și nemișcat. Asta era însă problema ei.

– Trimite după mine dacă pot să vă ajut cu ceva, am spus.

A continuat să-și vadă de treabă și am plecat.

M-am dus la Hepzibah să-i dau vestea Marthei. Maistrul a fost de acord să o lase să plece fără să-și piardă slujba, deși urma să piardă leafa pentru ziua aceea. Apoi m-am dus la Drammel Depth, l-am căutat pe administrator și l-am rugat să le trimită vorbă tatei și lui Bert. Martha m-a urmat buimăcită, apoi ne-am întors în sat împreună.

În fața porții, Martha a plâns în brațele mele. Inima îmi dădea ghes s-o întreb de Luke Stevens, s-o implor să vină cu mine la York, dar știam că nu i-ar fi stat gândul la așa ceva acum.

– Vino să mă vezi la Miss Embry oricând vrei. Mi-a spus că e întotdeauna bucuroasă să te primească, asta a fost tot ce i-am spus.

Mi s-a rupt inima când am văzut-o intrând cu pași târșâiți în casa aceea tristă. Cel puțin mama nu avea să mai fie singură. Nu eram sigură că ceva ar fi putut-o consola, dar știam că singura persoană a cărei prezență o aprecia era Martha.

Înmormântarea a avut loc trei zile mai târziu. În timp ce mergeam cu Dulcie spre biserică, mi se părea imposibil să plec în ziua următoare; tragedia mă înghițise cu totul. Totuși, pentru ce aș mai fi rămas?

Am cântat imnuri religioase în jurul unui mormânt minuscul. Mama și tata au stat unul lângă altul și nici nu s-au uitat la mine. E adevărat însă că nu s-au uitat la nimeni. Alice era și ea acolo cu Fred al ei. Părul său era la fel de incredibil de auriu ca întotdeauna, dar se făcuse durdulie, era evident. Luke Stevens o ținea pe Martha pe după umeri cu brațul său vânjos, aplecându-și din când în când capul spre al ei și privind în jur ca și cum ar fi provocat pe toată lumea să se apropie de ceva care îi aparținea. Sau poate că eram nedreaptă cu el. Dacă l-aș fi avut pe Tommy lângă mine acum, aș fi vrut să mă țină în brațe, aș fi vrut să mă refugiez de cei din jur în brațele lui. Poate că așa se simțea și Martha. Iar el era aici; își schimbase oare programul de muncă, renunțase la leafa pe o zi? Poate că era mai grijuliu decât părea.

Pământul întunecat a căzut peste mormânt, iar mulțimea s-a împrăștiat. Ne-am întors fără Tansy. Îngerașul nostru plecase dintre noi. Avea doar zece ani.

CAPITOLUL 47

Josie

Întotdeauna mă întrebasem cum de mama, care nu avea nici un pic de poezie în sânge și prețuia frumusețea mai puțin decât aprecia pasta Bovril sau înălbitorul Reckitt's Blue, ne dăduse nouă, fetelor, nume atât de drăguțe. În opinia mea, Alice și Martha erau nume destul de comune, dar foarte frumoase amândouă. Josephine nu era deloc un nume întâlnit la fetele din sat, așa că habar n-aveam de unde îl scosese. Iar Tansy, un nume atât de drăguț și de însorit pe cât meritase surioara mea, nu numai că evoca o imagine frumoasă, dar însemna nemuritor. Îmi amintesc că am fost uimită când am aflat că mama știa ce înseamnă și că îl alesese intenționat. Era un nume minunat, deși în cazul de față era, din păcate, ironic.

Întotdeauna crezusem că asta însemna că mama avea totuși un suflet, o urmă de blândețe și de imaginație împăturite bine și depozitate într-un colț ascuns pe un raft al ființei ei. Ziua înmormântării m-a convins însă o dată pentru totdeauna că nu era așa.

Am plecat de la cimitir cu Dulcie, înecată în lacrimi amare, dar incapabilă să mi le stăpânesc. Era o pierdere prea mare, o durere insuportabilă. Luke o abandonase pe Martha și mergea alături de soțul lui Alice, Fred, în timp ce Martha, Alice, Bert și părinții mei mergeau împreună, formând un grup mic și trist. M-am grăbit să-i prind din urmă, iar Dulcie și-a continuat drumul. Martha și Bert m-au îmbrățișat. Alice m-a sărutat pe obraz și mi-a strâns mâna. Chiar și tata m-a strâns în brațe preț de o clipă.

– O, Josie, fetițo, a spus el cu o voce nesigură. Te-ai gândit vreodată că o să trăim ziua asta?

Apoi și-au continuat toți drumul și, spre surprinderea mea, mama a rămas în urmă și a început să meargă alături de mine. Mi-am încetinit pașii, recunoscătoare pentru orice scurt moment pe care îl puteam petrece împreună și dornică, sub șocul evenimentelor, să trec peste orice răni din trecut.

– O, mamă, am spus. Mi se rupe inima. Era atât de frumoasă, atât de bună. Trebuie să plec mâine, mamă, dar, dacă vreodată voi putea face ceva pentru voi, sper să te gândești la mine. Sunt tot fiica ta, chiar dacă am plecat de aici.

S-a oprit brusc în loc și mulțimea de persoane îndoliate a trecut pe lângă noi și ne-a depășit.

– Da, a spus pe un ton rece ca gheața. Ești fiica mea. O să-mi amintesc mereu asta.

M-am uitat la ea șovăind. După felul cum o spusese, nu părea să fie un lucru bun.

– Atunci… mamă… nu putem fi prietene? Sau… cel puțin să ne purtăm frumos una cu cealaltă? Ce-a fost rău a trecut de mult.

– Nu, ce-a fost rău stă chiar acum în fața mea. Ce-a fost rău e o amintire vie pe care o am în fața ochilor de fiecare dată când te văd. De asta i-am lăsat s-o ia înainte. Vreau să-ți cer un singur lucru, Josie, ca mamă. Pleacă și nu te mai întoarce. Nu vreau să te mai văd.

M-am simțit ca un copil speriat.

– Mamă, doar nu vorbești serios. De ce mă urăști atât de mult? Eu nu te urăsc, chiar

dacă nu ne-am înțeles bine. Ești mama mea!

– Da, a spus din nou. Sunt. Dar Sam Westgate nu e tatăl tău. Ești o rușine și o ocară. Ești o *bastardă*! Mă chinuiești cu părul tău roșu și cu manierele tale elegante. Și nu e mai bine pe măsură ce trec anii, e mai rău. Așa că pleacă mâine și nu te mai întoarce niciodată, m-ai auzit?

Galaxii care se rotesc, națiuni care se prăbușesc, stele care se aprind pe cer… tot felul de lucruri vaste, de nepătruns, mi-au inundat mintea, năucindu-mă. Nimic nu era mai grav decât asta.

– Mamă?

Vocea mea venea de departe. Am întins mâna spre ea încercând să-mi recapăt echilibrul, dar a făcut un pas înapoi. Era să cad, dar un trecător m-a prins.

– E năucită de durere, biata fată, a spus și a plecat mai departe respectuos când a considerat că mă pot ține pe picioare.

– Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune așa ceva! am implorat-o coborând glasul. Ce moment nepotrivit să-mi spui asta, dacă e adevărat!

– O, bineînțeles că e adevărat, a spus cu indiferență.

– Dar… dar… *nu poate* fi adevărat! Tata trebuie să fie… tatăl meu. Trebuie să fie. Dacă nu e, atunci cine…?

– Nu-i treaba ta. N-ar vrea să te cunoască, poți să fii sigură de asta. Sam s-a străduit cât a putut, te-a crescut și ți-a dat un acoperiș deasupra capului, chiar dacă nu i-ai fost deloc recunoscătoare! Dar n-a fost în stare să te iubească. Cum ar fi putut, știind adevărul? Cum ar putea *cineva* să te iubească, știind ce ești? Locul tău n-a fost niciodată aici, Josie. Ai vrut să pleci și ai plecat. Așa că fă-ne tuturor o favoare și stai acolo. Lasă-mă să mă prefac că n-ai existat niciodată. E singurul vis pe care l-am avut vreodată!

Acestea fiind spuse, a pornit cu pași mari, iar eu am privit cum rămășițele micii mele familii dispăreau în depărtare fără mine. Tansy nu mai era. Tata nu era tatăl meu. Mama m-a renegat. Mai aveam doar două surori și un frate. Mi-am dat seama că stăteam chiar lângă tufișurile unde mama îmi ascunsese șorțul în ziua aceea de demult când întârziasem la nunta lui Alice. Mă plesnise, mă pieptănase nervoasă și mă trăsese după ea până la biserică. După aceea însă, datorită lui Tommy, avusesem parte de clopoței. Tommy era însă departe la școală acum și toate acestea păreau aventurile din copilărie ale altei fete. Nu mai eram Josie Westgate din Arden.

CAPITOLUL 48

Josie

Nu știu cum am ajuns înapoi la magazinul universal. Picioarele îmi erau moi. Nu știu cu cine am vorbit pe drum, dar presupun că, dacă m-am purtat ciudat, probabil că au pus-o pe seama zilei aceleia triste. Dulcie mă aștepta și am intrat împleticindu-mă pe ușa deschisă, cu un suspin adânc.

– O, Dulcie! am strigat. E mai rău. E mai rău decât orice!

Mi-a dat lichior și a pus o pătură pe mine, deși ziua era călduroasă.

– Vorbești de Tansy, draga mea? m-a întrebat.

Am clătinat din cap. Nu am putut să spun nimic timp de aproape o oră.

Dulcie venea și pleca, dându-mi ocazia să stau singură, dar având grijă să mă verifice permanent. Se fâțâia de colo-colo prin micul salon ca să nu mă simt singură, dar nu mi-a pus nici o întrebare. Am privit în gol o bucată bună de timp și în cele din urmă, nici eu nu știu cum, am început să-mi revin.

– Dulcie? am spus, iar ea a venit imediat lângă mine. Dulcie, sunt o… bastardă.

– Nu înțeleg, draga mea.

– E adevărat. Mama tocmai mi-a mărturisit. Nu sunt copilul tatălui meu.

M-am uitat la ea îngrozită. Oare avea să mă urască și ea?

– O…, a spus încet. Asta explică multe, nu-i așa?

Într-adevăr, așa era. După ce șocul inițial a trecut, am discutat despre asta și am început să analizăm situația împreună. Mi-am dat seama rapid că de fapt nu se schimbase nimic. Nu existase niciodată afecțiune între mine și părinții mei. Alice îmi era indiferentă. Martha și Bert nu aveau să-și schimbe părerea despre mine. Tommy nici pe atât. Dulcie nu și-a schimbat-o. Și, indiferent dacă eram sau nu o bastardă, indiferent dacă numele meu era Westgate sau purtam alt nume pe care nu-l știam, reușisem, așa cum a remarcat mama, să plec. Evident, mă afecta profund faptul că întreaga mea existență fusese pusă sub semnul întrebării, faptul că aflasem că nu eram cine crezusem întotdeauna că sunt. Dar tatăl meu nu făcuse niciodată mare lucru pentru mine; nu avusesem niciodată senzația că era un element definitoriu în viața mea.

Nu puteam să înțeleg cum fusese posibil. Dacă aș fi fost cea mai mare dintre frați, mi-aș fi putut imagina că o poveste de dragoste din tinerețe avusese un final nefericit, iar apoi apăruse tata și fusese de acord să se însoare cu mama și să mă recunoască drept fiica lui. Eram însă cel de-al *patrulea* copil! Ultimul înainte de Tansy! Nu mi-o puteam imagina pe mama să aibă o aventură și să riște tot în numele dragostei. Nu mi-o puteam imagina cuprinsă de o mare pasiune. Nu-mi puteam imagina că ar fi putut fi atât de lipsită de spirit practic încât să creadă că o aventură s-ar fi putut termina cu bine. Nu *voiam* să cred că eram rezultatul unui act violent, deși asta ar fi explicat cu siguranță atitudinea ei față de mine. Dar, dacă lucrurile ar fi stat așa, primii ani, imediat după cumplita întâmplare, ar fi trebuit să fie cei mai răi. Antipatia mamei față de mine se înrăutățise pe măsură ce creșteam.

Poate că, pe măsură ce creșteam, începusem să semăn tot mai mult cu tatăl meu.

Speram să nu fie așa! Voiam ca nimeni altcineva să nu observe vreo asemănare, în timp ce eu eram încă neștiutoare. Eu și Dulcie ne-am stors creierii în noaptea aceea, dar nu semănam cu nimeni! Cu nimeni din sat și cu nimeni dintre cei pe care-i cunoscusem vreodată. Singurul lucru care ar fi putut face legătura dintre mine și cineva dintre cei pe care îi cunoșteam era părul. Aveam exact aceeași culoare de păr precum Coralie. Contele, unchiul ei, era un adevărat crai cu o slăbiciune aparte pentru fetele din sat. Era oare posibil să fie tatăl meu? Sau poate un alt membru al acelei familii, care moștenise același păr roșu?

– Doamne Dumnezeule! am strigat, aruncându-mă pe canapea după ce mă plimbasem o vreme de colo-colo.

Dulcie mi-a dat încă un pahar de lichior.

– Eu și Tommy ne-am petrecut copilăria imaginându-ne că el era unul dintre copiii ilegitimi ai contelui. Să nu-mi spui că de fapt *eu* eram?

Și-a întins mâinile, la fel de uluită ca mine.

– Părul nu e concludent, Josie. În alte privințe nu semeni deloc cu ea.

– Așa e, nu semăn, am reflectat, din păcate. Dumnezeule, dacă mama îi mai spune și altcuiva? Dacă eu și Coralie suntem rude? S-ar putea să regrete că m-a luat la ea. O, Dulcie, n-aș suporta să mă urască, eu o iubesc. Dar, dacă ar descoperi că are o soră despre care nu știa nimic, sau o verișoară, n-ar vrea să fie o fată de aici, nu-i așa?

– Josie, cred că uiți tot ceea ce știi despre ea! Dacă lucrurile ar sta într-adevăr așa, nu-mi pot imagina că miss Honeycroft ar putea avea prejudecăți la adresa ta. După tot ce a făcut pentru tine? Nu. Și mă îndoiesc că mama ta va mai spune cuiva. Și-ar aduce mai multe necazuri decât ți-ar aduce ție. Dar în felul ăsta, spunându-ți numai ție…

Și-a lăsat fraza neterminată, părând iritată.

Avea dreptate. Mama nu reușise altceva decât să mă enerveze și să mă tortureze, iar pentru ea era suficient.

– *Urăsc* satul ăsta, Josie, a spus Dulcie pe neașteptate. Am încercat din răsputeri să fiu fericită aici de dragul unchiului meu, să-i țin prăvălia deschisă, să-i păstrez amintirea vie. Dar nimic nu se dezvoltă aici. Afacerea a crescut când a fost construit New Arden, dar acum vânzările au început din nou să scadă. Nu e o afacere înfloritoare, dar nici nu e un eșec. Dacă aș vrea să mențin magazinul universal Embry așa cum este, probabil că aș putea face asta până la sfârșitul zilelor mele. Dar nu voi câștiga niciodată foarte mulți bani și nu voi reuși niciodată să dezvolt afacerea. Nu mă voi mărita niciodată și nu voi avea prieteni adevărați acum că tu ai plecat… I s-a tăiat respirația și s-a oprit. Apoi a adăugat: O să fiu înconjurată de oameni resemnați și triști ca vecinii tăi și de oameni înverșunați și supărați ca mama ta. Și o să le vând făină până în ziua de apoi.

Habar n-aveam că Dulcie își punea întrebări cu privire la locul ei în sat. Păruse întotdeauna atât de stăpână pe sine și constantă. Dar, firește, nu era deloc surprinzător. Nu era bătrână. Era inteligentă, plină de viață și cultă. Și era frumoasă, indiferent de părerea răutăcioșilor gemeni Barridge. Acesta nu era un loc în care să poată înflori.

– Atunci ce ai de gând să faci? am întrebat-o.

Era o ușurare să mă gândesc și să vorbesc despre necazurile altcuiva și să le las deoparte pe ale mele pentru tot restul serii. Problemele lui Dulcie ar fi putut avea un deznodământ fericit; pe ale mele nu le puteam face să dispară. Mama dăduse dovadă de răutate dându-mi informații incomplete. Vorbele sale aveau să mă otrăvească și să mă determine să-mi pun tot timpul întrebări. Să mă îngrijorez. Chiar și așa, am plecat a doua zi dimineață într-o stare de spirit mai bună decât aș fi crezut că era posibil cu o zi în urmă. La urma urmei, plecam din Arden, ceea ce era un lucru îmbucurător. Au mai fost însă și alte motive. Martha a venit dimineață devreme să-și ia cel mai dulce rămas-bun. Nu mă hotărâsem dacă era o idee bună să o necăjesc relatându-i mărturisirea

mamei și se grăbea să ajungă la muncă, așa că nu i-am spus nimic. Am comentat însă cât de grijuliu păruse Luke la înmormântare. Mi s-a părut o modalitate plină de tact de a aborda subiectul. Am putut astfel s-o întreb dacă totul mergea bine fără să par o soră băgăreață sau critică. Ea a promis să-mi scrie. Am plecat sperând că în inima ei era o ușoară îndoială, altfel un simplu da ar fi fost de ajuns, nu-i așa?

Mai eram încântată și pentru că Dulcie îmi încredințase o misiune.

– Fii cu ochii în patru dacă afli de vreo oportunitate pentru mine la York, mi-a spus în timp ce așteptam în fața prăvăliei să vină Norman cu trăsura și să mă ducă acasă.

– La York? am întrebat încântată. Credeam că, dacă pleci de aici, te întorci la Leeds.

– Nu, draga mea, prefer să nu merg înapoi, ci doar înainte. Îmi place mult York, după cum știi, iar compania ta din ultima săptămână m-a făcut să-mi amintesc încă o dată cât e de bine să ai un prieten aproape. E încă un punct pe lunga listă a argumentelor în favoarea orașului York…

– Voi cerceta fiecare magazin și prăvălie din clipa în care ajung, i-am promis. Dacă ai veni și tu acolo, cât de bine ne-am distra! Ești singurul lucru care lipsește ca să fie totul perfect. Și Tommy. Și Martha…

– Va trebui să ne străduim să-i aducem pe amândoi acolo la momentul potrivit, a clipit ea. Vom crește populația numai cu apropiații noștri.

– Cât timp crezi că o să-ți ia să vinzi aici și să te poți muta? m-am interesat.

– Nu prea mult, sper. Când am venit, mai existau doi clienți interesați să cumpere afacerea. Poți să fii convinsă că, atunci când s-a dus vorba că o femeie urma să preia magazinul universal, au apărut ca din piatră seacă bărbați interesați să cumpere.

– Dar, dacă de data asta lucrurile stau altfel, cât ar trebui să aștepți? Depinzi de un cumpărător?

Acum că îmi băgase ideea în cap, eram nerăbdătoare să-și pună în practică intenția.

– Cred că da. Dar hai să nu ne pripim, Josie. Sunt sigură că se va întâmpla când va veni momentul.

Am ieșit din Arden stând pe capra trăsurii, alături de Norman. Era o zi cenușie și vântoasă, cu soare și cu ploaie într-o succesiune imprevizibilă, dar nu aveam chef să stau singură cu gândurile mele, ca nu cumva să se întoarcă la Tansy și la mama. Am preferat să înfrunt vremea de afară și să suport hurducăitul trăsurii în bătaia vântului tăios. Mi-am bucurat ochii cu imaginea satului Arden dispărând casă după casă în trecutul meu.

Când am trecut pe lângă Hepzibah, marea mină care se ițea din pământ ca o gorgonă pe punctul de a ataca, am scrutat cu privirea mulțimea de lucrători de la suprafață sperând s-o zăresc pe Martha, dar n-am reușit. Mă durea să știu că o lăsasem acolo pe sora mea, spălând cărbuni. Dar, când am lăsat în urmă satul, un curcubeu dublu a apărut pe cer. Culorile intense străluceau pe fondul cenușiu.

– Uite! Un semn bun! am arătat cu degetul, iar Norman s-a uitat în sus.

– Ai avea nevoie de așa ceva, a spus. Îmi pare rău pentru sora ta, Josie.

– Mulțumesc, Norman.

CAPITOLUL 49

Tommy

Toamna anului 1903

Primele mele săptămâni la Westonbury au fost grele. De mai multe ori mi-am amintit cuvintele pe care domnul Latimer mi le spusese în acea zi, cu mult timp în urmă: „Aici poate că ești un elev fruntaș. Dincolo de locul ăsta, nu ai mai fi nimic…“ De mai multe ori m-am întrebat dacă Latimer avea până la urmă dreptate.

Ajunsesem într-o zi răcoroasă de septembrie, condus, mulțumită contelui, de Matthias. Am privit cu uimire și teamă uriașa clădire cenușie în stil iacobin, luminată de soarele de toamnă și învăluită de umbre profunde și răcoroase. În acea primă zi, un curcubeu plutea deasupra coșurilor de fum și frunze arămii se prelingeau pe ziduri.

– Mă bucur că nu sunt în locul tău, a remarcat Matthias când a plecat, lăsându-mă singur la intrarea băieților.

Nu părea să fie locul potrivit pentru mine; nu mai eram băiat, aveam optsprezece ani, eram înalt și puternic pentru vârsta mea și lucrasem mai bine de șase ani. Mi-aș fi dorit ca Josie să fie cu mine. Westonbury nu era un loc lipsit de farmec, dar nu aveam nici un prieten acolo. În scurt timp însă am ajuns să-l cunosc destul de bine.

În interior, locul era un labirint de coridoare lungi, drepte și lipsite de orice semn distinctiv cu excepția unor tablouri în ulei încadrate în rame urâte înșirate pe pereți, înfățișând foști elevi care ajunseseră să se bucure de succes și faimă. La început mi-aș fi dorit să-i am cu mine pe Rogue sau pe Flinty ca să mă ajute, dar cu timpul am început să cunosc locurile cu ajutorul acelor portrete. Clasa de matematică era a doua ușă după grăsanul rozaliu cu cravată albastră. Sala de mese era la stânga absolventului colțuros cu baston și cățel. Ori de câte ori treceam pe lângă mustață întoarsă cu ochi mici și răi știam că am dat de necaz, pentru că portretul său atârna chiar lângă biroul directorului.

Colțișorul meu în această ciudată lume nouă era un pat într-o cameră care găzduia în total opt băieți, toți ceilalți fiind cu trei ani mai mici decât mine. Era o cameră luminoasă, cu ferestre înalte, care dădeau spre întinsul gazon din față.

Lecțiile în sine nu erau greu de urmărit, dar, când era vorba să ridicăm mâna și să răspundem la întrebări, ceilalți băieți dădeau niște răspunsuri sofisticate care mi se păreau dincolo de posibilitățile mele. Uneori dădeam răspunsul corect, dar ei erau în stare să adauge comentarii și referiri la alte concepte pe care eu nu le cunoscusem niciodată, țesând informațiile noi într-o tapiserie mai mare de cunoștințe, care păreau să se înlănțuie între ele și să reziste la fiecare cusătură. Eu știam doar frânturi izolate pe ici, pe colo. Pentru ceilalți, lumea era cognoscibilă și cunoscută. Eu avusesem ocazia doar o să o întrezăresc pentru câteva clipe.

Aflasem de mult toate motivele pentru care semenii mei, ortacii din mină, credeau că nu trebuia să am aspirații și că nu eram făcut pentru o altă viață. Acum însă venisem la școală ca să aflu, se pare, toate motivele pentru care *acești* oameni credeau exact același lucru.

– Bătrâne, te-ai descurcat foarte bine să ajungi aici, dar nu ar fi fost mai bine pentru tine să rămâi într-un… mediu mai *familiar*?

– Tommy Green și-a petrecut jumătate din viață mânuind o lopată cu cărbuni, ce zici de asta? *Dumnezeu* știe ce l-a făcut să creadă că ar putea să facă o impresie bună aici.

– Locul tău nu e aici, Green, și nici o bursă nu mă va convinge că mă înșel.

Am fost provocat la bătaie de două ori și am câștigat de fiecare dată în circa patru secunde. Bătăile mi-au adus o mulțime de necazuri cu personalul școlii, dar au pus capăt odată pentru totdeauna necazurilor pe care le aveam cu băieții. Îmi lipsea însă prietenia cuiva, așa cum i-ar lipsi oricui.

„Sunt aici pentru viitorul meu“, îmi spuneam iar și iar, în tăcere și cu înverșunare. „Sunt aici să învăț. Sunt aici pentru a găsi o cale de a deveni un om cu mijloace, de a ușura situația familiei mele și de a ajuta puțin în lume. Nu sunt aici pentru prieteni sau plăcere.“

Crăciunul strălucea ca o stea în depărtare, marcând sfârșitul primului meu trimestru. Sperasem să mă întorc acasă triumfător, să pot povesti despre testele pe care le trecusem cu brio, despre premiile câștigate, poate și despre promisiunea unei slujbe la terminarea școlii, primită din partea vreunui vizitator bogat, incapabil să treacă cu vederea potențialul meu extraordinar. Totuși, până în acel moment nu aveam cu ce să mă laud și începusem sincer să mă întreb dacă nu cumva mă prosteam pe măsură ce săptămânile treceau.

Situația era foarte dezamăgitoare. Mă simțeam stingherit când îmi imaginam cum aveam să-i explic tatei că abia reușeam să mă descurc cu chiu, cu vai. Eram sigur că ar fi trebuit să mă întorc încărcat de glorie ca să se simtă împăcat cu alegerea mea. Când mă simțeam însă decepționat, mă gândeam la toți oamenii care mă ajutaseră să ajung aici. Domnișoara Embry, Manus, Walter, domnul Farthing, contele… chiar și tata, care mă învățase cum să rămân în viață jos, în mină, suficient de mult încât să pot ajunge aici.

Scrisorile pe care le primeam de acasă au fost cea mai mare plăcere a mea la Westonbury. Nu toate veștile erau însă bune. La Grindley, bunica se stinsese din viață și se dusese după bunicul. Scrisoarea de la Connie era stropită de lacrimi și mi-am dorit să fiu acolo cu ei, să particip la înmormântare. Școala avea însă reguli despre astfel de lucruri și, în plus, nu aveam mijloacele necesare să ajung acasă. A fost prima, dar nu și ultima dată, când mi-am dorit să fi câștigat un salariu pe moșia Silvermoor, nu doar masă și cazare.

Am mai aflat că sora lui Josie, Tansy, a murit, deși ea mi-a scris doar după ce s-a terminat totul și s-a întors în siguranță la York. Nu dorise să mă necăjească în primele săptămâni de școală. Mi-a părut rău că n-am fost alături de ea și m-a consolat doar gândul că o avusese pe domnișoara Embry care s-o aline în acele momente groaznice. M-a trecut un fior când am citit că nu i s-a permis să petreacă noaptea în vechea ei casă.

Și mai e ceva și mai rău, scria ea. *Ceva ce nu-ți pot povesti decât când o să ne vedem. Nu-ți face griji, nu sunt bolnavă sau ceva de genul ăsta, pe cuvânt. Am aflat însă ceva șocant și nu pot să-ți scriu despre asta.*

Mi-a fost greu să nu umplu următoarea mea scrisoare cu un potop de întrebări, dar care ar fi fost rostul lor?

Manus încă se lupta să ia o decizie. Era blestemat cu acea fire care nu-i era de nici un folos, care îl făcea să viseze și să-și dorească să cutreiere lumea, dar se temea să abandoneze ceea ce îi era cunoscut. Impulsurile sale contradictorii îl aduseseră într-un impas.

Abia așteptam să merg acasă și să-i văd pe toți, dar mai întâi trebuia să mă pregătesc pentru examenele de sfârșit de an. Dacă aș fi trecut cu bine de ele, mi-aș fi recăpătat încrederea în ambițiile mele și aș fi avut niște vești bune de dus acasă. Îmi doream atât

de mult să reușesc. Mi-am dat toată silința, muncind mai mult decât o făcusem până atunci. Am scris mai puține scrisori prietenilor mei și mi-am concentrat toate eforturile asupra acestui obiectiv. Cu o săptămână înainte de sfârșitul trimestrului, au fost anunțate rezultatele. Eram al treilea de la coadă.

CAPITOLUL 50

Tommy

Crăciunul a avut și părți bune, și părți rele. Pe de o parte, a fost una dintre cele mai fericite perioade din viața mea. Pe de altă parte, știam că urma să-mi fie și mai dor de toată lumea la plecare.

Am petrecut două zile întregi acasă cu familia, după care am primit un răvaș de la Josie, care mă invita la ceai în biblioteca de la Silvermoor. Am alergat tot drumul de acasă până la conac, râzând în gura mare de o asemenea turnură improbabilă. Cu cinci ani în urmă, când eu și Josie rătăceam în bătaia vântului pe potecile dintre sărmanele noastre sate, dacă cineva ne-ar fi spus că într-o zi ea avea să mă primească într-un astfel de loc și să-mi toarne ceai dintr-un ceainic de argint, am fi râs amândoi în hohote.

După primul moment emoționant al revederii și după ce am asimilat noutatea de a ne delecta cu bunătăți de Crăciun în casa somptuoasă a altcuiva, Josie a observat rapid că un gând nu-mi dădea pace. Nu voiam să încep cu o nemulțumire, dar în zece minute ea a reușit să mă facă să mărturisesc că, deși mai aveam aproape două săptămâni de vacanță, deja uram gândul că trebuia să mă duc înapoi. Am recunoscut asta rușinat.

– Era clar că începutul o să fie greu, știam asta, a ridicat Josie din umeri, cu gura plină de plăcintă cu carne. Grindley nu e locul potrivit pentru tine, dar acolo știi măcar cine ești. Școala e un pas în direcția bună, dar totul e atât de nou! Îți lipsesc ani întregi de studiu de care ceilalți au avut parte și din nou ești diferit.

Am încuviințat din cap, punându-mi mai mult sos de coniac pe bucata de budincă.

– E dureros să ai aceleași vechi senzații într-un mediu atât de diferit, am încuviințat.

– E firesc, a declarat ea pe un ton categoric. Dar o să termini școala, mai ai doar cinci trimestre, apoi o să-ți iei viața în propriile mâini și o să trăiești așa cum vrei. Atunci o să te bucuri pentru timpul petrecut acolo. Westonbury nu e locul tău, așa cum nu este nici Grindley, a spus ea. Visul tău nu este să stai la Westonbury, visul tău este să obții o educație. Westonbury este doar locul unde trebuie să faci asta.

Avea dreptate. M-a încurajat suficient de mult încât să abandonez subiectul pe toată durata ședерii mele. Situația era așa cum era; nu aveam de gând să fac altă alegere. În ceea ce o privește însă pe Josie, erau multe de discutat. Mi-a spus tot ce observase la relația dintre Martha și Luke, iar eu am consolat-o cum am putut mai bine, ceea ce nu însemna foarte mult, nefiind decât vorbe în vânt. Erau mulți bărbați ca Luke în genul nostru de comunitate și, fără îndoială, lumea ar fi spus că Martha ar fi putut nimeri mai rău. I-am amintit lui Josie că sora ei era mai inteligentă decât majoritatea fetelor și ar ști cu siguranță să se ferească de orice situație care i-ar aduce nefericirea. A încuviințat din cap, a suspinat, mi-a vorbit despre ultimele zile ale lui Tansy și în cele din urmă i-am pus marea întrebare. Care era vestea îngrozitoare pe care mi-o putea da doar în persoană?

Atunci mi-a povestit. Vechile mele bănuieli au fost confirmate chiar de la sursă. I-am relatat în sfârșit ce-mi spusese tatăl ei în noaptea în care mă ciomăgise.

– Nu ți-am spus niciodată pentru că n-am vrut să ai grija asta, i-am explicat. Dar acum o ai oricum. Cred că e adevărat, Josie; cel puțin tatăl tău așa crede.

– O, e adevărat, a spus ea cu amărăciune. E singura explicație pentru care mama s-a purtat întotdeauna atât de urât cu mine și pentru care intenționau să mă trimită la Drammel Depth, deși aveam și alte opțiuni. Cine crezi că e, Tommy? Crezi că sunt unul dintre micile accidente ale contelui? Sau crezi că sunt fiica altcuiva, a unui bărbat cu care mama a avut o aventură când situația cu tata, cu Sam, a devenit dificilă sau plictisitoare?

– Nu știu, am spus sincer. Nu știu în ce măsură părul tău e un indiciu. Poate fi doar o coincidență. Nu văd cum am putea afla vreodată adevărul. Pe cine am putea întreba?

– Exact. Pe nimeni. N-aș îndrăzni să-mi stric relația cu Coralie *sau* cu contele, dacă se ajunge până acolo. Silvermoor este o parte importantă din munca mea, din viața lui Coralie. Sunt mai mult ca sigură că lor nici nu le-a trecut prin cap așa ceva. Și pariez pe un milion de lire că mama n-o să-mi spună niciodată. O să-mi pun întrebări despre asta toată viața.

– Poate că într-o zi n-o să-ți mai pui întrebări pentru că n-o să mai conteze, am spus. *Mie* nu-mi pasă cine sunt părinții tăi. De fapt n-ai fost niciodată o Westgate, nici măcar pe jumătate. Ești *Josie*, Josie a mea, prietena mea cea mai bună. Oricine ar fi părinții tăi, ești mai autentică decât orice altă persoană pe care o cunosc… și asta-i tot ce contează, serios.

A zâmbit.

– Mulțumesc, Tommy, a spus încet.

Aș fi vrut să spun mai multe. Arăta atât de frumoasă stând acolo la lumina focului, înfulecând prăjiturele de Crăciun de parcă n-ar fi primit trei mese complete pe zi. Și eram atât de fericit să o văd. Era însă, așa cum declarasem, prietena mea cea mai bună și fuseserăm departe unul de celălalt mult timp, așa că poate asta mă făcea să fiu sentimental… Era *prietena* mea. Nu îndrăzneam să confund asta cu nimic altceva. Era prea importantă pentru mine să stric totul.

Faptul că îmi plăcea să stau cu ea, îmi plăcea cum arăta, îmi plăcea s-o ascult, îmi plăcea cât de bine mă înțelegea, îmi plăcea să păstrez anumite subiecte ca să le discut cu ea… toate astea însemnau… că o *iubeam*? Sau era doar prietenie? De un singur lucru eram sigur, că intenționam să prețuiesc fiecare minut din cele două săptămâni pe care urma să le petrecem împreună.

Am stat cu familia mea, ceea ce era ciudat și înduioșător în același timp. Era ciudat să mă întorc, firește, și, având în vedere că în Grindley aveam atâtea amintiri dificile, nu era în totalitate o plăcere să fiu acolo. În căsuța noastră însă, ca întotdeauna, ne iubeam și ne tachinam și mă bucuram să fiu din nou cu ei. Întrucât bunica și bunicul nu mai erau printre noi, m-am instalat în vechiul lor pat pliant de sub scară. Jimmy și Alfie îl folosiseră până atunci și îmi părea rău să-i izgonesc, dar mi-au spus că nu-i deranja să se întoarcă în camera de sus pe perioada sărbătorilor.

– Oricum, John s-a însurat acum și el era cel care trăgea cele mai multe vânturi și dădea cel mai tare din picioare, a spus Alfie. Nu-i așa de rău.

Eu și tata ne-am înțeles mai bine ca niciodată; nu-mi venea să cred.

– Ai început să câștigi bani? m-a întrebat.

– Nu.

– Ești primul din clasă?

– Nu.

– Ești recunoscut în toată școala? Câștigi premii și chestii de-astea?

– Nu încă, tată.

– Mda, bine, a spus. Constance, dă-mi sosul.

Mama pusese deoparte tot felul de bunătăți pentru venirea mea acasă, iar doamna Roundsby trimisese un mic coș de Crăciun. Alfie m-a asigurat că măcar din acest motiv

se bucura de întoarcerea mea. Bucuria lui Connie era contagioasă; era delicată și sclipitoare ca un pârâu de munte. Frații mei însurați veneau din când în când, mă băteau cu palma pe spate și mă întrebau cum merg studiile. Mercy era și ea la casa ei și era fericită. Mi-a dat un fular pe care îl tricotase pentru mine, iar eu am asigurat-o că îl voi purta cu drag. Sănătatea lui Ernest, împotriva tuturor așteptărilor, părea să se fi îmbunătățit și, deși lucra acum la Crooked Ash, nu părea mai bolnav decât când plecasem.

Aproape în fiecare zi petreceam câteva ore la Silvermoor. Frații Honeycroft au stat acolo pe toată perioada Crăciunului, iar tatăl și mătușa lor au venit și ei de la York pentru patru zile și, firește, asta însemna că și Josie era acolo. La fel și Norman, servitorul lui Cedric Honeycroft.

Nu-mi displăcea ca persoană. Știam că el și Josie erau prieteni și părea să fie tot ceea ce spusese ea: un individ cumsecade, onest, muncitor, fără pretenții, dar în același timp interesat de muzica bună și arhitectura frumoasă. Nu era deci vreun neghiob și era dornic să-și împărtășească interesele cu Josie. Foarte dornic. Nu, motivul pentru care îmi displăcea Norman era felul în care o privea. Era evident că o idolatriza pe Josie.

Când i-am spus asta, Josie a izbucnit în râs.

– Norman e logodit! mi-a spus printre hohote de râs. Ți-am spus! Se însoară cu Sally la vară, iar eu o să mă duc la nuntă. Am cunoscut-o în octombrie și ne-am înțeles bine. Doar nu-ți imaginezi că ar fi vrut să fim prietene dacă ar fi crezut că logodnicul ei are alte planuri cu mine, nu-i așa?

– Și ai fi vrut să fie altfel? nu m-am putut abține să n-o întreb. Ai fi vrut să fie liber?

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebun de legat.

– Nu vă învață prea multe la școala aia, nu-i așa? a remarcat. Nu m-aș putea gândi niciodată la Norman în felul ăsta. Cum ai putut să crezi așa ceva?

– Ai o anumită vârstă și ești foarte drăguță, Josie. Nu e o întrebare atât de stupidă, nu crezi?

A deschis și a închis gura de câteva ori și s-a uitat la mine cu o expresie care mi-a dat de înțeles că ar trebui să mă recunosc învins și să schimb subiectul. Nu eram sigur de ce se enervase, dar am schimbat subiectul. Oricum, Josie putea să jure până nu mai putea că Norman o plăcea doar ca prietenă și că urma să se însoare cu Sally, dar eu știam mai bine care era adevărul.

CAPITOLUL 51

Tommy

Ocupat cu Josie și cu Walter și cu frații Honeycroft și cu familia mea, eram acasă de o săptămână și încă nu-l văzusem pe Manus. Am pus la cale totul în maniera obișnuită și pe data de douăzeci și opt decembrie m-am strecurat din casă noaptea târziu, în timp ce ceilalți dormeau. Era o noapte perfectă de decembrie, în care pământul dormea profund ca o prințesă cuprinsă de o vrajă. Luna era o seceră îngustă ca o panglică. Pașii mei erau clari și răsunători, în ciuda dorinței mele de a mă furișa; potecile erau cufundate în întunericul și frigul acelei perioade importante din an în care oamenii ar trebui să știe că nu trebuie să stea pe străzi. Cei mai mulți dintre noi așa făceau. Ca întotdeauna, Tommy Green din Grindley era excepția.

Manus mă aștepta. Ne-am strâns mâna rapid, după care m-a ajutat să încalec pe Ebony și am pornit la trap. Nu-l mai văzusem de luni de zile; o conversație rapidă la poartă nu ar fi fost suficientă. Părul său lung era puțin mai lung, dar fața sa palidă nu se schimbase deloc, iar mânecile largi și cravata erau la fel de albe ca întotdeauna. Când ne-am văzut înăuntru în siguranță, m-a îmbrățișat ca pe un frate. Ca de fiecare dată, pregătise un mic ospăț pentru noi, precum și o desagă de pânză în care pusese o budincă de Crăciun, o sticlă de coniac, o pâine și o bucată de pate de rață.

– Pentru familia ta de Crăciun, a spus.

– Dragul meu prieten, ești atât de amabil! am spus, uitându-mă în pungă și simțind mirosul delicios al pateului. Dar cum o să explic de unde le am?

– Spune-le că ai fost să braconezi, a zâmbit.

Eram mai mult sau mai puțin la curent fiecare cu noutățile celuilalt, datorită serviciului poștal al domnișoarei Embry, așa că am putut să discutăm despre planuri. Ale mele erau vagi deocamdată, pentru că mă despărțeau de ele cele optsprezece luni lungi pe care trebuia să le mai petrec la Westonbury. Și planurile lui Manus erau vagi, spre frustrarea mea. Când mi-a relatat despre Crăciunul pe care îl petrecuse singur la Heston, o zi exact la fel ca orice altă zi cu excepția faptului că a trebuit să-și ia singur mâncarea pentru că servitorii casei aveau ziua liberă, mi-a venit să plâng.

– Dar nu mă deranjează să-mi iau singur mâncarea, mi-a spus el. De fapt, chiar prefer.

– Nu e asta ideea! i-am spus. Dar familia ta? Nu te vizitează *niciodată*? Știe măcar că trăiești?

El a oftat. Părul său era argintiu precum coama lui Equinox sub lumina stelelor.

– Toți știu. Mama, Jocelyn, Willard, fetele…

– Și nu te-au vizitat niciodată, nici măcar de Crăciun?

– Nu. Fetele ar vrea. Dar le-ar fi frică să spună asta și nu li s-ar permite niciodată.

– Dar mama ta?

– Este la fel de dură și neînduplecată ca tatăl meu. Fac o pereche minunată.

Nu îmi puteam imagina o astfel de familie.

– Nu pot să cred că te lasă aici să fii atât de singur.

– Uneori mă întreb dacă izolarea mea nu este mai grea pentru tine decât pentru mine,

Tommy, a spus Manus cu blândețe.

Poate că avea dreptate. Poate că mă luptasem atât de mult să plec de acolo încât acum nu mai puteam să trăiesc fără acea luptă și o transferasem pur și simplu asupra altcuiva. Ah, dar să-l văd cum își frângea degetele când am vorbit despre familia lui, pentru ca apoi să se relaxeze când am început să râdem și să discutăm despre alte chestiuni… Să știu că zi de zi, noapte de noapte, cutreiera prin casa aceea uriașă, pe moșia aceea vastă, fără nici un suflet cu care să vorbească… Eram și eu singur la Westonbury, dar în cazul lui Manus proporțiile și contextul erau total diferite. Cum să nu-mi doresc să aibă o viață mai bună?

– E atât de frumos din partea ta că ai venit, Tommy. Îți sunt mai recunoscător decât ai putea ști vreodată. Dar cred că ar trebui să te opresc acum că ai atât de multe de pierdut. Locul la Westonbury, un viitor promițător. Nu ar trebui să riști totul pentru a-mi oferi câteva ore de companie.

Era adevărat că nu mă simțeam în largul meu pătrunzând pe moșia Heston. Când suprafața sa interzisă era singurul lucru la care puteam aspira pentru a vedea și altă lume dincolo de a mea, eram hotărât să o văd indiferent de consecințe. Acum însă, totul era diferit.

– Ca să fiu sincer, și eu simt la fel. Dacă m-ar prinde Paulson acum, când nu mai braconez, ar fi cea mai îngrozitoare ironie. M-ar acuza de încălcarea proprietății cât ai clipi din ochi. Iar eu *trebuie* să fac ce se cuvine, Manus. Nu numai pentru mine, dar și ca să-mi ajut familia – le-am promis asta – și ca să te ajut pe *tine*. Cât despre Josie, suntem doar prieteni, desigur, dar…

A zâmbit.

– Înțeleg, înțeleg perfect.

A spus-o cu atâta cunoștință de cauză încât m-a făcut să mă îmbujorez și să schimb subiectul.

– Desigur, dacă ai *pleca,* am continuat, atunci n-aș mai fi nevoit să-mi asum riscul. Cu siguranță că orice e mai bine decât asta.

S-a schimbat însă la față cu încăpățânarea omului timid.

– Îmi pare rău, Tommy, a spus categoric. Deocamdată mă descurc destul de bine. Tot mai vreau să plec într-o zi, dar… între timp poate că ar fi mai bine să nu mai treci pe aici. Putem să ne scriem și chiar să corespondez cu cineva e mult mai mult decât aș fi crezut vreodată că pot avea.

Am oftat.

– Mă tem că voi fi nevoit oricum să rămân la Derbyshire până termin școala. Contele a fost foarte amabil să trimită după mine trăsura de data asta, dar nu a menționat nimic despre Paște și nu pot să mă aștept să mă trateze astfel în fiecare vacanță. Așa că e posibil ca decizia să fi fost luată pentru mine.

– Atunci trebuie să profităm la maximum de timpul pe care îl avem împreună în seara asta, a spus Manus.

Mi-a umplut paharul cu Porto și a întrebat de Walter. Era întotdeauna foarte interesat de omologul său, de prietenul meu din cealaltă familie de proprietari de mine, o familie atât de diferită de a sa. Aveam două vești despre Walter. În sfârșit avea un cal nou, Windfall, un sur înalt, pentru că picioarele lui Walter creșteau ca din apă. Walter avea acum un cal cu care putea sări peste obstacole așa cum visase întotdeauna. Cealaltă veste era că domnul Farthing urma să plece și să fie înlocuit cu un nou preceptor. De fapt, asta era o veste mai importantă pentru mine decât pentru el. Pentru Walter, un preceptor nu era decât un rău necesar. Eu, pe de altă parte, eram deja trist la gândul că Silvermoor va rămâne fără preceptorul morocănos care mă ajutase atât de mult.

– Se mută la Liverpool pentru a fi mai aproape de mama lui bolnavă, i-am spus lui

Manus. Așa că de la primăvară va veni altcineva care să facă școală cu Walter. Sper să găsească pe cineva înțelegător, pentru că are cel mai frumos caracter posibil, dar nu este un intelectual înnăscut. Trebuie să fie convins cu binișorul să învețe ceva ce nu are legătură cu caii.

– Cred că mi-ar plăcea mult de el, a spus Manus.

– Ce păcat că nu poți fi *tu* preceptorul lui! Ai putea să-l convingi să învețe promițându-i că-i vei împărtăși din secretele tale legate de cai.

A râs și am continuat să vorbim despre familia mea și despre prieteni până când o schimbare a culorii cerului ne-a atras atenția că stătusem prea mult.

– Trebuie să plec, am spus, ridicându-mă imediat. În curând se trezește tata să plece la muncă. Dumnezeu știe ce o să creadă dacă vede că nu sunt acasă.

Manus m-a dus înapoi la poartă într-o clipită.

– E posibil să ne luăm rămas-bun pentru mult timp, a spus cu tristețe. Mulțumesc încă o dată, Tommy, pentru tot ce ai făcut pentru mine.

– Dar promite-mi că nu ai renunțat, l-am rugat. Promite-mi că vei continua să cauți o cale de a pleca de aici. Meriți mai mult decât asta, Manus, meriți să fii mai fericit. Și nu ne luăm rămas-bun pentru totdeauna. S-ar putea să fiu plecat câteva luni, dar mai mult ca sigur vei pleca de aici până vara viitoare și ne vom putea întâlni… *undeva*?

– Sunt sigur de asta, a spus pe acel ton sec și mohorât pe care îl folosesc oamenii când îți spun ce vrei să auzi, dar nu au nici o încredere că lucrurile vor sta așa.

În timp ce mă grăbeam spre casă, am avut sentimentul îngrozitor că poate nu avea să încerce *niciodată* să aibă o viață mai bună. Se credea în siguranță la Heston și poate că era. Dacă a existat însă vreodată o ilustrare clară a ideii că siguranța nu era suficientă pentru o viață împlinită, Manus Barridge era exemplul perfect. Dar ce ajutor puteam să-i ofer eu? Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri; îmi urmăream cu hotărâre propriile mele visuri. Dar, din punctul de vedere al puterii și al influenței mele în lume, nu se schimbase absolut nimic.

Timpul a zburat. Nu peste mult timp a trebuit să-mi iau rămas-bun de la ceilalți: de la Dulcie, care petrecuse Crăciunul cu familia la Leeds, dar ne-a vizitat pe mine și pe Josie la Grindley când s-a întors; de la familia mea, de la Walter și de la conte și de la frații Honeycroft. Aveam o colecție ciudată de cunoștințe în sudul comitatului Yorkshire. Îmi erau însă dragi toți.

Josie m-a condus la trăsura familiei Sedgewick și, după ce m-am așezat înăuntru, mi-a strâns mâinile prin fereastră. Ne-am privit lung, știind că aceste ultime priviri urmau probabil să ne susțină mult timp. Aveam senzația că, deși petrecuserăm două săptămâni vorbind fără oprire, ea ar fi vrut să-mi spună mai mult.

Deși contele a fost curtenitor ca întotdeauna, tot nu a făcut nici o referire la o altă vizită, iar eu nu puteam să-l întreb așa ceva. Eram sigur că avea probleme mai presante la care să se gândească decât la ceea ce urma să fac eu peste trei luni; existau zvonuri că se pregătea o grevă, ceva ce nu se mai întâmplase la o mină a familiei Sedgewick de peste cincizeci de ani. Având în vedere că, în comparație cu modul detestabil în care Barridge își trata oamenii, Sedgewick părea un patron foarte bun, eram sigur că nimic de genul ăsta nu avea să se întâmple.

Trăsura s-a pus în mișcare cu o zguduitură. Mâinile lui Josie s-au desprins de ale mele și am pornit la drum. Am urmărit pe fereastră potecile șerpuite, dealurile line și grosolanele guri de intrare în mină din sudul comitatului Yorkshire dispărând sub o perdea de ploaie.

CAPITOLUL 52

Josie

Primăvara anului 1904

Primăvara a întârziat în acel an. Viața mea în York era bună în general, dar simțeam că ceva mă apasă. Nici măcar nu era vorba despre identitatea tatălui meu, deși mă gândeam în continuare cu neliniște la această chestiune. Gravenach House îmi oferea o viață la fel de fericită ca până atunci, iar Coralie continua să fie cea mai bună stăpână la care putea visa orice fată. Ritmul deplasărilor dintre York și Silvermoor era în continuare satisfăcător. Care era atunci motivul nemulțumirii mele crescânde, mă întrebam în timp ce luna februarie avansa greoi, aducând cu ea cea de-a optsprezecea aniversare a mea.

Reflecțiile mele îndelungate din serile mohorâte mi-au dezvăluit că eram nemulțumită nu de soarta mea, ci de a celorlalți. În mod bizar, mă simțeam puțin stingheră să fiu singura persoană fericită. Voiam ca cei pe care îi iubeam să fie și ei fericiți, dar toată lumea părea împotmolită.

Tommy, firește, era încă la școală și urma să mai stea acolo mai bine de un an. Nu era nimic neașteptat în asta, dar, pe măsură ce se apropia ziua mea de naștere și după ce a trecut, deveneam tot mai posomorâtă de la o zi la alta. El era departe, încă preocupat de situația lui, ceea ce însemna că nu îi stătea mintea la dragoste. Și de ce ar fi trebuit să se gândească la dragoste? Mai avea atâtea de făcut în viață. Iar când avea să fie pregătit pentru asta, oare s-ar fi gândit la mine? Fusesem în preajma lui atât de mult timp! Știam că ținea mult la mine, dar nu ne sărutaserăm decât de două ori și cu siguranță că, dacă ar fi simțit ceva *asemănător* cu ceea ce simțeam eu, nu s-ar fi putut abține.

Știam că aspectul meu se îmbunătățise considerabil, dar nu mă consideram cea mai frumoasă fată din Yorkshire sau altceva de genul ăsta. Iar Tommy era chipeș, fără îndoială. Nu eram subiectivă. Întotdeauna fusese drăguț, chiar dacă înfățișarea sa era un pic comică, dar acum se maturizase. Urma să împlinească nouăsprezece ani anul ăsta. Nu mai era un visător, era tot mai ancorat în realitate. Acest lucru îi dădea un aer de persoană care are un țel și merge înainte, îi transmitea o seninătate și o hotărâre care îl făceau foarte… ei bine, *eu* credeam că era foarte atrăgător și mi-am dat seama că și servitoarele de la Silvermoor erau de aceeași părere. Tommy, firește, nu-și dădea seama de nimic. Nu eram sigură dacă să mă bucur sau să țip. Era întotdeauna atât de absorbit de propria sa lume, de propriile sale obiective. Desigur, nu mi-aș fi dorit să fie precum contele, atras de fiecare fată drăguță care se întâmpla să-i iasă în cale. Dar, o, dacă și-ar fi permis să se bucure măcar *puțin* de dragoste și pasiune și dacă și-ar fi îndreptat atenția asupra mea…

Singura mea consolare era că păruse puțin gelos pe Norman, ceea ce era ridicol; cui ar fi putut să-i placă de Norman? Cu excepția lui Sally, firește, ceea ce era un lucru bun; fiecare își găsește jumătatea. Tommy era însă jumătatea *mea* și trebuia să fie prost să nu-și dea seama. Și cu toții știam că *nu* era prost, așa că unde mă situam eu în ecuația asta? Când Tommy avea să termine școala și să plece la muncă, urma cel puțin să fac parte din

această nouă viață a sa și în alt mod decât ca fostă parteneră de corespondență?

Dulcie nu găsise un cumpărător pentru magazinul universal, așa că a rămas să lâncezească în Arden pe perioada sezonului mohorât; singura emoție din viața ei părea să fie transmiterea mesajelor dintre Manus și Tommy. Iar Manus era într-o situație la fel de nefericită. Își trâmbița în continuare chinul și singurătatea, potrivit spuselor lui Tommy, dar nu pleca nicăieri. Poate că cel mai dureros lucru era că Martha era și ea în continuare în Arden. Tot logodită cu Luke. Stabiliseră data căsătoriei de Paște.

Sper că o să vii, scrisese ea. *Știu că îți va fi greu să vii acasă. Știu că s-a întâmplat ceva între tine și mama. Dar nu mă pot căsători fără tine și ai avea ocazia s-o vezi pe Dulcie, așa că poate că nu ar fi chiar atât de neplăcut pentru tine…*

Împăturisem scrisoarea posomorâtă, fără să știu ce să-i răspund. S-o văd pe mama ar fi fost cea mai mică dintre problemele mele în comparație cu ideea de a o vedea pe Martha obligată la o astfel de viață. Nu-mi scrisese nimic despre vreun abuz din partea lui Luke sau despre eventuale îndoieli ale sale. Deși viața în Arden nu lăsa loc sentimentalismelor, Martha era duioasă și iubitoare, iar eu îmi făceam griji… În cele din urmă i-am scris promițându-i că aveam să fiu acolo, pentru că ce altceva aș fi putut face?

În cele din urmă, martie a alungat luna februarie. Narcisele au început să înflorească în grădini și de-a lungul zidurilor din oraș. Ploaia și soarele se scuipau ca niște pisici arțăgoase și nu știam niciodată ce pălărie să-mi iau când ieșeam afară. Noua mea pălărie de paie era un vis de primăvară, cu un mănunchi de floricele galbene și albe pe bor, dar nu era rezistentă la orice vreme, așa că de cele mai multe ori purtam, fără prea mare tragere de inimă, tot pălăria de iarnă, care era mai potrivită.

Apoi s-a întâmplat ceva în sfârșit. Ceva atât de neașteptat încât nu știam cum să-i scriu lui Tommy despre asta. Mergeam spre casă într-o după-amiază vântoasă când l-am văzut pe Norman venind repede spre mine pe strada Mount.

– Josie! Ziua bună! a strigat el, părând extrem de emoționat și surescitat.

– Ziua bună, Norman. E totul în regulă? S-a întâmplat ceva cu Cedric?

Era singura explicație la care mă puteam gândi pentru comportamentul său neobișnuit.

– Cedric? O, nu, e bine, totul e bine. Doar că… trebuie să vorbesc cu tine. Vrei să faci o tură de hipodrom cu mine? Am adus o umbrelă în caz că plouă, pentru că nu ai decât pălăria asta drăguță de paie… Dă-mi voie să-ți iau eu pungile…

Într-adevăr, mi-a luat punga cu cărți și punga cu batist fin de culoare liliachie pe care le cumpărasem pentru Coralie și în locul lor mi-a pus în mână o umbrelă uzată.

– Îmi face plăcere să mă plimb cu tine, Norman, dar poate că ar trebui să duc mai întâi astea. Coralie mă așteaptă.

– Abia peste o jumătate de oră, a spus, iar eu mi-am verificat ceasul.

Avea dreptate. Când ajunsese să-mi cunoască programul zilnic atât de bine? Când începuse să dea atenție alegerilor mele în materie de pălării?

Ne-am potrivit pașii și am pornit spre Knavesmire. Era o zi plăcută, iar Norman era prietenul meu. Era un loc minunat de plimbare. Știam însă că ceva nu era în regulă și nu a trecut mult până să aflu ce anume.

– Josie, îmi pare rău dacă te iau prin surprindere, dar poate că ți-ai dat seama și singură. De mult vreau să-ți spun asta… Vrei să fii soția mea? m-a întrebat Norman, de îndată ce ne-am îndepărtat de celelalte persoane care se plimbau. Ah! a adăugat, punând un genunchi în pământ sub un castan exuberant și înmugurit.

Am crezut că glumea. Am rămas acolo fixându-l cu privirea și dintr-odată am înțeles. Nu glumea. Tommy avusese dreptate. Mă iubea, era evident. Norman nu era genul de persoană care să lanseze cereri în căsătorie din amuzament. Nu era genul care să rupă o logodnă pentru un capriciu mai recent. Suferea și mă simțeam groaznic din cauza asta.

Bietul Norman! Iar acum avea și un genunchi plin de noroi.

– Cum rămâne cu Sally? l-am întrebat cu o voce șoptită, în timp ce încercam să-mi pun ordine în gânduri.

Apoi m-am enervat pe mine însămi. Nu asta era important, cel puțin din punctul de vedere al răspunsului meu.

– Ah, știu, a spus el cu înfrigurare. Mă simt îngrozitor pentru ea, îngrozitor. O parte din mine o va iubi întotdeauna. Nu în felul în care te iubesc pe *tine*, Josie, nu trebuie să crezi asta, ci ca pe o parte a tinereții mele, ca pe o soră… Dar tu, tu ești viitorul meu, Josie, sau cel puțin așa îmi doresc. Sper că o să fii. Te rog, spune-mi că o să fii…

– Dar, dar… ce-ar spune ea? am șoptit. Gândește-te cât de necăjită ar fi.

M-am enervat din nou pe mine însămi. Nu voiam să creadă că Sally era singura mea obiecție, dar nu-mi puteam face curaj să-i strivesc inima acolo, în noroi, fără nici un avertisment.

– I-am zdrobit inima, a recunoscut el, lăsând capul în jos. A fost foarte greu. A plâns, iar eu m-am simțit atât de prost… dar e o fată înțelegătoare. Și-a dat seama că nu mai e nimic de făcut.

– I-ai *spus* deja? *Ce* i-ai spus mai exact?

– Doar ce simt pentru tine, firește, și că aveam de gând să te cer în căsătorie. Nu am presupus nimic, Josie, cum aș fi putut? Doar am *sperat*…

Își sprijinise și genunchiul stâng în noroi, ca și cum greutatea speranței sale era prea mult pentru ca un singur genunchi s-o suporte.

– Ah, Norman, ridică-te! Mi-am revenit din șoc și l-am tras de cot. Avea să vină un moment mai târziu când urma să asimilez totul și să-mi dau seama că rănisem sentimentele unui bun prieten. Poate că urma chiar să-mi regret răspunsul; Norman ar fi fost un soț minunat și doar nu mă mai ceruse nimeni altcineva în căsătorie. Deocamdată însă trebuia să las la o parte toate gândurile astea, pentru că răspunsul meu instinctiv era clar și sincer. Te murdărești. Ridică-te. Am început să merg, iar el m-a urmat. Dragul meu Norman, îmi pare atât de rău, dar nu mă pot mărita cu tine. Gata, o spusesem. Sunt flatată, uluită! Am o părere atât de bună despre tine! Dar nu pot… nu simt același lucru pentru tine. Cred că ești un om foarte bun, dar nu ești omul pe care-l așteptam.

Ah, privirea sa… M-am oprit din vorbit. Înșiruirea unor cuvinte nu avea să-i ostoiască suferința. Era îngrozitor să distrugi în felul ăsta visurile cuiva.

– Îmi pare rău dacă am greșit fiindu-ți prietenă, am adăugat cu fața arzând. N-am vrut niciodată să-ți dau speranțe false. Eram mulțumită de felul în care stăteau lucrurile și nu m-am gândit niciodată… ar fi trebuit să mă gândesc.

– Nu, vocea sa era răgușită și mi-a luat mâna. N-ai greșit cu nimic. Știam când te-am întrebat că nu aveam nici o garanție. Știam, dar a trebuit să te întreb. Ești o femeie care mi-ar lumina viața dacă mi-ai sta alături. Tu nu simți însă același lucru și e suficient. N-o să insist. Mă ierți că ți-am pus o întrebare atât de dureroasă?

– Desigur, am șoptit.

Mi-a luat mâna și mi-a prins-o sub brațul lui, după care ne-am plimbat în jurul hipodromului Knavesmire, o tură funebră pe care am parcurs-o încet și în tăcere. Nu am îndrăznit să-l întreb la ce se gândea sau ce avea să se întâmple cu noi acum. În scurt timp urma să ne întoarcem acasă, unde avea să-și reia îndatoririle și să fie același Norman de până atunci, doar că în întregime schimbat. Rupsese logodna cu Sally din cauza sentimentelor sale pentru mine. Am gemut în sinea mea. M-am întrebat dacă lucrurile între ei aveau să se repare. Dar cum ar fi putut să-l accepte înapoi? Iar el era probabil prea cuviincios s-o întrebe.

– Mulțumesc, Josie, a spus când ne-am întors la Gravenagh House.

Și-a luat înapoi umbrela, mi-a dat cumpărăturile și a coborât în camera încălțărilor.

Am rămas în hol câteva clipe lungi și am simțit că mi-era rău. Apoi m-am îndreptat spre salon, unde Coralie aștepta la fereastră.

– Am adus materialul pentru rochia de Paște, miss Coralie, am spus cu un glas abia șoptit, și cărțile pe care le voiai de la Coulson's.

S-a întors spre mine.

– Presupun că Norman te-a cerut în căsătorie?

Am încuviințat, simțind că îmi ia foc fața. Toată lumea își dăduse seama în afară de mine?

– Iar tu l-ai refuzat.

Am încuviințat din nou din cap, cu o senzație de usturime în ochi. S-a uitat la mine cu compătimire.

– Biata Josie! E greu, nu-i așa? Și bietul Norman, firește. Ei bine, era inevitabil.

– Era, miss? Chiar era? Doar eu nu mi-am dat seama! Habar n-aveam că avea astfel de… gânduri. O, aș vrea să-mi fi dat seama la timp ca să-l pot opri… aș vrea să nu fi…

– Dar a făcut-o, draga mea, și trebuie să ne ocupăm de situația pe care o avem, nu de cea pe care ne-am dori-o. Nu ai greșit cu nimic, doar că s-ar putea să mai dureze puțin până să înțelegi asta.

În seara aceea m-am așezat să răspund la ultima scrisoare a lui Tommy, dar nu m-a lăsat inima să-i povestesc cele întâmplate sau să-i scriu o scrisoare în care să ocolesc subiectul ori să-i spun doar jumătate de adevăr. Trebuia să mai aștepte până când găseam maniera potrivită de a-i spune totul. În pat, m-am sucit și m-am învârtit și am avut una dintre cele mai proaste nopți pe care mi-o aminteam.

Am visat că mă aflam la bordul unei nave mari cu pânze, un galion de modă veche, iar Tommy era legat de catarg. Corabia se scufunda, înclinându-se printre valurile uriașe de un albastru închis, iar apa năvălea pe punte din nenumărate găuri. Norman era acolo, scoțând apa cu o cană de tablă, cu o expresie hotărâtă pe față.

– Nu-ți face griji, Josie! spunea el. O să am grijă să fim în siguranță.

I-am întors spatele și am încercat să ajung la Tommy, dar nava era atât de înclinată încât nu am putut urca panta. Chiar și întinzându-mi brațele nu am putut ajunge la el, chiar și atunci când galionul a început să se sfărâme în bucăți cu un trosnet puternic, trosc, trosc…

Atunci m-am trezit! M-am ridicat în capul oaselor, ținându-mă strâns de cearșaf și recompunând realitatea bucățică cu bucățică. Corabia fusese un vis, firește. Zgomotul însă a continuat. *Cioc, cioc, cioc.* Era real. Cineva bătea la ușă!

Am sărit din pat și am aprins lampa cu mâini tremurânde. Micul ceas de pe polița de deasupra șemineului arăta ora patru dimineața. Ce oră! Casa începea să se trezească la viață la șase, dar deocamdată era încă noapte. Mi-am pus un halat și am ieșit pe palier. I-am văzut pe Coralie și pe Cedric ieșind grăbiți din camerele lor și pe tatăl lor, la etajul de dedesubt, înfășurat într-un halat de casă imprimat cu modele de frunze roșii și de culoarea prunei. S-a uitat în sus și a văzut chipurile noastre neliniștite aliniate deasupra.

– Mă ocup eu de asta, a spus el.

Norman a apărut de undeva de jos. Oare își petrecuse toată noaptea în camera încălțărilor?

– Mă ocup eu de asta, a spus din nou domnul Honeycroft. E în regulă, Norman.

Norman a ridicat privirea, m-a văzut și a dispărut.

Domnul Honeycroft a deschis ușa și a scos un strigăt surprins.

– Doamne Dumnezeule! Cine ești?

Eu și tinerii Honeycroft ne-am aplecat peste balustradă ca publicul aflat la galerie într-un teatru. Am văzut o tânără femeie cu părul negru și răvășit, udă leoarcă din cauza ploii din acea noapte furtunoasă de martie.

– Vă rog, domnule, a suspinat. Îmi pare foarte rău de deranj. E o oră atât de nepotrivită, știu asta. Aș putea însă, vă rog, să o văd pe sora mea, Josie?

CAPITOLUL 53

Josie

Am coborât scările ca și cum aș fi fost o creatură întrupată din aer, purtată de vânt spre sora mea. Domnul Honeycroft o poftise înăuntru și închisese ușa. A rămas acolo tremurând într-o băltoacă făcută chiar de ea. Înainte de a îndrăzni s-o îmbrățișez am cercetat-o cu atenție, ținând-o departe de mine și examinând-o de sus până jos pentru a-i descoperi eventuale răni, dar n-am văzut nici una.

– Ești bine, Martha? Ești cumva rănită? am întrebat-o ca să mă asigur.

– Nu, cel puțin n-am tăieturi sau vânătăi, nu trebuie să-ți fie frică să mă îmbrățișezi. Dar sunt udă leoarcă…

– Nu contează! am exclamat, strângând-o în brațe. Ah, mă bucur atât de mult să te văd, Martha. Orice s-ar fi întâmplat, ai făcut bine că ai venit la mine.

Am simțit cum niște mâini delicate mă desprindeau de sora mea.

– Josie, draga mea, las-o pe Martha să se usuce și să se schimbe, a murmurat Coralie. Să nu cumva să răcească.

– Așa este!

Am remarcat că Martha a devenit cu câteva nuanțe mai palidă când a văzut-o pe Coralie, inconfundabilă cu părul ei roșu exuberant prins într-o coadă împletită din care ieșeau fire de păr cârlionțate și îmbrăcată cu un halat fin de satin. Martha nu mai văzuse niciodată o doamnă din lumea bună. A făcut o reverență, arătând de parcă nu se mai putea ține pe picioare. Sora mea cea modestă și umilă n-ar fi dat niciodată buzna astfel în casa unui străin dacă ar fi avut de ales. Părea stânjenită.

– Nu-ți face griji, Martha! i-am spus. Ea este domnișoara Coralie, despre care ți-am povestit atâtea. Este cât se poate de amabilă, așa că nu te simți jenată.

Martha părea însă să-și fi pierdut darul vorbirii.

– Du-o pe Martha în camera ta și ajut-o să se usuce, Josie, a spus Coralie. Știi unde sunt prosoapele. Apoi veniți jos în salon să se încălzească. O să-l pun pe Norman să aprindă focul, iar doamna Crane vă poate aduce ceva de mâncat și de băut. Puteți sta de vorbă cât vreți, nu-ți face griji pentru îndatoririle tale din dimineața asta. Și, desigur, poți să stai aici cât timp dorești, draga mea, i-a spus ea Marthei. Nu-ți face griji din cauza noastră!

– Haide.

Mi-am condus sora, udă leoarcă precum o nimfă a râului, către scări, dar înainte să urce s-a oprit și a privit în sus uimită. Nu era o casă mare în comparație cu Silvermoor, avea doar trei etaje, dar pe lângă căsuța noastră de mineri din Arden era un palat.

Am luat-o de mână pe Martha și am tras-o după mine în camera mea mică de la mansardă. Era frig acum, când emoțiile se estompaseră, iar eu aveam hainele umede după ce o îmbrățișasem. I-am descheiat vechea haină maro și i-am aruncat câteva prosoape și niște haine de schimb de-ale mele; voiam să o duc cât mai repede să se încălzească lângă foc. În timp ce ea se usca și își trecea degetele prin păr, m-am îmbrăcat în rochia mea obișnuită de lucru gri cu alb. Voiam să fiu gata să încep munca de îndată

ce lămuream situația cu Martha.

Câteva clipe mai târziu eram așezate în fața focului din salon, cu niște căni mari de suc de mere fierbinte și condimentat și castroane de porridge cu miere. Martha se uscase, cu excepția părului, care era și el în curs de uscare. Se îmbrăcase cu o rochie bleumarin călduroasă de-a mea și îi pusesem un șal pe umeri pentru mai multă siguranță.

După ce a mâncat și a băut, s-a uitat la mine cu ușurarea întipărită pe față.

– Am reușit, s-a minunat ea. Sunt aici! O, Josie, m-am simțit groaznic să dau năvală așa peste o familie, arătând în asemenea hal. Îmi vine să mor când mă gândesc că ar putea crede că am astfel de maniere. Dacă ar fi fost o noapte mai plăcută, aș fi așteptat afară până la o oră mai potrivită, dar mi-era atât de frig încât m-am temut să mai stau afară.

– Ce te-aș fi certat dacă ai fi făcut asta. Ai făcut bine, Martha, iar acum, că începi să îți revii, o să vezi ce fel de oameni sunt cei din familia Honeycroft. N-o să creadă nimic rău despre tine.

– Nu, îmi dau seama, a spus ea gânditoare. Nu-i așa că au fost amabili să ne lase singure să stăm de vorbă? Chiar și așa, nu pot să rămân aici la nesfârșit și nici acasă nu pot să mă duc… Ah, Josie, nu știu ce să fac.

Am pufnit.

– De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat înainte de a-ți face griji pentru ce o să faci de acum încolo? i-am sugerat. Mai repede, căci îmi imaginez tot felul de grozăvii.

– Ei bine, a trebuit să plec, mi-a spus ea. I-am zis lui Luke că nu vreau să mă mărit cu el. S-a înfuriat atât de tare, Josie. Mi-a răspuns că l-am făcut de râs. Mi-a zis că sunt o stricată care nu știe ce vrea și că o să-mi facă viața un calvar în toate felurile posibile…

– Cu alte cuvinte, și-a dat arama pe față, am intervenit. Ei bine, asta nu mă surprinde, Martha, dar *de ce* ți-ai schimbat părerea? În ultima scrisoare îmi povesteai numai despre planurile de nuntă, spre disperarea mea. Credeam că asta îți dorești.

– Așa a fost la început! Ah, așa a fost. Mă gândeam că este chipeș și atrăgător și cel mai interesant om pe care l-aș fi putut întâlni. Și el era drăguț la început; îmi aducea flori când am început să ieșim împreună, îmi spunea că sunt frumoasă, chestii de genul ăsta. Credeam că o să fie bine. Și nu m-am gândit niciodată că aș putea să plec din Arden, nu mi-am imaginat că ar fi posibil. Dar nu eram împreună decât de un an când a început să se poarte ca și cum aș fi fost o pacoste. Le-a spus prietenilor lui că sunt cicălitoare și că îl urmăresc peste tot. Își dădea ochii peste cap de fiecare dată când spuneam ceva. Mă făcea să mă simt atât de proastă, Josie, atât de plictisitoare și… ca și cum aș fi fost un nimic. Nu voiam să mă simt așa. Credeam că nu mai vrea să se însoare cu mine, dar mi-a spus că vrea! Dar de ce ar fi vrut asta, când era clar că mă găsea atât de enervantă?

– Pentru că ești o fată cuminte, Martha, și nu avea cum să obțină ceea ce-și dorea dacă nu te lua de nevastă. Și *ești* drăguță, foarte drăguță, așa că ești o partidă bună. Nu se gândea la fericire, a ta *sau* a lui, ci doar la satisfacția sa și la cum să iasă în evidență în sat.

Martha s-a încruntat și și-a tras pătura pe lângă ea.

– Presupun că oamenii sunt ciudați. Oricum, când s-a dus vorba că l-am părăsit s-a dezlănțuit iadul. Toată lumea a văzut lucrurile la fel. Îi știi cum sunt. Mama lui Luke a venit la ușa noastră și mi-a tras un perdaf țipând cât o ținea gura. Mi-a spus că nu eram suficient de bună pentru fiul ei și că eram nebună să refuz cea mai bună ofertă pe care aș fi putut s-o primesc vreodată. A spus că eram la fel de arogantă ca sora mea și că poate tu mi-ai băgat gărgăuni în cap…

A făcut o pauză, părând îngrijorată, ca și cum mie mi-ar fi păsat câtuși de puțin de părerea lui Millie Stevens despre mine.

– O, a fost îngrozitor, Josie. Vecinii erau strânși grămadă la ferestre și se aliniau pe stradă să asculte. Tot ce puteam spune era că-mi pare rău, dar nu-l iubeam și nu l-aș fi putut face fericit. Dar știi cum e în Arden: dragostea și fericirea nu par să conteze prea mult. Eu am continuat să repet asta la nesfârșit…

– Și unde erau dragii noștri părinți când se întâmplau toate astea? am întrebat cu ironie.

– Tata stătea lângă foc, fără să spună nimic. Știi cum e el. Iar mama stătea într-o parte, ascunsă vederii, cu brațele încrucișate. Până la urmă a venit la ușă și s-a proțăpit lângă mine. „E de ajuns, doamnă Stevens“, a spus. „Ai zis ce-ai avut de zis. Nu spun că n-ai dreptate, dar e de ajuns. O să-i bag eu mințile în cap.“ Doamna Stevens a spus că Luke nu m-ar mai primi înapoi nici dacă m-aș târî în genunchi în fața lui, iar mama i-a închis ușa în nas. Apoi mama m-a luat în primire, Josie. O, era atât de furioasă! A fost prima dată când a dat în mine. A spus că era foarte dezamăgită de mine…

– Când s-a întâmplat asta? am întrebat.

Se întâmplase cu două zile în urmă. Martha îi spusese lui Luke la ieșirea lui din șut, mama lui pornise la atac în seara aceea, iar mama i-a continuat opera o mare parte din noapte. În dimineața următoare, Martha s-a dus la lucru ca de obicei și nimeni nu voia să vorbească cu ea.

În orice sat oamenilor le-ar fi plăcut să își exprime opinia pe un astfel de subiect, iar în Arden cu atât mai mult. Luke făcea parte dintr-o familie veche din Arden, era chipeș, dacă îți plăcea genul lui de bărbat, și nu avea nici o idee în cap care să nu provină de la înaintașii săi; altfel spus, avea principii bune și solide. Refuzând șansa de a se lega de el pe viață, Martha lăsase de înțeles că își dorește mai mult și le râsese tuturor în față. Câteva dintre tinerele femei care lucrau cu ea la suprafață se simțeau atrase de Luke și o invidiaseră când se logodise cu el. Iar acum ea declara că e prea bună pentru el.

Tot satul a fost de partea lui Luke; el era cel abandonat, băiatul bun și credincios, iar Martha era persoana insensibilă care îi frânsese inima, influențată de sora ei cea instigatoare. Cine ar mai fi vrut să o ia de nevastă acum, după ce dovedise că era capricioasă și nedemnă de încredere? Avea să rămână acasă cu mama toată viața. Iar mama era de aceeași părere cu restul lumii, lucru pe care a ținut să-l clarifice din secunda în care Martha a ajuns acasă în ziua aceea. „Îmi plesnește obrazul din cauza ta. Ești o rușine; te crezi atât de specială, te crezi importantă…“, toate reproșurile ei favorite. Epuizată după ziua aceea, Martha nu fusese în stare să facă nimic decât să stea la masă și să plângă.

O oră sau două mai târziu cineva a bătut iar la ușă, un alt membru al familiei Stevens. Doar că de data asta era Luke, nu mama lui, și a rezultat că aceasta se înșelase: *era* dispus să o primească pe Martha înapoi.

– O să-ți spun asta o singură dată, a declarat, dar cred că ai avut timp să te gândești și cred că ți-ai dat seama că ai făcut o greșeală. Te primesc înapoi, Martha, pentru că am spus că vreau să te iau de nevastă și așa o să fac. Dar o să-ți scot eu prostiile din cap după ce ne căsătorim.

În ciuda acestei înduioșătoare declarații de dragoste, Martha a spus din nou nu, iar mama a țipat furioasă.

– Ieși afară! Să pleci din casa mea, bestie nerecunoscătoare! a urlat ea. Du-te, nu te-am crescut eu așa. O, am fost blestemată să n-am parte de fiicele mele. Tansy a murit, Josie a fost o greșeală din clipa în care s-a născut, iar acum tu! Ieși afară!

Martha mi-a povestit că mama devenise isterică, iar ea n-a avut de ales; a fost nevoită să-și ia haina și să plece. Luke a dispărut furios în întunericul nopții. Firește, ea s-a dus direct la magazinul universal, gândindu-se să petreacă noaptea la Dulcie, iar apoi să împrumute niște bani ca să vină la mine la York în ziua următoare. Dulcie nu era însă

acolo și nu s-a întors acasă, deși Martha o așteptase două ore.

– Unde era? am întrebat curioasă.

Martha a ridicat din umeri.

– Habar n-am. Oricum, am așteptat multă vreme, în timp ce vântul vuia și ploaia cădea cu înverșunare și am crezut că o să mor de frig, așa că m-am dus la biserică. M-am gândit să mă duc la Bert, dar știam că lui Frannie nu i-ar fi convenit. N-o interesează decât ce zice satul, iar acum, că așteaptă încă un copil, e mereu cu toane.

– Dar Alice? am tachinat-o, iar Martha a pufnit.

Alice devenise cu timpul tot mai vanitoasă și nesuferită.

– Predicatorul m-a primit, bineînțeles, dar numai ca să-mi facă morală și să-mi explice că femeile trebuie să se lase conduse de părinți și de bărbați și să nu încerce să schimbe orânduirea firească a lucrurilor. Apoi a început să-mi spună cât de dezamăgit era de mine și cum a crezut întotdeauna că sunt o fată atât de modestă, umilă și înțeleaptă… Și am constatat că, așa cum spunea *el* asta, modestă, umilă și înțeleaptă nu erau calități pe care mi le-aș fi dorit! Adică, *sunt*… dar nu și dacă înseamnă să fac toată viața ceea ce îmi spun alții!

Am zâmbit și am bătut ușor din palme. În sfârșit!

Predicatorul a ieșit din încăpere ca să-i dea Marthei timp să reflecteze. Ceasul a bătut ora nouă și ea și-a dat seama că, dacă se grăbea, ar fi putut prinde ultima diligență care se îndrepta spre nord. Pe birou erau câteva monede, iar ea a mâzgălit rapid un bilet, le-a înșfăcat și a fugit. Diligența a dus-o până la Askham, unde unul dintre cai și-a pierdut o potcoavă, iar de acolo a mers pe jos tot drumul până la York, în plină noapte vijelioasă.

Am simțit cum o mare greutate mi s-a ridicat de pe umeri știind-o alături de mine, cu părul său lung și negru tot mai înfoiat de la căldura focului și culoarea revenindu-i în obraji. Nu-mi făceam griji că s-ar fi putut răzgândi și ar vrea să se întoarcă. Era liniștită și sigură pe ea și, în plus, nu putea să facă asta. Își anulase singură orice posibilitate de întoarcere la Arden, mai categoric decât o făcusem eu! Eu nu făcusem altceva decât să fug de munca în mină, în timp ce Martha cea bună, dulce și înțeleaptă nu numai că îi frânsese inima lui Luke, ci, pe deasupra, furase de la biserică! Nu mă simțisem niciodată mai mândră de ea.

CAPITOLUL 54

Tommy

Primăvara anului 1904

Pe măsură ce iarna ceda cu părere de rău locul primăverii, părea tot mai puțin probabil că aș putea merge acasă de Paște. Nu primisem nici un semn de la nici una dintre persoanele care dispuneau de mijloacele necesare pentru a-mi transforma dorința în realitate, iar eu nu intenționam să cer vreo favoare. Să merg acasă ar fi fost o recompensă, nu o necesitate, iar eu nu mă simțeam îndreptățit să primesc recompense. Încă îmi mai era greu să cred că ajunsesem aici.

În martie am primit însă o scrisoare de la Josie care m-a făcut să simt că plecarea acasă era până la urmă o necesitate. Afurisitul de Norman o ceruse în căsătorie! Pe Josie! Sângele fierbea în mine de parcă aș fi fost pus într-o oală pe foc. Servitorul ăla ticălos și unsuros! Pe Josie *a mea*! Firește, *nu era* a mea oficial. Nu puteam avea nici o pretenție asupra ei pentru că nu-i făcusem nici o propunere. Dar cum aș fi putut face asta, când n-aveam un sfanț și trebuia să-mi termin studiile? Nici măcar nu-mi dădusem pe față sentimentele și asta din cauză că mi-era frică.

În timp ce strângeam în pumn pagina ofensatoare, un milion de gânduri îmi clocoteau în cap și am înțeles mai bine ca niciodată cum gândul la Josie și speranța că avea să fie a mea îmi marcau viața. Prietenia ei îmi era nespus de dragă, făcea parte integrantă din mine la fel ca brațele și picioarele, sau ca înclinația mea spre studiu. Nu puteam însă nega că devenise ceva mai mult, chiar dacă eram tineri, iar eu mai aveam un drum de parcurs. Viața fără prietenia ei era imposibil de imaginat, dar la fel de imposibil era să stau lângă ea fără ca aceste noi sentimente să dea năvală și să freamăte în jurul nostru. Dacă ea le-ar considera dezagreabile, dacă nu le-ar împărtăși, viața mea ar fi mohorâtă, lipsită de culoare și lumină. Ar fi ca și cum o peliculă de praf de cărbune s-ar depune din nou peste tot.

Josie avea o slujbă bună de ceva timp. Câștiga un salariu respectabil, în timp ce eu eram încă la școală! Era mai tânără decât mine, dar făcea progrese în acest joc al vieții. Era cât se poate de logic ca Norman să o ceară în căsătorie (făcând abstracție, firește, de biata sa logodnică). Era foarte probabil ca și alții să facă același lucru. Și dacă i-ar spune da unuia dintre ei, înainte ca eu să pot pleca de aici și să-mi pot ocupa locul alături de ea? Un gând îngrozitor mi-a trecut prin cap: *dacă deja făcuse asta*? Nu reușisem să trec de vestea uluitoare și să ajung la sfârșitul scrisorii; presupusesem răspunsul ei în loc să citesc despre el. Am despăturit în grabă hârtia și am continuat.

Desigur, am refuzat, scrisese ea. *Nu am astfel de sentimente pentru Norman și nici n-aș putea să am vreodată. Bietul Norman a părăsit Gravenagh House în mai puțin de o săptămână. A spus că nu suporta să trăiască în apropierea mea știind că nu aveam să-i împărtășesc niciodată sentimentele și e un om prea cumsecade să se aștepte să renunț eu la slujba mea. Prin urmare a plecat, iar eu mă simt tristă din cauza schimbării produse în mica și fericita noastră gospodărie. Nu am vrut să-l rănesc, dar cum aș fi putut face altfel? Îmi lipsește*

prietenia lui, dar numai prietenia nu poate ține locul dragostei. Prietenia este o parte importantă a dragostei, dar dragostea e un sentiment mult mai mare. Vezi tu, Tommy, acum sunt femeie și am petrecut ceva timp reflectând la astfel de chestiuni.

Am răsuflat ușurat. „Desigur, am refuzat." Desigur. Iar Norman plecase. Se retrăsese, o lăsase să-și trăiască viața. Poate că viața *lui* era acum mohorâtă și cenușie. *Bietul Norman.* Nu aș fi putut afirma cu sinceritate că mila față de el era mai mare decât ușurarea pe care o simțeam. Scăpasem ca prin urechile acului.

Cu toate acestea, în zilele care au urmat m-am trezit studiind cu atenție restul paragrafului. *Numai prietenia nu poate ține locul dragostei… Dragostea e un sentiment mult mai mare… Vezi tu, Tommy, acum sunt femeie și am petrecut ceva timp reflectând la astfel de chestiuni.*

Oare încerca să-mi spună ceva? Și, dacă da, ce? Teama mea cea mai mare era că mă avertiza, că îmi sugera să nu-mi fac speranțe, pentru că eram prieteni, da, dar prietenia nu era suficientă. Sau… slabă speranță… oare eu fusesem motivul pentru care mintea sa făcuse o astfel de comparație? Norman fusese doar un prieten. Puteam îndrăzni să sper că *eu* aș fi putut fi mai mult?

Știam că trebuie să o întreb, dar perspectiva era mai terifiantă decât o săptămână în mină fără lampă. Trebuia să îmi înving această dorință nepotrivită unui bărbat de a mă ascunde în spatele unei speranțe slabe și a unei năzuințe neexprimate. Trebuia să știu care e adevărul. Dacă și ea nutrea speranțe, merita să afle că și eu simțeam același lucru. Dacă lucrurile nu stăteau așa, atunci cu siguranță era mai bine să aflu acum, înainte ca aceste sentimente să mă copleșească mai mult decât o făcuseră deja. Așa îmi spuneam, deși știam că sentimentele mele erau atât de adânc înrădăcinate încât capetele lor erau strâns încolăcite în jurul miezului strălucitor al nucleului pământului. Nu mai era cale de întors pentru mine.

M-am gândit să-i scriu o scrisoare. Această idee avea multe avantaje. Puteam s-o aplic imediat. Puteam să spun tot ce aveam de spus și să-mi desăvârșesc declarația, astfel încât să evit orice stângăcie sau lipsă de tact. Puteam să-mi pun sufletul pe tavă fără să fiu nevoit să o văd schimbându-se la față și să aflu, așa cum pățise Norman, că nu eram decât prieteni. Și ar fi fost o abordare demnă de un cavaler; i-ar fi dat timp să-și compună răspunsul fără să fie pusă în situația de a se confrunta cu jalnicele mele speranțe expuse în fața ei.

Nu puteam însă să-i scriu. Nu ar fi servit la nimic. Era o soluție anostă și distantă, iar dragostea mea nu avea nimic anost sau distant. Trebuia să fiu lângă ea. Trebuia să-i pot vedea fața, să înfrunt momentul în care puteam pierde sau câștiga totul. Și, slabă speranță, dacă răspunsul ei era *da*, îmi doream atât de mult să-l aud cu urechile mele. Îmi doream atât de mult s-o iau în brațe, să o văd luminându-se la față, să o văd fericită așa cum aș fi fost și eu dacă sentimentele noastre erau reciproce. Trebuia să aștept. Trebuia să am răbdare. Și trebuia să mă rog să nu își dăruiască inima altcuiva până atunci, gând care m-a îngrozit atât de mult încât aproape că m-a determinat să îi scriu totuși scrisoarea!

Speranțele mele de a ajunge acasă de Paște mă țineau ca pe jar. Chiar dacă aș fi găsit o posibilitate de a merge în vacanța de vară, până atunci mai erau trei luni. Dacă n-aș fi putut pleca de la Westonbury în nici o vacanță până la terminarea bursei, însemna că nu puteam s-o văd pe Josie timp de cincisprezece luni sau chiar mai mult. Imposibil de suportat! Părea imposibil ca o persoană atât de drăguță, atât de unică, să nu fie luată în vizor în decursul unei perioade atât de lungi. Deși până la urmă inima lui Josie era cea care avea ultimul cuvânt. Dacă mă iubea, avea să refuze o sută de pretendenți. Știam asta pentru că, dacă însăși zeița Diana s-ar fi aruncat la picioarele mele și mi-ar fi oferit luna de pe cer, aș fi ales-o tot pe Josie.

CAPITOLUL 55

Tommy

Am avut dreptate: n-am ajuns acasă de Paște în acel an. Au fost două săptămâni lungi și solitare, singur la Westonbury, fără cursuri și fără companie. Era un privilegiu să stau la școală, să am acces la o bibliotecă magnifică, să am timpul și singurătatea necesare pentru a lucra la obiectivele pe care mi le trasasem în viață. Eram însă și eu om și tânjeam să văd o față prietenoasă, să am cu cine să râd și să împărtășesc visuri și idei. Cicero, Descartes și Herodot, deși interesanți, erau o companie tăcută, captivă în paginile cărților. Ceea ce mă alina erau scrisorile venite din Yorkshire. Ele erau veriga de legătură cu dorințele inimii mele și îmi aduceau aminte de toate motivele pentru care eram aici.

Veștile de la Josie erau în continuare interesante. Nu mai primise cereri în căsătorie, slavă Domnului, dar sora ei Martha sosise la York într-o noapte întunecată și furtunoasă. Mă bucuram să știu cât de fericită era Josie să o aibă alături. Și eu eram mulțumit; îmi plăcea să știu că Josie are aproape de ea o persoană dragă și întotdeauna o considerasem pe Martha prea bună și prea drăguță pentru Arden. Martha a rămas la familia Honeycroft două săptămâni, timp în care domnișoara Coralie a întrebat în stânga și-n dreapta și, ca de obicei, a găsit o soluție. Martha lucra acum ca ajutor de bucătar în casa unei bătrâne respectabile.

Locuiește la nici zece minute de Gravenagh House, a scris Josie în al nouălea cer. *Ea spune că, în comparație cu viața acasă la mama, munca e floare la ureche. Cât a stat aici, doamna Crane a învățat-o să facă alte câteva delicii mai rafinate decât mâncărurile cu care eram noi obișnuiți la Arden, dar oricum era suficient de calificată! Pentru asta trebuie să-i mulțumim mamei!*

Și, în cele din urmă, părea să se întrevadă o schimbare și pentru Manus. Ca un cal neliniștit care își aduna puterile să sară peste un obstacol, se pregătea în sfârșit să părăsească moșia Heston. El și domnișoara Embry începuseră să poarte propria lor corespondență. Și ea îl încuraja să iasă din închisoarea lui bizară și fantomatică și să-și clădească o viață nouă în orice condiții i s-ar fi părut potrivite. Fie că rugămințile unei femei au putut face ceea ce eu nu fusesem în stare, fie că era pur și simplu momentul potrivit, iar Manus era pregătit, cert este că a început să trimită și bani odată cu scrisorile către ea. Fondul său pentru evadare, așa îl numea el.

Miss Embry îl va păstra pentru mine, a explicat el într-o scrisoare. *Nu e o sumă mare, dar gândește-te cât de groaznic ar fi dacă ar trebui să plec pe neașteptate și nu aș avea banii ăștia cu mine, pentru că nu am de unde să știu când sau cum se va prezenta oportunitatea.*

În scrisoarea următoare mi-a relatat despre un alt plan mai alarmant:

Toți banii pe care îi am sunt acum în posesia bunei domnișoare Embry, scria el. *Nu sunt foarte mulți pentru a începe o viață nouă, așa cum mi-a spus și ea. Nu am de gând să fur, deși știu că unii ar spune că mi se cuvine tot ce poate produce moșia Heston și chiar mai mult. Mi-am amintit însă de ce mi-ai povestit despre obiceiul sătenilor de a-și investi banii în bunuri…*

Era adevărat: de Crăciun îi povestisem, nu mai știu din ce motiv, despre felul în care minerii își procurau o oarecare siguranță într-o lume plină de pericole. Deși eram săraci,

dacă o familie avea mai mulți fii și dispunea deci de mai multe salarii, puteau pune deoparte ceva bani, cu care își cumpărau ceva pentru casă: un ceas de pus pe șemineu, un instrument muzical, niște sfeșnice de alamă. Nu aveam încredere în bănci. Băncile erau conduse de domni din lumea bună și frecventate de domni din lumea bună. Noi preferam să ne păstrăm câștigurile într-un loc în care să le putem vedea și atinge. Apoi, dacă un miner ajungea la pensie și i se cerea să abandoneze casa, putea lua cu el aceste obiecte să le vândă. Era varianta noastră de pensie. Și se pare că îl inspirase pe Manus!

Există cel puțin câteva astfel de obiecte asupra cărora am drepturi legale și morale: un ceas de buzunar, o cutie veche și valoroasă de tutun, niște butoni de onix… Mi-a făcut plăcere să le adun, câte două sau trei odată, și să le depozitez în tufișurile de peste drum de poartă. De acolo le poate lua Miss Embry și le poate păstra pentru mine, ca să le vând când voi pleca în sfârșit de aici. Fondul meu crește…

Vestea m-a îngrozit. Am regretat profund că o implicasem pe domnișoara Embry în intrigile noastre, dacă asta însemna să scormonească prin tufișuri și să transporte obiecte aristocratice prin sat în buzunarul de la fustă. Ce s-ar fi întâmplat dacă Paulson o prindea băgând în buzunar un ceas de aur? Ar fi dus-o în fața judecătorului cât ai clipi din ochi și cum s-ar fi putut apăra ea? Explicând că îi fuseseră încredințate de bunăvoie de un mort? Era absurd.

Le-am scris amândurora imediat pentru a le semnala pericolele și le-am spus că trebuie să înceteze. Domnișoara Embry a răspuns politicos că era o femeie adultă, capabilă să calculeze riscurile. Părea că își asumase problemele lui Manus ca pe o cauză personală. Manus, din fericire, a fost mai înțelegător:

Nu aș pune-o niciodată în pericol pe Miss Embry, nici pentru toți caii din școala spaniolă. Îmi dau seama acum că ne-am lăsat duși de val cu planurile noastre și am pierdut din vedere pericolele. Nu o să mai las de acum nici măcar un ac de cravată de aur, poți să fii sigur de asta, Tommy.

Ușurat, m-am întors la Cicero și la o ceașcă de cacao. Cu astfel de misive alarmante, zilele au trecut mult mai ușor decât anticipasem inițial.

Vacanța în singurătate a avut avantajele ei. Am profitat la maximum de timp pentru a citi la toate materiile, începând să-mi construiesc un eșafodaj mai solid de cunoștințe. Din acest motiv, am putut în sfârșit să fac și eu ca ceilalți băieți, adică să fac trimiteri peste trimiteri în comentariile și întrebările mele. Am fost lăudat de profesori și am avut parte chiar și de o oarecare admirație din partea unora dintre băieți. Mai mult decât atât, am început să văd fiecare informație ca parte dintr-un întreg mai mare, iar studiul a devenit și mai interesant.

Când a venit momentul examenelor de sfârșit de an, am terminat primul, împreună cu un alt băiat. Am primit amândoi câte un volum legat în piele cu piesele lui Shakespeare, cu o dedicație din partea directorului. L-am pus alături de cartea lui Kipling, lângă pat. În sfârșit eram pe drumul cel bun. În sfârșit aveam ceva să-i povestesc tatei.

Chiar și așa, când trimestrul s-a încheiat și aveam în față vacanța de vară, *două luni și jumătate de vacanță*, nu m-am putut abține să nu oftez. Sperasem să pot lucra în grădina școlii câteva ore din când în când pe perioada trimestrului de vară și să câștig niște bani pentru a plăti un drum cu diligența până la Silvermoor în iunie. Ideea a fost însă rapid abandonată. Directorul internatului, domnul Talbot, mi-a spus că bursierii nu aveau voie să lucreze pe perioada ședерii la Westonbury. Regulile erau riguroase și nu se permitea nici o abatere.

Și astfel m-am trezit la fel de sărac ca întotdeauna, nevoit să înfrunt o nouă veghe singuratică pe altarul învățăturii. Nu am încetat niciodată să mă simt recunoscător pentru că aveam toate aceste canale de cunoaștere la îndemână; îmi doream însă puțină companie. Și, firește, mai era și Josie… De câteva ori am început să-i scriu o scrisoare în

care îi mărturiseam sentimentele mele, dar nici un cuvânt la care mă puteam gândi nu era potrivit pentru a face o astfel de declarație în scris. Dragostea mea era prea viscerală, prea reală.

Am început să descopăr tainele bibliotecii școlii, urmând un program autoimpus de studii, iar în timpul liber am citit și mai multe cărți, de data asta din interes, despre capitale europene și temple din Orientul Mijlociu, despre siturile antice ale Greciei și despre florile de cireș și zeitățile budiste din Japonia. Am devorat *Cartea junglei* pentru a doua oară și din nou India s-a strecurat în mintea mea ca o plantă agățătoare, ca o cobră, ca râul Brahmaputra. Făceam câte trei plimbări zilnice în jurul școlii pentru a-mi menține trupul și mintea sănătoase. Vorbeam cu servitorii când mă tolerau și, pentru variație, luam ceaiul cu domnul Talbot o dată pe săptămână în biroul său. A trecut o lună. Mi-am dat seama că număram zilele.

Apoi, într-o zi, când mă întorceam de la plimbare, am văzut o trăsură cunoscută pe alee și m-am întrebat dacă izolarea în care trăiam mă făcea să am viziuni ciudate. Era trăsura mică de rezervă, de culoare bleumarin, a familiei Sedgewick, iar Matthias îmi făcea semn cu mâna de pe capră. Se întâmplase ceva? Am luat-o la fugă, dar m-am liniștit în clipa în care Matthias a deschis ușa, iar lordul Walter a ieșit ca din pușcă. Zâmbetul larg de pe fața lui mi-a dat de înțeles că nu era purtătorul unor vești proaste.

– Ce Dumnezeu? m-am minunat. Am halucinații? E un drum foarte lung ca să vii în vizită!

– Într-adevăr, așa ar fi, Tommy, prietene, a strigat el, întinzându-mi mâna în încercarea de a mă saluta bărbătește, dar renunțând apoi și strângându-mă în brațe. Am răspuns cu o îmbrățișare puternică, ce ne-a făcut să ne clătinăm și să râdem ca frații. Dar nu suntem în vizită! Am venit să te luăm acasă!

I-am dat drumul.

– Serios? Cum așa?

M-am întors spre Matthias și i-am strâns mâna.

– Așa este, m-a asigurat Matthias. Înălțimea sa m-a trimis după tine, iar tânărul lord a insistat să mă însoțească. Avem sarcina să te luăm acasă chiar astăzi. Sper că îți convine! a adăugat.

– Îmi convine! am râs. Nu am alte angajamente anterioare. Pot să fiu gata în zece minute! Dar poate că ai vrea să te odihnești și să iei o gustare înainte de a porni din nou la drum.

– Aș vrea, a convenit Matthias, în timp ce Walter țopăia de colo-colo.

– Pot să-ți văd camera cât se odihnește Matthias? m-a întrebat. *Eu* nu am nevoie să mă odihnesc. Sunt prea entuziasmat.

– Da, și eu!

I-am dus în bucătărie, unde l-am convins pe bucătar să-l lase pe Matthias să stea jos puțin, să bea un ceai și să mănânce ouă fierte și prăjitură cu fructe. Prăjitura l-a convins și pe Walter să stea cu el, în timp ce eu m-am dus să-l caut pe directorul internatului și să-i cer voie să plec.

Talbot a fost de acord imediat.

– Aprob, a spus el. Slujbă plătită nu. Vacanță da. Profită la maximum de ea, Green, ai muncit mult.

Walter pălăvrăgea întruna în timp ce eu îmi făceam bagajele.

– Dormi cu alți *șapte* băieți? m-a întrebat îngrozit. Toate paturile într-o cameră? Cum de suporți așa ceva? Sunt *atât* de bucuros că fac școala acasă. N-am crezut niciodată că o să spun asta, dar tata are și idei bune câteodată…

– Acasă, milord, dormeam într-un singur pat cu toți frații mei! Nu era un somn foarte confortabil, dar atât aveam la dispoziție. Acum e mai bine din punctul ăsta de vedere.

S-a cutremurat.

– Unde o să stau când ajung acasă? Știi cumva? am întrebat.

Nu mă așteptam să fiu găzduit la Silvermoor, dar speram ca vizita mea să fie lungă și nu mă încânta ideea de a dormi cu frații mei sau în patul pliant timp de câteva săptămâni.

– Chiriașul doamnei Murphy a plecat, mi-a explicat Walter încântat, iar tata a plătit-o să te lase să folosești camera în următoarele șase săptămâni. O să te întorci la vechiul tău loc de pe moșie. O să-ți placă, Tommy?

– O să-mi placă mult, nu am nici o îndoială.

Era adevărat. Părea alegerea corectă; era mai confortabil decât în Grindley, mai potrivit decât să stau în casa mare, dar suficient de aproape încât să pot să-i văd pe Josie și pe Walter ori de câte ori erau în preajmă și să-mi vizitez familia în fiecare zi dacă doream.

– Și toată lumea e bine, milord?

– O, la naiba, spune-mi Walter. Am mai vorbit despre asta. Sunt prietenul tău, nu… *stăpânul* tău! Da, toată lumea e bine. Sora mea Flora e practic logodită cu un domn pe nume Devon Ashcroft. Nu e deloc un tip amuzant. Sora mea Elizabeth nu a fost *niciodată* amuzantă, iar asta nu s-a schimbat. Micul Humphrey însă crește frumos. Am inventat un joc nemaipomenit cu mușuroaiele de cârtiță de pe pajiște… Dar mă bucur că vii, Tommy. Nu-i așa că o să ne distrăm ca pe timpuri?

Dintr-odată mi-am dat seama că urma s-o văd pe Josie cât de curând, poate chiar în acea seară! Urma să am șansa de a-i spune în sfârșit tot ce îmi doream față-n față. Și dintr-odată am simțit că nu sunt suficient de curajos pentru o astfel de misiune. M-am lăsat să cad pe marginea patului. Ei bine, nu trebuia să-i spun imediat. Șase săptămâni spusese Walter. Poate că ne-am putea bucura câteva zile de vechile noastre obiceiuri înainte de a lua o decizie care ar fi putut zgudui însăși temelia întregii mele realități.

– Și cum de sunteți aici, tu și Matthias? Am ratat cumva vreo scrisoare?

– O, nu, a fost ideea lui Josie să îți facem o surpriză. A spus că o să-ți placă și că nu trebuie să ne facem griji că n-o să vrei să vii cu noi. A fost cât se poate de amuzant, Tommy. Într-o zi, tata a spus din senin: „Unde naiba mai e Tommy Green zilele astea? Westonbury probabil că s-a închis pentru vacanța de vară. De ce n-a venit să ne vadă?“ Sincer, Tommy, tata poate fi *atât* de naiv.

Aerul de superioritate plictisită al lui Walter aproape că m-a făcut să izbucnesc în râs. Și-a scuturat degetul și a adoptat un ton dojenitor.

– I-am explicat! I-am spus: „Tată, trebuie să înțelegi că Tommy nu are *mijloacele* necesare să se întoarcă. E obligat să rămână în Derbyshire. A fost obligat să stea acolo și de Paște. Nu toată lumea poate să vină și să plece după pofta inimii, știai asta?

– Dumnezeule, și ce a spus tatăl tău?

– Ei bine, a spus că a fost o neglijență din partea lui că nu s-a gândit la asta și că o să-l trimită pe Matthias de îndată ce va avea o trăsură liberă la dispoziție. L-am întrebat dacă pot să merg și eu și a fost de acord. Iar apoi a spus… O! Era să uit. Trebuie să-ți dau asta, Tommy. A băgat mâna în buzunar și mi-a dat cinci șilingi într-o pungă mică de pânză. O să te simți mai bine dacă o să ai niște bani ai tăi, nu-i așa, Tommy?

– Cu siguranță. Trebuie să-i mulțumesc din inimă tatălui tău. A făcut pentru mine mai mult decât merit.

Acum, cu bani în buzunar și perspectiva a șase săptămâni în Yorkshire, care puneau capăt brusc vieții mele monahale, mă simțeam de parcă o ploaie de binecuvântări s-ar fi revărsat peste mine. În câteva minute aveam bagajele pregătite, așa cum promisesem.

– Să mergem, Walter, am spus, aruncând o ultimă privire lipsită de sentimentalism în cameră. Să mergem acasă.

CAPITOLUL 56

Josie

Vara anului 1904

Alergam la fereastră de cel puțin două ori pe minut, dar aleea era în continuare goală. Știam că nu aveau cum să ajungă înainte de ora ceaiului, dar nu mă puteam abține să nu verific. Nu suportam ideea de a pierde acel prim moment. Nu suportam ideea de a pierde o singură secundă. Venea Tommy!

Viața mea se schimbase de când Martha venise la York. Deși bătrâna doamnă din Fossgate o ținea ocupată, ne întâlneam aproape în fiecare duminică după-amiază. Era plăcut și să știu că exista posibilitatea să o văd din întâmplare când eram în oraș cu treabă. Cel mai mult mă bucuram să știu că era fericită; se simțea în oraș ca peștele în apă. Marthei i-am putut mărturisi schimbarea pe care o suferiseră sentimentele mele pentru Tommy, iar asta era o adevărată ușurare. Îmi era însă dor de el într-un fel pe care nimic nu-l putea alina. El era o parte din mine și era mult prea departe. De multe ori mă trezeam plângând, nu cu lacrimi puține sau cu autocompătimire, ci cu lacrimi amare, sfâșietoare, care păreau să țâșnească dintr-un loc insondabil. Lacrimile îmi erau provocate nu numai de absența lui, ci și de simpla sa existență și de sentimentele mele pentru el.

Când frații Honeycroft și-au făcut bagajele să petreacă o lună la Silvermoor, plăcerea mea obișnuită de a sta în casa cea mare a fost întunecată la gândul că Tommy era nevoit să rămână la școală. Nu credeam că aveam cum să-l văd toată vara. Începeam să mă întreb dacă aveam să-l văd tot anul. Dar acum urma să sosească în cele din urmă, iar bucuria mea era de nestăpânit.

Domnișoara Coralie citea un roman care o captivase, motiv pentru care era tăcută și întorcea paginile în timp ce eu mă agitam în jurul ei, trântindu-i pe jos deschizătorul de scrisori cu mâner de perle care stătea pe birou și împiedicându-mă de o pereche de pantofi. Din când în când își ridica ochii din carte, mă privea cu sprâncenele ridicate și nu spunea nimic.

Toată ziua fusesem într-o stare de agitație. Făcusem nenumărate prostii, arzând rochia albastră de poplin a domnișoarei Coralie, scăpând din mână unul dintre cerceii ei de cristal și târându-mă apoi pe sub pat să-l recuperez de unde căzuse, genul ăsta de lucruri. Trecuseră însă șase luni de când nu-l mai văzusem.

– N-ar fi mai bine să te duci să mănânci? m-a întrebat Coralie când a sunat clopoțelul pentru ceaiul servitorilor.

M-am uitat la ea cu o disperare mută. Dacă mă duceam sub scară, n-aș fi auzit trăsura. Ochii ei mă priveau cu vioiciune.

– Sau poate ai prefera să mănânci cu mine un sendviș sau două în salon.

– O, *mulțumesc*, miss, am răsuflat.

Aș fi putut să jur că mi-a făcut cu ochiul.

CAPITOLUL 57

Tommy

O, ce plăcut era să constat cum toți acei kilometri până acasă dispăreau sub roțile trăsurii. Și, când spun acasă, mă refer, firește, la Josie.

– Deci ea e la Silvermoor acum? Va fi acolo când ajungem? îl tot întrebam pe bietul Walter, care îmi răspundea la fel de fiecare dată.

– Da, Tommy. Josie e la Silvermoor. Astăzi și în următoarele săptămâni. O vei vedea în seara asta, repeta Walter răbdător.

Era ca și cum el ar fi avut nouăsprezece ani și eu aș fi fost mai tânăr.

În cea mai mare parte a călătoriei, Walter mi-a vorbit despre preocupările lui aristocratice. Noul său ponei începuse să refuze să sară peste obstacole. Nu se mai întâmplase niciodată, nu înțelegea motivul. Tatăl său primise șaisprezece cereri pentru postul de preceptor al lui Walter, dar refuzase să-l cheme pe vreunul dintre candidați la interviu. Nu că Walter ar fi fost deranjat de faptul că nu avea preceptor, dar se temea că tatăl său ar fi putut trece cu vederea niște oameni agreabili tot căutând pe cineva perfect. Nu voia să fie trimis la școală doar pentru că nu era nici un preceptor care să îndeplinească standardele tatălui său. Și *de ce* avusese atâtea necazuri doar pentru că pusese o broască în patul lui Elizabeth? N-ar fi trebuit ca ea să fie atât de proastă și să o ia la fugă prin casă țipând. În poveste broasca se transformase în prinț!

I-am spus că surorile sunt creaturi dificile. Cu o singură excepție, sora mea Connie, mezina familiei, care avea mai multă minte decât tot restul familiei la un loc.

Când am trecut pe lângă Grindley, m-am uitat pe fereastră. Simțeam un fel de fascinație sumbră. Nu aveam nici un sentiment pentru locul respectiv, dar era locul în care îmi petrecusem primii ani și simțeam că merită un soi de respect pentru asta. Locul acela mă formase. Asemenea cărbunelui, fusesem prelucrat până devenisem Tommy cel de azi: un visător, un intelectual, un extravagant. O revoluție formată dintr-un singur om, așa cum îi spusesem odată lui Josie.

În timp ce treceam pe lângă gura de intrare în mină, am văzut colivia deschizându-se și o duzină de oameni istoviți ieșind din ea. M-am înfiorat. Ne-am continuat drumul pe potecă și am trecut de cotitura de unde se puteau vedea șirurile lungi de căsuțe sumbre; atunci am văzut o siluetă cunoscută care ieșea din sat. Fratele meu Jimmy. S-a uitat în sus când am trecut, iar eu i-am făcut frenetic cu mâna. Jimmy nu mi-a răspuns; preț de o clipă m-am întrebat dacă mă văzuse. Apoi s-a răsucit pe călcâie și a pornit înapoi spre sat cât de repede îl țineau picioarele.

Am zâmbit larg. Se ducea acasă să le spună tuturor că fratele Tommy se îndrepta spre Silvermoor într-o trăsură elegantă. O, ce zarvă avea să se stârnească! Aveau să se întrebe cu toții dacă mă simțeam mai presus de ei acum, dacă decisesem să merg la Silvermoor fără să-i anunț. Trebuia să merg la ei chiar în seara asta și să-i lămuresc.

Dar acum ajunsesem la moșia Silvermoor. Am intrat de pe potecă pe aleea largă, unde șirul de stejari arunca o umbră pestriță peste trăsură. În scurt timp am tras în fața ușii de la intrare. Walter s-a strecurat peste mine să iasă primul, pentru că ușa de pe partea lui

se blocase. Câinii au dat buzna afară din casă, coborând treptele și traversând pietrișul. Apoi a apărut Josie în fugă, la câteva secunde în urma lor, de parcă ar fi urmărit sosirea noastră. Ghetele ei negre cu nasturi sclipeau sub rochia cu dungi albe și gri când s-a aruncat în brațele mele.

– O, Tommy! a strigat. Ai venit în sfârșit. Începusem să cred că ești un vis!

Am râs ca prostul, căldura cu care m-a primit făcându-mă să mă simt în al nouălea cer.

– Sunt adevărat, Josie, am spus cu capul îngropat în părul ei. Ah, mă bucur atât de mult să te văd!

Am strâns-o în brațe. Era atât de suplă încât nu a fost nici o problemă să o cuprind. Nu era însă slabă; îi simțeam volumul și moliciunea pieptului care era acum lipit de al meu, iar mâinile mele puteau percepe curba șoldurilor sale. Îmi doream cu ardoare să-mi mut mâinile mai jos, dar n-am făcut-o. Îmi era însă greu să-i dau drumul. Îmbrățișarea a devenit mai profundă și mai delicată, trecând de la senzația de frenezie și exultare la o stare de liniște și de perpetuitate. Am simțit că toată viața mea, toate încercările și aventurile prin care trecusem, avuseseră menirea de a mă aduce în acest punct.

– Tommy! a strigat Walter. Las-o în pace! Haide, vreau să ți-l arăt pe Windfall! Și uite-l pe tata, a venit să te vadă. O, Cedric, salut! Coralie, m-am distrat de minune. Am văzut camera lui Tommy de la internat, pe care o împarte cu alți *șapte* băieți…!

Walter a insistat să-l însoțesc până la grajduri înainte de a putea sta de vorbă cu ceilalți sau de a-mi bea ceaiul sau de a face orice altceva, dar nu m-a deranjat; era bine să-mi pot întinde picioarele după călătorie.

În cele din urmă, mi s-a permis să iau ceaiul în salon și să răspund întrebărilor variate ale familiei. Ca de obicei, Lady Amelia nu s-a arătat la față, dar Lady Flora a decis să își arate interesul pentru prietenul neobișnuit al fratelui ei mai mic și să ni se alăture. Era o tânără frumoasă și amabilă, dar nu o cunoșteam la fel de bine ca pe ceilalți și m-am simțit ușor inhibat în prezența ei. Copiii mai mici s-au strecurat și ei înăuntru, dar în scurt timp s-au plictisit și s-au strecurat din nou afară. Cedric a stat cu noi doar puțin. Trebuia să plece la o întâlnire în Grindley.

– Mă bucur că te-ai întors, Tommy, a spus Cedric, strângându-mi mâna la plecare. Ai planuri concrete pentru săptămânile pe care le vei petrece la Silvermoor?

– Nu, domnule. Pentru mine e o mare surpriză să fiu aici. Tot ce-mi doresc este să văd pe toată lumea.

– Nu mă îndoiesc că îți vei petrece timpul foarte plăcut. Totuși, am o propunere pentru tine. Putem vorbi între patru ochi după ce te instalezi?

M-am uitat rapid la Josie, dar mi-am dat seama după fața ei că habar n-avea despre ce era vorba. Curiozitatea răzbătea din ochii săi negri; era în continuare caracteristica sa definitorie.

– Aș fi încântat, domnule. Oricând dorești.

Contele intra și ieșea, voia să se așeze și să stea de vorbă, dar apoi își amintea de alt mesaj urgent pe care trebuia să-l trimită sau de alt lucru pe care trebuia să și-l noteze. Părea sincer interesat să discute cu mine, dar în același timp era cu mintea în altă parte. În cele din urmă s-a așezat și a stat cu noi o vreme. Doar Coralie și Josie mai rămăseseră în acel moment. Josie stătea tăcută lângă Coralie, cârpind o bonetă de ochii lumii, dar în realitate știam cu toții că ea era persoana pe care venisem de fapt s-o văd și toate celelalte erau doar o modalitate de a face posibil acest lucru.

– Deci, Tommy, a spus contele, părând obosit și puțin palid. Povestește-mi despre școală și despre planurile tale. Cum a fost primul an?

I-am povestit așadar cât de greu îmi fusese la început, suișurile și coborâșurile speranțelor, Paștele pe care îl petrecusem singur la Westonbury și triumful meu final la

examenele de sfârșit de an. Cât de bucuros eram să îi pot spune că anul se încheiase cu bine.

– Aș dori să vă mulțumesc din suflet, milord, am concluzionat. *Nimic* din toate astea nu ar fi fost posibil fără domnia voastră. Dacă nu m-ați fi găzduit aici când am fost rănit, nu l-aș fi întâlnit niciodată pe domnul Farthing, care nu m-ar fi putut pregăti, și nici nu aș fi auzit despre bursă. Mi-ați scris o recomandare, mi-ați asigurat transportul… O lume întreagă de oportunități mi-a fost deschisă, domnule, și nu voi uita asta niciodată. Vă mulțumesc și pentru că m-ați adus acasă vara asta. Și pentru cei cinci șilingi pe care Walt… Înălțimea Sa mi i-a dat. Sunteți atât de amabil cu mine!

– Mi-a făcut mare plăcere. N-am făcut mare lucru de fapt. Am uitat cu desăvârșire de tine de Paște, să fiu sincer. Urât din partea mea. L-ai ajutat pe fiul meu la fel de mult cum te-am ajutat noi pe tine și este întotdeauna încurajator să vezi un tânăr care își depășește condiția și e dornic să învețe. Ah, Farthing, a oftat. Era un bun preceptor. Mare păcat că a trebuit să ne părăsească. Nu am găsit pe nimeni care să-i ia locul.

– Înălțimea Sa mi-a spus asta, domnule. Sunt sigur că veți găsi pe cineva. E o poziție atât de avantajoasă.

– Sper să ai dreptate. Ca și cum nu aș avea destule pe cap.

– Păreți preocupat, domnule, sper că situația nu e chiar atât de rea.

– E vorba de minele de cărbuni, Tommy, a spus Coralie. Tensiunile cresc, se vorbește de greve și Dumnezeu știe de mai ce. Unchiul încearcă din răsputeri să gestioneze problemele. Nu m-ar surprinde dacă ar avea legătură cu motivul pentru care Cedric dorește să vorbească cu tine.

– Ce s-a întâmplat, domnule? N-am auzit nimic.

– Compania Tysen's distruge noile mine, a spus el cu amărăciune. Deja! Îi tratează pe oameni ca pe sclavi. Barridge, firește, nu are nevoie de nici o încurajare ca să taie costurile, să facă economii, să mărească profitul prin orice mijloace posibile. Se creează o stare de spirit care nu poate să conducă decât la revoluție și la revoltă, în opinia mea, dar ei sunt inflexibili. Proști lipsiți de viziune.

– Nu pot spune că sunt surprins, domnule, și e frumos din partea domniei voastre că vă pasă, dar, iertare, domnule, cum vă afectează asta? Nimic nu s-a schimbat la Grindley, nu-i așa? Știu că oamenii au fost întotdeauna recunoscători că lucrează pentru domnia voastră.

– O, înțelegi în ce situație sunt? Am omis partea cea mai importantă. Oamenii din Arden și New Arden, laolaltă cu cei din Steepley, și-au unit forțele să lupte pentru salarii chiar mai mari decât cele pe care le plătesc eu. Nu-i pot învinovăți. Dacă decizi să-ți riști relația cu patronul tău și siguranța locului de muncă, cel puțin să merite. I-au îndemnat și pe cei din Grindley să li se alăture și în cele din urmă au făcut-o. Era de așteptat. Jumătate dintre ai tăi, Tommy, au fost împotrivă, printre care și tatăl tău, susținând că sunt un patron bun, că salariile și condițiile pe care le ofer sunt corecte și i-au sfătuit pe ceilalți să nu facă valuri. Oricât de rău le părea pentru ceea ce se întâmplă în Arden, au spus că e problema celor din Arden, nu și a celor din Grindley. Cealaltă jumătate era în favoarea oricărei acțiuni care să ducă la creșterea salariilor. În cele din urmă au câștigat. Acum avem trei comunități, patru dacă punem la socoteală Arden și New Arden separat, care cer la unison salarii mai mari. Asta înseamnă că familiile Sedgewick, Barridge și Spackles, care deține minele din Steepley, precum și cei de la Tysen's, suntem toți în aceeași barcă. Răspunsul nostru e diferit, dar minerii sunt uniți. Trebuie să găsim o soluție unanim acceptată sau va fi grevă la Grindley pentru prima dată după cincizeci și șase de ani. Producția s-ar opri și avem contracte de îndeplinit. Dacă ar fi vorba doar de Grindley, aș putea gestiona problema. Iar Spackles e destul de rezonabil. Cum aș putea însă să ajung la un consens cu cineva ca Winthrop Barridge pur și simplu nu pot să-mi

imaginez…

– Înțeleg, am răsuflat adânc.

Era o veste uriașă. În timp ce eu fusesem izolat în turnul meu de fildeș, vechea mea lume continuase să se miște și în doar câteva luni era în pragul unei schimbări de neimaginat. Cunoscând capacitatea minerilor de a accepta intolerabilul și de a păstra cu orice preț un minim de siguranță, nu puteam decât să-mi imaginez cum Tysen's și familia Barridge îi aduseseră la limita răbdării pentru ca lucrurile să ajungă în acest punct.

– Oricum, Tommy, nu ai venit acasă să vorbești despre greve și politică, a spus contele, bătându-se cu palmele pe coapse. Ai venit să te relaxezi după munca grea și progresele admirabile. O să te las deocamdată, dar sper să te mai văd înainte să pleci înapoi.

– Și eu sper, domnule.

A ieșit din nou, iar Coralie l-a urmărit cu privirea gânditoare.

– E mare păcat, a spus. Întotdeauna a făcut tot ce-a putut pentru oameni. O, știu că greul pică oricum pe ei, Tommy, crede-mă. Dar el chiar a încercat, iar acum se duce la fund cu toți ceilalți. Oamenii cred că influența unui patron mai deschis la minte i-ar ajuta să-și susțină cauza, de aceea au insistat atât de mult ca cei din Grindley să li se alăture. Dar în realitate unchiul are tot atâta influență asupra lui Winthrop Barridge ca oricine altcineva, a oftat. Dar ai lucruri mai bune la care să te gândești acum, nu-i așa, Tommy? Josie, ce-ar fi să-l duci la o plimbare pe moșie timp de o oră și ceva? Cred că voi doi aveți multe să vă spuneți.

– Mulțumesc, miss, a spus Josie cu sfială, lăsând deoparte boneta. O să termin asta mai târziu, nu mai am mult.

În scurt timp ne plimbam prin pădurea întunecoasă, ascultând chemările porumbeilor și inspirând adânc aroma de usturoi sălbatic care îmi făcea stomacul să se revolte. Mă simțeam bine să fiu singur cu ea în liniștea naturii. Capul mi se învârtea ușor din cauza veștilor primite și pentru că văzusem atât de multe fețe cunoscute după atâta vreme.

Săptămâni la rând îmi promisesem să-i spun că o iubesc în clipa în care aveam să fim singuri… Dar ceva m-a oprit. Nu aveam decât o oră. E adevărat că nu i-ar fi luat o oră să-mi frângă inima, dacă asta avea de gând să facă. Dacă însă răspunsul ei era pozitiv… aș fi vrut să am mai mult timp la dispoziție să o sărut și să plâng și să facem planuri. Iar Josie continua să vorbească despre grevă, relatându-mi punctul de vedere al celor din Arden, așa cum îl aflase de la domnișoara Embry. Era o veste importantă, care ne afecta familiile. Deși Josie nu mai păstra legătura cu familia ei, ar fi fost imposibil să nu fie interesată de situație. Poate că ar trebui să scăpăm mai întâi de problema asta, mi-am spus eu, și să așteptăm un moment mai bun pentru povestea noastră de dragoste. Sau poate că era doar lașitate din partea mea.

A fost o oră fericită. Doar să o văd din nou pe Josie, s-o aud râzând, să văd lumina reflectându-se pe chipul ei plin de viață, să ne împărtășim gândurile pe loc, în loc să despăturesc o scrisoare și să le citesc două zile mai târziu, toate astea erau un lux. Și aveam în fața noastră zile și săptămâni. Când Josie și-a luat rămas-bun de la mine la intrarea servitorilor, am vrut să o sărut, dar m-am mulțumit să-i strâng mâna rapid.

– Noapte bună atunci, Tommy! a spus cu ochii scânteietori. Ne vedem mâine.

– Pe mâine, Josie. O, dar ce bine e să pot spune asta!

A fost un moment în care ea a ezitat, am ezitat și eu, dar până la urmă ne-am văzut fiecare de drum, ca niște prieteni inocenți ce eram.

CAPITOLUL 58

Tommy

În seara aceea, după ce m-am instalat la doamna Murphy și am mâncat o masă copioasă, am plecat spre Grindley. Nevrând să merg cu mâna goală, am rugat-o pe doamna Roundsby să-mi dea niște resturi de mâncare. A găsit câteva pâini care mai erau calde, coapte în ziua aceea, și un borcan de miere de la albinele de pe moșia Silvermoor.

Când am intrat, mama a țipat și m-a îmbrățișat.

– O, Tommy! Arăți ca un adevărat domn! O, ce mult mă bucur să te văd!

Surorile mele m-au înconjurat și m-au copleșit cu sărutări și zâmbete, iar frații mei au încuviințat din cap și m-au bătut pe spate.

– Așadar, ți-ai amintit de familia ta, nu-i așa? a remarcat tata. Nu ești prea grozav ca să te amesteci cu unii de teapa noastră?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu, tată.

Erau aproape toți acolo, așa că le-am explicat uimirea mea când trăsura a venit după mine, neanunțată, la Westonbury.

– Așa că m-au luat pe sus și iată-mă, am venit să vă văd *în prima mea seară înapoi,* am încheiat cu o oarecare emfază.

– E minunat, a spus mama. Pur și simplu minunat.

Fratele meu George a intrat cu Agnes. Nu auziseră, firește, că eram prin apropiere și au fost foarte surprinși.

– Hei, a spus Agnes după ce și-au revenit, iar George mi-a strâns mâna de mai multe ori. Nu ești prea grozav să te amesteci cu unii ca noi acum că ești așa elegant?

Iar seara a continuat în același fel.

Nu am stat decât vreo două ore, amintindu-mi câtă nevoie aveau de un somn bun înainte de o nouă zi de muncă în mină. Ne-am pus la curent pe scurt cu toate veștile și l-am întrebat pe tata despre grevă.

– E o idee proastă, a spus. Ce se întâmplă la Arden e o rușine și da, trebuie să ia măsuri. Dar nu e lupta noastră. Familia Sedgewick nu ne-a tratat niciodată rău. Nimic bun nu poate ieși din treaba asta.

Tata și frații mei căscau cu toții, iar mama era și ea pe jumătate adormită când am plecat, deși fetele au fost dezamăgite că nu am stat mai mult. Am promis că o să mă întorc în ziua următoare. Eu nu eram însă obosit. În ciuda tuturor evenimentelor din ziua aceea, mă simțeam exaltat și fericit. Voiam să mă plimb și să-mi las toate gândurile și impresiile să se așeze. Fără să mă gândesc prea mult, am pornit spre Arden. De câte ori făcusem asta în trecut? Ziua, sperând s-o văd pe Josie și în întunericul nopții, braconând cu tata sau vizitându-l pe Manus. Cât de mult mi se schimbase viața. Cât de recunoscător eram pentru asta.

Era ora zece. Era încă o urmă de lumină pe cer, rozalie și delicată peste cenușiul obișnuit. Un stol de stăncuțe se învârtea deasupra capului meu, niște siluete aliniate și rapide care spărgeau liniștea serii. Când am privit înapoi peste umăr am văzut cum

lămpile de la gura sobei din Grindley care străluceau în întunericul aproape total se stingeau una câte una. În fața mea potecile erau presărate cu praf de zâne și pentru o clipă mi s-au părut magice, pline de promisiuni, dar apoi mi-am amintit că nu duceau undeva unde aș fi vrut să merg. Am mers și am tot mers, gândindu-mă la Josie, la cei de acasă și la săptămânile de odihnă care mă așteptau. M-am decis să-i dau tatei doi sau trei din cei cinci șilingi pe care-i aveam. Nu aveam de gând să i-i dau pe toți, pentru că urma să am nevoie de ei ca să vin acasă de Crăciun, dar mă bucuram să pot contribui cu ceva în sfârșit după toate vorbele mele frumoase.

M-am întrebat distrat dacă era posibil să dau peste domnișoara Embry în timp ce lua scrisorile lui Manus. Mi-aș fi dorit să se întâmple asta. Poate că aș fi putut să-i cer părerea despre Josie. Femeile vorbeau între ele, știam de la surorile mele. Poate că mi-ar fi putut da speranțe sau m-ar fi putut pregăti pentru o dezamăgire. Nu-mi imaginam însă că era posibil să o văd din întâmplare și nu aveam de gând să merg la Arden. Mi-a părut rău că nu mă gândisem să scriu un răvaș pentru Manus, dar nu mă așteptasem ca pașii să mă ducă atât de departe.

Când m-am apropiat de poarta de la Heston, mi-am încetinit mersul. Atâția ani făcusem speculații cu Josie despre familie și despre acea casă mare și goală. Atâția ani lungi Manus fusese închis înăuntru. Nu era nici urmă de Paulson sau de câinii lui, dar inima a început să-mi bată mai tare din obișnuință. M-am trezit furișându-mă în loc să merg la pas. „Mersul braconierilor“ îi spuneam noi, de parcă fiecare pas urma să fie făcut pe catifea.

Spre uimirea mea, am văzut o siluetă de partea cealaltă a porții, la fel de tăcută, care bâjbâia printre lacăte și lanțuri. Era îmbrăcat în haine închise la culoare, dar părul său era la fel de alb ca întotdeauna, iar în spatele său se contura o formă masivă și întunecată, care scotea niște sunete slabe și prudente.

– Manus! am șoptit încântat.

S-a întors pe călcâie îngrozit și s-a aruncat în tufișurile de lângă el, cu o mișcare rapidă și surprinsă.

– Manus, sunt eu, Tommy, am șuierat, temându-mă să nu plece și să ratăm ocazia de a sta de vorbă. N-am crezut că o să te văd în seara asta! Lasă-mă să intru.

– Tommy? s-a auzit o voce sugrumată din mănunchiul de ferigi.

– Da, eu sunt! E în regulă, Manus, sunt doar eu.

Uitasem că viața pe care o ducea îl transformase într-o ființă timorată și încordată. Apariția sa din tufișuri a fost precedată de un foșnet prelung și a venit încet spre poartă, de parcă se aștepta ca la fiecare cotitură să-l aștepte o capcană. Am făcut un pas înainte ca să mă vadă.

– Ah, Tommy, a spus extrem de ușurat. Ești chiar tu. Ce mult mă bucur! Ce surpriză minunată! Vrei să intri și să bem un pahar?

Când s-a apropiat de lanțuri, mâinile îi tremurau.

Am fost pe punctul de a spune da, de dragul vremurilor trecute, dar gândul la Josie m-a oprit. Aveam prea multe de pierdut, ceea ce aveam deja și ceea ce nu obținusem încă.

– Nu pot, Manus, am spus. Nu vreau să fiu prins la Heston acum. Vezi tu… ei bine, e vorba de Josie…

A zâmbit, arătând angelic în lumina lunii abia răsărite.

– Sigur că da, a spus. Am știut întotdeauna că o să ajungeți aici, Tommy. V-ați logodit?

– Nu! Tocmai asta e problema. Nu i-am spus nimic despre asta, Manus. Nu știe care sunt sentimentele mele. Nu știu dacă și ea simte la fel sau dacă o să-mi frângă inima, dar trebuie să-i spun. N-am văzut-o de șase luni interminabile și nu mai pot să aștept încă o

zi. Ăsta *nu* e momentul să fiu arestat.

– Ai dreptate, a murmurat prietenul meu, deschizând poarta în cele din urmă și trăgându-mă înăuntru. Atunci hai să stăm aici și să vorbim în șoaptă. E o noapte caldă și putem sta confortabil.

Am făcut cum îmi sugerase. Ne-am îmbrățișat, după care ne-am așezat pe două smocuri de iarbă proaspătă. Ebony a venit să mă salute și să-mi molfăie părul. Probabil că era aproape unsprezece, dar nu era deloc frig.

– Contele a trimis după mine astăzi, fără să mă anunțe, și iată-mă aici, pentru șase săptămâni! i-am explicat.

Ochii lui Manus au scânteiat.

– O, Tommy, sper să te mai văd, chiar dacă doar aici, ca acum. Mi-au lipsit conversațiile noastre. Singurătatea poate deveni… ei bine, devine copleșitoare. Uneori nu pot nici să gândesc din cauza asta.

– Am avut parte de ea doar pentru o scurtă perioadă la Westonbury și a fost destul de rău. Manus, șase săptămâni înseamnă mult. Nu există nici un motiv pentru care să nu ne putem întâlni în altă parte dacă te hotărăști să pleci.

Spre disperarea mea, am văzut cum umerii i se încovoiau într-o postură defensivă, iar fața îi devenea rigidă.

– Nu e așa ușor, a murmurat, așa cum o mai făcuse de atâtea ori înainte.

Nu mi-am putut ascunde dezamăgirea.

– Dar, Manus! Credeam că lucrurile merg înainte. Ai fondul tău de evadare și pe miss Embry. Credeam că se apropie momentul. Ai avut atâta vreme să te gândești la un plan. Au trecut *trei* ani de când ne-am cunoscut și ești tot aici!

Pe chipul său se citea o asemenea tristețe încât mi-a părut rău că vorbisem cu atâta patos.

– Știu că sunt o dezamăgire, Tommy, a spus. O ființă absolut jalnică. Pot doar să încerc să-ți explic… Singurătatea, așa cum spuneam, mă împiedică să gândesc limpede. Iar teama e atât de profundă! Zece ani înseamnă mult și am ajuns să mă simt neajutorat în multe privințe. Am uitat atâtea dintre abilitățile pe care le aveam odată, cum e farmecul, logica, să discut despre vrute și nevrute; deși, sincer să fiu, n-am fost niciodată prea bun la asta. Încerc să-mi imaginez cum ar fi să ies în lumea reală, să abordez o proprietăreasă ca să caut găzduire, să solicit o slujbă la o bancă și mi se pare imposibil. Manus Barridge nu face astfel de lucruri. Manus Barridge trăiește în secret la Heston Manor, închis în camerele sale. Își trăiește viața între paginile cărților din mica sa bibliotecă privată ziua, iar noaptea își călărește caii pe pajiște.

– Da, am recunoscut. Așa face. Înțeleg asta. Nu ai cum să te simți altfel. Situația însă, dragul meu prieten, stă în felul următor: *niciodată* n-o să te simți altfel, nu atâta vreme cât stai aici. Schimbarea trebuie să vină mai întâi, sunt convins de asta. Acționează, oricât de speriat ai fi, și apoi o să vezi totul atât de diferit și o să-ți pară atât de bine că ai făcut-o. Sunt sigur de asta.

– Miss Embry mi-a spus ceva foarte asemănător. Sunteți amândoi atât de inteligenți și de înțelepți încât sunt sigur că aveți dreptate. Dar, Tommy, dacă nu am calitățile necesare? Știu că *tu* ai renunțat la vechea ta viață și ai început una nouă. Dacă ar fi însă așa ușor, toată lumea ar face asta, nu-i așa?

– Nu, nu toată lumea e dispusă să o facă. Nu toată lumea a fost închisă de propriul tată și declarată moartă! Ai ceea ce-ți trebuie, Manus, ai încredere în mine. Peste o săptămână atunci? Promiți? Fă-o cât timp mai sunt prin preajmă și te pot ajuta.

A râs încet.

– Peste o săptămână? Eu mă întrebam dacă o să reușesc anul ăsta.

– Manus, *nu*, nu poți să mai aștepți câteva *luni*. Cu cât amâni mai mult, cu atât mai

greu va fi. Fă pasul decisiv!

– Atunci până la sfârșitul ședерii tale, a negociat el. Ce-ai zice dacă ți-aș promite că o să fac un plan și o să plec de aici înainte să te întorci la Westonbury?

– E mai bine decât la sfârșitul anului, am convenit.

Am trecut la alte chestiuni: greva iminentă, studiile mele și Josie, Miss Embry și Ebony și Equinox. Trecuse probabil o oră de când stăteam de vorbă și tocmai mă gândeam că ar trebui să plec când Ebony a scos un nechezat scurt și nervos de avertizare. Ne-am uitat unul la altul paralizați.

În toate acele luni de întâlniri sporadice în grajd nu auziserăm niciodată nici măcar o șoaptă a vreunui paznic, cu excepția acelei prime dăți, când eu și Josie ne-am ascuns în mormanul de paie chiar înainte de a-l cunoaște pe Manus. Nu uitasem pericolele pe care le implica venirea la Heston, de aceea stăteam în tufișuri! Totuși, toate conversațiile noastre păreau să fi avut loc într-o bulă fermecată și ajunsesem să cred că prietenia noastră era protejată. Dar, deși nu auzeam nimic – nici voci, nici câini, nici pași – Ebony continua să bată ușor din copite neliniștit. Caii știau întotdeauna.

M-am ridicat în picioare și m-am strecurat fără zgomot pe poartă. Manus s-a ridicat și el și a rămas în loc uitându-se la mine. Mi-am dat seama brusc că el avea acum mai multe de pierdut decât mine. Nu pătrunsesem ilegal pe proprietate, chiar dacă mă prindea Paulson nu ar fi găsit nici un motiv să mă acuze de braconaj; eram un student, un prieten al familiei Sedgewick, nu aveam nevoie de fazanii de pe moșia Heston. Ar fi fost neplăcut, cu siguranță, dar aș fi reușit să trec peste asta. Manus însă risca să piardă orice șansă de a evada. Poarta ar fi fost zăvorâtă, măsurile de pază s-ar fi întărit, poate chiar ar fi putut fi dus în altă parte dacă se afla că avea un prieten. În timp ce stăteam împietriți, m-am întrebat de ce nu ne gândiserăm niciodată să elaborăm un plan pentru o astfel de eventualitate.

Apoi am auzit un lătrat în depărtare. Nările lui Ebony s-au umflat, pupilele lui Manus s-au dilatat. Am făcut un pas înainte și am tras poarta, astfel încât să nu fie evident că era deschisă. Lanțurile atârnau însă slăbite, desprinse și inutile. I-am făcut semn cu mâna lui Manus să se întoarcă și să o ia spre casă. Avea tot dreptul să hoinărească pe proprietatea sa. Eu m-am întors pe potecă, intenționând să mă întorc repede la Silvermoor, dar fără să par vinovat, dacă așa ceva era posibil.

Însă înainte să mă urnesc din loc a izbucnit o zarvă cumplită în tufișuri. Doi câini au țâșnit brusc dintre mărăcini și l-au doborât pe Manus la pământ. M-am întrebat unde era al treilea. Ebony s-a ridicat în două picioare, nechezând; am zărit copitele lui negre zgâriind aerul. Niște mâini puternice m-au prins pe la spate, luându-mă prin surprindere și imobilizându-mi brațele. Și am auzit mârâitul celui de-al treilea câine.

CAPITOLUL 59

Josie

M-am culcat în seara aceea cu o mulțime de steluțe dându-mi roată prin cap. Tommy era acasă. O, în ce fel mă îmbrățișase când a coborât din trăsură. Cât de minunat fusese să mă plimb prin pădure cu el, să vorbim față în față, nu de la depărtare și cu întârziere prin scrisori, să-i aud vocea, să-i văd chipul! Au fost momente când am crezut că o să spună ceva… Sau când am crezut că *eu* o să spun ceva! Nu aveam însă mult timp la dispoziție, mai aveam șase săptămâni împreună și aveam atât de multe să ne spunem ca pe vremuri. M-am trezit împărtășindu-i toate gândurile mele despre diverse situații, pentru că aveam această posibilitate.

Totuși, acum că venise noaptea și eram din nou singură, știind că el era atât de aproape, nu puteam să dorm. Am încercat să-mi bag mințile în cap când am văzut că a bătut miezul nopții, când s-a făcut ora unu, apoi două… Ce frustrant! Acum urma să am ochii umflați și mintea tulbure mâine, când mi-aș fi dorit să fiu cât mai atrăgătoare pentru Tommy! Am pufnit, m-am întors de pe o parte pe alta, am lovit pernele, iar la trei fără un sfert am renunțat. M-am ridicat din pat și m-am îmbrăcat rapid. Am străbătut în fugă și fără zgomot casa și am ieșit în noapte. Teacup a insistat să vină cu mine, un mic războinic care să mă apere de întuneric. Mi-a luat cam douăzeci de minute să ajung la căsuța doamnei Murphy în noaptea luminată de razele lunii și parfumată cu aromele verii. Chemarea tremurată a unei bufnițe m-a înfiorat.

Din fericire, cele două dormitoare ale căsuței erau orientate în direcții opuse, așa că am putut să arunc cu pietricele în fereastra lui Tommy fără să mă tem că aș putea trezi pe altcineva. Am așteptat, cu inima bătându-mi bucuroasă, momentul în care o siluetă întunecată avea să bâjbâie să deschidă fereastra și un cap cârlionțat și ciufulit avea să apară. Ce aveam de gând să-i spun? Habar n-aveam. Poate că i-aș fi spus că-l iubesc; de ce să mai aștept să-mi aflu soarta? Poate că aș fi inventat vreo scuză neverosimilă. Poate că i-aș fi spus pur și simplu că nu mai puteam aștepta până dimineață ca să-l văd, ceea ce era adevărat.

Oricum, știam că era o idee bună să fiu acum aici, în intimitatea și familiaritatea acestei nopți frumoase. Am așteptat.

Am mai aruncat câteva pietricele, apoi unele un pic mai mari, după care am aruncat o piatră măricică ce a făcut un zgomot care nu mi-a plăcut deloc. Îmi pierdusem răbdarea. Iar Tommy nu apărea.

M-am așezat pe iarbă, iar Teacup mi-a sărit în poală.

– Nu vine, nu-i așa, micuțule? am murmurat. Ultima piatră nu fusese deloc subtilă. Tommy nu putea să doarmă atât de adânc încât să nu-l fi trezit zgomotul. Nu era acolo. Am oftat. Poate că se hotărâse să-și petreacă noaptea cu familia sa la Grindley. Poate că în momentul ăsta era întins în patul acela caraghios de sub scară. În siguranță. Așa speram. Mă temeam însă tot mai mult să nu fi întreprins o altă aventură.

CAPITOLUL 60

Tommy

– Ce drept ai să mă reții? N-am greșit cu nimic! am strigat. Dă-mi drumul imediat! Sunt un prieten de-al lui Rufus Sedgewick, în drum spre Silvermoor.

Am auzit un mârâit în urechea stângă.

– Un prieten de-al lui Rufus Sedgewick, nu-i așa? Sunt sigur. Oaspeții domniei sale se plimbă mereu pe potecile de la Heston la miezul nopții? Asta e o treabă amuzantă.

– Potecile sunt publice, am răbufnit. Oamenii le pot folosi după bunul lor plac. Nu am pătruns pe proprietate. Lasă-mă să plec.

– Ah, da? Și cine o să mă oblige?

– Paulson, dă-i drumul! Manus se ridicase în picioare. Câinii s-au așezat, mârâind neîncrezători. Orice îți imaginezi, te înșeli. Tânărul ăsta a ieșit pur și simplu la o plimbare într-o noapte de vară. Eu exploram moșia călare pe Ebony și nu mi-am dat seama că ne-am îndepărtat atât de mult și am ajuns aproape de gard. Am schimbat câteva amabilități și eram pe punctul de a ne vedea fiecare de drum. Doar nu crezi că bracona, nu-i așa? Uită-te la hainele lui. Ascultă-l cum vorbește. Nu este un miner sărman.

– Nici oaspetele contelui de Silvermoor nu e, a declarat Paulson, întorcându-mă să mă privească mai bine. Ochii îi jucau însă puțin în cap și răspândea o duhoare puternică de whisky. Suspiciunile lui erau ferme, dar mă îndoiam că simțurile sale erau prea ascuțite. Nu știu cine e și nici nu-mi pasă. Domnului Barridge n-o să-i placă asta deloc. La mijloc e ceva ciudat și intenționez să aflu ce e.

L-am privit și eu cu atenție: fața sa mare și roșie, pălăria de tweed cu creastă de pene, cravata maronie. Ochii săi albaștri erau reci și aveau o privire sălbatică. Era trecut de cincizeci de ani, era solid și răsufla greu. Puteam să-l dobor, eram sigur de asta. Dar cum rămânea cu Manus? Și mai era și câinele…

– Vigilența te onorează, i-am spus, dându-mi aere de gentleman. Sunt sigur că domnul Barridge ar fi impresionat. Totuși, de data asta bați la o ușă greșită. Lasă-mă să plec și nu vom mai discuta despre asta.

A râs.

– *Mucosule*! a rânjit. Cât despre tine…, s-a întors spre Manus. Să nu crezi că o să țin asta pentru mine. O să fie luate măsuri, măsuri stricte.

– Dar de ce?

Manus părea nevinovat, dar mi-am dat seama cât de speriat era. Își frângea din nou mâinile, învârtindu-și degetele în tăcere și fără rost. Un al doilea paznic ajunsese din urmă câinii și îi ținea, așteptând instrucțiunile lui Paulson.

Omul ăsta nu știe nimic… de natură personală. A fost foarte politicos, dar deloc curios. Sunt sigur că își dă seama că mulți oameni locuiesc pe proprietatea asta, îngrijind caii și terenul și așa mai departe.

– Într-adevăr, am spus. Nu mă interesează câtuși de puțin aranjamentele de aici. Sunt student la Westonbury și studiile sunt mai mult decât suficiente pentru a-mi ține mintea

ocupată.

– Și presupun că nu v-ați mai văzut niciodată până în seara asta, a spus Paulson sarcastic.

– Niciodată, a spus Manus cu emfază. Cu prea multă emfază. Ei bine, m-am săturat de chestia asta, Paulson. Mă duc la culcare. Noapte bună, tinere, nu pot decât să-mi cer scuze.

A luat hățurile și a început să-l mâne pe Ebony spre casă. Paznicul și câinii săi l-au privit, dar n-au făcut nici o mișcare să-l urmeze.

Mi-am ținut respirația. Chiar pleca? Avea să se descurce? Ce urma să se întâmple cu mine? Cu Paulson m-aș fi putut descurca, dar cu trei câini mari cât niște viței? În timp ce stăteam acolo cântărindu-mi opțiunile, mi-am dorit din toată inima să-i fi spus chiar azi lui Josie că o iubeam. Chiar și în afara minelor viața era nesigură, oamenii erau duri, timpul era scurt și imprevizibil. Șase săptămâni mi se păruseră timp îndelungat; acum cine știe ce urma să se întâmple? Ar fi trebuit să-i spun.

– Da, du-te înapoi în casă, a mormăit el după Manus. M-a șocat lipsa celui mai elementar respect față de omul pe care îl păzeau. O să vorbesc cu domnul Barridge mâine. Cât despre *tine,* a adăugat, îmbrâncindu-mă cu putere, ai face bine să vii cu mine.

– Nici nu mă gândesc!

– O, ba eu cred că o să vii. Aici, Breaker.

Câinele a mârâit și mai tare și s-a postat lângă stăpânul său, masiv și puternic. M-am gândit la Josie. Dacă o luam la fugă, câinii m-ar fi atacat. Dacă îi cântam în strună, poate că aș fi reușit să-l conving până la urmă. Dar, oh, îmi fierbea sângele în vene. Oricât de conștient eram că ar trebui să procedez cu înțelepciune, voiam să mă bat. Mă mâncau mâinile să-mi urmez impulsul.

– Cum te cheamă? m-a întrebat. Spune-mi și s-ar putea să fiu mai înțelegător cu tine.

Deodată mi-am amintit de bietul Flinty și am schițat un zâmbet.

– Al Crace, am spus limpede. Al Crace din Grindley.

Orice necazuri ar fi putut avea din cauza asta nu ar fi fost decât o mică răsplată pentru moartea acelui curajos ponei.

Am aruncat o privire după Manus; încălecase. Îl vedeam pe Ebony îndepărtându-se de noi și părul alb al lui Manus dispărând printre copaci.

– Al Crace zici? a repetat Paulson bănuitor.

– Da. Acum ți-am spus cum mă cheamă și unde stau. Cred că asta demonstrează multă bunăvoință din partea mea. Te sfătuiesc călduros să mă lași să plec. Poți să treci mâine pe la Silvermoor să-mi verifici spusele.

– O, da, *să verific*, nu-i așa? Era una dintre acele persoane care deveneau bănuitoare când auzeau un cuvânt nou. Nu, cred că o să te iau cu mine, domnule Crace. O noapte în beci o să-ți dea fără îndoială timp să te gândești. Domnul Barridge o să vadă ce face cu tine, având în vedere că ești în relații atât de bune cu nobilimea.

– O, tinere! s-a auzit vocea lui Manus dintre copaci. În privința conversației noastre anterioare, cred totuși că ai dreptate… „Despre ce vorbea oare?“ E timpul să plecăm!

L-a întors pe Ebony și a pornit în galop spre poartă.

– *Știu* că am dreptate! am strigat.

Am cedat mâncărimii mâinilor și am lansat o directă puternică. L-am pocnit pe Paulson drept în fața lui umflată și plină de vinișoare roșii. Am auzit o trosnitură satisfăcătoare și s-a prăvălit pe spate. Am țâșnit spre poartă și am deschis-o larg.

– Breaker! a strigat Paulson, zvârcolindu-se pe jos.

Câinele a sărit. A fost ca și cum fusesem doborât de un taur care s-a năpustit asupra mea; era un animal masiv. Fălcile sale uriașe mi-au prins brațul și am urlat. L-am lovit cu pumnii și picioarele, dar era puternic, robust și sălbatic. Paulson se ridicase cu greutate

în picioare și își arma pușca… dar pe de altă parte puteam auzi ritmul constant al copitelor lui Ebony apropiindu-se tot mai mult. Enormul cal era acum pe potecă, fornăind. Câinele mi-a dat drumul când a văzut un adversar mult mai mare îndreptându-se spre el cu toată viteza, iar eu m-am împleticit spre Ebony, sângerând abundent.

– Paulson, lasă chestia aia deoparte, dacă nu vrei să mă împuști *pe mine*! a poruncit Manus.

Paulson i-a aruncat o privire insolentă, a ridicat pușca și a îndreptat-o direct spre noi. Era posibil s-o facă; nu m-ar fi mirat.

Manus mi-a întins mâna, dar brațul meu era prea sfâșiat ca să-l poată apuca. Mi-am proptit piciorul în scară și am încercat să sar în șa, dar Breaker s-a năpustit asupra mea, înșfăcându-mă cu dinții de glezna dreaptă cu atâta putere de parcă aș fi călcat într-o capcană de oțel. Vocea tatei mi-a răsunat în cap: „Acolo e limita noastră. Să nu treci de ea niciodată dacă ții la viața ta“. Nu mă pricepusem niciodată să respect limitele.

Ebony s-a îndepărtat de câine și, cu piciorul agățat de scară, am fost târât după el și am reușit să mă eliberez din fălcile lui Breaker. Era să cad, dar Manus m-a prins de subsuoară și m-a tras în sus. Am urlat de durere și din cauza efortului de a mă arunca pe uriașul cal dintr-un unghi atât de improbabil, dar cumva am reușit. Nu a fost ușor să mă instalez pe spatele lui lat și alunecos în timp ce Breaker sărea și încerca să muște, iar Ebony se învârtea și țopăia. În cele din urmă am reușit însă să mă îndrept, iar Manus a încuviințat din cap când a simțit că greutatea mea se stabilizase în centru.

– Haide, Tommy, a șoptit, e timpul să fugim.

Ebony a zburat pe potecă, mai rapid și mai drept decât o săgeată. Paulson a tras două focuri după noi, dar a ratat; n-am aflat niciodată dacă a făcut-o intenționat sau nu. Ebony nici măcar nu a tresărit. Era un cal atât de puternic încât părea că sfidează deopotrivă câinii și gloanțele.

Niciodată nu mă mai deplasasem atât de rapid. Mișcarea era atât de fluidă încât chiar și cu un singur picior în scară și fără șa sub mine era ușor să-mi mențin echilibrul. Câinii ne-au urmărit, dar în scurt timp i-am lăsat în urmă. Am străbătut potecile și am urcat dealul de la Silvermoor. Am zărit în depărtare forma întunecată a satului Arden în stânga noastră. Am văzut hotarul moșiei Heston, pe unde obișnuia să intre Josie și să culeagă clopoței noaptea. Ebony galopa fără să-și piardă vreo clipă ritmul. Am ajuns parcă zburând pe partea cealaltă și am ieșit în câmp deschis, în ținutul mlaștinilor, mai departe decât ajunsesem vreodată, făcând abstracție de Westonbury, firește. În cele din urmă ne-am oprit.

Noaptea era liniștită. Fără câini, fără focuri de armă, fără strigăte. Îi lăsaserăm pe toți în urmă.

– Așadar, a spus Manus, descălecând de pe Ebony, am făcut-o și pe asta. Am scăpat.

Am vrut să descalec, dar mi-am amintit de glezna sfâșiată și am rămas unde eram.

– Nu așa îmi imaginasem lucrurile.

Ne-am uitat unul la altul în întuneric și am izbucnit în râs. Era o situație atât de neverosimilă, atât de ridicolă.

– Banii tăi sunt la Miss Embry, am murmurat.

– Iar tu trebuie să te întorci la Silvermoor, a spus Manus. Păcat că i-ai spus lui Paulson că stai acolo. O să te caute, o să pună întrebări.

– Nu m-a crezut. I-am mai spus și că numele meu e Al Crace. Familia Sedgewick va putea susține pe bună dreptate că nu cunoaște pe nimeni cu numele ăsta.

– Bine jucat. S-a sprijinit de greabănul înalt al lui Ebony. Ce-i de făcut, ce-i de făcut? Ah, Tommy! Cum o să-l iau pe Equinox?

– Nu știu. De altfel, ce vom face cu Ebony? Un om s-ar putea ascunde destul de ușor, dar tu ești uriaș, nu-i așa, bătrâne? am murmurat, trecându-mi mâna peste gâtul calului,

care și l-a arcuit de plăcere.

– Să ne ocupăm mai întâi de ce e mai important, a spus Manus. Să ieșim din mlaștini, iar tu să te întorci la Silvermoor… Cred că știu care ar trebui să fie primii noștri pași. Mai departe vom vedea.

Era la înălțimea situației. Se întâmplase exact cum spusesem: se temea mai mult când era ținut departe de provocările lumii decât când era nevoit să le înfrunte. Sau poate că era doar euforia momentului, iar șocul urma să se instaleze mai târziu.

CAPITOLUL 61

Tommy

Am ajuns la Silvermoor călare în dimineața următoare devreme. Soarele răsărea, iar ceața fină de vară se ridica; moșia era tăcută și liniștită. Abia intrasem însă în grajd când Josie a dat buzna înăuntru.

– Tommy Green! a strigat furioasă. Unde ai fost toată noaptea? Am fost atât de îngrijorată! De fiecare dată când dispari îmi fac griji că o să fii îngropat de viu sau o să mă uiți sau o să fii sfâșiat de câinii ăia uriași și fioroși… Stai puțin, sângerezi! Chiar *ai fost* sfâșiat de câini… Stai puțin, ăsta e *Ebony*?

– E o poveste lungă, am spus, împleticindu-mă spre ea și cuprinzând-o cu brațele.

Eram frânt de oboseală după ce scăpasem din nou ca prin urechile acului de la Heston și după o noapte în care rătăcisem pe câmp. M-am rezemat de ea, mi-am sprijinit capul pe capul ei și, deși era mică și suplă, m-a susținut. De data asta m-am simțit ca și cum ajunsesem acasă. Îmi învățasem lecția. Nu aveam de gând să mai aștept nici un minut.

– Te iubesc, Josie, i-am spus cu ochii închiși și cu fața ei îngropată la pieptul meu.

Nu era declarația pe care o plănuisem, intenția mea fiind să o privesc fix în ochi pentru a-i descifra fiecare reacție, să-i comunic forța sentimentelor mele prin intensitatea privirii. Trebuia însă să i-o spun înainte ca altceva să se mai întâmple. În clipa aceea, în care mă simțeam ușurat să o revăd, aproape că nu mai conta răspunsul ei, voiam doar să știe. Poate că a fost un lucru bun că acele cuvinte mi-au ieșit spontan, adevărate și clare.

– Tommy, a spus ea serioasă, și eu te iubesc, dar sângerezi și e evident că ai dat de un necaz. De ce ai nevoie?

Din nou dădea dovadă de un pragmatism tipic feminin. Și avea dreptate. În scurt timp, moșia avea să se trezească la viață și nu puteam fi văzut așa. Aș fi putut să-mi justific șchiopătatul spunând că îmi scrântisem glezna pe întuneric, dar era evident că brațul îmi fusese sfâșiat de un câine și, pentru că nu aveam cum să explic asta, m-am întors șchiopătând în camera mea înainte ca doamna Murphy să se trezească. Am lăsat ușa nezăvorâtă pentru Josie, care a adus de la conac bandaje și dezinfectant. Din fericire, rănile erau ușor de curățat și am înmuiat bandajele în dezinfectant înainte de a-mi înfășura strâns bietele membre sfâșiate. Am strâns din dinți de durere.

– Ei bine, a spus Josie când am terminat în sfârșit și m-am întins epuizat pe patul meu îngust. Vreau să știu ce s-a întâmplat, firește, dar mai întâi trebuie să te întreb ceva. Când mi-ai spus că mă iubești a fost doar un impuls de moment, ca atunci când ți-am povestit că am refuzat oferta lui miss Coralie și m-ai sărutat, sau a fost… *ce* a fost, Tommy?

Chipul ei era mai palid decât îl văzusem vreodată și mi-am dat seama că îi era teamă. Am înțeles brusc de ce acel sărut nu se mai repetase. Presupusesem întotdeauna că ea nu-și dorise asta, dar mi-am dat seama că de fapt nu crezuse că era ceva serios. I-am întins mâna nebandajată, iar ea mi-a strâns-o. Am tras-o pe pat lângă mine. În sfârșit venise momentul pe care îl așteptam.

– În primul rând, i-am spus, acel sărut nu a fost un impuls de moment. Sărutul acela a

fost încărcat de sentimente. Eram îngrozit că ai ratat o asemenea șansă, dar și emoționat că ai făcut asta pentru mine. Existența noastră era de-a dreptul imposibilă pe atunci, iar tu erai cel mai prețios lucru din viața mea. Ai fost mereu, ești în continuare și vei fi mereu. Mi-am dorit să te sărut din nou de atunci, dar mi-a fost teamă că tu nu vrei și nu am vrut să risc prietenia noastră.

– Ah, a spus Josie foarte încet.

– În al doilea rând, prietenia mea pentru tine s-a transformat în ceva mult mai intens, Josie. De mult voiam să-ți spun asta, dar nu am vrut să-ți scriu, am vrut să ți-o spun față în față. Ai spus odată că prietenia este o parte importantă a dragostei, dar că dragostea e un sentiment mai mare. Prietenia mea pentru tine există încă, dacă asta este tot ce-ți dorești; ea nu va dispărea niciodată. Dar ceea ce simt pentru tine e mai profund, mult mai profund dacă și tu… dacă tu nu…

În cele din urmă elocvența m-a părăsit și mi-am ațintit privirea rugătoare asupra chipului ei frumos.

– Ah, a șoptit ea din nou. Ah, sunt atât de uşurată.

Părea neobişnuit de timidă şi nesigură.

– Atunci… asta îți dorești și tu? am verificat.

– Asta îmi doresc mai mult decât orice. Am tot așteptat și m-am întrebat… mă gândeam că aș fi putut aștepta o veșnicie dacă cel puțin *aș fi știut*. O, Tommy, da, asta îmi doresc.

A ridicat o mână cu care mi-a trasat conturul pomeților, mi-a mângâiat obrazul, mi-a atins buzele. Avea o expresie uimită, ca și cum ar fi avut în față un miracol. Am savurat momentul, asimilând faptul că speranțele mele nu fuseseră năruite, că tot ceea ce îmi dorisem vreodată devenise realitate în acea clipă. Apoi i-am sărutat mâna și am continuat:

– Vreau să ne căsătorim într-o bună zi, Josie. Vrei? Luni de zile la școală am tot așteptat să-ți spun asta în persoană și mi-a fost foarte frică de ce mi-ai putea răspunde. Apoi, noaptea trecută, am crezut că n-o să te mai văd niciodată, așa că n-am mai putut aștepta nici măcar un minut să-ți spun totul. Te iubesc. Îți mulțumesc că ești lumina strălucitoare care m-a susținut în toți acei ani în subteran și care mă susține și acum la Westonbury. Vreau să împart cu tine fiecare clipă a vieții mele, deși deocamdată nu am absolut nimic să-ți ofer. De fapt, doi șilingi…

– Șșt, a spus Josie. Sigur că vreau să mă mărit cu tine. Cum altfel? Și mie mi-a fost frică, Tommy… dar acum e în regulă. Ah…

M-a tras mai aproape de ea și am stat mult timp îmbrățișați, apoi i-am luat fața în mâini și am sărutat-o. Pentru prima dată nu era un sărut pripit sau neașteptat, nu era expresia unei emoții trecătoare sau a unei ocazii speciale. Am știut amândoi ce urmează și ne-am dorit-o din toată inima. Buzele ei erau moi și dulci și, chiar dacă eram doar fiul unui miner, sărutul ei m-a transformat în prinț. M-am îndepărtat de ea pentru a o putea privi în ochii ei negri și am zâmbit, iar zâmbetul mi s-a răspândit în toată ființa și mi-a încălzit sufletul. Planuri cu Josie. O viață alături de Josie. Acea scânteie specială, luminoasă mereu lângă mine, luminându-ne toate aspirațiile și acțiunile. Nimeni nu fusese niciodată mai fericit că nu a fost sfâșiat de câini.

CAPITOLUL 62

Josie

Am fugit prin iarba încărcată de rouă spre casa mare să-mi duc la bun sfârșit treburile de dimineață pentru domnișoara Coralie. Am fost surprinsă să constat că aveam pantofii și tivul rochiei ude, atât de sigură eram că îmi crescuseră aripi. Tommy mă iubea. După atâta vreme știam asta… Urma să ne căsătorim într-o zi, după ce își termina studiile. Aș fi vrut să-i spun domnișoarei Coralie, dar totul era prea recent. Această nouă realitate nu exista decât de câteva minute; voiam să mă mai bucur o vreme de ea în intimitatea sufletului meu.

Mai târziu în acea dimineață am avut puțin timp liber. Pentru că Tommy nu putea merge prea mult pe jos, am împrumutat poneiul lui Walter și ne-am îndreptat spre Arden. Ebony ar fi ieșit prea mult în evidență.

Am pornit călare, cu brațele mele în jurul taliei lui și simțind în tot trupul căldura spatelui său și mi-a povestit mai multe despre noaptea precedentă. El și Manus se duseseră călare la Arden în noaptea trecută și își asumaseră riscul de a-l lăsa pe Ebony legat la intrarea în sat. Mi-am dat seama că nu exista o altă soluție. Dacă cineva ar fi văzut din întâmplare doi bărbați călare pe un uriaș cal negru străbătând satul, vestea s-ar fi răspândit într-o clipă.

Din fericire, domnișoara Embry avea somnul ușor și au reușit s-o trezească destul de repede din curtea mică în care Tommy se ascunsese cu ani în urmă. I-au explicat situația în șoaptă la geam, iar ea l-a ajutat pe Manus să intre în casă pe fereastră ca să nu deschidă ușa de la stradă la o oră atât de nepotrivită. Apoi Tommy s-a întors la Ebony și a venit la Silvermoor călare, mergând pe un drum ocolit; era imposibil să meargă pe potecă în noaptea aceea. Nu-i de mirare că a ajuns la Silvermoor abia în zori.

Când am ajuns la Arden, nu ne-am obosit să încercăm să ne ascundem. Nimeni nu l-ar fi luat la bătaie pe Tommy în plină zi și am decis că ne rupsesem amândoi suficient de mult de acel loc încât să putem merge s-o vizităm pe prietena noastră, domnișoara Embry, dacă doream. Am găsit-o, ca de obicei, în spatele tejghelei.

Când ne-a văzut, ochii domnișoarei Embry s-au luminat. Ah, ce femeie nemaipomenită! Niciodată nu fusesem mai bucuroasă să-mi văd prietena.

– Mă gândeam eu că o să veniți, a spus, grăbindu-se să ne îmbrățișeze. O, Josie, ce mult mă bucur să te văd, draga mea, și cât de bine arăți! Tommy, arăți ca un adevărat domn! Bine ați venit acasă, dacă vreodată ați considerat-o astfel. Ar fi bine să nu închid magazinul până la ora prânzului, pentru că nu vreau să trezesc nici o suspiciune având în vedere… oaspetele meu. Puteți însă să mergeți în spate să-l vedeți; cred că s-a trezit.

Eram prinși între dorința de a-l vedea pe Manus imediat și de a zăbovi la vorbă cu domnișoara Embry, pe care nu o mai văzusem de mult. La urma urmei, aveam vești importante.

– Dulcie, avem ceva să-ți spunem! am izbucnit, incapabilă să mă mai stăpânesc.

– Nu e nevoie, draga mea, e evident. E vorba de voi doi, nu-i așa?

Am încuviințat din cap zâmbind și simțind că fața îmi luase foc, dar nu-mi păsa.

Dulcie m-a îmbrățișat din nou și l-a sărutat pe Tommy pe obraz.

– Mă bucur atât de mult pentru voi, dragii mei. Nici nu s-ar fi putut altfel. V-ați logodit?

– Da! am spus entuziasmată, în timp ce Tommy a negat.

L-am privit stupefiată. Căzuserăm de acord cu nici trei ore în urmă. Oare bărbații erau chiar mai complicați decât mi se dăduse de înțeles? N-aș fi crezut asta despre Tommy al meu.

– Intenționăm să ne căsătorim, da, a explicat el. Vreau însă să îi cer mâna cum se cuvine, cu un inel și un plan. Încă nu am făcut asta.

Am răsuflat ușurată. Era tipic pentru Tommy să vrea să facă lucrurile cum trebuie, să facă o distincție între logodna oficială și ceea ce noi știam că e adevărat. „Sunt logodită, sunt logodită!“, mi-am spus în gând.

În clipa aceea s-a auzit clopoțelul și a intrat fosta mea vecină de peste drum, Mary Mallen. Când m-a văzut, a tresărit puternic.

– Vai de mine, ce elegantă te-ai făcut, Josie Westgate! a spus ea cu buzele strânse, ca și cum eleganța ar fi fost însăși creația diavolului.

– Bună dimineața, doamnă Mallen, am spus. Sper că sunteți bine.

Eram mândră de mine.

– Intrați în casă, dragii mei, a spus Dulcie. Faceți-vă comozi și o să vin și eu când o să pot.

L-am găsit pe Manus în salonul lui Dulcie, mâncând prăjituri cu cremă și mâzgălind ceva febril în carnețelul legat în piele de pe biroul ei.

– Tommy! a strigat el, sărind în picioare. Și… ești chiar tu, *Josie*! Ce mult mă bucur să te văd din nou după atâta vreme! Arăți atât de diferit față de ultima dată când ne-am văzut.

I-a strâns mâna lui Tommy cu căldură și mi-a sărutat mâna cu manierele sale de modă veche. Nu-mi venea să cred că îl văd din nou după ce vreme îndelungată aflasem despre el doar din scrisorile lui Tommy.

– Tommy, a fost o noapte pe cinste, nu-i așa? a întrebat cu ochii scânteietori. Am reușit! În sfârșit sunt liber! Nu am cuvinte să-ți mulțumesc. Dar ce mai faci? Ce-ți fac rănile? Ai avut vreo problemă? Ebony e bine? Cum o să-l iau pe Equinox? Ah! s-a oprit brusc când și-a dat seama că pusese prea multe întrebări. Îmi pare rău. Să ne așezăm. Vreți o prăjitură?

Tommy a clătinat din cap, în timp ce eu m-am servit.

Tommy a răspuns la întrebările la care avea răspuns, apoi i-a relatat galopul său nebun spre Silvermoor, sosirea sa în zori și vestea noastră cea bună.

– O, mă bucur atât de mult pentru voi, a spus Manus. Nu e de mirare că arăți atât de bine, Tommy, în ciuda nopții groaznice pe care ai trăit-o. Iar tu, Josie, ești absolut strălucitoare. De fapt… Dumnezeule!

A tăcut și s-a uitat la mine fix, părând de-a dreptul șocat.

– Ce e? am întrebat, oprindu-mă din mestecat. Am cremă pe nas?

– Deloc. Dar nu vrei să-mi faci favoarea de a lăsa prăjitura jos o clipă ca să te privesc mai bine?

– Ce-i cu voi, cei din familia Barridge? am bombănit. Când i-am cunoscut pe frații domniei-tale cu ani în urmă, s-au uitat la mine de parcă aveam două capete, iar acum istoria se repetă! Știu că nu sunt cea mai drăguță fată din Yorkshire, dar pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu-i vorba de asta! a spus Manus. Ești suficient de drăguță, crede-mă. Chiar foarte atrăgătoare. Doar că… Dumnezeule mare! Ești copia fidelă a scumpei mele mătuși Pheeney.

CAPITOLUL 63

Josie

Nu auzeam decât ticăitul ceasului de culoarea mahonului de pe șemineul lui Dulcie. Dintr-odată m-am simțit foarte calmă. Bănuiam că n-o să dureze mult.

Mi-am dezlipit în sfârșit privirea de la Tommy – știam că și el se gândea la același lucru ca mine – și m-am uitat la Manus.

– Mătușa domniei-tale, Pheeney? am întrebat încet.

– Da, sora tatălui meu. I-am povestit lui Tommy despre ea; era o călăreață magnifică, singura rudă care s-a arătat interesată de mine în copilărie.

– Sora *tatălui* domniei-tale? am repetat și m-am uitat din nou la Tommy, care s-a apropiat de mine și m-a luat de mână.

– Da, a spus Manus, părând ușor stânjenit că menționase asta. Îmi pare rău dacă te-am supărat cumva, draga mea. Era o femeie minunată – de fapt, singura persoană de treabă din familia Barridge – și foarte frumoasă.

Am zâmbit.

– Nu vanitatea mă preocupă, am spus. Dumnezeule, ar trebui să fiu bucuroasă că semăn cu o persoană atât de cumsecade. Doar că… pot să vă spun ceva, domnule? S-ar putea să vă șocheze și nu vreau să vă necăjesc și mai tare, aveți destule pe cap în clipa asta.

– Ce mai contează încă un șoc? Și, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Manus, Josie. Pentru tine nu sunt nici un domn!

– Foarte bine. Iată cum stau lucrurile: cu câteva luni în urmă am aflat că Sam Westgate nu e tatăl meu. Mama mi-a mărturisit asta, dar n-a vrut să-mi spună cine e tatăl meu adevărat. M-a lăsat să mă frământ și să-mi fac griji, așa cum era fără îndoială intenția sa. A făcut însă câteva comentarii care m-au făcut să cred că ar putea fi un nobil sau oricum cineva care nu locuiește în Arden. Tot timpul ăsta m-am întrebat dacă ar putea fi contele, care are reputația de a fi un afemeiat, iar nepoata lui, stăpâna mea, are părul roșu aprins ca al meu. Dar nu există altă asemănare și pare puțin probabil, contele și mama mea! Acum mă întreb… Ce culoare avea părul mătușii tale, Manus?

– Roșu, a spus el imediat. O nuanță puțin mai închisă decât al tău, dar roșu. Dar nu părul m-a făcut să remarc asemănarea, Josie, ci ochii tăi, conformația ta. E extrem de bizar.

Am oftat, reinterpretând multe evenimente din trecutul meu – de fapt, întreaga mea existență – în lumina acestei noi informații. Mă simțeam precum o piesă a unui caleidoscop, care se deplasează și se reconfigurează la fiecare rotire a mecanismului. Oare aveam să mă opresc vreodată într-o poziție fixă?

– Întotdeauna am crezut, am spus rostind încet cuvintele, că frații tăi râdeau de mine. I-am văzut demult, aici, la magazin. Veniseră s-o vadă pe Dulcie pentru că era recent venită și auziseră că e drăguță. Au fost foarte nepoliticoși. S-au holbat amândoi la mine și și-au spus unul altuia: „Vezi ce văd și eu?“ Credeam că se refereau la felul în care arătam, dar poate că au văzut o asemănare chiar și atunci.

– E foarte posibil. Nu am remarcat în noaptea în care ne-am cunoscut, dar atunci aveai părul ciufulit, fața umflată de lacrimi și era întuneric. Toți eram într-o stare de agitație și nu ne puteam gândi decât cum să te ducem într-un loc sigur. Dar astăzi e clar ca lumina zilei!

– Are sens, Josie, a spus Tommy, care până atunci rămăsese tăcut. Ai spus chiar tu că mama ta nu era genul să aibă o aventură amoroasă. Și nu am auzit niciodată de vreo relație a contelui cu o femeie din Arden. De ce ar veni el aici?

– Iar mama nu a plecat niciodată de aici, a încheiat ea. Probabil că a forțat-o, nu-i așa? Nu pot să mi-o imaginez pe mama făcând o pasiune pentru Winthrop Barridge, chiar nu pot. Nu-i de mirare că mă urăște. O, biata mama! N-am crezut niciodată că o să spun asta, dar…

– Winthrop Barridge, a oftat Tommy. Ah, Josie!

Am îndrăznit să arunc o privire spre Manus. Știam că nu simțea nici o afecțiune pentru tatăl lui, dar chiar și așa era o presupunere greu de acceptat. Spre surprinderea mea, ochii lui străluceau. Părea fericit!

– O, Josie! a spus el încet. Îmi pare foarte rău pentru suferința mamei tale. Doar că nu pot să nu mă gândesc… că e *minunat*!

– Cum așa?

– Pentru că e și tatăl meu, firește. Asta înseamnă că ești sora mea!

Am rămas cu gura căscată, fără nici o îndoială. Cum de nu-mi trecuse prin cap până atunci? Și nu numai Manus, dar și gemenii Barridge, băieții și fetele… eram sora vitregă a tuturor!

– Dumnezeule, am spus cu o voce joasă, strângând mâna lui Tommy încât era să i-o zdrobesc. Doamne, Manus. Ești fratele meu vitreg.

– Așa este! a strigat el, sărind în picioare. O, Josie, sunt atât de fericit! M-a ridicat de pe scaun și m-a îmbrățișat. Știu că pentru tine e probabil un șoc, dar îți imaginezi ce înseamnă pentru mine? Toți acești ani în care am fost ținut departe de familia mea, tot acest timp în care m-am temut să mă aventurez în lume… Iar în prima mea zi de libertate descopăr că am o *soră*!

Caleidoscopul s-a oprit din rotire cu un declic scurt. Știam că e adevărat. *Totul* avea sens, totul. Toate comentariile batjocoritoare ale mamei despre faptul că mă credeam specială, diferită, prea bună pentru ei, când nimic nu era mai departe de adevăr. Întotdeauna mi se păruse ciudat că-mi spunea asta mie, în loc să-i spună lui Alice, care avusese mereu gărgăuni. Felul în care mama mă persecuta, care se înrăutățise de-a lungul anilor, probabil pe măsură ce asemănarea mea cu Barridge crescuse. Nu eram numai o amintire dureroasă, ci exista și posibilitatea evidentă ca cineva să descopere secretul. Nu-mi plăcea să mă gândesc că eram odrasla bătrânului Winthrop, așa că am preferat să mă concentrez asupra mătușii mele, încântătoarea Pheeney.

Așa se explica și indiferența tatei față de mine. Ah, și acel comentariu pe care îl făcuse odată despre prostul gust al sătenilor care își botezau copiii din flori cu nume aristocratice. Era o împunsătură la adresa mamei. Dar cât de tipic era pentru ea să facă singurul gest mărunt care-i stătea în putere ca să-l scoată din sărite pe Winthrop Barridge. Aproape că m-am simțit mândră de ea. Le-am povestit imediat lui Tommy și lui Manus.

– Da, nu e bine văzut lucrul ăsta, știu, a spus Tommy. Toată lumea știe că se întâmplă, dar toți preferă să mănânce dovezile sub preș.

– Deci Josephine e un nume întâlnit în familia Barridge, Manus? Pheeney e prescurtarea de la Josephine?

A încuviințat uluit.

– Da. Nu-l folosea niciodată, pentru că spunea că suna ca și cum ar fi avut gura plină

de pene. Așa că toată lumea i-a spus întotdeauna Pheeney și i se potrivea. Aproape uitasem că numele ei era Josephine.

– Nu sunt sigur că am știut vreodată că te cheamă așa! a spus Tommy, privindu-mă fix. În toți anii ăștia, nici nu m-am gândit la asta. Am crezut că ești pur și simplu Josie.

– Întotdeauna mi-a plăcut numele Josephine. Mi-aș fi dorit să mi se spună așa, dar nu se prea potrivea cu Arden. Dumnezeule, nu numai că semăn cu mătușa ta, dar îi port și numele!

– Mătușa *noastră*, m-a corectat Manus.

În clipa aceea, ușa s-a deschis și a intrat Dulcie. M-am uitat la ceas și am văzut cu uimire că se făcuse amiază. Trebuia să ne întoarcem la Silvermoor nu peste mult timp.

– Am închis magazinul, a spus Dulcie. E cam devreme, dar voiam să petrec puțin timp cu voi toți. Ești bine, Manus? Nu poate fi prea plăcut să stai tot timpul ascuns. Sper că te simți confortabil. S-a uitat în jur la fețele noastre uluite. Ce e? Ce s-a întâmplat?

CAPITOLUL 64

Tommy

Nu știu ca ceva să mă fi șocat vreodată mai tare. Iar asta era părerea cuiva care fusese salvat de la o moarte sigură și câștigase o bursă fără prea multă pregătire. Mă obișnuisem însă cu neprevăzutul când era vorba de mine; acum era vorba de Josie. Am sperat din toată inima că avea să fie un lucru bun pentru ea – un răspuns în cele din urmă și o legătură extraordinară cu Manus – pentru că, mai mult ca sigur, nimeni nu și l-ar fi dorit pe Winthrop Barridge drept tată.

De îndată ce domnișoara Embry a fost pusă la curent cu noutățile, conversația s-a îndreptat spre celălalt subiect important: ce avea să se întâmple cu Manus? În ziua aceea însă, Manus părea să se fi schimbat cu totul. Experiența unei singure nopți sub acoperișul domnișoarei Embry părea să-l fi însuflețit.

– O companie plăcută, confortul unui cămin, un contact cu lumea reală… abia am început să mă bucur de tot ceea ce mi-a lipsit, a declarat el, adunând hârtiile la care scria când am ajuns noi.

În ele își estimase averea netă, de la mica sumă pe care domnișoara Embry o păstrase pentru el până la bunurile pe care le putea vinde. Făcuse o listă cu posibilele activități pe care le-ar fi putut întreprinde cu acel capital, unele dintre ele cam nesăbuite ce-i drept, dar în situația sa poate că nici o idee nu era rea. Notase de asemenea avantajele și dezavantajele fiecăreia și un aspect ieșea în evidență: petrecuse destul timp singur, fără să se bucure de afecțiune. Dacă era posibil, prefera să nu plece prea departe de locul în care trăiau domnișoara Embry și Josie și unde eu reveneam periodic. Desigur, cel mai mare dezavantaj al începerii unei noi vieți în acea zonă era apropierea de familia sa. Dar soluția era fie asta, fie să caute refugiu singur în alt oraș sau în altă țară, unde nici unul dintre noi nu l-ar fi putut însoți.

– Ce păcat că nu poți să fii rândaș la Silvermoor! a oftat Josie, gândindu-se la priceperea sa la cai. Acolo ai putea să te ascunzi de familia ta, dar nu în felul îngrozitor în care stăteai ascuns la Heston. Eu merg acolo la câteva săptămâni… Dulcie ar putea veni să ne viziteze pe amândoi… Dar grajdurile sunt pline; mă refer la personal, nu la cai. Iar la Gravenagh House nu e nici o poziție liberă.

– Nu, nu poate fi rândaș la Silvermoor, am convenit, dar există o altă posibilitate.

– Ah! a spus Josie, înțelegând imediat unde băteam. Ah, da!

I-am explicat rapid lui Dulcie.

– Tânărul Lord Walter, îți amintești de el, are nevoie de un preceptor. Cel pe care îl avea a plecat, iar înălțimea sa nu a găsit un înlocuitor potrivit și are nevoie de cineva până la sfârșitul verii sau Walter va trebui să meargă la școală și nu vrea asta.

– Dar e perfect! a bătut Dulcie din palme.

– Nu aș putea, a spus imediat Manus, cum era de așteptat.

– Ba poți! am insistat. Gândește-te puțin. Ești foarte instruit, ești un domn. Ai fi mai mult decât capabil să-l înveți carte pe Walter. Silvermoor este un loc minunat. Contele e amabil și corect. Walter este încântător și e pasionat de caii săi. Nu este cel mai entuziast

elev, dar este suficient de capabil atunci când se străduiește. O, Manus! Ai putea trăi într-un loc frumos, ai avea un salariu și libertate. Chiar dacă ai rămâne doar un an, ai avea o perspectivă atât de diferită din care să îți decizi următorii pași. Iar până atunci voi termina și eu școala, poate că am putea intra în afaceri împreună… *orice* e posibil. Și ai fi la adăpost de tatăl tău; nu cred că vreun Barridge a fost la Silvermoor în ultimii douăzeci de ani!

– Vrei să spui că m-aș putea ascunde în văzul lumii, a cugetat Manus. E un plan îndrăzneț, trebuie să recunosc. Nu sunt sigur că aș fi în stare… după ce am stat atât de mult timp singur, să fiu în preajma oamenilor *tot* timpul, să lucrez cu cineva de vârsta lui Walter. Nu am experiență cu tinerii.

– Nu există riscul să-l recunoască cineva? a întrebat Dulcie.

M-am uitat lung la Manus, simțind cum optimismul mă părăsește. Crezusem că era un plan perfect.

– Nu știu dacă m-ar recunoaște cineva, a spus el gânditor. Nu l-am mai văzut pe contele de Silvermoor de când eram mic. Nu mi-a dat prea multă atenție atunci. Tata m-a ținut cât mai departe de oameni chiar și înainte de a mă declara mort. Înfățișarea mea este deosebită, dar nu e foarte cunoscută.

– Dar nu spuneai că semeni cu tatăl tău? l-am întrebat. Mi-ai spus asta într-una dintre primele noastre conversații.

– Da, dar la culoarea pielii și a părului suntem total opuși. El are părul negru și ochii ca ai lui Josie. Eu sunt așa cum mă vezi.

Ne-am uitat cu toții la părul lui foarte deschis la culoare, la ochii săi albaștri și la pielea extrem de palidă.

– Culoarea pielii și a părului e cea care atrage atenția la tine, nu conformația ta, a recunoscut Dulcie.

– Dar familia Honeycroft, sau servitorii? a întrebat Josie. Te-ar putea recunoaște?

– Familia Honeycroft nu, nu i-am văzut niciodată. Servitorii? Ei bine, teoretic presupun că ar putea fi cineva care lucrează la Silvermoor care să mă fi văzut acum treisprezece ani. E posibil…

Ne-am uitat unul la altul. Cu toții voiam ca planul să funcționeze; ne doream asta pentru Manus. Un scop, un răgaz, companie, după nebunia ultimilor treisprezece ani din viața lui. Nu era o opțiune sigură sau garantată. Gândind rațional, ar fi trebuit să plece în altă parte. Nu știu însă care dintre noi putea fi bănuit de gândire rațională. Iar în oricare dintre locurile evidente, Newcastle sau Londra, o familie importantă ca familia Barridge cu siguranță avea relații. Nicăieri nu era un loc pe deplin sigur. Aici ar fi fost, după cum spusese chiar el, ascuns în văzul lumii. Dacă exista o expresie care să definească această stare de fapt, puteam presupune că avea șanse să funcționeze.

– Cum ar trebui să acționăm? a întrebat Dulcie. Am putea spune că ești un văr de-al meu din Leeds, Manus, și că așa ai auzit de acest post. Nu putem însă să pierdem timpul mergând până la Leeds și înapoi ca să trimitem scrisori… Nu, mai bine mergi în persoană, spui că erai în vizită la mine și că în conversația noastră a venit vorba de postul vacant…

– Stai, stai, dragă Miss Embry! Te grăbești prea tare. Cum aș putea să apar pe aleea de la Silvermoor și să cer un loc de muncă? În plus, sunt sigur că fac o impresie mult mai bună în scris decât în persoană.

– O să faci o impresie foarte bună, l-a corectat Dulcie. Contele n-o să te poată respinge și acesta e rezultatul pe care-l dorim.

CAPITOLUL 65

Tommy

În consecință, două zile mai târziu stăteam cu Josie și cu domnișoara Coralie într-un mic salon de la Silvermoor și am avut strania experiență de a o vedea pe Dulcie venind spre conac în șareta împrumutată de la mină, cu Manus alături. Manus arăta foarte tulburat și foarte îngrijit! Ziua anterioară fusese bine valorificată: au plecat din Arden înainte de răsăritul soarelui și s-au dus la Leeds cu trenul, unde Manus a fost la frizer și și-a cumpărat un costum nou, unul care nu era extrem de demodat. Dulcie îl convinsese că, deși excentricitatea lui era înduioșătoare, ea nu-și avea locul într-un interviu cu contele. S-au întors în timpul zilei, dându-și seama că, în perspectiva deplasărilor viitoare, ar fi fost prea greu să ascundă faptul că avea un oaspete.

– Atunci o să fii vărul meu, ca să evităm scandalul! a chicotit Dulcie.

A fost un chin pentru mine și Josie să ne prefacem că nu știam nimic despre asta când Coralie a auzit zgomotul șaretei și s-a dus la fereastră.

– Este negustoreasa din satul alăturat însoțită de un bărbat foarte palid, a anunțat ea. Crezi că a venit să te vadă pe tine, Josie?

– Miss Embry? s-a interesat Josie cu inocență. Nu, nu aveam planuri să ne vedem astăzi. Poate tu, Tommy?

– Nici eu.

– Ei bine, a spus Coralie, sunt sigură că Portis îi va pofti înăuntru dacă vor să ne vadă pe noi.

Abia ne-am abținut să nu sărim în sus și să nu mergem să vedem cum erau primiți. Cum avea să reacționeze contele la un vizitator neașteptat? Pe măsură ce minutele treceau fără ca șareta să plece, am presupus că Portis îi poftise înăuntru. Oare mai aștepta încă sau Manus vorbea chiar acum cu înălțimea sa? Suspansul ne ținea ca pe jar.

Josie era ocupată cu o broderie. Aș fi vrut să am și eu ce să fac cu mâinile. Când Cedric a intrat în salon și mi-a oferit un pahar de lichior, am acceptat chiar dacă nu mă dădeam în vânt după el, doar ca să am ceva de ținut în mână.

– Spuneai că vrei să vorbești cu mine, domnule, i-am amintit. Ai vrea să vorbim acum sau preferi altă dată?

– Acum e un moment la fel de bun ca oricare altul, a zâmbit el. Preferi să mergem în bibliotecă sau vrei să vorbim aici? N-am nimic împotrivă să audă și doamnele. De fapt, am discutat deja despre asta cu sora mea.

M-am uitat la fața lui Josie și am râs. Dacă o lăsam să mai aștepte până să afle misterul, m-ar fi ucis.

– Aici e foarte bine, domnule.

Cedric nu uitase ideea sa de a mă angaja ca asistent când avea să intre în politică.

– În sfârșit o să încep, mi-a spus. Știu că ești încă prins cu școala, dar am auzit că o să stai aici mai bine de o lună și mă întrebam dacă ai fi dispus să lucrezi pentru mine cu jumătate de normă în săptămânile următoare. Îl ajut pe unchiul să facă o campanie

pentru ca îmbunătățirea condițiilor din mine să devină o cerință legală, iar acum, cu greva asta iminentă, m-am apucat să fac și un pic de jurnalism, adică să trimit articole și scrisori la diferite ziare, înțelegi? Am însă nevoie să înțeleg mai bine viața minerilor. O, mă duc tot timpul la Grindley și minerii mă tolerează, dar sunt conștient că nu vor avea niciodată încredere deplină în mine. Mentalitatea „noi și ei“ este prea adânc înrădăcinată.

– Da, suntem în general închiși în noi, am convenit.

– Dar tu, Tommy, nu ești… închis. Și ai dus ani de zile acea viață. Vrei să mă ajuți să înțeleg mai bine situația?

– Da, domnule, cu plăcere, dar nu trebuie să mă angajezi pentru asta. O să stau de vorbă cu dumneata oricând vrei.

– Mulțumesc, Tommy, e frumos din partea ta, dar aș prefera un aranjament oficial. Așa n-o să mă simt vinovat să apelez la tine în mod repetat. Aș vrea de asemenea să citești câteva dintre articolele și lucrările pe care le-am scris înainte de a le trimite, să le corectezi dacă e nevoie. Vreau să fiu sigur că imaginea pe care o transmit e cât se poate de corectă. Și aș mai vrea să mă însoțești la întâlnirile cu ceilalți proprietari de mine și cu minerii. Sper că o să fie mai dispuși să mă asculte dacă sunt însoțit de unul de-ai lor.

– O să vin bucuros, domnule, dar nu știu dacă prezența mea o să fie de folos. Semenii mei mă consideră deja ciudat, iar unii cred că sunt un trădător pentru că am abandonat viața asta. S-ar putea să fiu mai mult o piedică decât un ajutor.

– Ei bine, vom vedea, dar, dacă și tu ești dispus, Tommy, aș vrea să încerc. Deci, după cum vezi, ceea ce-ți propun este o slujbă în toată regula. Această chestiune este foarte importantă pentru mine și, deși nu vreau să-ți ocup întreaga vacanță, câteva ore pe săptămână ar trebui să fie suficiente, aș dori să profit la maximum de prezența ta aici, ești o resursă extraordinară.

Am zâmbit. Crezusem că anii petrecuți în subteran fuseseră o pierdere de timp, dar nu a fost nevoie decât de o persoană influentă cu adevărat interesată de subiect pentru ca experiențele mele din întunericul infernal să capete deodată valoare. Dacă ele puteau fi de ajutor altora care veneau după mine… atunci poate că până la urmă mai fuseseră și alte bogății în mină în afară de cărbune. Iar domnul Talbot nu avea de ce să afle!

– Cu adevărat? Atunci cum aș putea spune nu? Mulțumesc, domnule, aș fi foarte recunoscător pentru ocazia de a lucra cu dumneata.

Și, desigur, orice salariu pe care l-ar fi considerat potrivit era și el binevenit. Nu vedeam nici un motiv să cer o anumită sumă având în vedere că, așa cum spusesem, aș fi fost dispus să lucrez și gratis. Știam însă că el nu ar fi fost de acord și m-am văzut plecând în septembrie cu bani în buzunar, ceea ce însemna că-mi puteam permite să vin acasă de Crăciun *și* de Paște. Nu mai trebuia să suport o despărțire de șase luni de Josie!

– Cred că e minunat, a spus Coralie. Te admir, Cedric. Nu demult erai doar un tânăr indolent cu ochii după femei, dar între timp te-ai maturizat și aduci o schimbare în lume.

Cedric a zâmbit.

– Nu sunt sigur că pot schimba ceva, dar mă străduiesc.

– Mulțumesc, domnule, pentru tot ceea ce încerci să faci, a spus Josie. Mulțumesc în numele fratelui meu Bert, care lucrează în mină. Chiar și acum, după ce m-am distanțat de familia mea, încă mă mai tem să nu primesc vestea că a pățit ceva.

Am ciocnit cu lichior pentru noua mea slujbă și puțin mai târziu șareta de la mină în care se aflau Dulcie și Manus a plecat.

– Probabil au venit să-l vadă pe unchiul, a reflectat Coralie. Mă întreb de ce.

– Și eu mă întreb, a spus Josie, uitându-se după ei.

CAPITOLUL 66

Tommy

A urmat o perioadă stranie și prin stranie bănuiesc că vreau să spun fericită. Nu mă aștepta nici un pericol, nici un necaz și îi aveam aproape pe toți cei dragi. O vedeam pe Josie în fiecare zi, îmi vedeam familia la câteva zile, pe Dulcie cam o dată pe săptămână și cel mai ciudat lucru era că Manus locuia la Silvermoor.

Se prezentase în fața contelui drept vărul lui Dulcie, domnul James. I-a relatat o poveste simplă: fusese preceptor în Leeds, își încheiase activitatea când elevii săi au crescut, venise să-și viziteze verișoara, iar ea i-a spus despre postul de la Silvermoor.

Nici măcar nu s-a pus problema referințelor. Cunoscându-l pe Manus în persoană, contele a putut aprecia inteligența sa evidentă și calitățile sale de gentleman. Cei doi bărbați au vorbit despre literatură, matematică, istorie și cai. Au vorbit și despre politică, iar contele a fost, se pare, surprins de cât de bine cunoștea Manus industria minieră.

– E greu să nu fii cât de cât informat, trăind în Yorkshire, comentase Manus, lucru care, firește, era adevărat.

Contele a trimis după Walter și i l-a prezentat „domnului James“. Cei doi prieteni ai mei s-au înțeles de minune, iar contele și-a dat seama că găsise pe cineva pasionat de cai care putea câștiga admirația fiului său, dar și cu calitățile intelectuale necesare pentru a-l instrui. Când l-a condus pe Manus la plecare, domnișoara Embry îl aștepta. Ea i-a vorbit atât de frumos despre calitățile vărului său încât contele a considerat că a primit suficiente referințe despre caracterul acestuia. Cred că, presat de dorința de a evita greva și disperat să găsească pe cineva cât de cât potrivit să-l instruiască pe Walter, contele era hotărât să nu-l lase pe Manus să-i scape printre degete.

– Când poți începe? l-a întrebat.

– Săptămâna viitoare? a sugerat Manus.

Și așa a rămas stabilit.

Au urmat zile ușoare pentru domnul James din Leeds. Petrecea ore întregi cu tânărul său elev, dar în acele săptămâni de vară nu se făceau lecții, așa că nu au făcut altceva decât să se împrietenească. Petreceau mult timp călărind pe moșie sau pe câmpul din apropierea casei, unde Manus îi instruia pe Walter și pe Windfall. Walter era încântat de progresele lui Windfall și de propriile sale progrese în materie de echitație.

Era firesc ca domnul James să dorească să-și vadă „verișoara“, iar eu și Josie am fost puțin surprinși de cât de hotărâtă părea Dulcie să-și joace rolul în această poveste. Venea în vizită la Silvermoor mai des decât venise vreodată când nu o vizita decât pe Josie. Nu reușise să vândă magazinul universal. După câteva luni în care a făcut reclamă și a trimis scrisori tuturor persoanelor care, în opinia ei, ar fi putut avea relațiile potrivite și după ce a făcut curat în magazin de două ori mai mult decât de obicei astfel încât să arate cât de tentant putea arăta o prăvălie din Arden, se lăsase pradă descurajării.

– Încep să mă simt ca și cum aș avea o piatră de moară atârnată de gât, ne-a spus ea, în timp ce aici, la Silvermoor, se află cei trei prieteni dragi ai mei și mă simt total ruptă de acel loc. Ah, dragul meu unchi. L-am iubit, dar mi-aș dori atât de mult să nu-i fi

preluat moștenirea. Voiam însă să demonstrez că sunt în stare…, a recunoscut ea cu tristețe. Ei bine, sunt și am demonstrat asta, dar nu mă face fericită.

Manus se grăbise să ne „cunoască“ pe mine și pe Josie și între noi s-a format ceea ce pentru toți ceilalți părea o prietenie fulgerătoare. Eu și Josie asistam deseori la lecțiile de călărie ale lui Manus și Walter și câteodată venea și contele.

– Neobișnuit individ, remarca el, dar e o persoană cumsecade, fără îndoială. E un adevărat noroc că se pricepe la cai; l-a făcut pe Walter să-i mănânce din palmă. Sper că se va descurca la fel de bine la lecții începând din toamnă.

– Sunt sigur de asta, domnule, i-am spus. Și chiar eram. Firea blândă a lui Manus, care îl făcuse să sufere abuzurile tatălui său, îl făcea perfect pentru a lucra cu caii și cu Walter. Nu l-ar fi forțat pe băiat să facă nimic, ci l-ar fi încurajat și entuziasmat, iar acestea erau impulsurile de care avea nevoie Walter pentru a învăța.

Ebony, a cărui prezență rămăsese neexplicată timp de câteva zile, era pur și simplu calul domnului James. Dacă cineva remarcase că animalul domnului James sosise cu câteva zile înainte ca acesta să obțină slujba, nu a spus nimic. De asemenea, dacă cineva credea că e ciudat că preceptorul nu avea decât un costum și nici o carte, aceste ciudățenii păreau neînsemnate în contextul unui aranjament care era în mod evident satisfăcător pentru toată lumea.

Nimeni de la Heston nu a venit vreodată să pună întrebări la Silvermoor. Nu știu cum a decurs discuția dintre Paulson și Barridge, dar, serios vorbind, cum ar fi putut Barridge să vină la aristocraticul său vecin și să-l acuze că îl adăpostește pe fiul său mort? Și cum ar fi putut să vină după mine? Eram pe potecă, nu făcusem nimic altceva. Nu mă puteau acuza de furt, pentru că Manus plecase călare pe propriul său cal și mă luase cu el. Nu puteam decât să presupunem că se hotărâseră să trăiască cu speranța că Manus plecase să-și făurească o viață nouă departe. Am auzit însă că Paulson i-a făcut o vizită unui extrem de nedumerit Al Crace. Fusese întuneric în noaptea în care Paulson mă reținuse, iar el era băut; cred că întrevederea nu a fost prea plăcută până când Paulson a înțeles că Al nu era cel pe care-l căuta.

Se pare că planul decursese mai bine decât am fi putut spera noi. Totul era perfect, cu excepția unui singur detaliu. Manus își făcea griji în fiecare zi pentru Equinox. Nu suporta să fie despărțit de calul care fusese unul dintre cei doi prieteni ai săi timp de atâția ani. Și își făcea griji pentru soarta sa.

– Dacă tata o să-l maltrateze ca să se răzbune pe mine? Dacă îl duce la Alderway Chase și îl călărește până la epuizare și îi înfrânge spiritul? O, nu pot nici să mă gândesc la asta, Tommy!

Nici eu nu puteam. Însă care dintre noi s-ar fi putut aventura pe moșia Heston să-l salveze? După evadarea lui Manus, probabil că paza se triplase. Și nu se punea problema să îi facem o vizită familiei Barridge și să spunem: „Nu vă supărați, se întâmplă cumva să aveți un cal alb în plus pe care l-aș putea cumpăra?“ Ne-am stors creierii, dar nu am reușit să găsim nici o soluție.

Celălalt nor de la orizont era nemulțumirea care cuprinsese satele. Am aflat care era situația când m-am dus acasă în vizită. Greva urma să izbucnească la toamnă dacă patronii nu creșteau salariile în toate satele. Relatările despre atitudini insolente față de șefii de echipă au devenit tot mai frecvente, de parcă lucrurile se schimbaseră deja; jugul apăsător se ridica, iar boii pufneau.

Predicatorul Tawney și-a dublat eforturile încercând să-i îndemne pe oameni la supunere, dar prezența la biserică a scăzut în favoarea întâlnirilor „secrete“ despre care știa toată lumea, care aveau loc în vechiul șopron unde oamenii din Grindley își țineau cândva porumbeii călători. Tata nici nu voia să audă de așa ceva și, deși nimeni nu îndrăznea să-i ceară socoteală în față, am auzit de la frații mei că oamenii începuseră să-l

comenteze pe la spate și să afirme că, de când eu eram atât de bun prieten cu contele, tata devenise mai îngăduitor.

Tatei nu-i păsa.

– Să-mi spună asta în față, afirma el sec, dacă subiectul apărea în discuție. Nu-mi place deloc ce se întâmplă, a spus el într-o după-amiază. Ei vor să se implice și cei din Grindley pentru că vor să se implice contele, înțeleg asta. El e singurul dintre patroni căruia îi pasă de ce ni se întâmplă și singurul care are autoritatea, *poate,* de a schimba ceva. Aș merge până acolo încât să spun că acum totul depinde de contele tău, Tommy. Totul ține de el.

– Iar el își dă seama, am spus. E o greutate pe umerii lui. O să facă tot ce poate, tată, sunt sigur de asta, dar nu uita cu cine are de-a face.

– Da, Barridge, a încuviințat tata posomorât. Nu am multe speranțe, băiete. Numai Dumnezeu știe cum se va termina asta, unde vom ajunge. Totuși, a adăugat luminându-se la față pentru o clipă, gândește-te cum ar fi dacă am reuși! Cum ar fi dacă am avea toți lefuri mai mari…

Am zâmbit. Greva era ca o furtună care se apropia, ca un tunet de rău augur la orizont. Era însă un vânt nefast care nu aducea nimic bun și era un vânt puternic, dacă reușise să-l facă pe tata să viseze puțin.

CAPITOLUL 67

Josie

Winthrop Barridge nu intenționa însă să treacă cu vederea evadarea fiului său. Ne-am dat seama de asta într-o dimineață, când Manus a dat buzna peste noi în crâng, întrerupând un moment rar și prețios de intimitate între mine și Tommy, fără ca măcar să-și ceară scuze. Nu m-a deranjat foarte tare. Sărutările noastre erau sălbatice și dulci precum trandafirii sălbatici și m-aș fi putut delecta cu ele cât era ziua de lungă, dar știam amândoi unde ne-ar fi putut duce și ne era tot mai greu să ne oprim. Tommy trebuia să-și termine mai întâi studiile, iar eu nu trebuia să-mi pierd onoarea, așa că a fost probabil un lucru bun că Manus a venit chiar în clipa aceea. În plus, era fratele meu! În fiecare zi mă trezeam cu gândul fericit că aveam un frate și un logodnic. Nu mai eram o Westgate, dar cumva, ca prin farmec, aveam o familie. Nu mai fusesem niciodată atât de fericită.

Manus gâfâia și flutura un ziar.

– Priviți! ne-a îndemnat. Priviți!

Ne-am ridicat în grabă, scuturându-ne iarba de pe haine și frunzele din păr.

Îndoise ziarul nu în dreptul vreunei știri dramatice, cum m-aș fi așteptat, ci la pagina cu anunțuri despre animale. M-am încruntat. Voia oare să cumpere o vacă? Apoi Tommy mi-a arătat un anunț în coloana cu anunțuri despre cai. Equinox era de vânzare!

– Face asta ca să mă scoată din bârlog! a exclamat Manus. Știe că n-o să permit să ajungă cine știe unde. Știe că, dacă sunt în zonă, o să văd anunțul și speră că mă va determina să iau o decizie pripită.

– Atunci nu te lăsa influențat, pentru numele lui Dumnezeu, am spus, studiind anunțul. Ai prea multe de pierdut. Cel puțin acum știm unde e Equinox și ne putem gândi la un plan.

– Încă unul! a remarcat Tommy.

– Da, încă unul, am zâmbit. Se pare că facem o mulțime de planuri, nu-i așa? Unul mai îndrăzneț decât celălalt. Dar sunt sigură că ne putem gândi la *ceva*.

Răspunsul era simplu și evident: cineva trebuia să meargă să îl cumpere pe Equinox. Întrebarea era cine. Tommy nu putea merge, pentru că Paulson l-ar fi putut recunoaște. Evident că Manus nu putea merge nici el. Iar eu, având în vedere asemănarea mea izbitoare cu mătușa Pheeney, nu mă puteam gândi să-l înfrunt pe Barridge în bârlogul său. Rămânea doar Dulcie, dar de unde să aibă negustoreasa din Arden bani să cumpere un cal de rasă și de ce și-ar fi dorit un astfel de cal? Era o problemă complicată și nu aveam timp de pierdut; dacă cineva îl cumpăra pe Equinox înaintea noastră, avea să fie pierdut pentru totdeauna.

Până la urmă nu era decât o soluție. Am fost nevoiți să-i împărtășim secretul lui Coralie. Am vorbit cu ea chiar în acea după-amiază. Uimirea sa a fost evidentă, dar, așa cum îi era obiceiul, nu a pierdut timpul și a trecut la fapte. S-a dus la conte și i-a spus că intenționa să cumpere pentru Walter un cal pe care îl văzuse la rubrica de anunțuri din ziar.

– Este calul perfect pentru el! s-a entuziasmat ea, așa cum numai Coralie era în stare să se entuziasmeze. Uite, unchiule, optsprezece palme și un țol. Nici măcar Walter nu poate crește mai mult de atât. Un cal de dresaj, perfect pentru abilitățile sale acum că domnul James îl instruiește atât de frumos. Și *pe deasupra* la un preț rezonabil!

Contele s-a arătat în mod firesc nedumerit de interesul ei neașteptat față de lecțiile de călărie ale vărului său și de motivul pentru care dorea să-i cumpere un cadou atât de extravagant la două luni după ziua sa de naștere.

– Walter nu are încă nevoie de un cal nou, a argumentat el dezaprobator. El și Windfall fac încă echipă bună. Și de ce să cumperi un cal de la rubrica de anunțuri din ziar?

– Nu este orice cal, a susținut stăpâna mea cu hotărâre. Familia Barridge îl vinde.

– Un motiv în plus să stăm deoparte, nu crezi? Probabil că bătrânul Winthrop l-a călărit până la epuizare. Și nu sunt sigur că în momentul de față mai vreau să am și alte relații cu el, îmi ajung problemele pe care le am cu greva.

– Asta ar putea ajuta! S-ar putea să ușureze situația dacă ai avea o interacțiune cu el pe altă temă. O, spune-mi că o să mă însoțești, unchiule, nu pot să merg singură la Alderway Chase. Mă tem că o să mă mănânce de vie. Cedric e la Londra până marți, după cum știi, altfel nu te-aș fi deranjat. Trebuie să acționăm imediat!

– Chiar nu am timp pentru asta, Coralie. Nu poate merge altcineva cu tine? Ia-l pe domnul James, el se pricepe la cai și o să te poată sfătui.

– O, nu! Nu el, a exclamat Coralie, după care a adăugat cu stângăcie. Vreau să spun că e foarte ocupat.

– *Și eu* sunt foarte ocupat! s-a plâns contele, privind-o printre gene. Coralie ne-a spus după aceea că și-a dat seama că făcuse o gafă, dar, spre ușurarea ei, contele nu a mai insistat pe tema asta. Îmi pare rău, a spus scurt. Chiar nu am timp.

– O, dragă unchiule, a spus Coralie. *Te rog!*

Trei zile mai târziu, Equinox a ajuns la Silvermoor nevătămat.

CAPITOLUL 68

Tommy

Alături de familia mea, Josie, Manus, Dulcie și Cedric, săptămânile mele la Silvermoor se scurgeau rapid. Nu am știut niciodată că timpul poate să treacă atât de repede.

Cele „câteva ore pe săptămână“ de lucru pentru Cedric au devenit în scurt timp mult mai multe. M-am transformat rapid într-un asistent în toată regula, redactându-i întreaga corespondență, care era considerabilă, făcându-i diverse servicii, luând notițe la întâlniri. Situația nu se schimbase. În ciuda amenințărilor venite din partea familiei Barridge și a rugăminților transmise de familia Sedgewick, minerii continuau să se răzvrătească, iar perspectiva de neconceput a unei greve se arăta la orizont.

– O cină, a spus contele într-o după-amiază. Voi organiza o cină. Winthrop Barridge este tot mai încăpățânat cu fiecare zi ce trece. Își taie singur craca de sub picioare. Puțin mi-ar păsa dacă nu ar tăia și craca de sub picioarele noastre. Nu știu dacă e posibil ca cineva să-i bage mințile în cap, dar să încercăm odată pentru totdeauna. Dacă tot e să ne ducem la fund, măcar să ne ducem la fund știind că am făcut tot ce se putea face. Vom invita familia Spackles, pe cei de la Tysen's, familia Barridge – presupun că va veni și cu fiii săi cei nesuferiți – și îi vom sili să stea de vorbă la un pahar de coniac până când vom avea un plan de acțiune viabil, chiar dacă ne va lua toată noaptea!

– E o idee excelentă, unchiule, a spus Cedric. Voi invita unul sau doi politicieni pe care-i cunosc ca să ofere o perspectivă mai amplă și aș putea să-i trimit o scrisoare și unui domn din Țara Galilor despre care am auzit, care a soluționat o problemă similară în urmă cu un an și ceva. Ar putea da mai multă greutate argumentelor noastre. Și Tommy trebuie să vină… Le vom prezenta o imagine atât de completă încât ar trebui să fie orbi să nu înțeleagă punctul nostru de vedere.

– De acord, de acord, a mormăit contele, ridicându-se și începând să se plimbe de colo-colo. Să spunem peste două săptămâni? Ar trebui să avem timp suficient pentru a face pregătirile necesare și pentru a trimite invitațiile, dar nu vreau să amânăm povestea asta mai mult de atât. Hai să-i punem capăt odată!

Eu și Josie ne-am privit alarmați. Știam că ne gândeam amândoi la același lucru. O cină la care să vină toată lumea, inclusiv Winthrop Barridge! Singurul lucru de care eram siguri când l-am încurajat pe Manus să vină la Silvermoor era că tatăl lui nu ar fi venit niciodată aici.

Dar, pe măsură ce zilele treceau, ne-am liniștit. Cina dura doar o seară; Manus nu trebuia decât să stea la distanță. Nu exista absolut nici un motiv pentru ca preceptorul să își facă apariția, iar, în cazul în care contele ar fi insistat să-l invite, putea pur și simplu să spună că e bolnav. Totul putea fi gestionat foarte ușor.

Manus însă era pe bună dreptate speriat. Chiar și gândul de a fi sub același acoperiș cu tatăl său era suficient pentru a zdruncina noua stare de fericire pe care o afișa. Amintirile erau prea dureroase, asocierile prea negative. Într-o după-amiază însorită am organizat un picnic de urgență în pădure eu, Manus, Josie și Dulcie.

Ne-am așezat pe o pătură de picnic cafenie de care Josie făcuse rost de undeva și ne-am ospătat cu pui rece, cartofi fierți și bere cu ghimbir. Josie era foarte frumoasă într-o nouă rochie roz, pe care Coralie, cu pasiunea ei pentru culorile aprinse, o încurajase s-o cumpere. Manus părea mai necăjit decât îl văzusem în ultima vreme și mă întrista să-l văd așa. Am observat că Dulcie arăta neobișnuit de elegantă, cu o floare albă prinsă în părul său negru și un șirag de perle ce îi sclipea la gât. Nu o mai văzusem niciodată pe Dulcie purtând perle. Nu erau prea potrivite pentru Arden.

Ca de obicei, sfaturile sale au fost decisive.

– Eu nu mi-aș face griji pentru asta, l-a asigurat ea. Probabil că nici n-o să-l vezi, dar, chiar dacă vă vedeți, care e problema? De obicei, primii născuți care își dezamăgesc, își discreditează sau își necinstesc în orice alt mod părinții se tem să nu fie dezmoșteniți. În cazul tău, ce era mai rău s-a întâmplat deja. Ce poate să-ți facă acum când ești considerat mort?

Era un argument bun, dar Manus nu s-a liniștit.

– Poate strica tot ce am construit până acum. Îi poate spune contelui că sunt un depravat, că am niște defecte majore, că am înclinații diabolice, toate lucrurile pe care obișnuia să mi le spună mie. Contele l-ar putea crede. În cel mai bun caz, își va da seama că l-am mințit și mă va concedia. Nu aș vrea să plec de aici căzut în dizgrație. Țin mult la Walter. Îmi place mult la Silvermoor.

– Uiți însă un lucru, a spus Josie, nu te poate da pe tine de gol fără să se dea și el de gol! El este cel care te-a declarat mort și te-a ascuns de ochii lumii. El are mult mai mult de pierdut decât tine, Manus. Dacă aș fi în locul tău, aș merge direct peste ei la cină doar ca să te vadă și ca tu să-i poți vedea fața. L-ar trece toate transpirațiile.

Atunci ne-am dat seama cu toții că, evident, Winthrop Barridge era și tatăl ei! Era un fapt atât de greu de crezut și atât de nou pentru noi încât era ușor să-l trecem cu vederea. Tatăl lui *Josie*, care probabil nici nu știa de existența ei și pe care ea nu-l văzuse niciodată, venea la cină.

– O să mă uit bine la el, a declarat ea. O să vorbesc cu Ally, servitoarea, și o s-o rog să se prefacă bolnavă. O să servesc eu la masă în locul ei. Vreau să fiu și eu prezentă la cină. Vreau să-l văd pe Barridge.

– E oare o idee înțeleaptă? a întrebat Manus. Asemănarea… și-ar putea da seama.

Ea a ridicat din umeri.

– Puțin îmi pasă. De ce să nu-l urmărească greșelile pe care le-a făcut?

– Dar *poți* să servești la masă? s-a întrebat Dulcie. Există niște reguli destul de stricte pentru un astfel de eveniment. Nu ai mai făcut niciodată o astfel de muncă, nu-i așa?

Josie a pufnit.

– Pot să pun cartofi pe o farfurie la fel de bine ca oricine. Coralie o să fie acolo, Cedric o să fie acolo, tatăl meu o să fie acolo și Tommy o să fie acolo. Crezi că *eu* o să ratez ocazia? O, nu. O să fiu acolo, să nu vă îndoiți de asta.

Nu ne îndoiam.

CAPITOLUL 69

Josie

M-am trezit în dimineața zilei în care urma să aibă loc cina cu stomacul întors pe dos. Cu toată bravada mea, urma să dau ochii cu Winthrop Barridge – tatăl meu – pentru prima dată în viață. Era suficient să mă simt intimidată; dacă adăugăm la asta faptul că era cunoscut drept individul cel mai hain din cinci comitate, nu știam cum să fac să-mi păstrez sângele-rece.

Voiam ca Tommy să mă îmbrățișeze și să-mi spună că totul avea să fie bine, dar era puțin probabil să ne vedem astăzi. Coralie avea nevoie de mine; Cedric și contele aveau nevoie de Tommy. Petrecuserăm mult timp împreună în această vară. Frații Honeycroft și contele ne făcuseră o favoare și știam asta. Era vorba doar de o zi și nu ar fi contat deloc… dacă nu ar fi fost cea mai importantă zi din viața mea.

Mi-am îndeplinit îndatoririle de dimineață ca în transă. Mă durea stomacul și eram îngrijorată. O mituisem pe Ally (cu bani și cu promisiunea de a-i aranja boneta cea veche până la sfârșitul săptămânii, când urma să se întâlnească cu un nou pretendent) să susțină că o durea stomacul în seara aceea. În ritmul ăsta, cea care urma să se îmbolnăvească eram eu.

Deși nu l-am văzut deloc pe Tommy în vârtejul treburilor gospodărești, l-am văzut în schimb pe Manus, *fratele* meu! Gândul ăsta încă mă mai umplea de bucurie și mă făcea să zâmbesc. Eram bucuroasă și la gândul că nu eram înrudită cu Coralie; minunatul nostru aranjament putea fi menținut.

De când era la Silvermoor, Manus părea mai sănătos. Pielea sa își pierduse paloarea extremă și căpătase o nuanță radiantă estivală, care făcea ca părul să îi pară și mai alb prin contrast, dar i se potrivea. Nu mai văzusem de ceva timp la el gesturile care îl trădau când era tulburat; în preajma cailor era întotdeauna relaxat și încrezător. Hainele de modă veche pe care le purta înainte îl îmbătrâneau; acum, cu hainele cele noi, își arăta vârsta reală, adică treizeci și cinci de ani. Acum avea tot timpul un zâmbet pe față, care îi schimba înfățișarea mai mult decât orice. Per ansamblu, se dovedise a fi un bărbat atrăgător. Știam că Dulcie remarcase asta, lucru care mă făcea să nutresc gânduri nebunatice.

Astăzi însă, Manus era atât de alb la față încât părea aproape bolnav. De fapt, arăta exact așa cum mă simțeam eu.

– Josie, a murmurat el când am trecut unul pe lângă altul pe scări, ești atât de palidă!

Am râs.

– Suntem în aceeași situație, i-am spus. Arăți ca fantoma care se presupune că ești. Iar *tu* nici măcar n-o să-l vezi! O, Manus, m-am avântat prea tare. Nu pot să stau în aceeași cameră cu el toată seara, știind cine este, știind ce ți-a făcut ție și mamei mele. Mai că îmi vine să-i spun lui Ally că planul a picat, dar, dacă vine aici și nu reușesc să-l văd… aș regreta, știu asta.

– Poți s-o faci, Josie, a spus el cu fermitate. Ești cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Nu voi uita niciodată noaptea în care te-am cunoscut. Dacă cineva mi-ar fi spus

atunci că ești sora mea, ar fi fost o alinare pentru mine. Poate chiar aș fi plecat mult mai devreme. Oricum, sunt mândru de tine.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Fosta mea familie nu-mi arătase niciodată atâta încredere, cu excepția Marthei. Fratele meu Bert era un tip de treabă, dar era diferit. Nu vedea dincolo de suprafața lucrurilor, nu vorbea prea mult. Faptul că Manus era de părere că am calități admirabile mă făcea să mă simt apreciată și deosebită. Mi-am amintit că mama mă acuza mereu că mă cred specială, iar eu negam cu disperare. Ei bine, poate chiar *eram* specială. Poate că îmi doream să fiu.

Am reușit cumva să supraviețuiesc acelei zile. De mult nu mai trecuse timpul atât de încet. La ora cinci m-am strecurat cu Ally în bibliotecă să mai trecem o dată în revistă planul. Ea trebuia să se bage în pat, iar eu urma să-i dau doamnei Roundsby vestea că e bolnavă și în același timp să-i ofer și soluția: să îi țin eu locul. Urma să îi îndeplinesc îndatoririle și în ziua următoare pentru a fi mai convingătoare și să mă ofer să verific din când în când cum se simte, pentru ca ceilalți să nu-și dea seama că era perfect sănătoasă. Peste încă o zi avea să-și reia îndatoririle cu stoicism, deși trebuia să-și amintească să caște mult și să sufere câteva reprize de amețeală. Apoi urma să-i ornez pălăria cu flori galbene din satin, la care tânjea de mult.

Când am reluat pentru a zecea oară planul pentru următoarele două zile, și-a pierdut răbdarea.

– În regulă, Josie, în regulă! a exclamat. Stomacul ca stomacul, dar mă ia durerea de cap! Mă duc să mă bag în pat. Poți să te duci să-i spui doamnei Roundsby când crezi de cuviință. Știu planul.

Ușa bibliotecii era întredeschisă și în clipa aceea am auzit voci în hol. Erau contele și Portis.

– Serios, Portis, este un moment extrem de nepotrivit, a spus contele. Tocmai azi și-a găsit! Nu-i poți spune să revină mâine?

– Aș vrea să fac asta, milord. De fapt, am și făcut-o! Dar el insistă că nu poate aștepta. Am avut ceva de furcă cu el, altfel nu v-aș fi deranjat. Pe scurt, milord, nu pot să scap de el.

– O, foarte bine, Portis, condu-l în bibliotecă. Îi voi acorda zece minute, atât și nimic mai mult.

– Foarte bine, domnule.

– În bibliotecă! a gemut Ally și a ieșit ca din pușcă. A dispărut imediat, în timp ce pașii contelui se auzeau tot mai aproape.

Ar fi trebuit să-i urmez exemplul, dar regretabila mea curiozitate a fost mai puternică. Am ezitat o secundă în plus. Nu aveam nici un motiv să fiu în bibliotecă. Nu voiam să încep să bâigui o explicație și să trezesc suspiciuni înainte de cină. Cel puțin aceasta a fost scuza pe care mi-am găsit-o pentru gestul șocant pe care l-am făcut în continuare. M-am ascuns repede în spatele draperiilor lungi și m-am așezat pe pervaz, încercând să nu fac nici o mișcare. În clipa în care m-am instalat acolo m-am simțit îngrozitor. Să trag cu urechea în mod deliberat la conversația contelui, care se purtase întotdeauna atât de frumos cu mine, era un lucru groaznic. Era însă prea târziu; contele intrase în bibliotecă și își turna băutură într-un pahar, înjurând în barbă. Am făcut o grimasă. Nu era în cea mai bună dispoziție. Trebuia să rămân unde eram.

O clipă mai târziu, Portis l-a condus pe vizitatorul nepoftit în bibliotecă, iar contele l-a salutat scurt.

– Bună ziua. Este un moment foarte nepotrivit, dar Portis mi-a spus că e o chestiune care nu mai poate aștepta. Te rog să fii concis.

– Regret că am venit într-un moment nepotrivit, milord, a spus o voce pe care n-am recunoscut-o. Este o problemă care mă preocupă de ceva vreme și nu mai poate aștepta.

Contele a oftat, dar nu i-a oferit nimic de băut.

– E ca un ghimpe în coasta mea de ani de zile. Trebuia să o spun, doar că nu știam cum sau când sau *ce* să spun… Nu este ușor, milord.

– Totuși, inspirația ți-a venit tocmai azi, a spus contele ironic.

M-am simțit prost pentru vizitator, dar următoarele sale cuvinte au făcut ca toată compasiunea mea să dispară.

– Nu mai pot suporta felul în care îl copleșiți cu favoruri pe Tommy Green. L-ați remarcat, l-ați trimis la școală… tot satul vorbește că îl tratați ca pe un fiu. Iar acum stă toată vara la Silvermoor, lucrând cot la cot cu nepotul domniei voastre, de parcă ar fi un domn! Și *nu* este! Este doar fiul unui miner, singurul sânge care-i curge prin vene e înnegrit de cărbune.

Am rămas cu gura căscată. *Cine* era individul ăsta care vorbea despre Tommy al meu cu atâta dușmănie? Pe cine interesa atât de mult cum își petrecea Tommy vara încât să abordeze subiectul într-o discuție cu contele chiar acasă la el? Ardeam de dorința de a ridica puțin draperia pentru a vedea cine era persoana în cauză. Nu vorbea ca un miner. Dar nu am îndrăznit. Îngăduința cu care ne privea contele pe mine și pe Tommy se datora încrederii pe care o avea în noi și, în ciuda privilegiilor neobișnuite de care ne bucuram, erau întotdeauna menținute anumite bariere. Lucrurile stăteau altfel cu Cedric și Coralie, care făceau parte dintr-o generație mai tânără. Contele era însă contele și cu siguranță nu ar fi vrut să aud conversația sa.

– Dă-mi voie să văd dacă am înțeles, a spus contele cu o voce joasă. Ți-ai asumat sarcina de a veni acasă la mine, neinvitat, în cea mai ocupată și mai importantă zi din acest an pentru mine ca să-mi spui că dezaprobi felul în care îl tratez pe un tânăr protejat de-al meu? Consideri că este potrivit să ai opinii despre felul în care îmi organizez viața personală și să mi le *împărtășești*? Vii aici să-mi vinzi gogoși, *bârfe* de doi bani, cum că eu cred că e fiul meu? Ce-i în capul tău, omule? Nu-ți pasă deloc de situația ta?

Nu-i păsa de situația lui? Asta însemna că traiul său depindea de conte, chiar dacă părea o persoană instruită. Oare era *predicatorul*?

– Milord, nu v-am spus tot.

– Nici nu vreau să aud mai mult! Presupun că ai venit aici pentru a ponegri și mai mult caracterul lui Tommy. Întotdeauna l-ai vorbit de rău, în mod fals, după cum s-a dovedit. Nu este un comportament demn de un gentleman. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ți-ai pierdut mințile? De ce te interesează ce fac sau nu fac pentru Tommy Green? Ce treabă ai tu cu el?

– Nici una, domnule, nici una, a îngăimat el. Simțeam din spatele draperiilor chinul prin care trecea. Doar că nu merită favoarea domniei voastre…

– Latimer! contele i-a strigat numele și aproape că mi-a sărit inima din piept.

Latimer. Învățătorul. Oh, acum înțelegeam. Mi-am dat seama ce avea să urmeze înainte să deschidă gura.

– Să-ți intre bine în cap! Nu mă interesează părerile tale despre Tommy Green. Cu siguranță nu am de ce să mă explic în fața ta, dar, dacă tot avem această conversație bizară, dă-mi voie să te asigur că *nu* cred că este fiul meu, nu am crezut asta niciodată. Îl ajut pe Tommy pentru că este un tânăr extraordinar, deștept, ambițios, hotărât, dar niciodată înverșunat. El nu își urmărește visurile în defavoarea altora și nu încearcă să-i doboare pe alții…

– *Nu asta am vrut să spun!*

Am făcut ochii mari când Latimer a ridicat vocea ca să se facă auzit.

– Nu merită favoarea domniei voastre, dar *eu* o merit. El nu e fiul domniei voastre, dar eu sunt.

Deci asta era. Știam eu. O, pe lângă vestea asta, faptul că eu eram fiica lui Winthrop Barridge era o nimica toată. Îmi venea să chicotesc, atât de tulburată și încordată eram.

– Poftim? a spus contele, pe un ton mai amenințător decât îl auzisem vreodată.

– E adevărat. Am vrut să vă spun de când am aflat, dar n-am putut. Și da, astăzi e ziua în care mi-am făcut curaj. Vreau să faceți ceva și pentru mine, așa cum faceți pentru Tommy. Sunt fiul domniei voastre. Merit asta.

– Minți. Ești un instigator invidios și meschin. Ieși afară, Latimer. Du-te acasă, fă-ți bagajele și nu te aștepta să primești referințe.

Eram șocată. Omul era insuportabil, dar să-l alunge fără să-i asigure traiul?

– Nu sunt minciuni, domnule. Mama mea era Kitty Makepeace. Era fiica lui Makepeace, brutarul. Ați întâlnit-o într-o zi din întâmplare în Harrogate. Era frumoasă. Ați recunoscut-o din sat și ați intrat în vorbă cu ea și un lucru a dus la altul, domnule. Iertare că vorbesc de lucruri atât de delicate, dar ea a fost distrusă când și-a dat seama că aștepta un copil. Tatăl ei n-a mai vrut să audă de ea. Brutăria s-a închis, iar el s-a mutat. Ea nu v-a deranjat niciodată, domnule, nu v-a cerut niciodată nimic. M-a crescut în Leeds și nu mi-a spus niciodată nimic despre tatăl meu decât când era pe moarte. Când am auzit că era un post liber la școala din sat în Grindley, am venit aici ca să fiu lângă domnia voastră. Am crezut că ceva vă va face să mă recunoașteți drept fiul domniei voastre. Dar nu a fost așa. Am crezut că, dacă eram răbdător, respectuos cu familia domniei voastre, avea să vină și momentul acela. Am crezut că, dacă munceam bine și sârguincios, aveam să vă câștig aprecierea. Dar nu ați remarcat niciodată nimic. În timp ce Tommy Green a obținut premii, v-a captat atenția și v-a câștigat afecțiunea. Ei bine, nu mai pot tolera așa ceva. Vreau să mă recunoașteți. Sunteți tatăl meu.

Cred că ochii îmi ieșiseră din orbite. Ce întorsătură luaseră lucrurile! Cum ar fi fost ca eu să îi țin un astfel de discurs bătrânului Barridge? Nici o șansă! A urmat o tăcere lungă. Mi-am ținut respirația. Nu se auzea nici musca în bibliotecă.

În cele din urmă, contele a vorbit din nou.

– În regulă. Ai spus ceea ce ai venit să spui și ai scăpat de această povară. Acum trebuie să pleci, pentru că am probleme urgente de rezolvat în seara asta.

– Mai trebuie să-mi fac bagajele, domnule?

– Nu astăzi.

– Să mă întorc mâine, domnule? Sau vineri?

– Nu mai ai ce căuta în casa asta. Te voi căuta eu când voi fi pregătit. Nu spune nimic despre asta nimănui.

Era o sentință dură, dar nimic nu le displăcea mai mult nobililor decât să li se arunce în față defectele. Cu siguranță Latimer nu era singurul; nu avea cum, având în vedere reputația contelui. Era însă singurul care stătea în fața contelui și îi mărturisea adevărul.

– Ziua bună atunci, a spus Latimer, cu o demnitate care m-a impresionat.

Am auzit ușa deschizându-se și închizându-se, după care s-a așternut tăcerea.

„Ah, pleacă“, l-am implorat în gând pe conte, sperând din tot sufletul că nu avea de gând să stea în bibliotecă o oră sau două pentru a-și analiza situația. Pe lângă temerea că doamna Roundsby ar fi căutat-o pe Ally, iar planul meu ar fi eșuat, începusem să și amorțesc. Am auzit scârțâitul pielii când contele s-a lăsat să cadă pe un scaun.

– La naiba! a înjurat el. Isuse Hristoase, la naiba cu tot!

Mi-am mușcat buza. A scos un geamăt puternic și furios.

– Fir-ar să fie, a mormăit. Latimer. *Tocmai* Latimer. Ce păcat că nu poate fi Tommy!

Au mai urmat câteva gemete și niște înjurături extraordinare pe care nu le mai auzisem niciodată. Scaunul a scârțâit din nou și am auzit clinchetul unei carafe. Apoi a venit suspinul melancolic ce urmează deseori după o băutură dată pe gât, apoi, în cele din urmă, s-au auzit pași și zgomotul ușii. Contele ieșise.

CAPITOLUL 70

Tommy

Cu o oră înainte de marea cină, eram în salon cu Cedric și cu contele, trecând în revistă cu Cedric ultimele detalii ale strategiei, în timp ce contele rearanja locurile la masă și o scotea din minți pe doamna Roundsby. Vorbea cu toată lumea pe un ton neobișnuit de tăios. Am presupus că importanța acelei seri își spunea cuvântul.

Josie era și ea acolo, urmând un curs intensiv privind ceremonia servirii la masă. Își schimbase rochia cu dungi albe și gri cu uniforma neagră și șorțul alb al servitoarelor, iar părul ei învăpăiat era strâns sub o bonetă albă, din care deja scăpase o șuviță.

În cele din urmă, masa a fost aranjată la perfecție. Josie fusese trimisă la bucătărie. Lady Amelia a intrat parcă plutind în salon. În toată perioada pe care o petrecusem la Silvermoor nu o văzusem decât cu ocazia unor evenimente publice. Mi-am amintit de prima dată când o văzusem, când aveam cinci ani. În seara asta era la fel de frumoasă. Cu câțiva ani mai în vârstă, firește, dar cu nimic diferită. Părul său blond era împletit într-un coc, cu o floare vișinie prinsă într-o parte, care se asorta cu rochia vișinie croită dintr-o țesătură mătăsoasă și sclipitoare, ce îi dădea culoare în obraji.

– Haide, Rufus, a spus cu o voce profundă și blândă, care m-a făcut să mă gândesc la păduri pline de elfi și la nimfele râurilor. Oaspeții tăi urmează să sosească, iar tu nici nu te-ai îmbrăcat.

– Oaspeții *noștri*, draga mea, a corectat-o el. Da, ai dreptate. Ar trebui să mă îmbrac. Cedric, ai terminat cu mine?

– Da, unchiule. Bună ziua, mătușă Amelia, arăți minunat. Mătușă, ți-l amintești pe Tommy Green? A fost mâna mea dreaptă în ultimele săptămâni.

M-a privit și am fost orbit de frumusețea ei. Eram sigur că ochii îi sclipeau precum stelele, ca niște stele autentice. Cum putea contele să-i fie necredincios? Când s-a uitat însă la mine, stelele s-au transformat în cremene.

– Ah, da, băiatul minerului, a spus ea cu indiferență. Bună seara.

Pentru mine vraja s-a rupt. Mi-am dat seama că mă credea fiul contelui. La fel ca mulți alții, fără îndoială. Prezența mea aici era incredibilă, într-o asemenea măsură încât explicația greșită părea singura posibilă. Am oftat.

– E o femeie remarcabilă, a spus Cedric, privind în urma ei în timp ce ieșea, dar poate fi un pic… distantă. Bietul unchi! Nu a fost o căsătorie din dragoste. Dar are dreptate! Trebuie să ne îmbrăcăm, Tommy. Să mergem!

Am fugit înapoi acasă la gazda mea și m-am îmbrăcat cu costumul negru cu vestă și papion pe care mi-l împrumutase Cedric. Mi-am netezit părul cu apă și puțină pomadă, pe care o aveam tot de la Cedric. Cârlionții îmi erau cu greu ținuți în frâu, dar măcar de data asta arătam respectabil. De fapt, arătam ca un gentleman. Am respirat adânc de câteva ori. Chiar nu aveam de ce să fiu neliniștit. Era sarcina contelui și a lui Cedric să-i influențeze pe cei prezenți. Eu mergeam doar pentru că Cedric era atât de generos și voia să mă răsplătească după munca pe care o depusesem pentru el. Eu urma să fac conversație lipsită de importanță și să mă mențin în planul secund; oricare ar fi fost

rezultatul, viața mea nu ar fi fost afectată semnificativ. Viața familiei mele și a contelui ar fi fost afectate, dar eu urma să mă întorc la Westonbury peste o lună, iar după terminarea studiilor intenționam să plec și să-mi caut de lucru oriunde doream și de un lucru eram sigur: nu urma să aibă nici o legătură cu mineritul.

Eram însă neliniștit, pentru că nu mai participasem niciodată la un astfel de eveniment. Ce părere aveau să-și facă despre mine oamenii aceia bogați, care ar putea crede și ei că sunt fiul contelui? Ar putea fi o seară neplăcută. Promisesem însă să particip și aveam de gând să-mi țin promisiunea. Trebuia să fiu acolo și pentru Josie; urma să-l vedem pe Winthrop Barridge pentru prima dată. Am inspirat adânc și am pornit spre conac, traversând pajiștea.

Oaspeții se adunaseră deja în salon la un pahar de băutură înainte de cină. Am ezitat în pragul ușii, intimidat de numărul mare de smochinguri. Arătau ca un stol de stăncuțe, în timp ce femeile stăteau mai la distanță, semănând cu un mănunchi de flori. Cedric s-a desprins de stol pentru a mă conduce înăuntru și pentru a mă prezenta. Erau trei invitați doar de la Tysen's: domnul Tysen în persoană, fondatorul companiei, domnul Wickleton, partenerul acestuia care avusese îndoielnica onoare de a da numele său noii mine, și domnul Hallow, un alt partener. Trei persoane din conducerea companiei la un dineu! Asta însemna că luau problema în serios și doreau să se facă auziți.

Mai erau domnul Spackles din Steepley și domnul Howells, galezul pe care Cedric îl invitase să ne relateze cum gestionase o situație similară în văile din sudul Țării Galilor. Cu excepția domnului Howells, toți veniseră cu soțiile. Contele era și el prezent, firește, împreună cu Lady Amelia, Lady Flora și Coralie. Nu era nici urmă de Josie sau de familia Barridge.

Nu puteam să scap de senzația că o amenințare plutea în aer și îmi doream ca seara să se încheie mai repede. Contele se uita în mod repetat la ceas și mi-am dat seama că era iritat de întârzierea familiei Barridge. De fapt, părea să fie în continuare extrem de încordat, de parcă cel mai mic detaliu l-ar fi putut provoca. Îmi amintea de gazul inflamabil care stătea la pândă în mină.

Winthrop Barridge și cei doi fii ai săi au sosit exact când ne pregăteam să ne așezăm la masă. O astfel de întârziere era extrem de nepoliticoasă; mă așteptam să aud o remarcă tăioasă din partea contelui, dar educația era, se pare, mai puternică decât impulsul. I-a salutat amabil, i-a prezentat rapid celorlalți invitați și i-a condus la locurile lor. Manierele sale erau impecabile; nimeni nu i-ar fi ghicit frământarea dacă nu-l cunoștea bine.

I-am privit fascinat pe nou-veniți. Îmi dădeau impresia unui trib de vrăjitori. Nu aveau nici o companie feminină; nu îi însoțea nici doamna Barridge, nici surorile Barridge. La fel ca Manus, toți erau înalți și deșirați. Toți purtau haine negre peste smoching, în ciuda temperaturii plăcute. Toți aveau nasuri coroiate, iar părul negru și drept pieptănat pe spate le lăsa descoperită fruntea trufașă. Gemenii erau identici. Știam că nu aveam nici o șansă să-i deosebesc și am sperat că Jocelyn avea să stea tot timpul la dreapta lui Willard. Firește că nu aveam nici cea mai mică intenție să mă angajez în vreo conversație cu ei, mi-am dat seama imediat după felul în care și-au trecut peste mine privirea disprețuitoare și lipsită de curiozitate.

Tatăl – tatăl lui Josie – era un căpcăun, mi-am dat seama imediat. Avea pomeții ascuțiți și nasul acvilin. Prezența sa era de netăgăduit, deși nu era nici chipeș, nici agreabil. Pe lângă el, contele – atrăgător, manierat, carismatic – pălea, ca și cum caracterul tenebros al unuia îi răpea toată culoarea celuilalt.

Trăsătura cea mai frapantă a lui Barridge era privirea. Ochii săi erau negri ca obsidianul, ca o noapte fără stele, ca ai lui *Josie*, am avut brusc o revelație șocantă. Doar că ochii *ei* negri erau plini de întrebări și de veselie și de căldură. Ai lui erau reci și goi

precum fundul unui puț. L-am înțeles și mai bine pe Manus. Oricărui fiu i-ar putea fi greu să țină piept unui tată autoritar; știam și eu prea bine lucrul ăsta. Omul acesta avea însă ceva diferit. Era o forță, ca forța gravitației, a cărei simplă prezență avea darul de a subjuga sau de a influența. M-am uitat la el și m-am gândit: „În seara asta nu o să avem câștig de cauză".

Am fost recunoscător pentru faptul că stăteam la masă lângă Lady Flora. Cel puțin aveam lângă mine o persoană pe care o cunoșteam puțin. În dreapta mea stătea doamna Wickleton, care era înaltă și impunătoare și nu părea interesată de discuție. Coralie stătea în fața mea și mi-a făcut cu ochiul după ce ne-am așezat cu toții.

Contele a ridicat paharul, urându-le tuturor bun-venit și vorbind despre vremurile în schimbare și despre nevoia de armonie, de soluții creative și de abordări noi. M-am simțit încurajat și am îndrăznit să arunc o privire spre Winthrop Barridge. Optimismul mi-a dispărut. Cei doi fii ai săi aveau aceiași ochi negri, dar, în timp ce ochii tatălui lor erau goi și întunecați, ai lor sclipeau precum cărbunii. Păreau animale sălbatice pregătite să ucidă. De unde venise această familie diabolică? Izvorâse oare din adâncurile pământului, chiar din inima zăcămintelor de cărbuni? Ei erau oare demonii pe care mi-i imaginasem în perioada pe care o petrecusem în galeriile minei?

A fost anunțat primul fel, o supă de țelină și mentă, văratică și elegantă. Josie a apărut dintr-odată lângă mine, servind mâncarea ca și cum asta ar fi făcut toată viața.

– Mulțumesc, am murmurat.

– Cu plăcere, domnule, a murmurat la rândul ei. A înaintat spre ceilalți comeseni și am urmărit-o apropiindu-se de frații ei vitregi și de tatăl ei. Au ignorat-o, firește, iar când toate farfuriile au fost umplute și-a ocupat locul pe o latură a încăperii, alături de Portis și de o altă slujnică. Părea modestă și profesionistă. Știam însă că urmărea fiecare detaliu și fiecare cuvânt.

Invitații la cină au făcut o conversație politicoasă pe diverse teme generale preț de aproximativ zece minute, până când unul dintre fiii lui Barridge, cred că Jocelyn, având în vedere locul la masă, a deschis subiectul care ne preocupa pe toți.

– Așadar, Sedgewick, ce e de făcut cu greva asta? a întrebat, ca și cum contele ar fi fost șef de echipă sau director. Sper că nu îți menții propunerea să cedăm și să le creștem salariile, nu-i așa?

În jurul mesei s-a propagat o undă palpabilă de șoc la auzul tonului său insolent. Tatăl său nu a făcut nici o încercare de a-l ține în frâu sau de a-l dojeni. Mi-am amintit de Paulson, flancat întotdeauna de câinii săi fioroși. Părea o situație similară.

Am remarcat că un mușchi de sub ochiul contelui începuse să zvâcnească, dar tonul său era relaxat și uniform.

– Ba da, tinere Jocelyn, a spus el. Am zâmbit. Insolența era combătută prin ironie. Era remiză. M-am gândit mult la problema asta. Adevărul este că au dreptate.

A început să enumere toate argumentele pe care le trecuserăm în revistă toată săptămâna. Nu mai fusese nici o creștere salarială în minele locale de cincisprezece ani. Drept urmare, unele dintre minele din sudul comitatului Yorkshire, printre care Hepzibah, Drammel Depth și mina lui Wickleton, plăteau cele mai mici salarii din Marea Britanie.

– Dacă am accepta, a spus el, nu am stabili un precedent periculos și nici nu ne-am angaja într-o strategie nebună, care nu s-a mai văzut până acum. Nu am face decât să creștem cuantumul salariilor până la un nivel proporțional cu restul țării. Cred că nimeni dintre cei prezenți nu poate nega că forța noastră de muncă reprezintă temelia pe care ne sprijinim. Avem o lungă tradiție de a atrage cei mai buni lucrători, cei mai puternici, cei mai puțin conflictuali.

– Ha! a pufnit bătrânul Barridge. Vor să facă grevă! Cred că asta înseamnă că sunt

conflictuali, Sedgewick. Poate că avem definiții diferite ale cuvântului!

– *În general*, cei mai puțin conflictuali, a continuat contele netulburat. Ne-am bucurat de o perioadă neobișnuită de liniște pentru industria noastră. Aceasta este prima revoltă cu care ne confruntăm după mult timp. Cred că este un motiv întemeiat să îi acordăm mai multă atenție. Lucrătorii noștri nu sunt provocatori, nu sunt dispuși să se răzvrătească pentru orice nemulțumire închipuită. Desfășoară o activitate esențială pentru salarii mai mici decât standardul industriei. Haideți să îndreptăm greșeala. Eu zic că este simplu.

– Imposibil, a spus Wickleton. Gândiți-vă ce s-ar întâmpla cu profitul nostru!

– S-ar reduce, a ridicat din umeri contele. Gândiți-vă însă ce efect ar avea o *grevă* dacă nu ne putem produce cărbunele, nu putem onora comenzile, dacă pierdem contracte…

– Trebuie să ne ținem tari, a spus Winthrop Barridge cu nonșalanță. Suntem bărbați. Nu putem fi la cheremul unei gloate de ticăloși nespălați. Vorbești ca o femeie, Sedgewick.

De data aceasta s-a auzit un freamăt. Îl insultase și pe conte *și* pe toate femeile care erau de față dintr-o singură lovitură. Și abia se servise primul fel! Nu-mi puteam lua ochii de la conte și cred că toată lumea se întreba același lucru. Cum putea cineva să răspundă la o astfel de afirmație?

Contele a fost fermecător. Fermecător ar fi putut fi cel de-al doilea nume al său.

– Dacă a vorbi ca o femeie înseamnă a răspunde cu prudență și a anticipa viitorul, dacă înseamnă a avea inteligența necesară pentru a învăța din decenii întregi de experiență, dacă înseamnă a avea înțelepciunea de a nu ne tăia craca de sub picioare, atunci îți mulțumesc pentru compliment, a spus cu un zâmbet. Asemenea neprețuitelor femei care iau masa cu noi în această seară, sper că încăpățânarea prostească tipic masculină mi-a fost temperată de calități superioare. Eu și restul bărbaților aflați aici în această seară nu suntem niște tineri necopți, cel puțin cei mai mulți dintre noi nu suntem, a adăugat adresând un zâmbet disprețuitor gemenilor Barridge. Privim spre viitor, facem parte dintr-un întreg care este mai important decât preocupările noastre egoiste. Haideți să facem cu toții un gest curajos și să evităm dezastrul.

– Așa este, a afirmat domnul Spackles. Sunt de acord, Sedgewick. Haideți să ne unim forțele și să ne asumăm o decizie comună. Haideți să asigurăm viitorul minelor noastre și să facem în același timp ceva pentru binele general. Ce e rău la un astfel de plan, Barridge? Dumnezeule, ei nu cer decât un șiling!

– Ce e rău? *Ce e rău?* Îți spun eu! Nu extragem cărbune pentru sănătatea noastră. Îl extragem ca să facem bani. Avem o forță de muncă uriașă. *Doar un șiling*, înmulțit cu toți minerii care lucrează pentru noi, înseamnă o mulțime de șilingi, Spackles. Este prohibitiv, este imposibil. Sunt norocoși că au locuri de muncă, toți. Era o vreme când știau asta. Acum au idei, fără îndoială din cauză că au auzit despre beneficiile de la minele lui Sedgewick. O, da, Sedgewick, măsuri de siguranță și bani pentru văduve și petreceri în zilele speciale… *tu* le-ai dat idei, iar acum ele se răspândesc. Și ne confruntăm cu o revoltă. Ei bine, poate că în opinia lor e o revoltă, dar eu îl consider un război!

Toți cei așezați la masă au început să vocifereze, fiecare întorcându-se spre persoana de lângă el pentru a-și împărtăși în șoaptă opiniile pe care nu îndrăzneau să le prezinte în fața lui Barridge sau a contelui. Mi-am ridicat privirea și m-am uitat pentru prima dată la Josie. Avea ochii mari și neîncrezători. Îmi imaginam la ce se gândea: „Omul ăsta e tatăl meu?“

– Război? a strigat contele. Barridge, tu auzi ce spui? Hai să încercăm să ne păstrăm cumpătul. Suntem niște patroni care decid cel mai bun plan de măsuri atât pentru noi,

cât și pentru angajații noștri, asta-i tot. Nu suntem lideri ai unor națiuni care invadează țări îndepărtate.

– Nu! l-a întrerupt Barridge. Poate că tu încerci să te gândești și la noi, și la ei, dar eu nu! Eu nu mă gândesc decât la mine. Pentru că *suntem* cu adevărat liderii națiunii. Unde ar fi Marea Britanie fără noi? Economia noastră, căile ferate, industria noastră de export. Noi suntem zeii acestei societăți!

– *Zei?* a strigat Cedric, cu ochii scânteind de furie. Cum poți fi atât de arogant? Cum poți să te bazezi pe astfel de certitudini victoriene când lumea se schimbă în jurul nostru? Industria este fragilă! Structura puterii riscă să cedeze! Am vești proaste pentru tine, Barridge, și acesta este adevărul: nu suntem zei. Suntem oameni, cu defectele și eșecurile noastre. Ne-am adunat aici în seara asta ca să ne ajutăm reciproc, să ne împiedicăm unul pe altul să cădem pradă propriilor noastre slăbiciuni, astfel încât împreună să decidem un plan de acțiune punându-ne la bătaie toată priceperea. Tu ești însă surd și orb la orice argumente și nu te gândești decât la tine.

– Așa este, a declarat Coralie cu fermitate. Bine spus, Cedric.

M-am uitat din nou la Josie. Avea fața îmbujorată.

– Ah, acesta este tineretul necopt despre care vorbeai, Sedgewick, a spus Barridge. Văd idealism, văd naivitate, văd un liberalism periculos care ne va duce la sapă de lemn. Dar nu văd nici urmă de rațiune.

– Să ne aducă la sapă de lemn? Barridge, suntem toți oameni bogați. Suntem mai mult decât bogați. Dacă nu putem rezista unei scăderi temporare a profitului înseamnă că ne-am gestionat foarte prost averea.

– Sedgewick, suntem mai buni decât oamenii ăștia. Este firesc să ne menținem standardele și stilul de viață. Să facem compromisurile pe care le propui ar însemna să ne împotrivim ordinii firești a lucrurilor. Eu n-o să fac asta, te asigur. Poți să-ți plătești lucrătorii mai mult dacă vrei, te privește. Eu însă n-o s-o fac, iar asta mă privește pe mine.

S-a ridicat și și-a aruncat șervetul în farfurie. Am mai aruncat o privire spre Josie. Oare Barridge avea de gând să plece?

– Și cred că îți vei da seama că și cei de la Tysen's sunt de acord cu mine, a adăugat el.

Cei trei reprezentanți ai companiei Tysen's nu păreau însă siguri. Mi-era clar că veniseră aici cu aceeași părere, dar își schimbaseră opiniile datorită logicii persuasive a contelui și sprijinului dat de Cedric și Spackles. Nici unul nu a spus nimic.

– Dar, după cum bine știi, Barridge, a răspuns contele încet, nu are nici un rost să-mi plătesc oamenii mai mult dacă nu vei face și tu la fel. Vor face oricum grevă. Acum oamenii tăi și ai mei, ai lui Tysen și ai lui Spackles acționează la unison pentru prima dată. Dacă îți menții poziția, ne vei trage pe toți după tine.

– Asta e.

– Domnule Barridge, nu vreți să vă așezați și să savurați mielul fript care urmează să fie servit? a întrebat Lady Amelia pe un ton liniștitor. Poate că ar trebui să amânăm pentru o vreme discuțiile despre această chestiune și să ne bucurăm de cină. Josie, te rog, adu-i domnului Barridge un șervet curat.

Josie a țâșnit spre o masă unde erau înșirate șervete curate, pahare și tacâmuri și i-a dus tatălui ei un șervet alb ca zăpada.

– Domnule, a spus ea încet, întinzându-i-l.

El l-a înșfăcat fără să o privească măcar. A rămas în picioare, întrebându-se parcă dacă să mai stea sau să plece, în timp ce gemenii îl observau cu atenție cu ochii lor scânteietori, ca niște câini de pază. Josie îl privea și ea; mi-am dat seama că îi scruta fiecare trăsătură a feței de la apropiere. Văzuți așa unul lângă altul, exista o asemănare

remarcabilă între ei. Am aruncat o privire circumspectă către ceilalți comeseni să văd dacă mai observase cineva, dar, firește, alte drame mai importante erau în curs de desfășurare.

– Josie, s-a răstit Lady Amelia, iar Josie a tresărit și s-a trezit la realitate, reluându-și locul într-un capăt al încăperii.

A fost adus mielul, iar servitorii au început să se agite pentru a servi mai departe cina, în timp ce Winthrop Barridge a rămas în picioare încruntat și nu și-a reluat locul la masă decât când o farfurie cu carne de miel aromată i-a fost pusă în față. A început să mănânce cu o atitudine îndârjită și încă un fel de mâncare a fost servit, urmat de gheață cu lămâie pentru împrospătarea respirației, fără ca invitații să mai discute subiecte importante.

Când a fost însă adus desertul, Barridge a reluat discuția. Doamna Henrietta Tysen povestea despre triumful fiicei ei mai mari, care cântase la un concert regional, când el a întrerupt-o în mijlocul unei fraze, ca și cum ultimele patruzeci de minute de liniște nici nu existaseră.

– Atunci spune-mi, Sedgewick, a intervenit el. Cum *anume* îți propui să plătești acești bani în plus la salarii? Probabil că ți-ai gestionat averea cu înțelepciune dacă poți finanța o astfel de majorare anuală fără să te afecteze.

Contele și-a pierdut în cele din urmă răbdarea.

– La naiba! a urlat el, dând cu pumnul în masă și făcându-i pe oaspeți să tresară, iar tacâmurile să zornăie. Ce maniere sunt astea, Barridge? Vorbea o doamnă. Vă rog să îl scuzați pe amicul nostru surescitat, doamnă Tysen, a adăugat el schimbând tonul, după care și-a îndreptat iar atenția asupra lui Barridge. Scopul acestei măsuri nu este ca noi să nu fim afectați. Îndrăznesc să afirm că nu vom muri din asta!

– Deci cum o să faci? a insistat Barridge neînduplecat.

– Dacă va fi nevoie, voi vinde diamantele fiicelor mele! a răcnit contele, fără a se mai putea stăpâni.

Toată lumea a părut uimită, începând cu Lady Flora, care și-a dus fără să vrea mâna la gât, unde un magnific colier sclipea în lumina candelabrului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule! a continuat contele. Numai soția și fiicele mele poartă în seara asta bijuterii care valorează mai mult decât câștigă într-un an oamenii ăștia, care își riscă viața și viața fiilor lor în fiecare zi! Am putea să renunțăm la toate și să fim în continuare bogați. Am putea să renunțăm la toate și să ne gândim că peste un an averea noastră va crește din nou și vom putea cumpăra mai multe diamante!

– Ești cam nervos, domnule, a spus Barridge amuzat. Soția și fiicele mele nu poartă diamante.

Nimeni nu l-ar fi contrazis. Soția și fiicele lui purtau fără îndoială buruieni și cenușă. Nu aveau nici un motiv să strălucească sau să se facă remarcate.

În clipa aceea, Lady Flora a făcut un gest care m-a ajutat să înțeleg de ce simțisem întotdeauna afecțiune pentru familia Sedgewick și de ce îmi doream să fiu ca ei.

– Uite, tată, a spus ea, desfăcându-și colierul scânteietor de la gât. Ceea ce spui este perfect adevărat.

S-a întins peste masă și a lăsat să cadă colierul de diamante lângă farfuria tatălui ei.

– Ce gest frumos! a rânjit Barridge. Bănuiesc că următorul pas va fi să dăruiești rochiile tale elegante femeilor din sat. Bănuiesc că le vei da următoarea ta cină copioasă constând din carne de miel și vei mânca, în schimb, pâine cu brânză.

Lady Flora a ridicat din umeri.

– Poate din când în când, a încuviințat ea.

În sfârșit, Tysen a luat cuvântul.

– Sunt de acord cu Sedgewick, Barridge, a spus el. Nu credeam că o să fiu, dar sunt de

acord; ne așteaptă vremuri și mai grele dacă ne menținem cu încăpățânare poziția. Consider că o creștere a salariilor este o investiție în companie, așa cum ar fi construirea unui nou sediu sau săparea unui nou puț. Așa e în afaceri. Să le dăm mărirea de salariu și să terminăm odată cu asta.

Barridge a clătinat pur și simplu din cap, cu buzele strânse.

– Ah, nu o va face! a exclamat Spackles. E un om dur și nemilos. Da, așa ești, Barridge, știm cu toții asta. E un lucru cunoscut în tot comitatul. Știm cu toții că nu dai doi bani pe oamenii tăi. Mai curând ai vrea să-i vezi pe toți muncitorii tăi și pe noi toți în iad decât să cobori de pe mărețul piedestal pe care te-ai instalat. Nu-ți pasă câtuși de puțin!

– Domnilor, a intervenit contele hotărât, ridicându-se în picioare. Discuția devine tot mai aprinsă. Doamnele nu au de ce să ne suporte nervii. Să ne retragem în salon și să ajungem la o concluzie civilizată la un pahar de coniac și un trabuc. Doamnelor, vă rugăm să ne scuzați și să vă savurați desertul.

CAPITOLUL 71

Josie

Bărbații s-au ridicat, iar femeile au părut oarecum ușurate. Nu m-aș fi putut clinti din loc nici pentru toată ciocolata din York. În timp ce îi priveam pe bărbați ieșind, nu-mi puteam lua ochii de la tatăl meu, știind că era probabil ultima dată când îl vedeam.

Apoi, când Willard Barridge a trecut pe lângă mine, s-a oprit brusc și a întins mâna să-l facă atent pe fratele său geamăn.

– Hei, Joss, uită-te la asta! a strigat el.

Aveam din nou treisprezece ani și eram în magazinul lui Dulcie, ținând în mână o pungă cu făină. Jocelyn Barridge s-a oprit să mă privească și, odată cu el, s-au oprit și toți ceilalți.

– Îmi pare cunoscută, a spus el. Cine e, Will?

– M-am întrebat toată seara. Am încercat să-mi amintesc de alte dineuri și servitori, dar nu e asta. Mai uită-te o dată.

Jocelyn s-a apropiat. Îmi dădeam seama că mă înroșisem la față, dar mi-am ridicat bărbia cât am putut de mult. Chiar și așa, simțeam că mă făcusem mică. Oricine ar fi avut aceeași reacție dacă s-ar fi trezit față în față cu acel individ respingător. Dintr-odată, fără un cuvânt, Tommy a venit lângă mine.

– Știu! a declarat Jocelyn. Să mă trăsnească Cel de Sus dacă nu este copia fidelă a mătușii Pheeney.

– Suficient! a exclamat Cedric. Nu e treaba voastră să îi studiați în felul ăsta pe angajații noștri. Nu voi tolera așa ceva. Să mergem. Josie, dacă dorești, te poți retrage.

Acum însă se oprise și Winthrop Barridge.

– Josie? a întrebat el. Te cheamă la fel ca pe sora mea? A cui ești, fetițo? Cine e mama ta?

Voiam să-i răspund; oh, cât de mult voiam! Dar nu am putut. Prezența lui mă făcuse să amuțesc.

– Barridge! a strigat contele. Lasă fata în pace! Vino în salon să soluționăm problema care ne preocupă sau ieși din casa mea!

Barridge m-a studiat din nou cu atenție, apoi s-a întors pe călcâie.

– Nu contează, a spus el. Să mergem, Will, Joss. E timpul să plecăm. Nu va fi nici un acord în seara asta.

Au ieșit din cameră, Willard privind înapoi peste umăr cu un amestec neplăcut de curiozitate și aversiune pe față. Tommy era în continuare lângă mine, dându-le de înțeles că nu eram singură pe lume. Coralie privea scena cu ochii mari.

În cele din urmă au plecat. Cedric s-a uitat la noi și a încuviințat din cap, înțelegând că Tommy intenționa să rămână cu mine. Atunci însă mi-am recăpătat puterile și mi-a revenit graiul. Aceasta *era* într-adevăr ultima dată când aveam să-l văd pe tatăl meu și nu puteam să-l las să plece așa. Nu puteam să-i permit să mă ignore, să mă studieze și apoi să plece, fără ca eu să fac altceva decât să stau ca un șoricel speriat. Nu eram Manus! *Pe mine* nu mă intimidase de mică. Am ieșit din cameră și m-am îndreptat spre

hol, unde Barridge și fiii lui își cereau hainele, iar Spackles și oamenii lui Tysen erau conduși în salon. M-am dus direct la Winthrop Barridge și l-am abordat, conștientă de faptul că în tot acest timp Tommy nu s-a clintit de lângă mine.

– Da, domnule, port numele surorii domniei voastre. Mama mea e Maggie Westgate și am aflat de curând, spre marea mea dezamăgire, că sunteți tatăl meu. Dar aveți dreptate cu privire la un singur lucru. Nu contează.

Am fost mulțumită că vocea mi-a răsunat puternică și tăioasă.

Tăcerea s-a lăsat în hol. Ceilalți bărbați s-au grăbit să intre discret în salon, dar fără să închidă ușa. Scandalul era prea savuros. Unul dintre copiii din flori ai lui Barridge îl servise cu supă chiar sub nasul lui! Contele a ridicat din sprâncene.

– Și ce-i cu asta? a întrebat Barridge. Văd că ai reușit cumva să răzbați în viață. Ai stăpâni influenți și vrei, fără îndoială, să reclami vreun drept care crezi că ți se cuvine, să mă storci de niște bani. Ei bine, n-o să primești nimic.

– Ce perspicace sunteți, domnule, și cât de bine cunoașteți natura umană! am spus pe un ton sarcastic. Nu, nu vreau nimic de la domnia voastră. Mă dezgustați. Vreau doar să știți că știu adevărul și că nu mi-e frică de domnia voastră. Mă bucur din toată inima că nu am avut de-a face cu domnia voastră și intenționez ca lucrurile să rămână așa.

M-am întors pe călcâie și m-am îndreptat cu demnitate spre scări. În spatele meu, contele a intervenit:

– Cred că ar trebui să știi, Barridge, că Josie ocupă un loc important în această casă. Vreau să-mi promiți că tu și fiii tăi nu îi veți face probleme. Beneficiază de protecția mea fără rezerve.

Am zâmbit și am început să urc scările.

– Dure cuvinte! a spus Barridge tărăgănat. Nu-ți fac nici o promisiune, Sedgewick. Mi-ai pus răbdarea la încercare în seara asta. Ce-mi pasă mie dacă una dintre greșelile mele trăiește sub acoperișul tău? Ce-mi pasă mie dacă oamenii mei fac grevă, iar ai tăi li se alătură? Averea mea e mare, pot să aștept să treacă furtuna fără să mă supun sau să cedez. Nu degeaba țara asta are o ierarhie. Se pare că ai uitat care ar trebui să fie mersul firesc al lucrurilor. Eu sunt Winthrop Barridge. Nimeni nu mă poate atinge.

– Serios? a spus contele.

Am sesizat o schimbare în tonul lui, ca și cum dintr-odată ar fi descoperit că avea în mână cartea câștigătoare. De parcă ar fi știut că totul era în puterea lui și că următoarea aruncare a zarurilor avea să ducă la înfrângerea adversarului său. M-am oprit la jumătatea scărilor și m-am întors. Am observat că ușa salonului se deschisese puțin mai mult. Ceilalți bărbați ascultau.

– Nimeni nu te poate atinge?

– Nimeni, a spus Barridge. Îți doresc o noapte bună.

– Nici măcar un scandal care ți-ar închide toate ușile din țară? Nici dezvăluirea unui secret care te-ar pune în cea mai proastă lumină posibilă și ar aduce ruina întregii tale familii? Să știi, Barridge, că nimeni nu ar mai face afaceri cu tine dacă ar afla că odrasla ta trăiește neștiută de nimeni în casa mea.

Barridge l-a privit cu dispreț.

– Nu-mi pasă! a spus rar, de parcă ar fi vorbit cu un idiot. Nu-mi pasă că ea lucrează aici, nu-mi pasă dacă se știe că am unul sau doi copii din flori. Nu sunt primul și nu voi fi nici ultimul. Copilul ăsta nu e o amenințare pentru mine.

– Nu, într-adevăr, a spus contele, dar eu nu mă refer la Josie. Mă refer la fiul tău.

Ușa sufrageriei s-a deschis și le-am văzut pe Lady Flora și pe Coralie ițindu-se în prag. Barridge s-a încruntat.

– Despre ce naiba vorbești? a întrebat, aruncându-i o privire lui Tommy de parcă s-ar fi temut că și el ar putea fi fiul său.

– Vorbesc despre fiul tău legitim, moștenitorul tău de drept, a cărui moarte ai înscenat-o și a cărui existență ai ținut-o secretă în toți acești ani, a spus contele.

Eram șocată. Contele știa despre *Manus*?

Frații mei vitregi nu știau ce să facă, pierzându-și în sfârșit stăpânirea de sine.

– Vorbesc despre fiul tău cel mare, James Barridge, pe care l-ai ținut ascuns Dumnezeu știe unde timp de zece ani și care trăiește acum în casa mea, dându-se drept preceptorul fiului meu.

Ah, ce moment de glorie! Nu se auzea nici musca. Am auzit o exclamație ușoară din sufragerie, iar doamnele au ieșit în tăcere. Domnul Spackles a venit și el în hol. Barridge s-a uitat în jur la toți cei care ascultau, la toți cei care doreau ca el să capituleze. Preț de o clipă a părut să analizeze cum l-ar fi putut ruina acest lucru. Apoi a râs.

– Stresul de a-ți gestiona minele ți-a afectat mintea, Sedgewick, a spus. Îmi pare rău pentru tine, dar nu suntem toți făcuți să rezistăm în vremuri de restriște. Te înșeli amarnic. Fiul meu a murit.

– Nici vorbă de așa ceva, a spus contele. Îl instruiește pe fiul meu și este cunoscut drept domnul James. Un tată care înscenează moartea propriului fiu și moștenitor și îl închide departe de lume timp de mai bine de zece ani e un lucru neobișnuit. Dacă s-ar afla, scandalul ar fi de neoprit. Sunt destule persoane prezente aici în seara asta care au auzit adevărul și în mod normal aș spune că sunt prea multe ca să ai vreo șansă să păstrezi secretul. Sunt sigur însă că toți ar fi dispuși să păstreze tăcerea… *dacă* renunți la hotărârea de a ne pune pe toți în fața unei greve.

– Întotdeauna am știut că era ceva dubios în legătură cu moartea acelui băiat, a afirmat Spackles, făcând un pas înainte. Cum naiba ai reușit, Barridge? Unde l-ați ținut pe bietul băiat toți anii ăștia? Cum Dumnezeu a ajuns aici?

– L-au ținut la Heston Manor, am spus, zâmbind cu inocență, în timp ce coboram scările. O ieșire demnă nu era o idee rea, dar era un moment prea frumos ca să-l ratez. Nimeni nu avea voie să intre pe moșie, iar ziua era ținut în casă. Nimeni nu l-a văzut la față mult timp. A reușit însă să fugă în urmă cu câteva săptămâni și a venit aici să-și trăiască propria viață.

– *Tu* ai avut de-a face cu asta? s-a răstit Barridge, săgetându-mă cu privirea.

– Firește. E fratele meu.

Barridge s-a întors spre fiii săi.

– Duceți-vă acasă! le-a poruncit.

– Dar… tată…, s-a bâlbâit Jocelyn.

– Dacă toate astea sunt adevărate…, a intervenit Willard.

Se gândea la moștenirea lui, era evident.

– Duceți-vă *acasă*! a repetat Barridge, pe un ton care nu admitea replică. Cei doi au plecat. Apoi Barridge s-a întors spre conte. O să vorbim între patru ochi.

– Să mergem în bibliotecă, a spus contele. Josie, Tommy, veniți și voi.

– *Între patru ochi* am spus, a mormăit Barridge.

– Eu, domnule? a întrebat Tommy.

– Dacă Josie știe ceva, n-am nici o îndoială că știi și tu. E momentul să aflu tot adevărul. Cedric, du-te, te rog, sus și spune-i domnului James că îl aștept în bibliotecă. Cere-i scuze pentru deranj.

Cedric a urcat scările câte două deodată.

– Domnilor, îmi cer iertare că vă părăsesc, le-a spus contele oaspeților săi curioși. Vă rog să vă serviți cu ce băuturi doriți și voi veni și eu în scurt timp.

Prin urmare, eu și Tommy am ajuns din nou în biblioteca contelui. Alături de conte și de *Winthrop Barridge*, nici mai mult, nici mai puțin! Avea în continuare o atitudine obraznică.

– Nu cred nimic din toate astea, a spus pe un ton degajat. E o poveste bizară. Nimeni nu ar crede așa ceva. E cu siguranță o manevră menită să mă determine să mă supun voinței tale. Nu va funcționa.

Chiar atunci ușa s-a deschis și Manus a intrat în bibliotecă. Când l-a văzut pe bătrânul Winthrop, s-a făcut alb ca varul la față. Tatăl nostru arăta și el de parcă văzuse o fantomă, ceea ce într-un fel era adevărat.

CAPITOLUL 72

Tommy

– Îți dau o avere, a spus imediat Barridge, dacă pleci și nu te mai întorci niciodată.

Cuvintele au plutit în aer pentru o clipă, apoi Manus a spus:

– Nu am nevoie de nici o avere, tată. Nu vreau nimic de la tine.

– Nu sunt de aceeași părere, a intervenit rapid contele. E dreptul tău. Înscenându-ți moartea, tatăl tău te-a lipsit de moștenirea ce ți se cuvenea. Gândește-te mai bine și asigură-te că ceri ce-ți trebuie. Nu spun să-i iei toată averea, dar nu vei putea să duci o viață confortabilă din salariul de preceptor.

– Nu știu, a șoptit Manus. Care este suma potrivită în astfel de situații? Câți oameni acceptă bani de la tații lor pentru a continua să se prefacă morți?

– Nu pot să-ți răspund, a spus contele. Tu ce sugerezi, Barridge?

Barridge era la fel de alb la față ca fiul său.

– Cinci mii de lire, a propus. Cinci mii ca să pleci din Anglia și să nu mai folosești niciodată numele Barridge.

– Zece, a sugerat contele pe un ton prietenos.

– Zece să fie.

– Și opt sute pentru Josie, a adăugat contele.

– Opt sute pentru fată, a repetat Barridge ca un automat.

Josie s-a uitat la mine, iar ochii ei negri străluceau.

– Și vreau să cred că le vei oferi minerilor tăi creșterea salarială despre care am discutat și vei pune capăt acestei greve.

– Da.

– Minunat. După ce pleci, le voi spune celorlalți că ți-ai schimbat părerea. Vor fi încântați. Vei câștiga bunăvoința multora, care este neprețuită. Cred că vei fi mulțumit pe termen lung. Așadar, ai carnetul de cecuri la tine? Uite un stilou, dragul meu.

Barridge s-a lăsat să cadă pe un scaun la birou și a scris un cec pe care contele l-a verificat, după care i l-a înmânat lui Manus. Manus a rămas cu hârtia în mână, fără să spună un cuvânt. Barridge s-a uitat la Josie.

– Care e numele tău, fetițo? Numele de familie?

Josie a ezitat. Știam că nu se mai considera o Westgate și cu siguranță nu avea de gând să-și ia numele Barridge.

– Green, am spus. O să fie în curând, am adăugat uitându-mă la conte și la Manus.

Barridge a mormăit și a mâzgălit un al doilea cec.

– Atunci am terminat aici, a afirmat, aruncându-i cecul lui Josie.

– Stai puțin! a exclamat Manus, tremurând. Mai vreau ceva de la tine, tată.

– Naiba să te ia! a înjurat tatăl lui. Ți-am dat banii. Asta e extorsiune. Aș putea cere să fii arestat.

– Nu este nimic material, a spus Manus. Nu voi cere niciodată mai mulți bani, nu voi dezvălui secretul și nici nu-ți voi face probleme. Voi rămâne mort, așa cum îți dorești, jur. Vreau însă să obțin o promisiune.

– Atunci ce e?

– Vreau să-mi văd surorile. Adică pe Violet și pe Ivy. Iar după ce plec vreau să li se permită să corespondeze cu mine. Vreau să ni se permită să păstrăm legătura. Cred că vor fi la fel de binevoitoare și de dispuse să păstreze secretul ca și mine în schimbul șansei de a-și cunoaște fratele și de a se bucura de puțină libertate.

Sentimente întunecate au străbătut chipul lui Barridge ca niște șerpi. Era evident că nu voia ca fiicele sale să aibă parte de fericire sau de libertate, dar ce motiv putea invoca pentru a le interzice acest lucru? Modul inuman în care își trata familia fără ca nimeni să știe ieșea acum la lumină în văzul tuturor. Un om hain încolțit nu era o imagine plăcută.

– O dorință modestă, a comentat contele. Ai scăpat ușor, Barridge. Îmi imaginez că o să fii de acord, ca să nu fiu nevoit să mă duc la poliție să le spun despre învierea fiului tău cel mare.

– De acord. Pot veni luni la Silvermoor.

– Și îmi pot scrie după aceea?

– De acord.

– Minunat! Acum îți urez drum bun, prietene. Contele a sunat după Portis. Mâine le vei comunica decizia oamenilor tăi, după care vei lua măsurile necesare pentru creșterea salarială. Să spunem începând de la sfârșitul lunii septembrie? N-ar fi o idee bună să-i lași pe ei să ia *toate* deciziile, știi doar. Trebuie să facem toate astea în condițiile impuse de noi. Ah, Portis, domnul Barridge dorește să plece. Vrei să-l conduci la trăsură? Noapte bună, Barridge! Trebuie să luăm din nou masa împreună cât mai curând.

Winthrop Barridge s-a oprit în pragul bibliotecii și s-a încruntat.

– Blestemat să fii, Sedgewick! a răbufnit cu o voce încărcată de ură. Te blestem să îți petreci eternitatea în adâncul infernului.

Pomeții săi ascuțiți îi aruncau o umbră îngustă pe față, iar ochii săi erau mai negri decât mina Crooked Ash. Din nou am avut impresia că era un demon, o ființă supranaturală și perversă, și m-am înfiorat. Contele însă a râs.

Când Barridge a dispărut, fără să arunce nici măcar o privire înapoi la nici unul dintre copiii săi, am început și eu să râd. Contele nu-mi fusese niciodată mai drag ca în clipa aceea. Speram că, odată cu vârsta, aveam să dobândesc și eu fie și a zecea parte din siguranța și inteligența lui. Josie a început să râdă și ea, dar Manus încă stătea ca o statuie.

– O, mulțumesc, domnule, a exclamat ea, întinzându-i mâna. Contele a ezitat, apoi i-a strâns mâna. Mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pentru noi în seara asta. Nu m-am așteptat niciodată la așa ceva.

– Cu plăcere. Mi-am dat de curând seama că un bărbat are responsabilități și față de copiii pe care îi are în afara căsătoriei, nu numai pentru cei legitimi. Uneori calea corectă nu e ușoară sau dezirabilă, dar în cazul de față părea clară. James? Sau ar trebui să spun Barridge? Nu, nu mai poți folosi acest nume, nu-i așa? Pot să-ți spun Manus?

Manus a încuviințat din cap.

– Ești bine, bunul meu prieten? M-am lăsat dus de val? Voiai să-i mai spui ceva tatălui tău?

– Nu, nu voiam. Doar că… nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. În toți acești ani m-a îngrozit ideea de a da din nou ochii cu el. Mă temeam de o astfel de situație. Iar acum s-a întâmplat, el a plecat, iar eu sunt cu *zece mii de lire* mai bogat? Domnule, nu aș fi reușit așa ceva de unul singur. Ceea ce ați făcut pentru mine… M-ați fi putut da afară pur și simplu când ați aflat că v-am mințit, când v-ați dat seama cine eram de fapt.

– Când mi-am dat seama cine ești, nu am simțit decât simpatie pentru tine. Cât despre faptul că m-ai mințit, te rog să nu o mai faci, dar înțeleg că situația era foarte neobișnuită. Nu-mi pare rău decât că nu vei mai fi preceptorul lui Walter. Are o părere

foarte bună despre tine, iar tu faci minuni cu el.

– Dacă nu vă deranjează, domnule, aș vrea să mai stau un an. Știu că tatăl meu vrea să dispar imediat, dar am vorbit serios când i-am spus că nu îi voi face probleme. Aș trăi aici la fel de liniștit ca în ultimele săptămâni. Și eu țin la Walter și nu mă grăbesc să-l părăsesc. Și, oricare ar fi viitorul meu, îmi doresc ca din el să facă parte Tommy și Josie. Dacă nu ar fi prea ieșit din comun pentru domnia voastră, domnule, aș putea rămâne până termină Tommy școala, după care voi lua o decizie.

– Nu ar fi mai ieșit din comun decât faptul că te-ai prefăcut că ești altcineva, iar eu m-am prefăcut că nu știu.

O, dar era nemaipomenit! Încă un an la Westonbury, după care urma să mă căsătoresc cu Josie și să intru în afaceri cu Manus, iar viața mea avea să fie… oricum mi-aș fi dorit.

– Domnule, cum v-ați dat seama că eram eu? a întrebat Manus. Și de ce nu mi-ați cerut socoteală?

Contele a râs.

– Eram cu mintea în altă parte când ai venit aici, Manus, suficient de mult încât să cred că *erai* vărul negustoresei, suficient de mult încât să nu mă deranjez să-ți verific povestea. Ceva însă nu-mi dădea pace. Mai multe lucruri. Felul tău de-a fi, prea supus și rezervat pentru un preceptor obișnuit să dea lecții băieților. Înfățișarea ta, extrem de neobișnuită, dar în același timp extrem de cunoscută. Nu am putut face legătura timp de mai multe săptămâni. Prietenia ta strânsă cu Tommy și Josie… de la o zi la alta. Iar apoi nepoata mea s-a hotărât brusc să cumpere calul lui Barridge, dar a insistat că *tu* nu trebuie să mergi la Alderway. Atunci mi-a picat fisa. Atunci mi-am dat seama de ce îmi păreai cunoscut; îmi aminteai de tatăl tău. Doar la înfățișare, slavă Domnului. Mi-am dat așadar seama că era ceva la mijloc și că ei doi, împreună cu miss Embry și cu nepoata mea pe deasupra, erau cumva implicați. De ce nu ți-am cerut socoteală? Din două motive. În primul rând, aveam prea multe pe cap; nu mai aveam nevoie de alte încurcături care să mă preocupe. Și, în al doilea rând, instinctul îmi spunea că ai fi putut deveni asul din mânecă dacă aș fi ajuns într-un impas cu tatăl tău. Nu aveam de gând să-l folosesc dacă nu era nevoie. Dar a fost. Și cred că totul s-a terminat cu bine.

Chiar că se terminase cu bine. M-am gândit la tata și la frații mei, care urmau să câștige câte un șiling în plus pe săptămână. Viața avea să fie mai ușoară în sfârșit în mica lor gospodărie. Iarna nu avea să fie la fel de grea pentru ei anul ăsta. Iar eu intenționam să-i ajut și mai mult după ce terminam școala.

– Cât despre voi doi… Contele s-a întors spre mine și Josie. Vreau să știu ce rol ați jucat în povestea asta. Mi-am neglijat însă oaspeții, pe care i-am abandonat în două camere diferite. Voi merge să mă ocup de ei și să închei discuțiile. Mâine însă vreau să-mi spuneți întreaga poveste, dacă nu vă deranjează. Tommy, vii cu mine sau rămâi aici?

– Aș prefera să rămân aici, domnule, dacă domnul Honeycroft nu are nevoie de mine.

– Sunt sigur că Cedric nu va avea nimic împotrivă. Puteți să vă faceți confortabili aici dacă doriți. Pe mâine atunci.

– Noapte bună, domnule! am murmurat la unison, iar ușa s-a închis în spatele lui.

Rămași singuri, ne-am uitat unul la altul uimiți. Dintr-odată, viitorul arăta foarte diferit pentru fiecare dintre noi.

Epilog

Tommy

Vara anului 1905

Unsprezece luni mai târziu m-am întors la conacul Silvermoor. Trecusem cu brio examenele finale, terminând primul din clasă. A fost un an foarte diferit de primul meu an la Westonbury. Faptul că eram sigur de dragostea lui Josie, că știam că urma să fim împreună când terminam școala, schimbase totul. Aveam mai multe motive ca niciodată să muncesc din greu, pentru a-mi putea câștiga existența și pentru a avea ce să-i ofer unei tinere femei cu o avere de opt sute de lire!

În ziua întoarcerii acasă, mi-am făcut bagajul și m-am uitat pentru ultima oară de jur împrejurul camerei. Am dat mâna cu profesorii și cu câțiva dintre băieți; cu doi dintre ei intenționam chiar să păstrez legătura. I-am spus un sincer mulțumesc școlii, în gând, bineînțeles. Nu-mi plăcuse întotdeauna la Westonbury, dar îmi oferise educația la care visasem întotdeauna și resursele pentru a-mi găsi un loc de muncă pe potriva talentelor mele, care să mă facă fericit. Încă nu știam exact ce va fi, dar știam că va fi ceva minunat, într-un loc minunat. Eu, Josie și Manus ne scriseserăm multe scrisori în acel an, visând la locurile pe care le-am putea vizita.

Parcă nu trecuse deloc timpul când trăsura în care mă aflam a străbătut din nou aleea largă de la Silvermoor. Walter a ieșit în fugă să mă întâmpine. Împlinise cincisprezece ani; ar fi lucrat deja în mină dacă s-ar fi născut într-o altă familie. Începea să arate ca un tânăr și ne-am strâns mâinile ca între frați. Tatăl său a ieșit după el și m-a invitat în biroul lui la un pahar de Porto. M-a felicitat pentru rezultatele de la examene și mi-a dat două sute de lire.

– Ca să ai o bază pentru orice te decizi să faci, a spus el. Sunt mândru de tine, Tommy.

În seara aceea, frații Honeycroft și Josie s-au întors după două zile petrecute la Sheffield, unde vizitaseră niște rude ale familiei Honeycroft. Josie mi s-a aruncat în brațe de parcă nu mă văzuse de ani de zile.

– Niciodată, am murmurat în timp ce îi strângeam la piept trupul cald și subțire. Niciodată nu ne vom mai despărți, Josie. De acum încolo toate aventurile noastre vor fi împreună.

– Împreună, a oftat și m-a sărutat pe gât, făcându-mă să uit pentru o clipă unde eram.

O săptămână mai târziu, ne-am căsătorit în micuța capelă de pe moșia Silvermoor. Era o zi frumoasă de iunie. Mi s-a interzis cu desăvârșire să o văd pe Josie înainte de ceremonie, care avea loc la prânz și era urmată de un picnic pe pajiște. Întreaga mea familie era acolo. Mama și tata, toate surorile mele și chiar și toți frații mei. Tata vorbise cu Bulford și insistase ca toți să primească o zi liberă; era dispus chiar și să piardă salariul pe o zi. La sfârșitul verii anterioare petrecute la Silvermoor împărțisem banii primiți de la Cedric și îi dădusem jumătate din ei tatei.

– Și nici măcar nu ai terminat încă școala, a spus pe un ton ușor bănuitor. Ești plin de

surprize, nu-i așa?

Am luat-o ca pe o mulțumire.

Au intrat în micuța capelă arătând ponosiți și încântători precum o carte veche preferată sau o jucărie îndrăgită din copilărie. Mama și surorile mele aveau bonete noi aranjate într-un stil surprinzător; vreau să spun surprinzător pentru Grindley. Erau împodobite cu flori de satin și panglici lucioase în culori estivale: violet, verde smarald, galben ca untul. Josie cumpărase din York patru bonete simple și ieftine și le decorase singură. Nu le mai văzusem niciodată pe femeile din familia mea arătând atât de cochete.

Tata mi-a strâns mâna cu chipul ca de piatră, ca și cum căsătoria era o treabă sumbră.

– Știi că voi păstra mereu legătura cu voi, nu-i așa? l-am întrebat. Știi că voi fi întotdeauna un Green.

– Da, băiete, a oftat. Știm asta.

Mama m-a îmbrățișat atât de tare încât am crezut că n-o să-mi mai dea drumul.

– O, băiatul meu, a șoptit. Primul din clasă, iar acum te însori. O, sunt atât de mândră de tine că nu-mi încap în piele. Arăți atât de bine, Tommy, n-am văzut niciodată un bărbat mai chipeș.

Cheltuisem cealaltă jumătate din salariul primit de la Cedric pe un costum gri elegant și pe acesta îl purtam acum, în ziua nunții, cu o cravată verde de mătase și o batistă verde de mătase în buzunar. Josie insistase să port verde, susținând că se asortează cu ochii mei. Credeam că arăt destul de bine, dar când Josie a străbătut culoarul presărat cu margarete la brațul lui Cedric, m-am întrebat ce văzuse la mine. Părul ei roșu ca focul era înfoiat și cârlionțat, rivalizând cu cel al domnișoarei Coralie. Era împletit cu panglici crem și nu purta nimic altceva pe cap. Fața ei era palidă și strălucitoare, iar ochii săi negri surâdeau ușor. Rochia avea nuanța caldă și profundă a smântânii proaspete. Țesătura era mătăsoasă și simplă; partea de jos era dreaptă și îi ajungea până la botine. Avea însă zeci de năsturei pe spate, iar mânecile erau împodobite cu panglici în ton cu culoarea părului său. La gât purta un pandantiv delicat cu un diamant de forma unei margarete, darul său de nuntă de la Coralie.

Mi-a părut rău pentru ea când s-a oprit la ușa capelei. Toată familia mea era acolo – băncile rezervate rudelor mirelui erau pline de membri ai familiei Green – în timp ce Josie nu o avea decât pe sora ei Martha și pe proaspătul soț al acesteia, Edward. Îl văzusem pe Edward de câteva ori și era atât de potrivit pentru Martha pe cât de nepotrivit fusese Luke Stevens. Josie se simțea extrem de împăcată, în timp ce făcea planuri pentru viitorul nostru, știind că Martha era fericită. Fratele lor, Bert, dorise să vină, dar a trebuit să meargă la muncă în ziua aceea. Nici măcar Alice nu a venit, probabil deranjată de faptul că sora ei vitregă cu părul roșu și fără perspective urma să se căsătorească pe moșia Silvermoor, în timp ce ea fusese nevoită să se mulțumească cu biserica din Arden.

Josie s-a uitat însă în jur și a zâmbit. Din partea ei mai veniseră fratele ei Manus, draga ei prietenă Dulcie, care își strecurase mâna înmănușată pe sub brațul lui Manus, și, firește, Coralie. După ce a lăsat-o pe Josie în fața rândurilor de bănci, Cedric s-a așezat lângă sora lui. Mai erau două persoane pe latura rezervată rudelor miresei din biserică: Violet și Ivy Barridge, care scăpaseră pentru o zi de sub supravegherea tatălui lor pentru a asista la nunta surorii lor vitrege, despre care auziseră atâtea din scrisorile fratelui lor.

Toți membrii familiei Sedgewick erau acolo, cu excepția lui Lady Amelia, care se afla pe continent. Contele îl recunoscuse cu ceva timp în urmă pe Latimer drept fiul său. Lady Amelia nu voia să audă de acest subiect, iar acum călătorea mai mult de șase luni pe an. Școala din Grindley avea o nouă profesoară, o femeie! Latimer se stabilise în Leeds, la o distanță respectuoasă de familia Sedgewick, unde contele îi aranjase un

apartament confortabil și își petrecea o după-amiază în fiecare lună încercând să-l cunoască mai bine. Se spunea că nu îi făceau nici o plăcere după-amiezele respective, dar era hotărât să facă ceea ce trebuia. Nu puteam decât să sperăm că Latimer era mai fericit acum.

Ceremonia a fost oficiată de predicatorul Tawney, care părea extrem de descumpănit de schimbarea situației mele. Speram că acest lucru nu avea să-i provoace o criză religioasă.

Nu peste mult timp slujba s-a terminat, iar Josie a devenit soția mea. A fost un moment minunat, ca un balon de săpun în mii de culori. Aș fi vrut să îl prelungesc la nesfârșit, dar știam că, după ce avea să treacă, începea restul vieții noastre. Am pășit sub razele soarelui sub o ploaie de orez și petale de trandafiri. Vechiul clopot de bronz bătea ca și cum ar fi vrut să ducă vestea bună până la York Minster. Prietenii și familiile ne-au îmbrățișat, ne-au felicitat și ne-au zâmbit. Toți, cu excepția surorii mele Connie, acum în vârstă de treisprezece ani, care stătea timidă la o oarecare distanță de mulțimea de oameni, părând ușor abătută.

– Ce-i cu tine, Con? am șoptit, luând-o deoparte.

– Oh, Tommy! a suspinat ea cu ochii plini de lacrimi și buza de jos tremurând puternic. Sunt atât de fericită pentru tine. Dar acum o să pleci departe, dincolo chiar și de Derby, și o să-mi fie tare dor de tine! Și pe deasupra…

– Și pe deasupra ce?

– Ei bine, a coborât glasul cu un aer vinovat, nu prea-mi place Grindley. Nu vreau să rămân aici să spăl cărbuni sau să fiu soția unui miner. Vreau să fac ceva… *minunat*! Tata spune însă că asta e o prostie și că am gărgăuni.

Am zâmbit larg.

– Mă bucur să te aud spunând asta, i-am spus.

– Ce ciudat! De ce?

– Pentru că eu și Josie avem o idee despre care vrem să vorbim cu tine. Știi că intenționăm să plecăm, poate mai departe, într-o lume complet diferită.

– Da.

– Și mai știi că vom călători cu Manus și vom începe toți o viață nouă împreună.

Ea a suspinat.

– Ei bine, speram că poate vrei să ne însoțești.

S-a uitat la mine de parcă îmi crescuseră două capete.

– Vom înțelege dacă preferi să rămâi aici. Nu avem de unde să știm ce ne rezervă viitorul, iar tu ești prea mică să-ți părăsești părinții. Dar, *dacă* vii, o să te trimit la școală și o să am grijă de tine, poți să fii sigură de asta. Ai putea să vezi lumea, scumpa mea. Ai putea să faci și să ajungi orice vrei.

– Chiar și să cânt?

– Chiar și să cânți.

– Aș putea… Aș putea lua… *lecții de muzică*?

Arăta de parcă ar fi cerut o pereche de aripi. Într-un fel, chiar așa și era.

– Poți.

– Ah, Tommy! Mi-ar plăcea mult să vin, dar tata n-o să mă lase niciodată.

– Am vorbit cu el. I-am spus că o să te întrebăm.

– Și nu te-a omorât?

– Încă nu.

– O, Tommy!

Am strâns-o în brațe și m-am întors la Josie.

Nuntașii l-au urmat pe conte spre locul unde avea să se desfășoare picnicul. Dintr-odată, Josie s-a oprit. I-am urmărit privirea. O siluetă tăcută, învești mântată în negru, ne

urmărea de dincolo de gard. Când am văzut cine era, am vrut să îmi continui drumul, gândindu-mă că Josie avea nevoie de puțină intimitate, dar ea m-a prins de mână.

– Nu, Tommy, vino cu mine!

Așa că am străbătut pajiștea și ne-am trezit față în față, chiar dacă de o parte și de alta a gardului, cu Maggie Westgate.

– Ziua bună, mamă, a spus Josie.

Mama ei a oftat.

– Presupun că trebuia să văd cu ochii mei, a spus pe un ton impasibil, ca și cum ar fi încheiat o discuție cu sine însăși.

– Mă bucur să te văd, a spus Josie. Nu vrei să intri? Ești binevenită să ni te alături la ospăț.

Maggie a pufnit.

– Nu. Nu e pentru cei de teapa mea.

– Ba da, a spus Josie cu blândețe. Sărbătorile sunt pentru toată lumea, mamă.

– Vă rog, doamnă Westgate, am intervenit. Ne-am bucura să veniți.

Maggie a clătinat însă din cap. Mi-am dat seama că avea în suflet o stâncă ce nu-i permitea să cedeze. Cunoscusem oameni ca ea toată viața și mi s-a rupt inima pentru ea și pentru toate barierele care o îngrădeau, dintre care zăbrelele porții erau cele mai neînsemnate.

– Știu cine este tatăl meu, a șoptit Josie. Îmi pare rău, mamă, îmi pare atât de rău. E un om rău. Nu te condamn că mă urăști.

– O, Josie!

Maggie a gemut, ca și cum o viață întreagă de obidă ar fi fost dintr-odată prea mult. A părut să se dezumfle. Nu a mai rămas mare lucru din ea după asta. Ridurile rigide și amare i s-au șters de pe față și pentru o clipă nu am mai recunoscut-o.

– În curând vom pleca în străinătate, a continuat Josie. Nu știm încă unde ne vom stabili. Presupun că nu vrei să-ți scriu, dar, dacă ai nevoie vreodată de mine, poți trimite vorbă la Silvermoor. Vreau să știi că nu voi păstra în inimă nici un resentiment față de tine.

Josie i-a întins mâna printre zăbrele. Mi s-a părut că a rămas mult timp cu mâna întinsă, dar apoi, spre uimirea mea și a lui Josie, fără îndoială, Maggie i-a luat-o în mâna ei muncită și i-a strâns-o.

– La revedere atunci, a spus, după care s-a întors și a plecat.

Am rămas acolo uitându-ne după ea până când a dispărut printre copaci.

Câteva ore mai târziu, când petrecerea, care a inclus, firește, și focuri de artificii, s-a terminat și oaspeții au plecat acasă, eu și Josie am rămas afară bucurându-ne de seara de vară. După o vreme, Manus a ieșit și ni s-a alăturat. S-a lăsat să cadă pe banca de lângă noi și a scos un oftat profund de mulțumire, ridicând privirea spre cerul liliachiu și spre primele stele aurii. Era greu de recunoscut drept figura fantomatică pe care o văzusem prima dată la Heston. Era bronzat, părul său alb era tuns scurt și îi cădea neuniform pe frunte și își lăsase mustață. Ochii îi sclipeau ștrengărește și avea un aer relaxat și optimist.

– Așadar, a spus, lăsându-se pe spate și întinzându-se, sunt un om bogat, care se poate lăuda cu o experiență impresionantă ca preceptor și ca dresor de cai. Voi sunteți proaspăt căsătoriți și aveți împreună o mie de lire. Josie a avut ani de zile o slujbă excelentă și este o doamnă cu o oarecare cultură și rafinament. Tommy are o educație de primă clasă, iar lumea e la picioarele lui. Rămâne stabilit planul de a împărtăși același destin pe vreun țărm îndepărtat?

Am aruncat o privire spre Josie, care afișa o expresie mulțumită în amurg și avea ochii plini de vise.

– Rămâne, a spus ea.

– Sigur că da, am adăugat. Mi-am petrecut toată viața într-o sală de clasă sau într-un tunel. Acum vreau să-mi întind aripile spre un orizont îndepărtat. Vreau să-mi trăiesc visurile. Vreau să trăiesc într-un loc care nu e acoperit în permanență cu praf de cărbune.

– Și sunteți siguri că vreți să trăiți aceste aventuri împreună cu mine? a întrebat Manus. Sunteți un cuplu tânăr care abia își începe viața. Poate vreți să fiți singuri și romantici. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă simțiți obligați să mă luați sub aripa voastră. Nu mai sunt același om care eram cu un an în urmă. O să-mi fie bine.

– Sigur că o să-ți fie, a spus Josie, dar asta e ceea ce vrem. Ne facem planuri de mult timp. Ești fratele meu. Faci parte din planurile noastre. Întotdeauna vei face parte din planurile noastre. Vine și Connie. O să ne distrăm pe cinste.

Manus a zâmbit.

– Atunci am mai putea adăuga o persoană pe listă, a spus el.

– Pe cine? am întrebat, deși aveam deja o bănuială.

– Pe Dulcie, bineînțeles, a oftat Josie fericită. Da, Manus. Sigur că trebuie să vină și Dulcie.

Am tăcut și am privit cum cerul căpăta o culoare albastru închis, apoi indigo, iar stelele deveneau reci și albe deasupra pădurilor și pajiștilor de la Silvermoor.

– Deci unde mergem? a întrebat Josie. La Londra? Paris? Roma?

– Mai departe, a sugerat Manus. New York sau Istanbul.

– M-am gândit și eu la asta, le-am spus, și cred că am găsit locul potrivit.

Amândoi m-au privit curioși. Erau atât de multe locuri pe care voiam să le văd, dar știam exact de unde trebuia să începem. O știusem dintotdeauna.

– Ce părere aveți despre India?

Mulțumiri

În primul rând, îi mulțumesc fabuloasei mele agente Eugenie Furniss pentru toată munca depusă în numele meu și mai ales, de data aceasta, pentru că mi-a oferit sămânța de inspirație: „Cred că cineva ar trebui să scrie un roman care să se desfășoare în bazinul carbonifer din South Yorkshire“, a spus ea într-o zi, cu mult timp în urmă! După mai mulți ani de meditație și concepție, am ajuns la aceeași concluzie, iar rezultatul este *Conacul Silvermoor*. Nu numai că este o carte de care sunt mândră, dar mi-a oferit o nouă apreciere asupra muncii făcute de bunicul meu, Len, pentru a-și câștiga existența, și un respect reînnoit pentru curajul său.

Nu a fost o carte ușor de scris. A fost foarte greu să fiu în subteran atât de mult timp, chiar dacă doar psihic, și a fost, de asemenea, FOARTE MULTĂ cercetare de făcut, deoarece locul, perioada și industria au fost toate noi pentru mine la început. Le mulțumesc enorm lui Bev și Paul Rogers pentru săptămâna fantastică de documentare petrecută în Yorkshire. Entuziasmul, sprijinul și încurajarea voastră au fost de neprețuit. Nu am știut niciodată că documentarea poate fi atât de distractivă. Mulțumesc, de asemenea, tuturor prietenilor mei din York pentru că m-au însoțit în călătoriile de documentare, pentru ospitalitatea și prietenia lor fabuloasă. Sunteți cu toții minunați. Și mulțumesc Muzeului Național al Minelor de Cărbune și lui Beamish, muzeul viu al Nordului, pentru că mi-au oferit resurse atât de neprețuite.

Le mulțumesc, ca întotdeauna, prietenilor mei din Țara Galilor și Londra, care mă conving să mă ridic de la birou din când în când și să îmi amintesc de viața reală, mai ales următorilor: Rosie Stanbridge, Ludwig Esser, Marjorie și Dale Hawthorne, Donna Piper, Lisa Mears, Lucy Davies, Ann Davies, Patsy Rodgers, Kathryn Taussig, Liane-Louise Smith… Să știu că sunteți acolo schimbă totul.

Un „mulțumesc“ special se cuvine grupului meu de prieteni autori. Sprijinul și prietenia altor scriitori sunt cu adevărat speciale; am scris chiar și un articol despre asta! Apreciez foarte mult empatia și sfaturile voastre. Mulțumită legendei care este Twitter și sociabilității generale a industriei editoriale, ar fi imposibil să-i numesc pe toți scriitorii pe care îi apreciez, dar mulțumirile speciale și dragostea mea se îndreaptă către Rebecca John, Lucinda Riley, Gill Paul, Rosanna Ley, Rachel Hore și Louisa Treger, pentru conversațiile noastre scriitoricești purtate în vremuri grele, dar și în vremuri bune!

Mulțumesc, ca întotdeauna, echipei de la Quercus. Au trecut deja cinci ani și îl apreciez pe fiecare dintre ei. Îi mulțumesc redactoarei mele, Emma Capron, pentru toată munca și sprijinul acordat. Și îi mulțumesc lui Lorraine Green pentru că a fost cel mai bun corector din toate timpurile. Și celor de la vânzări, publicitate, marketing, drepturi, digital și tuturor echipelor minunate care fac parte din experiența mea editorială. Sunteți cu toții geniali.

Nu în ultimul rând, le mulțumesc părinților mei minunați pentru că m-au încurajat să trec printr-un alt an și un alt proiect. Vă mulțumesc din toată inima pentru că mă citiți, mă ascultați, mă încurajați și sunteți atât de implicați în ceea ce fac pentru a trăi. Și mulțumesc partenerului meu extraordinar, Phil, care mi-a susținut moralul când Tommy

era blocat în tunel, și care a transformat totul. Vă iubesc foarte mult pe toți.